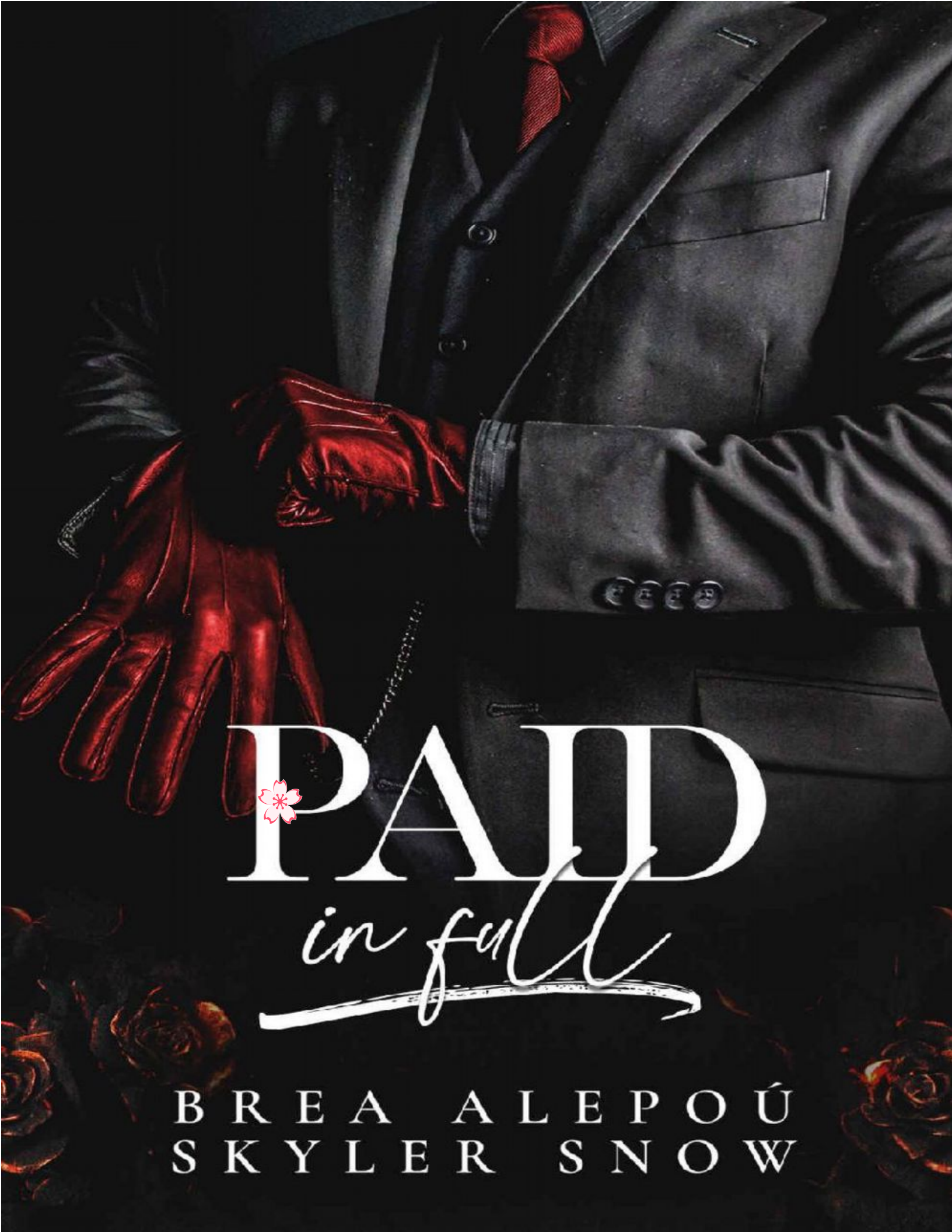

PAID
in full
BREA ALEPOÚ
SKYLER SNOW

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

TAMAMEN ÖDENMİŞ

VITALE KARDEŞLER

KİTAP 2

BREA ALEPOÚ
SKYLER SNOW

İÇİNDEKİLER

Not

Uyarı ve Tetikleyiciler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34 Epilog

Yazarların Notu
Skyler Snow
Brea Alepoú
Skyler Snow'un diğer eserleri
Brea Alepoú'nun diğer eserleri

Paid in Full telif hakkı © 2023 WOLFE INK Brea

Alepoú & Skyler Snow

Bu eser bir kurgu eseridir ve sadece yetişkin okuyucular içindir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu yayının hiçbir kısmı, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Kapak Sanatçısı: Cosmic letterz Charli

Editör: Kate

Biçimlendirme Brea Alepoú

Vitale Kardeşler serisinin bir sonraki bölümünü okuduğunuz için teşekkür ederiz. Her zamanki gibi bu da bir kurgu eseridir. İkimiz de yapılan araştırmaların ötesinde mafya hakkında özel bir bilgiye sahip değiliz.

Giancarlo: Evet, arkanıza yaslanın, rahatlayın ve bu lanet kitabı okuyun. Yanınıza biraz su alın. Oldukça sıcak. ;)

UYARI VE TETİCİLER

Tetikleyiciler:

Ölüm, şiddet, ayrıntılı işkence, çocuk istismarı, geçmişteki cinsel istismar, geçmişteki ihmal. Bunlardan herhangi biri sizi tetikleyebilirse lütfen okumaya devam etmeyin.

Lütfen dikkat edin, bu kitabın amacı **sadece** romantik eğlence amaçlıdır. Bu bir kurgu eseridir. Gerçeklikten uzaklaşıp keyifli vakit geçirmenizi dileriz.

Prologue

GIANCARLO

Çekicimin kafatasına çarptığı ses çok yüksekti. Kemik kırıldı ve beyin parçaları ile kan aletime yapıştı. Aleti kendime doğru çevirdim ve metale yapışmış deri ve saç parçalarına kaşlarımı çatarak baktım.

Dişlerimi sıktım. "Kahretsin, en sevdiğim çekiç."

"Alt tarafı bir çekiç. Ne kadar zarar görebilir ki?" diye sordu Benito.

"Bak, pul pul dökülüyor!" dedim, çekici çevirip ona gösterdim. "Gördün mü? Tam orada! Kafatası parçaları çekiçler için çok kötüdür."

Yerdeki adam kan öksürdü, tüm vücudu titriyordu. Hava, belirgin bir sidik kokusuyla doldu, burnumu kıvırdım.

"Ölecek misin lan?" diye inledim.

Çekici bir kez daha indirdim. Çelik ile kemiğin çarpışmasının titreşimi koluma yayıldı ve karıncalanma hissi verdi. *Bu hissi seviyorum.* Silvy ile bir şeye vurmanın verdiği hisle karşılaştırılabilecek hiçbir şey yok.

"Bunu bitirir misin?" diye sordu Benito. "Yapacak işlerim var, senin de öyle."

Enzo bir cesedi sürükleyip yere attı. "Acele et lan. Benim de yapacak işlerim var. Siz oyun oynuyorsunuz." İnledim. "İkiniz de çok sıkıcısınız."

Yemeğimle oynamayı seviyorsam ne olmuş? Aradığım rahatlamayı her gün bulamıyordum. Beni en derinlerimde sarsan bir rahatlama. Genelde her şeyi kontrol altında tutmak ve Benito'nun bana verdiği sıkıcı işlerle uğraşmak zorundaydım. Ama şu anda değil. *Tatlı özgürlük.*

Çekici adamın kafasına son bir kez daha indirdim ve adam kasılmayı bıraktı. Nefes nefese ayağa kalktım ve Silvy'yi elimde çevirdim. Üç ceset üst üste yığılmıştı, her birinin parçalanıp ortadan kaldırılması gerekiyordu. Enzo ve Benito çoktan başlamışlardı, sonuncusu bana kalmıştı.

"Giysiler," dedi Enzo, parmaklarını şıklatarak. "Sen berbat durumdasın ve onları yok etmem gerekiyor."

Kan ve beyin lekeleriyle kaplı takım elbiseme baktım. "Burada cesetleri bertaraf ettiğimizi biliyorsun, değil mi? İşler daha da karışacak."

"Temizlik ekibi çağırıyorum." Benito telefonunu bana doğru salladı. "Giysileri ona ver. Yenileri yolda."

Harika.

Kardeşlerimi ne kadar sevdiysem de, bazen onları öldürmek istedim. Enzo her zamanki gibi sabırsızdı, ama evde uzun boylu, geniş göğüslü, seksi bir erkek arkadaşı olduğu için bu daha da belirgindi.

Beni bekleyen biri olsa, onun için her şeyi yapardım.

Eve gittiğimde beni karşılayan tek şey sessizlikti. Benito'nun bana fazla mesai yaptırması bazen bir nimetti. Boş evimde tek başıma dolaşmaktan daha iyiydi.

"İyi misin?" diye sordu Benito.

Ona baktım ve başımı salladım. "Evet, iyiyim," dedim, sesim istediğimden daha kesikti. Boğazımı temizledim. "Sanırım sadece yorgunum. Hâlâ o toplantım var."

"Evet, biliyorum," dedi Benito, ben soyunurken kıyafetlerimi alıp Enzo'ya uzattı. "Çok uzun sürmez. Yakında eve gidip biraz dinlenebilirsin."

"Evet. Harika."

Benito bana daha dikkatli bir şekilde baktı. Ondan olabildiğince çabuk uzaklaştım. Ağabeyim beni okumakta çok iyiydi. Kendimi savunmasız hissettiğimde onun beni görmesini istemedim. Döndüğümde, Enzo çekiçimi götürüyordu.

"Hey! Ne yapıyorsun sen?"

"Temizliyorum," dedi düz bir sesle. "Sen yapmak ister misin?"

"Silvy'den ellerini çek. İstediğim bu!" Onu çekip aldım. "Onu temizleyebilirim."

Enzo yüzünü buruşturdu. "Aptal bir çekice isim verdiğin gerçeği..." "Sen aptal bir çekicin!"

"Yeter!" Benito sertçe bağırdı. "Sen beş yaşında mısın?" diye sordu bana. "Kes şunu. Kendine gel ve teklifimizle ilgili neler olup bittiğini öğren."

Kaşlarımı çattım. "Bunu zaten yaptım. Weston hala inşaat sözleşmesi için kimi seçeceğine karar vermeye çalışıyor. Birkaç kez onunla bu konuyu konuşmaya çalıştım, ama bu sinir bozucu herif herkesin kafasına bunu sallandırmayı seviyor. Eminim bu, onun üç inçlik aletini çok büyük hissettiriyordur."

"Mazeret yok," dedi Benito, parmağını göğsüme batırarak. "Hallet."

Onun parmağını itmemek için tüm gücümü kullandım. Neden beni sınamaya bu kadar kararlıydı, hiç bilmiyordum, ama parmağını bana sokmaya devam ederse onu kıracağım.

"Tamam," dişlerimi sıkarak homurdandım. "Gidiyorum."

En azından cesetleri parçalamak zorunda kalmayacaktım. Eve döndüğümde sırtım ağrımayacaktı. Deponun köşesindeki hortuma doğru yürüdüm ve musluğu açtım. Buz gibi su cildime değdi ve beni irkitti.

"Kahretsin! Neden bu yerlere iyi bir duş taktıramıyoruz?" "Bu hiç de şüpheli olmaz," dedi Enzo. "Kıllarınla dolu rastgele bir depoda duş almak." rastgele bir depoda bir duş."

Ona sert bir bakış attım. "Ne yapacağımı sanıyorsun? Orada taşaklarımı mı tıraş edeceğim?"

Enzo ve Benito birbirlerine baktılar, sonra Enzo başını salladı. "Aynen öyle yaparsın."

"Devam et, Enzo. Hayır, bunu istiyorum. Yüzüne yumruk yiyeceksin."

"Bunu tavsiye etmem," dedi Enzo omuz silkerek. "İkimiz de bıçağımın ne kadar hızlı olduğunu biliyoruz."

"Siktirin, siz ikiniz susar mısınız?" diye homurdandı Benito. "Lanet olsun, neden kimse ailesiyle iş yapar ki?"

"Bizi seviyorsun," dedim, hortumu tekrar kendime doğrultarak. "Siktir, bu çok soğuk!"

Cildime yapışan tüm kanı ve iç organ parçalarını yıkadım. Takım elbisem çoğunu toplamıştı, ama etime yapışan parçalar da gitmişti. Hortumu bıraktım, adamlarımızdan biri bana bir havluyla koşarak gelirken titriyordum.

"Sizin için kıyafetlerimiz var, efendim."

"Lanet olası ağzını açmak yerine bana vermeye ne dersin?" diye bağırdım, rüzgarlı binada titreyerek.

"Evet, efendim. Özür dilerim, efendim." Bir dakika daha bana baktı ve ben kaşlarımı kaldırdım.

"Sikimin büyüleyici olduğunu biliyorum. Emmek
ister misin?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır,
efendim!"

"Neden? Sikimin görünüşünü beğenmedin mi?"

"Ben... şey, öyle değil efendim."

"Yani görünüşünü beğeniyorsun?"

Gözleri çılgınca etrafta dolaştı, onu kurtaracak birini aradı, sonra tekrar bana döndü. "Çok güzel bir sik, efendim."

"İğrenç," dedim ve kafasına bir tokat attım. "Sikime bakma, çaylak. Defol git buradan. Ve lanet olası kıyafetlerimi getirmeden geri dönme!" diye bağırdım, o da kaçarcasına uzaklaştı.

"Onlarla uğraşmak zorunda mısın?" diye sordu Benito, bana doğru yaklaşırken.
.

Gülümsedim ve omuz silktim. "Ne? Onların kıvranmalarını izlemek eğlenceli. Zavallı, korkmuş piçler."

"Bu yüzden hepsi senin deli olduğunu düşünüyor."

"Onlar onun deli olduğunu düşünüyorlar çünkü o deli," diye Enzo araya girdi. "Artık gidebilir miyim?"

Benito, kardeşim bana sert bir bakış attığımda iç geçirdi. "Evet, erkek arkadaşının yanına gidebilirsin. Bir sonraki yardım etkinliğine katılmanı bekliyorum. Bu tür şeyler ismimiz ve işimiz için önemli."

"Biliyorum," dedi Enzo. "Ama Tex bu akşam sinemaya gitmek istiyor, yoksa tek başına gideceğini söylüyor," dedi ve cebinden telefonunu çıkardı. "Ve gidecek de."

"O zaman bırak gitsin," dedim.

Enzo'nun karanlık bakışları üzerime çöktü. "Ölmeyi
tercih ederim." "Sen çok sahiplensin."

"Ee?"

"Git!" dedi Benito, burnunun köprüsünü sıkıştırarak. "Gin, çık dışarı. İşte kıyafetlerin." Aceleyle getirilen yığını elinden kaptı. "Bana o teklifi getir ve onu kızdırmayı bırak."

"Bu çok eğlenceli."

"Seni tekrar hastaneye göndermek üzereyim." "Tamam, tamam," dedim çabucak. "O kadar da kötü değilim. Şaka yapıyorum."

Giysilerimi giyerken homurdandım. Ben biraz eğlenirsem, her zaman çılgına döndüğümü düşünürdü. Yeni gelenlere ve bazen kardeşimize eziyet etmek, bu işin doğasında vardı. Onları biraz kızdırmadan hayat ne anlam ifade ederdi ki?

Sonunda giyinip, sadece bu aptal etkinlik için satın aldığım şık deri ayakkabılarımı ve pahalı çoraplarımı aldım. Onlara bir göz attım. Ayaklarım hala ıslaktı. Onları giymek için beklemem gerekecekti.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" diye sordu Benito.

"Bu sabah bana tüm evrakları verdin. Nasıl bu kadar çabuk unutabilirim?"

Benito'nun dudakları kapalı kaldı. *Kafasının arkasına bir yumruk atsam gerçekten o kadar kötü olur mu?* Bazen benimle konuşma şekli, bir babanın çocuğuyla konuşması gibiydi. Biz kardeştik. İşimle ilgili olarak bana baskı yapmasına gerek yoktu.

Elini omzuma koydu ve sıktı. "Sadece işin doğru yapıldığından emin olmak istiyorum. Bu bizim için çok önemli. Üzgünüm, gerginim."

Yüzündeki ciddi ifadeye bir bakışta tüm sinirim geçti. Başımı salladım. "Merak etme. Ben hallederim."

Benito derin bir nefes aldı. "İyi. Benim de halletmem gereken birkaç iş var. Orada görüşürüz?"

"Tabii ki."

Benito omzuma sertçe vurdu, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Hemen kendimi daha iyi hissettim. Biz sadece üvey kardeşlerdik, ama ona olan sevgim ve minnettarlığım bu nedenle azalmamıştı. Benito'yu iyi tanıyordum. Bana baş belası olsa da, bir tür huzuru hak ediyordu. Benito, adamlarımızdan biriyle konuşurken onu izledim, sonra oradan ayrıldım. Yapmam gereken işler vardı.

Bu işi halletme zamanı.

Kameraya gülümserken kravatımı düzelttim. Flaş patladı ve görüşümde küçük siyah noktalar belirdi. Gözlerimi kırpıştırarak onları yok ettim. *Lanet olası kameralar.* Onlardan nefret ediyordum, ama bizim gibi adamlar için iyiydiler. Kamuoyunun gözü önünde olmak, iyi bir yüz takınmak, bu günlerde hayatta kalmanın tek yoluydu. Hayırseverlik etkinliklerine katılmak, ortama uyum sağlamak, bizi biraz fazla yakından inceleyenleri atlatmak için harika bir yoldu.

Benito kenarda, varlıklı arkadaşlarından biriyle konuşuyordu. Bizi pislik olarak gören, ama gece yarısı bizi arayıp kirli işlerini temizlememizi isteyen arkadaşları. Bu düşünceye burun kıvırdım. *Bu pisliklerle sohbet etmekten nefret ediyorum. Tanrım, sigara içmek istiyorum.*

"Bay Vitale!" Gürültülü bir kahkaha kulağıma ulaştı ve anında irkildim. Arkanı döndüğümde, AJ Weston aptal gibi sırıtıyordu. "Bu gece sizi burada görmek çok heyecan verici. Nasılsınız?"

Elini sıktım. "Her zamanki gibi mükemmel," dedim. "Seni dışarıda görmek güzel." Bana bir kadeh şampanya uzattı, ben de hemen aldım. "Hastane inşaatı için teklifimizi inceleme fırsatın oldu mu?"

Adam burnunu çektirdi. "Evet, evet, bu konuda bana baskı yapacağını biliyordum." Garson yanından geçerken, karidesli bir puf böreği kapıp ağzına attı. "Az önce Bay Hollister'a da söylediğim gibi, zaman ve para açısından en rekabetçi teklifi verenle çalışacağız."

Ben gerildim. "Peki, kimse Bay Hollister ile rekabet edemez," diye işaret ettim. "Yasadışı göçmenleri kullanması ve onlara suç derecesinde düşük ücret ödemesi göz önüne alındığında."

Ama durum bundan da kötüydü. Able Hollister, her bakımdan bir köle tüccarıydı. Yasadışı göçmenleri alıp, sınır dışı edilmekle tehdit ediyor ve onları üç kuruşa çalıştırıyordu. Berbat işleri şehrin her yerindeydi. Ona karşı çıkmaya cesaret eden herkes şiddetle ya da yıkımla karşılaşıyordu. Güçlü adamları cebindeydi.

Ama ben uğraşılacak biri değildim.

Weston öfkeyle nefes aldı. "Bunların hepsi asılsız söylentiler," dedi keskin bir ses tonuyla. "Rakiplerini kötüleyerek onları alt etmeye çalışmak sana hiçbir fayda sağlamaz."

Onun boğazını kesme dürtüsünü bastırıp gülümsedim. "Elbette. Küstahlığım için özür dilerim." Pişmanlığımı göstermek için elimi göğsüme koydum. "Zor bir gün oldu. Neden bir içki daha içmiyoruz?"

İnce dudaklarına tekrar bir gülümseme kondu. "İşte, böyle daha iyi."

Gülümseyerek arka dönüştüm ve onu binadan geçerek bara götürdüm. Preppy kız yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize doğru zıplarken siparişimizi verdik.

"İki burbon, yıllanmış ve en kaliteli olsun," dedim ve ona bahşişi barda bıraktım.

"Hemen geliyor, Bay Vitale."

O içkilerimizi doldururken, Benito'ya bir göz attım. O da hızlı ve ince bir hareketle başını sallayarak devam etmemi işaret etti. *Ne de olsa bütün gece vaktim yok. Sonuçta, zamanım kısıtlı.* Bu, *"Çok fazla çalışıyorum*" turunun sadece ilk durağıydı.

"Oh, size o puroların geldiğini söylemek istemiştim," dedim ve içkimi almak için Weston'a döndüm. "Bir bakmak ister misiniz? Parti başlamadan önce onları yukarıya sakladım. Kimsenin onları çalmasını istemem, anlarsınız ya?"

Adam güldü. "Kimsenin senden çalacak kadar aptal olacağına inanmakta zorlanıyorum."

"Oh, şaşırırsın," dedim. "Beni takip et." "Önden
git."

Bu eski, görkemli evin ikinci katına çıkan merdivenleri tırmanırken arkamda kaldı. Bu tür partiler için sık sık kullanılıyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Tarihi bir yerdi, gözden uzak, özel ve yeterince karanlık alanları vardı. Kasabadaki her CEO'nun arzuları vardı ve böyle bir yerde bunları tatmin etmekten daha iyi bir yol olabilir miydi? Eşleri hiçbir şeyden haberdar değildi. Basın da uzak tutulmuştu; bu, arzularını tatmin etmek için mükemmel bir yerdi.

Boş ofislerden birine geçtik. Weston içeri girer girmez kapıyı kilitledim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Mahremiyetimizi sağlıyorum," dedim sakin bir şekilde. Masaya yürüdüm ve bir kutu Küba purosu çıkardım. Gözlerine baktığımda, hala gergin görünüyordu, ama puroları görünce sakinleşti.

"Harika," dedi, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Şimdi bir tane içelim mi?"

"Bunu sormanı umuyordum," diye gülerek, kusmak istememe neden olan o lüks, yapmacık kahkahayı kullandım. Kutudan iki tane çıkardım ve masanın etrafından dolaştım. Ona bir tane uzattım ama onun etli eline ulaşmadan hemen önce geri çektim. Gülümsemem kayboldu. "Teklifimizi kabul ettikten sonra bir tane içelim."

Weston'ın yüzü düştü. Öfke yüz hatlarını ele geçirdi, boynundan kulaklarına kadar kızardı.

"Şirketim için en iyi kararı vereceğimi sana zaten söyledim."

"Sen, aşırı dolu ceplerine en uygun kararı vermek istiyorsun," diye tersledim. "Ve sabrımı sonuna kadar zorluyorsun. O yüzden, bir kez daha deneyelim." Gömleğinin yakasından onu öne doğru çektim, gözleri o kadar büyümüştü ki neredeyse komik bir hal almıştı. "Sözleşmeyi bize vereceksin."

"Ben... Ben bir grup serseri İtalyan pisliği tarafından itilip kakılmayacağım!"

Dudaklarımdan gerçek bir kahkaha patladı. "Oh, ben öyle demezdim." Kapıya doğru yürüdüm, kilidi çevirdim ve kapıyı açtım. "Onu tutun."

Adamlarımıza bir şey söylemeliyim, çok hızlı hareket ettiler. Weston'ın üzerine çullandılar, ağzını bantlayarak onu yere yatırdılar. Aşağıda kimse bizi duyamazdı ama çok yüksek sesle bağırırsa duyabilirlerdi. Komik bulsam da fazla risk almaya gerek yoktu. Benito'nun emirleri netti.

"Gömleğini açın, ama dikkatli olun. Yüzünü incitmeyin ve çok belirgin bir şey yapmayın, anladınız mı? Buradan berbat bir halde çıkmasına izin veremeyiz." Puroyu kestim ve cebimden bir kibrit kutusu çıkardım. Kalın dumanı içime çektikten sonra üfledim. Weston'ın yanına çöktüğümde, gözleri çılgındı ve alnı terle kaplıydı.

Yuvarlak karnına bir tokat attım. "Tamam, bu konuşmayı daha iyi bir şekilde deneyelim." Puroyu karnına dayadım. Bantlara karşı çığlık attı ve ben de yeni gelene sert bir bakış attım.

"Üzgünüm, Giancarlo." Bantın üzerine elini vurdu.

"Daha iyi." Weston'a döndüm. "O sözleşmeyi istiyorum." Puroyu başka bir yere bastırdım. Yanık saç ve deri kokusu burnumu yakıyordu. "Bana vereceksin."

O kadar hızlı nefes alıyordu ki, her an hiperventilasyona gireceğinden emindim. Göğsü yukarı aşağı inip kalkıyordu, her hareketi titriyordu. Kıkırdadım. Weston, sırtı ve karnı açıkken o kadar da sert değildi, değil mi?

"Bize sözleşmeyi verecek misin?" Weston bana öfkeyle baktı ve başını salladı. Islık çaldım.

"Bu kadar aptal olmak için özel bir adam olmak gerekir." Puroyu onun yan tarafına bastırdım. Bu sefer, gerçekten yanmasına izin vererek bastırdım. Çığlıkları, boğazı uzun süre acıyacakmış gibi geliyordu. Puroyu çekip çıkardım ve etle kaplı ucuna bakarak yüzümü buruşturdum. "İğrenç."

Weston'ın gözleri yuvarlaklaştı. Elimi uzattım ve gözlerini hızla kırpıp bana odaklanana kadar yanağına birkaç kez tokat attım.

"Sana nasıl olacağını anlatayım. *Ya* istediğimi yaparsın *ya da* hayatını cehenneme çeviririm." Düşünceli bir şekilde çenemi okşadım. "Hey, güzel bir karın var, değil mi? Sarışın, büyük göğüslü ve sıkı kalçalı olan?"

Gözleri büyüdü ve hızlı nefes almaya başladı. Sırıttım.

Bunu sevmedin, değil mi?

"Onun programını biliyorum, Weston. Sabahtan akşama kadar, o kadının yaptığı her şeyi biliyorum. Sabahın beşinde poposunu sıkı tutmak için yaptığı koşu, ışıklandırması kötü bazı bölgelerden geçiyor. Bazıları da gerçekten kırsal bölgeler," diye işaret ettim. "Onu patikadan tutup sevimli kafasını ezmek zorunda kalırsam çok yazık olur. O kadar seksi bir şey çöpe atılmamalı, değil mi? Eminim o vücut için çok para ödemişsindir." Dilimi şaklattım. "İyi bir ürünü boşa harcamak yazık olur."

Weston çılgınca el kol hareketleri yaptı. Elimi kaldırdım.

"Bırak konuşsun."

Ağzındaki bant yırtıldı ve çığlık attı. Gözlerinde ateşle bana baktı, ama korku çok daha belirgindi. Erkeklerin kendilerini erkekliklerinden mahrum hissettiklerinde saldırmak istemeleri garip değildi, ama çoğu bunu deneyecek kadar aptal değildi.

"Sözleşme senin."

Ellerimi çırptım. "Hey, duydun mu! Gördün mü, gerçek erkekler işlerini böyle halleder." Karnına bir yanık izi bıraktım ve o çığlık attı. "Şşş, yapma. Şimdi, yapacağın şey şu. Kalk, tuvalete git ve kendini temizle. Sonra sözleşmeyi onaylayıp yaklaşık bir saat içinde imzalanması için göndereceksin, tamam mı? Ama daha geç olmamalı, çünkü gerçekten yapmam gereken işler var ve bütün gece beklemek istemiyorum." Parmaklarımı şıklattım. "Oh, ve eğer bir şey söylersen, seni öldürmek zorunda kalacağımı biliyorsun, ama önce karını gözünün önünde öldüreceğim, tamam mı?"

Weston bana öfkeyle baktı ama başını salladı. "Evet. Anladım."

"Bu sohbeti yapabildiğimize çok sevindim." Ayağa kalktım, kravatımı düzelttim ve puro kutumu aldım. "Birlikte puro içmeyi kaçırırsam beni affetmelisin. Belki bir dahaki sefere işimizi doğru şekilde yapabiliriz ve hoş olmayan yollara başvurmak zorunda kalmayız." Adamlarıma döndüm. "Bay Weston'ı buradan güvenli bir şekilde çıkarın. Ve eve kadar onunla birlikte kalın. Yolunu uzatıp beni sınamasını istemem."

"Peki, efendim."

Yeni elemanın göğsüne hafifçe vurdum ve puroları ona verdim. Onlar bu işi halledebilirdi. Benito'ya rapor vermem gerekiyordu. Bir alt kata indiğimde kardeşimin yanına gittim. Bana bakmadan önce kısa bir süre izin istedi.

"Bitti," dedim.

Benito derin bir nefes aldı. "Aferin. Yarın bu saatlerde bir hastane inşa etmek için planlar yapacağız. Bu, adımıza çok iyi gelecek."

"Hepsi senin sayende, ağabey," dedim, sıkılmış bir şekilde etrafıma bakarak. Maske kaymaya başlamıştı. "Diğer işi halletmeye gitsem mi?" "Evet. Ve

Gin?"

"Hmm?"

"İhtiyatlı ol."

Ona gülümsedim. "Ne zaman ihtiyatlı

davranmadım ki?" "Şey, adamın karısını

becerdin."

Weston'ın kızı hakkında masumiyet numarası yaparak kıkırdadım. "Bunu sana kim söyledi? Ben asla böyle kötü bir şey yapmam."

Benito'nun ifadesiz yüzü her şeyi anlatıyordu. Kahkahamı bastırarak topuklarımı döndüm ve partiden çıktım. Bir görev tamamlandı, bir görev kaldı. Sonra kendime sıcak, sıkı ve ateşli birini bulacaktım.

"TEKLİFLER BEŞ DAKİKA SONRA BAŞLIYOR!" diye bağırdı bir adam. "Ürünler çıkmadan önce oturun!"

Evi dolaştım, gözlerim sağa sola kayıyordu. Benito, Calahan'ı aramam gerektiğini söylemişti. Roger Calahan. Adam bizim paramızdan fazlasını harcamıştı ve alt çalışanlarımız parayı tahsil etmeye çalıştıklarında, saçmalıklar ve şiddetle karşılandılar. Bu, bizim olanı geri alma sırası bende olduğu anlamına geliyordu.

Elimi uzattım ve şık giyinmiş bir kadının kolunu tuttum. Sıkı topuzu, kalem eteği ve dökümlü bluzu birinci sınıftı. Etrafında dolaşan insanlarla konuşurken elinde bir tablet tutuyordu. Açıkça, o sorumlu ya da üst düzey biriydi.

"Roger Calahan'ı arıyorum."

Kolunu çekip yüzünü buruşturdu. "Peki siz kimsiniz?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Ben Giancarlo Vitale."

Yüzündeki tüm renk bir anda kayboldu. Bir an önce hızla katladığı kollarını açtı ve ağzını açıp kapattı. Ben de kaşlarımı kaldırıp onun kendine gelmesini bekledim.

"O-oh, Bay Vitale. Bu akşam sizi beklemiyorduk."

Onu baştan aşağı süzdüm ve kaşlarımı çattım. *Yeni gelmiş olmalıydı.* Müzayede evi yakın zamanda satın alınmıştı ve paravan şirketin adı altında tutuluyordu. Böylelikle anonim kalmak daha kolay oluyordu. Müzayede evinin bizim olduğunu gerçekten bilen tek kişiler, müdür ve onun altında çalışmayı seçtiği kişiydi. Açıkçası, onun haberi olmadığı küçük bir astıyla tanışmıştım. Eğer önümden çekilmezse boynunu kırmak üzere olan birini.

Omuz silktim. "Buraya geleceğimi haber vermedim," dedim sakin bir sesle. "Calahan nerede?"

Ayaklarını sürüyerek bir ayağından diğerine geçti. "O, şey, dışarıda oturuyor." Açık artırmayı beklemek için oturan kalabalığı işaret etti.

Nötr ifadem somurtkan bir ifadeye dönüştü. "Bize bu kadar çok borcu varken birine teklif mi veriyor?"

"Hayır," dedi çabucak, başını sallayarak koyu kahverengi saçları etrafında uçuşurken. "Bu gece bir şey teklif edecek. Sanırım size borcunu ödemek için, efendim."

Elimi uzattım. "Tablet."

Hızla tableti uzattı. "Adı Ash. Yirmi iki yaşında. Açık kahverengi saçlı. Koyu renk gözlü," diye mırıldandı, ayrıntıları sıralayarak. "İlk çıkanlardan biri olacak. Satılık, iyi yetiştirilmiş bir erkek olması bir avantaj."

Tabletindeki resme baktım. Tanımladığı adam bana bakıyordu. Ancak yüzü masumdu, sanki dünyanın çirkinliğine maruz kalmamış gibi. Parmağımı ekranın üzerinde kaydırarak istatistiklerine baktım.

"Fiyatı yüksek," diye mırıldandım. "Onu bu kadar özel kılan nedir?" "Bakir," diye fısıldadı. "Bu günlerde çok nadir bulunurlar."

"Bunu nereden biliyoruz?"

Kulakları kızardı. "Yani, muayene edildi. İnanın bana, kimse ona dokunmadı. Babası onu hayatının büyük bir bölümünde kilitli tuttu. Okula gidip eve gelmek dışında, pek kimseyle görüşmedi."

"Adın ne?" diye sordum. O sertleşti. "Teresa, efendim."

"Teresa," dedim. "Yöneticiye bu yerin sahibinin kim olduğunu sana söylemesini söylemelisin. O sahneye çıkarsan çok yazık olur."

O, boğazını temizledi. "Özür dilerim, efendim. Hiç bilmiyordum, ama..." "Benim istediğim tek şey bu," dedim gülümseyerek. "İyi geceler."

Kalabalığa karışmadan önce tableti ona geri verdim. Arkada kalarak, etrafındaki insanlarla gülüp sohbet eden Roger'ı gözetledim.

Yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı sileceğim.

Müzayede başladığında, odadaki gürültü kesildi. Herkes yerini aldı, ben de yerime oturdum.

"Bununla başlıyoruz," dedi müzayedecinin. "Oldukça genç ve boyuna ve kilosuna göre oldukça formda. En iyi özellikleri itaatkarlığı, memnun etme isteği ve yumuşak tavırları. Hadi," dedi.

Çocuk sahneye itildi. Elleri arkada kelepçeli halde sendeleyerek ilerledi. Kalabalığa döndüğünde, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve korkmuş bir hayvan gibi odanın her yerine bakınıyordu. Ağzına bir bez parçası tıkılmıştı.

"Teklifleri 200.000 dolardan başlatıyoruz." Müzayedeci, odayı dolduran mırıldanmalar arasında etrafına bakındı. "Onun bakir olduğunu söylemiş miydim?"

Artık kimse fiyatı sorgulamıyordu. Teklif levhaları havaya kalktı, odada mırıldanmalar yayıldı ve ben o anın heyecanına kapıldım. Ash'e baktım. Gözleri, yardım arıyormuş gibi kalabalığın üzerinde dolaştıktan sonra benimkilerle buluştu.

Gülümsedim ve padlimi kaldırdım. "Beş yüz," dedim, gürültünün üstüne sesimi yükselterek.

Bir adam dönüp bana öfkeyle baktı. "Altı."

Sessiz bir müzayede olması gereken şey, şimdiye kadar katıldığım en gürültülü şeye dönüştü. Tam bir kaos vardı. Gülerek devam ettim, teklifleri kışkırttım. Bu sırada Calahan'ın açgözlü bakışlarının odada dolaştığını görebiliyordum. Neyse ki beni hiç görmemişti ve kim olduğumu tanımadı. Tanıdığı tek kişi Benito'ydu.

İyi. Kim olduğumu anladığında yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.

"Sekiz yüz bin!" diye bağırdı biri.

Onların sapkın, ateşli hareketleri arasında terlemeden padlemi kaldırdım. "Bir buçuk milyon," dedim. "Son teklif."

Calahan birden ayağa kalktı. "Satıldı," diye alıcıya sertçe söyledi. "Satıldı!"

Odadaki diğerleri nefretle dolarken ben ayağa kalktım. Beni asla yenemeyecekleri belliydi, ama yine de denediler. Koridorda yürürken Ash'in gözleri benimkilerle buluştu. Gözbebeğinin kahverengisinin yeşil ve altın rengi beneklerle dolu olduğunu fark edince eğlendim.

Huh, oldukça çekici.

Düşüncelerimi kontrol etmeye çalıştım, ama onun kıyafetlerini yırtıp satın aldığım şeyi incelemek hakkında düşünmekten kendimi alamadım. *Odaklan.* Bakışlarımı ondan babasına çevirdim.

"Roger, tanıştığımıza ne kadar da memnun oldum. Satın aldığım her kuruşu hesabına yazayım mı?"

Bana bakakaldı. "Ne?"

"Vitale'lere 1,2 milyon borçlu değil misin?"

Adam kelimeleri geveledi. "Bu, biraz para iadesi almaya hakkım olduğu anlamına gelir," diye bağırdı, yanakları ve boynu kızardı.

boynuna kırmızı lekeler yayıldı. "En azından farkı verin."

Sırıttım. "Şey, borcun için vergiler, faiz oranları, gecikme ücretleri var." Her birini parmaklarımla saydım. "Bana kalırsa, bize hala yaklaşık dört yüz bin borcun var. Bununla ilgilensen iyi olur."

Ben uzaklaşırken Roger peşimden geldi. "Ne oluyor lan!" diye bağırdı. "Bunu nasıl ödeyeceğim?"

Omuz silktim. "Benim sorunum değil. Artık benimle konuşamazsın."

Ona son bir kez küçümseyici bir bakış attım, sonra dönüp sahneye doğru yürüdüm. Roger çürüyüp gitsin, umurumda değildi. En iyi yanı, onun en değerli varlığını çalmış olmamdı.

O pisliğin kendi başının çaresine bakma zamanı geldi.

"Ödülün," dedi bir adam, Ash'i bana sertçe uzatarak. "Tebrikler, Bay Vitale."

Kollarımdaki adama baktım. O da bana baktığında, o büyük gözleri kalbimi hoplattı. Aniden, ne yapacağımı karar vermem gereken bir insanla karşı karşıya olduğumu fark ettim. Onu serbest bırakabilirdim, ama babası onu alıp yine kullanırdı. Başka seçeneğim var mıydı?

"Sanırım benimle eve geliyorsun," diye mırıldandım.

Umarım bu karar başıma bela olmaz.

Babamın yıkılmış yüzüne bir bakış attım ve bunun yeterli olmadığını anladım. *Ben* yeterli değildim. Hayatım boyunca gördüğümden daha fazla paraya beni satın alan adam karşımda duruyordu.

Tek bir baş sallama yaptım, çünkü başka ne yapabilirdim ki? Babam borçlarını ödemek için beni satmıştı. Sonunda, bu her zaman benim kaderim olacaktı. Yirmi iki yaşıma kadar beklemiş olması bir mucizeydi.

"Ash!"

İçgüdüsel olarak babama döndüm. Çenem ağrıyordu, midem kasılmıştı ve omuzlarım yanıyordu. Her yerim ağrıyordu, ama yine de babamla yüzleşmek zorundaydım. Bana ne olacağını kim bilebilirdi ki?

"Yaklaşma," dedi yeni sahibim babama.

Sırtım kaskatı kesildi, omurgamdan korku yayıldı. Onun nasıl bir adam olduğunu hiç bilmiyordum. Ancak, sadece emir veren sesinden bile, geleceğim karanlık görünüyordu. Babamla eve dönmeyi tercih ederdim. En azından o zaman, karşımda duran canavarı tanıyordum. Bilinmeyenden iyiydi.

"O benim oğlum. Ona son birkaç sözümü söylememe izin verilmeli."

Arkamdaki adam iğrenç bir kahkaha attı. "Oğlunu sattın lan. Siktir git Roger, yoksa artan borcuna bir de rahatsızlık ücreti ekleyeceğim."

Babam öfkelendi, yüzü kızardı ve yumruklarını sıktı. İçgüdüsel olarak, ağzımdaki tıkaçla gülümsemeye çalıştım. Dudaklarım daha da gerildi, çatlayarak yanmaya başladı. Acıyı görmezden gelerek, elimden geldiğince babamı yatıştırmaya çalıştım.

Gözlerime baktı ve sakinleşti. "Uslu dur, duydun mu?" Beni satın alan adama baktı. "Bay Vitale yakında senden sıkılacak ve o zaman eve dönebileceksin."

Eve. Midem, geleceğimin yattığı cehennemin dibine düştü. Başımı salladım ve çenemden ıslak bir şey damlasa da gülümsememi sürdürdüm.

"Onu öldürmemi engelleyen ne?" diye sordu Bay Vitale. Ağır elini omzuma koydu ve beni yanına çekti. "O artık benim malım. Bana kalırsa, onu bir daha asla görmeyeceksin."

Bu sözlere yıkılmış mıydım, yoksa sevinmiş miydim, bilmiyordum. İçimde duygular savaşıyordu ve ben onları görmezden gelmeye karar verdim. İkisi de bana yardımcı olmazdı. Mutluluk bir yanılsamadan ibaretti ve üzüntü ise ruhumu derinden yaralayıp parçalamaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Beni tekrar peşine düşürme, Roger."

Ani bir hareketle döndürüldüğümde bir ayağım diğerinin üzerine takıldı. Kollarım hala arkamda kelepçeliydi ve yüzüm hızla yere yaklaşıyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım ve kaçınılmaz sonu bekledim.

Saniyeler geçiyordu ve ne olduğunu görmek için gözlerimi zorla açtım. Beni tekrar kaldırıp ayağa diktiler.

"Yürüyemiyor musun?"

Başımı salladım. Yürüyebilirdim, sadece onun bu kadar hızlı hareket edeceğini beklemiyordum. O kadar iri olmasına rağmen, tahmin ettiğimden çok daha hızlı hareket ediyordu.

"Ugh, bu işe yaramayacak." Ağzımdaki bezi çıkardı.

Dilim acıyordu ve ağzımı açıp kapatmak zordu. Ağız köşelerim yanıyordu. Yutkunmak çok zordu, ama ağzımdaki bez çıkarıldığı için rahatlamıştım. Boğazımı temizledim ve sanki bir fincan çivi yutmuşum gibi hissettim. Metalik bir tat damak tadımı süsledi. Kanımın tadından dolayı kaşlarımı çatarak kendimi tuttum.

Bay Vitale tsk diye ses çıkardı, çenemi tutup yüzümü bir yandan diğer yana çevirdi. Kaşları çatılırken dudakları da büzüldü.

Korku damarlarımdan süzülerek beynimi yavaşlattı. Bilinmeyen çok şey vardı; nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum.

"Bir sorun mu var, efendim?" diye sordu bir kadın.

Babam beni ilk kez buraya getirdiğinde onu hatırladım. Müzayede evinin işletilmesine yardım ediyordu. Parmaklarını büküp çekiyordu. Sesinde hafif bir titreme vardı. Gözleri birkaç saniye aralıklarla sola kaymaya devam ediyordu.

Korkuyordu.

Adamın kim olduğunu düşünmeye çalıştım. Babam ona Bay Vitale diyordu ve bu ismi daha önce bir yerde duyduğuma emindim. Beynim kaosla dolu bir sis gibiydi.

"Ürünlere böyle mi bakılır?" "Hayır,

efendim. Çok üzgünüm, ben..."

"Bu kelepçeleri hemen çıkarın."

Kadın döndü ve Bay Vitale onu geri çağırdı.

"Eğer sana işini nasıl yapacağını söylemeye devam etmek zorunda kalırsam, işinden olursun."

"Özür dilerim, efendim." Hemen uzaklaştı ve kısa sürede bir anahtarla geri geldi.

Bay Vitale anahtarı aldı ve kelepçeleri çıkardı. "İyi misin?"

Orada donakaldım. Bana mı söylüyordu? Olamazdı. Gözlerimi onun vücuduna dikerken kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Boyu kesinlikle 180 cm'den fazlaydı. 165 cm boyumla yanında cüce gibi kalıyordum.

"Ha?"

"Sağır mısın?"

Kafamı salladım. Sadece emin olamamıştım. "Ben iyiyim." Zorla gülümsedim.

Bana uzun bir süre baktı ve ben onun benim maskemin arkasını görebildiğinden emindim. "Hadi. Buradaki işim bitti."

Bay Vitale çıkışa doğru yöneldi, ben de birkaç adım arkasındaydım. İnsanlar hiç tereddüt etmeden yolundan çekildi. Kimse ona soru sormadı, hatta konuşmak için durdurmadı. Onları suçlamadım; adam ölüm ve tehlike yayıyordu.

"O Giancarlo Vitale," diye fısıldadı biri.

Müzayede salonundan geçerken başımı eğik tuttum. "Vitale ailesinin

başlarından biri burada ne arıyor?"

Bu, bana bir tuğla çuvalı gibi çarptı. Vitale, New York'un önde gelen suç ailelerinden biriydi ve ben sadece alt kademe bir üye tarafından değil, önemli üyelerden biri tarafından satın alınmıştım. Midem düğümlendi, bacaklarım titredi ve altımdan kayıp düşecekmiş gibi hissettim.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Dışarı çıktığımızda soğuk hava yüzüme çarptı ve nefes nefese kaldım. Giancarlo bir anlığına arkasına baktı, ama ben yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim.

Kahretsin, ağzım çok acıyor.

Döndü ve bizi bir arabaya götürdü, ama sıradan bir araba değildi. 1978 model muhteşem bir Monte Carlo'ydu, tamamen siyahtı ve tüm orijinal parçaları yerinde görünüyordu. Çaresizlik içinde ona kaputu açmasını istemek için can atıyordum. Kendimi zorlayarak kaputu açtım ve arabanın etrafında dolaştım.

Kıçım yastıklı koltuğa değdiği anda, içine gömüldüm. Sanki tereyağına oturmuş gibiydim. Giancarlo motoru çalıştırdı. Anında cennete taşınmış gibi hissettim. Motorun titreşimleri vücuduma yayıldı. Arabaya tam olarak ne yapıldığını görmek için her şeyi yapardım.

"Satılmış biri için, oldukça heyecanlı görünüyorsun."

Anlık buluttan sürüklendim ve gerçeğe geri döndüm. Doğru, eğlenmek için güzel bir arabada değildim. "Üzgünüm."

Giancarlo park yerinden çıktı ve sokaklara daldı. "Özür dilemene gerek yok, sadece seni bu kadar mutlu eden şeyin ne olduğunu merak ettim."

Gülümsüyor muydum? Öyle olsaydı fark ederdim. Hayatımın erken dönemlerinde gülümsemeyi mükemmelleştirmiştim ve bir şeyi sevdiğimde asla gülümsememem gerektiğini biliyordum. Aksi takdirde babamın onu benden alacağı kesindi.

Neden onun yanında gülümsediğimi belli ettim ki?

"Gerçekten yirmi iki yaşında mısın?"

Boğazımı temizledim ve gülümsedim.

"Evet." "Ve bakiresin?"

Herkes neden bakire olmam konusunda bu kadar takıntılıydı? Ne olmuş yani? O kadar da önemli bir şey değildi. Yine, yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırdım. "Evet, beş kişi tarafından kontrol edildim."

Adam çenesini ovuşturdu ve direksiyona vurdu. Trafik ışıklarında yavaşladık ve Giancarlo koyu kahverengi gözleriyle bana açıkça inanamayan bir bakış attı. Gülümsemem hiç bozulmadı; ağlamaktansa gülümsemek daha iyiydi. Uzun zaman önce, gözyaşlarının bazılarını öfkelendirdiğini, bazılarını ise acındırdığını öğrenmiştim. Bana hiçbir faydası olmazdı.

"Satılmaktan memnun musun?"

Mutlu mu? Başparmağımı içeri çekip tırnağımı avucumun etli kısmına bastırdım. Bu hafif acı, yüzümdeki gülümsemeyi parlak tutmaya yetti.

"Mutlu mu yoksa üzgün mü olmamı istiyorsun?"

"Bu ne biçim bir soru?" diye sordu.

Omuz silktim. "Ben bir eşyadan başka bir şey değilim. Paranın karşılığını aldığından emin olmak istiyorum."

Kaşları yukarı kalktı, neredeyse saç çizgisine değecekti. "Bir buçuk milyon doların hepsi mi?" Gürültülü bir kahkaha attı. "Evlat, söylediğin saçmalıklara inanmam için bana Kmart'tan alınmış bir gülümseme vermekten çok daha fazlasını yapman gerekecek."

Ağzımın köşelerinin aşağı doğru kıvrıldığını hissettim ve tüm gücümle buna karşı koymaya çalıştım. "O zaman ne yapmamı istersiniz?"

Adam gülmeyi bıraktı ve bana bakakaldı. Bakışları ağırdı, beni delip geçiyordu. Ben hareketsiz kaldım, ihtiyacımdan fazla nefes bile almadım.

Giancarlo, ışık yeşile dönünce geri döndü. "Henüz emin değilim."

Midem daha da düğümlendi. Belirsizlik, benden ne beklendiğini bilmekten çok daha kötüydü. Babamı tanıyordum. O emretti, ben de iyi bir çocuk gibi onu dinledim, ta ki o sahneye çıkıp kalbim ciğerlerimde atarken ve korkumu gizleyemeyecek kadar büyükken orada durana kadar.

Yola baktım ve New York'un bulanık bir şekilde yanımdan geçip gitmesini izledim. Bana ne olacaktı? Bu noktada bilmek istiyor muydum ki? Hayatta kalmak önemliydi. Her gün bir gün.

Araba yavaşça ilerleyerek park etti.

"Sonunda evdeyiz," dedi Giancarlo.

Onun için ev, benim için yeni bir hapishane hücresi. Derin bir nefes aldım ve onu takip ederek arabadan indim. Evine doğru üç adım attığında, benim orada olup olmadığımı kontrol etmek için bana bakmadı bile.

"Arkanızdaki kapıyı kilitleyin," dedi Giancarlo.

Söyleneni yaptım ve kapıda durdum. Ayakkabılarımı çıkarmam mı gerekiyordu? Onun evinde olduğumuz için soyunmam mı gerekiyordu? Müzayede evi, orada satılan her insandan beklenenler konusunda hızlı bir kurs vermişti, ama bir sonraki adımımın ne olması gerektiğinden emin değildim.

Giancarlo bana döndü. "Neden öyle duruyorsun?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

Elini yüzüne götürdü. "Kendi kıçını silmeyi biliyor musun?"

*"*Evet," dedim. *Ne aptalca bir soru.*

"O zaman sağduyunu kullan. Lanet olsun, kullanmayacaksan beynin ne işe yarıyor?" Evin içine doğru yürüdü. Uzaklaştıkça onu daha az anlayabiliyordum.

Kapıya bir göz attım, ayakkabılarımı çıkardım ve bir kenara koydum, sonra sesleri takip ederek mutfağa gittim. Paslanmaz çelik aletler, granit tezgahlar ve siyah altın aksesuarlar gözlerimi fal taşı gibi açtı.

"Aç mısın?" diye sordu Giancarlo.

Midem havada sıkıştı. En son ne zaman asgari miktardan fazla yemek yediğimi düşünmeye çalıştım. Aklıma hiçbir şey gelmedi.

"Evet, lütfen."

Giancarlo başını salladı ve takım elbisesinin ceketini çıkardı. Beyaz düğmeli gömleği kaslı vücudunu sararak tüm kaslarını ortaya çıkardı. Mutfakta dolaşmaya başladı ve ben orada aptal gibi ayakta kaldım. Etrafa göz gezdirdim ve adadaki tabureyi aldım.

Oturdum, ellerimi kucağıma koydum. Mutfağın cazibesi biraz azaldı. Bunun yerine, Giancarlo'nun tecrübeli bir şef gibi hareketlerini izlerken buldum kendimi. Hızlı tempolu bir şarkı çalmaya başlayınca radyonun sesini açtı. Her kelimeyi rap yaparak, yemek pişirirken dans ediyordu.

O ne tür garip bir canavar?

Giancarlo'nun ne tür bir insan olduğu konusunda hiç şüphem yoktu. Kimse başka bir insanı satın alıp onun gibi gülümsemezdi. Ama yemek pişirirken farklı görünüyor ve hissediyordu. Midemde korku dalgalanmıyor, midemi altüst etmekle tehdit etmiyordu. Kafam karışıktı.

Mutfağı en cezbedici koku doldurdu ve ağzım sulandı. Şarkı bittiğinde midem tam da doğru zamanda guruldadı ve mutfak bir anlığına sessizliğe büründü.

Giancarlo kıkırdadı. "Geliyor. Bir şaheseri aceleye getiremezsin."

Kolum zaten tezgahın üzerindeydi. Kollarımı sıvadım, herhangi bir ihtiyaç gösterdiğimde mutlaka gelecek olan acıyı bekledim. Babamı kızdırdığımda her zaman böyle olurdu. Hiçbir şey olmadığında, kolumu yavaşça geri çektim.

Kızgın değil mi?

Giancarlo bana doğru yaklaştı. Yüzüme gülümseme geri dönerken sırtım kaskatı kesildi.

"Ağzını aç."

Sorgusuz sualsiz itaat ettim ve o da ağzıma sıcak bir şey attı.

"Ağzını kapat," diye emretti Giancarlo.

Ağzımı kapattım ve içgüdüsel olarak çiğnemeye başladım. Farkına bile varmadan bir inilti kaçtı.

"Tamam, ne yaptığımı biliyorum." Giancarlo ocağa geri döndü.

Yemeği tadarken dudaklarımı açgözlülükle yaladım. Daha fazlasını istedim. Yemeğe başka ne yapması gerektiğini anlayamıyordum.

Kısa bir süre sonra Giancarlo yemeği tabağa koydu ve masaya doğru yöneldi. Koltuğumdan fırladım ve daha fazla yemek yeme fırsatı için nefes nefese masaya yaklaştım. O oturdu, ben ayakta kaldım.

Ağzına makarna dolu çatalını götürürken Giancarlo donakaldı. "Ne yapıyorsun?"

"Senin yemeni bekliyorum."

Giancarlo homurdandı. "Yemeyecek misin?"

Çatalımı aldım ve tereddüt etmeden yemeği ağzıma attım.

Bir inilti daha duyuldu ve adamın yüzünde bir gülümseme gördüm.

"Yemek yapmayı nerede öğrendin?" diye sordum, gerginliği bozmaya çalışarak. Giancarlo omuz silkti ve ağzına biraz makarna attı. Beklemeyi bıraktım ve aynısını yaptım. Kremalı sos muhteşemdi. Zengin bir tadı vardı ve kokusundan bile daha lezzetliydi.

Çok lezzetliydi.

Damak tadım cennetteydi ve doyamıyordum. Beş, hatta on tabak bile kolayca yiyebilirdim ve dilimde patlayan lezzetlerden asla bıkmazdım.

"Boğulmadan önce yavaşla," dedi Giancarlo. Bir yudum şarap içti. "Kardeşlerim ve ben çoğu gece kendi başımıza kalırdık. Nona bize yemek yapmayı öğretti." Omuz silkti. "Bazen annem de."

Ağzımdaki lokmayı yuttum ve boğazımı temizledim. "Neden bana bu kadar güzel yemekler yediriyorsun?"

"Evlat, çok fazla sorunuz var. Susun ve yiyin."

Ağzımı sıkıca kapattım ve tam da öyle yaptım. En son istediğim şey, onun tabağımı almasıydı. Sessizce yemeğimizi bitirdik, ama gözlerimi ondan ayırmadım. Her an bir değişiklik olabilirdi. Onun alışkanlıklarını öğrenene kadar, gergin olacaktım.

Bir lokma daha yiyemeyecek hale gelene kadar yedim ve sonra da daha fazla yemeye çalıştım.

"Kendini zorlama. Benim güzel yemeğimi kusarsan, ayağımı kıçına sokarım."

Yediğim yemeği kusmayı aklımın ucundan bile geçirmedim. Çok lezzetliydi, ama kusmanın iyi bir şey olacağını sanmıyordum.

"Kusmayacağım."

Giancarlo homurdandı ve kalktı. Tabağını lavaboda bıraktı ve ben uzun bir süre ona baktım. Hala ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ona sormak en iyi karar gibi görünüyordu, ama yine bilmediğini söyleyebilirdi.

Tabaklarımızı temizleyip kaldırdım. Evi dolaştım ve Giancarlo'yu yanık turuncu renklerle boyanmış ve yeşil mobilyalarla döşenmiş oturma odasında buldum. Ev dergilerinden veya Pinterest panolarından çıkmış gibiydi.

"Neden kaçmıyorsun?" diye sordu Giancarlo.

Yürüyüşümü durdurdum ve oturma odasındaki sanat eserinden Giancarlo'ya baktım. "Nereye kaçayım?" Kafamı salladım ve kanepenin solundaki boş sandalyeye oturdum. "Kaçmam için bir neden yok. Bu en iyisiydi."

Arkadaşım ve ailem yoktu. Tek sahip olduğum şey babamdı ve onun ihtiyacı olduğu anda, tek çare buydu. Beni geri getireceğine söz verdi.

Giancarlo çenesini ovuşturarak bana bakıyordu. Onun ağır bakışları altında kendimi tutamayıp kıpırdanmaya başladım. Sanki bir kaplan avını izliyor gibiydi; en ufak bir yanlış hareketimde beni canlı canlı yiyip bitirecekti.

Korkumu bastırıp odaklandım. "Burada ne yapmam gerekiyor?"

"İyi soru." Giancarlo zümrüt yeşili bir kanepeye uzandı ve daha da gerindi.

Uzun boylu ve geniş göğüslüydü. Saçları koyu renkteydi ve garip bir şekilde yumuşak görünüyordu. Güçlü çene hattı ve düz burnu yüzünü tamamlıyordu. Giancarlo çekici biriydi. İstediğini elde etmek için bir köleye ihtiyacı olduğunu sanmıyordum.

"Neden özgürlüğünü kazanmıyorsun?" diye sordu Giancarlo.

Onu doğru duyduğumdan emin olamadığım için birkaç kez gözlerimi kırptım. "Kendimi geri satın mı alayım?" İşe girmeme izin verilir miydi? Babam, komşumuzun köpeğini para karşılığında gezdirmeme bile izin vermezdi.

"Eh, tabii."

Dilimin ucuna "Nasıl" kelimesi geldi, ama onu geri yuttum. Benim neyim vardı ki? Aklım bir döngüye girdi, ta ki bir şey fark edene kadar.

"Bekaretim bu miktardan ne kadar düşürür?"

Giancarlo'nun kaşları neredeyse saç çizgisine değecekti. "Erkeklerden hoşlanıyor musun ki?"

"Ne fark eder ki?" Kahretsin, bu kurnaz söz ağzımdan çıkar çıkmaz, ağzımı kapattım. "Özür dilerim." Boğazımı temizledim, onun kızmaması için bir bahane uydurmaya hazırdım, ama Giancarlo çoktan gülmeye başlamıştı.

Ne tuhaf bir adam.

"Bacaklarını açmak için bir erkeğe ilgi duyman gerektiğini düşünmüştüm," dedi Giancarlo. "Ama eğer inancın bu kadar güçlüyse, o zaman bunun bir önemi kalmaz, değil mi?"

"Peki ya sen?"

"Hoşuma gidiyorsa, hangi kısım olursa olsun benim için sorun yok," dedi Giancarlo omuz silkerek.

"Ben erkekleri tercih ederim."

Giancarlo cevabımdan şaşırmış görünmüyordu. Kolunu gözlerinin üzerine koydu ve içini çekti.

"Ve sen bakiresin? Eski usul mastürbasyon bile yapmadın mı?"

El mu ne demek? Kafamı salladım. "Hayır, hiçbir şey."

Giancarlo doğruldu ve dirseklerini dizlerine koydu. Bir sonraki sorusunu sorarken bana baktı. "Hiç mastürbasyon yaptın mı?"

Bu anı hatırlayınca yüzüm kızardı. "Bir

kez." "Dalga geçiyorsun herhalde."

Kafamı salladım ve yana baktım. O utanç verici günü bir daha asla hatırlamak istemiyordum.

"Bekaretin benim için o kadar değerli değil," dedi Giancarlo.

"Ne?" *Beni bakire olduğum için satın aldı, değil mi?*

"Daha deneyimli bir partneri tercih ederim."

Bu fırsatı kaçıramazdım. "Öğrenebilirim," dedim çabucak, anlaşmayı tamamlamak için başka ne sunabileceğimi düşünmeye çalışarak. "Hızlı öğrenirim. Yemin ederim. İlk sefer ücretsiz olabilir. Bir kez denemem yeter."

Seks okuldan farklı olamazdı, değil mi? Bir şeyi bir kez denedikten sonra hemen öğrenebilirdim. Seksin de aynı olması gerektiğinden emindim.

"Bu çok cesurca," dedi Giancarlo. "Bu senin ilk seferin. Sevdiğin biriyle yapman gerekmez mi?"

Kuru bir kahkaha kaçmadan önce beni terk etti. "Umurumda değil. Bana ne kadar ödeyeceksin?"

Bu bekaret lanetinden kurtulursam, babam beni artık satamaz, en azından o kadar çabuk satamaz. Özgürlüğümü satın alacağım ve sonra...

Gerisini zamanı geldiğinde düşünürdüm.

Ash koltuğunda kıpır kıpır otururken ona bakakaldım. Gözleri sürekli benden kaçıyor, odanın içinde dolaşıyor, sonra tekrar bana dönüyordu. Parmaklarıyla oynadığının farkında mıydı? Ya da ayağının yukarı aşağı sallandığının? Onda bir şey beni gülümsetiyordu.

O bir av. Ormanda kaybolmuş küçük bir tavşan.

İçimdeki her şey onunla dalga geçmek istememi sağlıyordu. Yine gözlerime baktı ve o aptal gülümseme dudaklarına geri döndü.

Bu adam kaç kez kafasına darbe almış?

Şimdiden o gülümsemeden nefret etmeye başlamıştım. Hayatımda bu kadar sahte bir şey görmemiştim. Kim, pislik babası tarafından satıldıktan sonra gülümser ki?

"Yani benim sikimi sikmek için para mı istiyorsun?" diye sordum.

Ash'in yüzü kızardı. "Bu benim işim olabilir. Bu kadar para kazanabileceğim başka bir iş bilmiyorum. Kendini satan insanlar olduğunu duydum. Bazen iyi para kazanıyorlar."

Parmaklarımın arasına geçirdim. "Evet, bazen," dedim. "Sana çok para harcamak istediğimi kim söyledi?" Omuz silktim. "Ne yaptığını bilmiyorsun

ne yaptığını bilmiyorsun, ben de vücudunu görmedim. Ya ilgilenmezsem?" diye sordum. "Ya da her seferinde yüz dolar harcamak istersem?"

Ash'in gülümsemesi kayboldu, ama hemen geri geldi. "Bu çok fazla değil," diye fısıldadı. "Sonsuza kadar burada olacağım."

"Ne? Benden hoşlanmıyor musun?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

"Hayır. Yani, evet. Bilmiyorum," dedi sonunda dürüstçe, gözleri sanki birini arıyormuş gibi etrafta dolaşıyordu. "Bu çok az. Bana çok para harcadın. Her seferinde sadece yüz dolar alırsam sana asla borcumu ödeyemem."

Omuz silktim. "O zaman benim sikimi daha çok emmen gerek."

"O hızla çenem düşer galiba," diye mırıldandı.

Gülerek, ona başımı salladım. Merakla bana baktı. Kanepeye yaslandım, ona ne yapacağımı hala bilmiyordum.

Ash ayağa kalktı. Gömleğini başından çıkarmak için eğildiğini izledim. Gömleği bir kenara attı. Sürpriz bir şekilde, önümde durana kadar diğer kıyafetlerini de çıkarırken bana bakmaya devam etti. Çıplak.

Sessizce ona baktım, vücuduna bakmayı reddettim. Onu onaylamam için çok endişeliydi. Onu bekletmek eğlenceliydi.

"Ee?" diye sordu, bir ayağından diğerine ağırlığını vererek. "Ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?"

Ash'in kaşları çatıldı, ağzı sıkılaştı. *Bu öfke mi?* Bu ifade bir dakika kadar sürdü, sonra kayboldu.

"Boş ver," dedi Ash, sesinde titremeyle giysilerini kaparken. "Ben sadece..."

"Çıkarma," diye emrettim, o pantolonunu giymeye çalışırken. Durdu ve bana baktı. "Duydun beni."

"T-tamam," diye mırıldandı ve pantolonunu yere bıraktı.

Sonunda gözlerimi vücudunda gezdirdim. Ash benden en az otuz santim daha kısaydı. Profilinden, boyunun sadece 1,68 metre olduğunu hatırladım. İnce yapılıydı, koyu kahverengi saçları düzgün kesilmiş ve vücudundaki diğer tüyler gibi traşlanmıştı. Güneşe çok ihtiyacı olan soluk, kremsi teni gözlerimi karşıladı. Ash penisini eliyle örtüyordu. Kaşlarımı kaldırdım ama onun benden çok daha genç olduğunu hatırladım. On üç yaş farkı kabul etmesi zor bir şeydi. Ben yıllar boyunca kendime güvenimi kazanmıştım, o ise hala utangaç ve tatlıydı.

Hiç de fena değil. Daha kötüleriyle de yattım.

Tamam, yoluma çıkan hemen hemen herkesle yatma geçmişim utanç verici bir duruma yol açabilirdi. Ama Ash iyi görünüyordu. Tatlı, masum ve alçakgönüllü, tıpkı kişiliği ve bekareti gibi.

Kıkırdadım. *Lanet olası bir bakire. Kim tahmin edebilirdi ki?* Dürüst olmak gerekirse, tereddüt etmemin nedenlerinden biri de buydu. Birinin ilki olmak bazı şartlar getiriyordu. Ben şartlara bağlı kalmak istemiyordum. İhtiyacım olan son şey, bu sıkı küçük esmerin üzerine eğilip, onu komaya sokacak kadar sikmek ve onun aşka takıntılı bir köpeğe dönüşmesiydi.

"Ne kadar?" Ash, ben bir şey söylemeyince ısrar etti.

"Sikini göreyim."

Vücudu kızardı. Tek bir kez başını sallamadan önce tereddüt etti. Yavaşça elini indirdi.

Ağzım açık kaldı. Sertleşmemişti bile, ama sikini kalın ve ağır bir şekilde bacaklarının arasında sallandırıyordu.

"Sen erkek misin yoksa lanet olası bir at mı?" diye patladım. İçgüdüsel olarak elimi uzattım. "Vay canına!"

Ash daha önce kızarmışsa, şimdi yüzü ateş gibi yanıyordu. Ben uzanıp sarkan penisini parmaklarımla okşarken bana bakıyordu. Islık çaldım.

"O şey bir canavar!"

Ellerini yüzüne kapattı ve parmaklarının arasından konuştu. "Bu iyi mi?" diye sordu. "Yoksa kötü mü?"

Ona baktım. "Bence iyi. Yani, benim gözümde, ne kadar büyükse o kadar iyi," dedim, elimde ağırlaşan etli sürpriz karşısında neredeyse salya akıtarak. "Şimdi, bunun için sana iyi bir fiyat vereceğim," dedim, penisinin üzerinde kıvrılan damarı hayranlıkla seyrederek.

"Benim... penisim mi?"

Ona baktım ve yüzümü buruşturdum. "Sik diyemez misin?
Penis demek çok garip geliyor, evlat. Sanki burada olmak için çok gençsin gibi."

Ellerini yüzünden çekti. "Bana sürekli çocuk diyen sensin."

Ona göz kırptım. "Lanet olsun, haklısın." Onun uzunluğunu sıktım ve o inledi, bacakları titredi. Elleri hızla omuzlarıma uzandı. Hızla ellerini çekti. "Bana dokunabilirsin. Seni ısırmayacağım."

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Ayağa kalkabilirim."

"Gerçekten mi?" diye sordum, etkileyici uzunluğunu okşayarak.

Ash nefesini çekti. "Evet," diye fısıldadı, bana bakarken boğazını temizledi. "Ben iyiyim."

Bu herif iyi olmaktan çok uzak. Ash ne tür bir travma yaşamış olursa olsun, bunu saklamaya çalışıyordu, ama burnunun köprüsü ve keskin elmacık kemiklerine serpilmiş çiller kadar açıktı.

Dikleşti, gözleri bana odaklanmak yerine yine başka yere kaydı. *Kendime not, bunu düzeltmeliyim.* Boşalırken bana bakmasını sağlamak eğlenceli olurdu.

Ash'e dikkatimi verebilmek için bu düşünceleri kafamdan silkeledim. Elim onun teninde kaydı, ama bu yeterli değildi. Öne eğildim ve yolunu kolaylaştırmak için penisine tükürdüm. Keskin bir nefes aldı, gözleri fal taşı gibi açılmış, bana bakıyordu.

"Rahatla," dedim. "Çok gerginsin."

"Kimse bana böyle dokunmamıştı," diye mırıldandı. "Bu... farklı."

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. Elbette onun bakir olduğunu biliyordum, ama bu kadar gergin olduğunu görünce yine de çılgınca geldi. Parmaklarım onun teninde dolaştı, o hafifçe inlerken testislerini okşadım. O ses beni devam ettirdi. Daha fazlasını duymak istedim.

"Hala kimsenin daha önce sikine dokunmadığını inanamıyorum."

Ash dudağını ısırdı. "Um, dokundular," diye mırıldandı.

Elimi sıkılaştırdım. "Kim?"

"Eski bir arkadaş," dedi Ash bana bakarak. "Uzun zaman önce. Ama böyle değil. Bu farklı." Yüzünü buruşturdu. "Çok sıkı," diye nefes nefese konuştu.

Elimi bıraktım ve onu okşamaya devam ettim. Birinin ona dokunduğunu duymak, bir saniye bile olsa, beni rahatsız etti. Onu bakir olarak tanıtmışlardı. Bu, dokunulmamış olduğu anlamına gelmez miydi? Görünüşe göre, bu yanlış reklamdı.

Elimde büyüyen penisi dikkatimi çekti. Okşadıkça büyüdü, sonunda hayranlıkla penisine bakmaya başladım. *Lanet olsun, bu şey gerçekten bir canavar.* Birçok erkekle yattım ama hiçbiri bu kadar büyük olmamıştı.

Dudaklarımı yaladım ve onu kendime yaklaştırdım. Ağzımı onun penisine dolamak için eğildiğimde, o geri çekildi ve ben havayı yuttum.

Ona bakarken dudaklarımdan bir homurtu çıktı. "Ne oluyor lan?"

"Bana ne kadar ödeyeceğini hiç söylemedin!" dedi Ash hızlıca, bir adım daha geri çekilerek onu avlama isteğimi uyandırdı. "Bana söylediğinde

, yapacağım."

Koltuğumdan kalktım, onu kolayca gölgede bıraktım. "Burada kuralları sen mi koyuyorsun?"

Ash daha da uzaklaştı. "Ben öyle demek istemedim..."

"Buraya gel." Parmağımı kaldırdım. "Sakın kaçma."

Ash, boğazını temizleyerek bana doğru yürüdü. Onu karşılamak için bir adım attım, gözleri fal taşı gibi açıldı ve kaçmaya başladı. Burnumun köprüsünü sıkıştırıp inledim. *Yüzüm o kadar da kötü değildi. Aptal küçük tavşan.*

Ash'in peşinden koştum. "Nereye gittiğini sanıyorsun? Buranın düzenini bile bilmiyorsun."

Koşarken çıkardığı ses beni gülümsetti. Benim ondan daha uzun olduğumu unutmuş muydu? Onu yakalamam hiç zaman almadı. Omzunun üzerinden arkasına baktı, neredeyse tökezledi ve dengede kalmak için çaba sarf etti. O tökezlemesini fırsat bilip ona yaklaştım.

Elimi ensesine koydum. Ash çığlık attı. Kurtulmaya çalıştı ama ben onu bırakmadım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum, dudaklarımı kulağına dayayarak. "Koşma demiştim, değil mi?"

"Üzgünüm," dedi, sesi titreyerek, nefes nefese. "İstemedim." "O zaman neden yaptın?" Eğilip, onun penisini okşadım, ama
hala sert olduğunu fark ettim. "Peki neden tahrik oldun?"

"Bilmiyorum!"

Çok garip. Ash'ten çoktan etkilenmiştim. Onu döndürdüm ve evin içinden misafir yatak odasına götürdüm. Kapıdan içeri girdiğimizde, keskin bir nefes aldı. Ona baktım.

"Korkuyor
musun?" "Hayır,"
diye yalan söyledi.

Onu kendime doğru çektim. "Korkuyor musun?"

Ash yüzümü inceledi, sonra bakışlarını kaçırdı. "Evet. Acıtacak mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Ne?"

"Seks," dedi, sanki sormuş olmam aptalca bir şeymiş gibi. "Onu benim içine koyduğunda," eliyle kıçını işaret etti. "Oraya."

Islık çaldım. "Baban seni gerçekten mahvetmiş." Onu bıraktım ve gömleğimi çıkararak komodinin yanına yürüdüm. Komodini açtım.

Bir prezervatif ve bir şişe kayganlaştırıcı aldım, döndüm ve onları yatağa attım. "Sen beni sikiyorsun."

Ağzı açık kalan Ash bana baktı. Sanki az önce söylediğim şeyi sindirmeye çalışır gibi birkaç kez gözlerini kırptı. Giysilerimi çıkarıp köşeye attım ve yatağa çıktım.

"Çeneni kapat ve buraya gel."

Ash dudaklarını kapattı. "Seninle sevişmemi mi istiyorsun?"

"Öyle dedim." Yağ şişesini aldım ve parmaklarıma biraz döktüm. Ash, iki parmağımı deliğime sokup, ayak parmaklarımı kıvırarak kendimi açarken izledi. "O canavar sikini kendim denemek istiyorum. Sonra paradan bahsedebiliriz."

Ash, hala emin değilmiş gibi bakıyordu. Ona sırıttım. Yavaşça ilerledi, gözleri beni incelerken vücudumun her yerini dolaştı. Yanıma geldiğinde, onu kendime doğru çektim ve elini vücudumun içindeki parmaklarıma doğru ittim.

"Prezervatif takmayı biliyor musun?" Başını

salladı. "Öğrenirim."

İç geçirdim. "Sorun değil. Bilmen gereken her şeyi sana öğretirim."

Gözleri benim deliğimden ayrılıp benim bakışlarımla buluştu. Ash boğazını temizledi. Parmaklarımı çıkardım ve onun içime bastırdım.

"Tanrım," diye mırıldandı.

Ben güldüm. "Bana nazik davranmana gerek yok."

Ash başını yukarı aşağı salladı, ama zaten dikkati dağılmıştı. Parmaklarını deliğime sokup çıkardı, açıkça büyülenmiş gibiydi.

Siktir et. Bir süre oynamasına izin vereceğim. Belki de bu iş sonuçta yoluna girer.

Dışarı çıkıp birini bulmak ve onu seks için evime getirmek hiç zor değildi. Ya da genelevlere gidip biraz eğlenmek. Ancak, birinin senin eve dönmeni beklemesi ile aynı şey değildi.

Belki de her seviştiğimizde birkaç bin dolar ödemeye değerdi. En azından artık yalnız kalmak zorunda değildim.

PARMAKLARIMI ISI SARDI. Onları her çıkardığımda, hemen geri emildiler. Parmaklarımın Giancarlo'nun kıçına tekrar yutulmasını izlerken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Penisim ağrıyordu ve tek düşünebildiğim onun içine girmekti.

İyi hissettirir miydi?

"Sakin ol..."

"Ash," dedim, o bana yine çocuk demeden önce. Ben çocuk olmaktan çok uzaktım. Bakir olmam, büyümemiş olduğum anlamına gelmiyordu.

Giancarlo kaşlarını kaldırdı ve ben kıvrandım. Bacakları açık ve parmaklarım onun içindeyken bile, bu adam korkutucuydu.

"Ash, oyun oynamayı bırak ve prezervatifi tak. Yeterince kayganlaştım."

"Ama hala çok darsın."

"Burada kim bakir?" diye sordu Giancarlo. Yüzüm

kızardı ve gözlerimi kaçırdım.

"Senin için takmamı istemez misin?"

Alüminyum folyo paketi aldım ve açtım. Lastikle uğraştım. Çok küçüktü. Penisime sığması imkansızdı. Giancarlo elinden aldı ve beni yatağa itti. "Bu devasa penise sahip olup da onu nasıl kullanacağını bilmemen gerçekten haksızlık."

"Öğreneceğim."

Giancarlo güldü. "Evet, hep öyle diyorsun." Sert parmakları sikimi kavradı ve ben inleyerek başımı yatağa geriye attım. Kimse bana bu kadar dokunmamıştı.

"Sen izlemelisin. Her seferinde prezervatifi takmamı beklemiyorsundur umarım."

Nefes almaya çalışırken göğsüm sıkışmış gibi hissettim, ama bu yeterli değildi. Ne kadar denersem deneyeyim, boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Başımı kaldırdım, Giancarlo'nun elindeki sikime bakarken gözlerim bulanıklaştı.

Siktir. Onun büyük ellerinde bile penisim büyük görünüyordu. Elimi ağzıma götürdüm, tutamadığım inlemeleri bastırmaya çalışıyordum.

"Tabanını böyle tut. Halkayı ger. Uçta biraz boşluk bırak ve böyle aşağı kaydır." Giancarlo prezervatifi penisimin aşağısına doğru çekerek ince lateksle kapladı.

"Sıkı."

"Kondomsuz da yapabiliriz ama eminim ki birkaç saniye içinde boşalırsın. Bir dakika adamına ihtiyacım yok," dedi Giancarlo.

Penisimi okşadı ve damarlarımdan daha fazla zevk akarak boğuk bir inilti çıkardı. Koruma olsa bile her şeyi hissedebiliyordum, ama neredeyse ona prezervatifi çıkarmasını isteyecektim, sadece çıplak elini tekrar hissedebilmek için.

Zevk midemin derinliklerinde birikti ve sıkıştı, her şeyin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmekten başka bir şey yapmamı imkansız hale getirdi. Giancarlo'nun elleri kayboldu ve gözlerim birden açıldı. Onları ne zaman kapattığımı fark etmemiştim. O geri uzandı ve yüzünde bir sırıtışla bacaklarını açtı.

"Bakalım harcadığım paraya değmiş miymişsin."

Yatağın arkasına, bacaklarının arasına tırmandım. Penisim uyluklarımın arasında ağır bir şekilde yatıyordu, Giancarlo'ya girmek için yalvarıyordu. Gözlerimi vücuduna doğru indirdim. Her tarafı dövmeler ve yara izleriyle doluydu. Gözlerim bir şeye odaklanamıyordu, çünkü bakacak çok şey vardı.

Yüzümün önünde parmaklarını şıklattı ve ben birkaç kez gözlerimi kırptım. "Üzgünüm."

Sinirlerim ve arzularım içimde savaşırken, penisimi tutup Giancarlo'nun deliğine hizaladım. Yağdan parıldıyordu, beni çağırıyordu. Düşünmeden ileri doğru ittim. Penisim kaydı ve Giancarlo'nun uyluk ve pelvisinin kıvrımına girdi.

Kahkahalar havayı doldurdu ve yüzüm her saniye daha da kızardı. Giancarlo'nun bana gülmesini izlerken geri çekildim.

Siktir git.

Bu sefer sikimi aşağıda tuttum ve sabit bir şekilde tutmaya devam ettim. Deliği hemen açılmayınca geri çekilmek yerine, tüm gücümle ileri ittim. Giancarlo'nun kahkahaları kesildi ve iniltiye dönüştü.

"Siktir, çok büyüksün."

Durdum. Bana gülmesine kızmıştım, ama onu incitmek istediğim son şeydi.

"Neden durdun?" diye sordu Giancarlo. Boynuna kırmızı bir kızarıklık yayıldı ve yüzünü kapladı.

Nefes almam zorlaşmıştı ve henüz tamamen içine girmemiştim bile. Kafamı salladım ve ileri doğru ittim. Santim santim, penisim yanan bir sıcaklık tarafından yutuldu. Damarlarımda dolaşan hislere hiçbir şey beni hazırlayamazdı. İleri doğru sertçe vurmak istedim, ama bunu yaparsam, Giancarlo'nun sıkılığı nedeniyle penisimin kopacağından korktum.

"Ah, lanet olsun, şimdiye kadar tamamen girmiş
olman gerekirdi." Aşağıya baktım ve başımı
salladım.

"Dalga geçiyorsun," diye homurdandı Giancarlo.

"Yarıya geldim," diye zorla söyledim. Kulağıma nefes nefese gelmişti.

Giancarlo'nun bacağı kalçalarımı kavradı. Farkına varmadan, öne doğru fırlatıldım. Bir çığlık yankılandı ve bunun benden geldiğini anlamam çok uzun sürdü.

Zevk, penisimden omurganın tabanına ve yukarıya doğru yayıldı. Kollarımda tüylerim diken diken oldu ve titredim.

"Siktir," diye inledi Giancarlo.

Penisim sıkı bir sıcaklıkta boğulurken ben de inledim. Pelvisim onunkiyle birleşti ve ben hala daha derine girmek için ileri doğru itmeye devam ettim.

"Siktir, bekle," dedi Giancarlo.

Hareket etmeyi bırakmak için tüm gücümü kullandım. O çekildi. Kısa bir saniye, başlamadan biteceğinden korktum. *O kadar da kötü olamam, değil mi? Bu benim ilk seferim.*

Giancarlo ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Daha önce sertleşmiş olsaydım, şimdi boşalmaya hazırdım. Elim dalgın bir şekilde penisime doğru gitti.

"Sakın yapma," diye homurdandı Giancarlo.

Ben sıçrayarak elimi çektim. "Üzgünüm."

"Özür dilemeyi bırak ve o kalın sikini tekrar içime sok."

Saniyeler içinde ayağa kalktım ve Giancarlo'ya yaklaştım. Penisim onun girişine dayandı ve düşünmeden ileri doğru itmeye başladım. Tek bildiğim, o zevki tekrar hissetmek istediğimdi.

En dip noktaya ulaştım ve ölmek üzere olan bir balık gibi nefes aldım. Ellerim Giancarlo'nun kalçalarının üzerinde duruyordu. Onları nereye koyacağımı bilmiyordum. O geriye uzandı ve kollarımı tuttu, sikimi daha derine çekti.

"Onları buraya koy ve hareket et," dedi Giancarlo.

İçine girdiğim andan itibaren iki kez söylenmesine gerek yoktu, tek istediğim hareket etmekti. Kalçalarını kavradım ve geri çekildim, sonra ileri doğru sertçe ittim. Kalçalarım kendi iradesine sahipti; sanki durduramıyordum. Öne doğru atıldım ve Giancarlo'nun sıkı kıçının zıplamasını görünce inledim. Gençliğimden beri erkeklerden hoşlandığımı biliyordum, ama seks yapmak hayal edebileceğim her şeyin ötesindeydi. Hissettiğim zevk felç ediciydi.

Kontrolümü kaybetmiştim ve durmak mümkün değildi. Daha hızlı hareket ettim, önümde sallanan ecstasy'yi kovaladım. Zevk adımı çağırıyor ve ruhuma tatlı sözler fısıldıyordu. Vücudum hazır olmadan pes etti. Zirveye ulaştığımda sanki bir balyozla vurmuş gibiydim ve boşalırken bağırdım.

"Henüz bitmiş olamazsın," diye inledi Giancarlo.

Nefes almak hızla imkansız hale geliyordu. Daha önce kötü olduğunu düşünüyorsam, şimdiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Sanki boğazımın ortasında kocaman bir top duruyormuş gibi hissettim. Çekip çıkarak penisime baktım.

Giancarlo omzunun üzerinden baktı ve ben zorlukla yutkundum.

"Hayır." "Hayır, ne?" diye sordu.

"Bitmedi."

"Çekmecede prezervatif var."

Yatağın üzerine atladım ve çekmeceyi açtım. Birkaç saniye içinde prezervatif paketini yatağın üzerine, kayganlaştırıcının yanına koydum. Kalbim hala deli gibi çarpıyordu ve aceleyle yeni bir prezervatif takarken vücudum bulutların üzerindeydi.

"Belki de sen hızlı öğreniyorsundur. Şimdi bu sefer beni boşaltmaya çalışmaya ne dersin?" dedi Giancarlo.

Kısa bir baş sallama ile cevap verdim ve onun arkasına geçtim. Penisimin başını onun deliğine bastırdım. İkinci sefer de işler kolaylaşmamıştı.

"Siktir," diye bağırdım, kendimi durduramadan. Kafamı salladım. Beni saran yoğun zevkin içinde kendimi kaybetmemeliydim. Hareket ettim. Bakire olabilirdim, ama Giancarlo'nun prostatını bulursam onun da hoşuna gideceğini biliyordum. O zaman berbat bir yüz dolardan daha değerli olurdum.

Açı değiştirdim ve Giancarlo benim sikimi sıkıca kavradığında neredeyse yıldızlar gördüm. Göğsü yatağa doğru alçalırken inledi ve kıçını bana doğru itti. İhtiyacım olan tek şey buydu. Bir kez daha yaptım, tekrar olacak mı diye bakmak için ve tabii ki Giancarlo inledi.

Onun noktasını bulduğum anda durmadım. Duramazdım. Kalçalarını o kadar sıkı tuttum ki, izler kaldı.

İnlemelerin nereden geldiğini anlayamıyordum. Tek bildiğim, bu hissin çok iyi olduğu ve hiç bitmemesi gerektiğiydi. Her boşaldığımda, başka bir prezervatif alıyordum, onun içine geri dönme fikrine kapılmıştım, kıçının sıkı sıcaklığının her damla spermimle sikimi sıvazladığını hissediyordum.

"Siktir, hala sert misin?" Giancarlo inledi.

Giancarlo beni durdurmaya zorladığında inledim. İkimizin vücudunda da ter parlıyordu. "Bir kez daha, lütfen."

Giancarlo komodine baktı. "Siktir, saat sabahın dördü olmuş bile."

Saatler geçmişti ve ben hala daha fazlasını istiyordum. Kısa bir mola gerektiğinde, sikim tekrar sertleşene kadar onun deliğini parmaklamaya başladım. Geri çekilirken dudaklarımı yaladım. Sikim dışarı çıktı, prezervatifi çıkardım ve bağladım. Onu bir kenara attım ve bir tane daha aldım. Giancarlo yuvarlandı ve uzandı.

Hayal kırıklığı midemde bir ağırlık oluştururken prezervatifi yere bıraktım.

"Sanki seni tekmelemişim gibi bakma." Giancarlo kalçalarının altına bir yastık sıkıştırdı. "Bir kez daha, sonra yat."

Prezervatifi kaparken dudaklarımın köşelerinin gerçek bir gülümsemeyle yukarı doğru çekildiğini hissettim. Alışkanlıkla kolaylıkla prezervatifi takıp Giancarlo'nun bacaklarının arasına geri döndüm. Deliği kırmızıydı. Yağı aldım ve biraz daha döktüm. Şişe yeniydi, ama şimdi yarısı bitmişti.

Giancarlo'nun kolları uzandı ve ben ileri doğru hamle yaparken o da başlığı sıkıca kavradı. Bunu o kadar çok yapmış olmama rağmen, yine de *çok* iyi hissettiriyordu.

Zevk omurgamdan yukarı doğru dans etti ve ayak parmaklarımı kıvırdı.

Öne eğildim, Giancarlo'ya doğru sallanarak her itişte daha derine ulaşmaya çalıştım. Kesik karın kaslarına dokundum ve bastırdım. Giancarlo hassas penisimi sıktı ve ben de içgüdüsel olarak kalçalarımı öne doğru ittim.

Tekrar. Karnına bastırdım ve aynı tepki tekrar oldu. Benim hakkımda konuştu ama penisi de tekrar sertleşmişti. Giancarlo'ya baktım. Elimi penisine doladım ve itmelerimle aynı ritimde okşadım.

"Siktir," diye inledi.

Zevkin kölesi olunca başım geriye düştü. Kalçalarım kendiliğinden hareket etti ve elim Giancarlo'nun penisini sıktı. *Onun beni sıkmasını hissetmeye devam etmek istiyorum.*

Ondan başka ne tür tepkiler alabileceğimi görmek istedim. *Daha fazlasını istiyorum.* Sanki tatlı bir şeyin tadını almıştım ve şimdi tek istediğim buydu.

Vücudumuz tekrar tekrar birleşirken oda inlemeler ve homurtularla doldu. Bakışlarımı Giancarlo'nun gövdesine kaydırdım ve onun yoğun kahverengi gözleriyle buluştum. İtmelerim kesik kesik hale gelince nefesim kesildi. Zevk yeni zirvelere ulaşırken gözlerimi ondan ayıramadım.

Bunun bitmesini istemiyordum, ama omurgamın dibinde karıncalanmaya başlayan orgazm karşısında çaresiz olduğumu biliyordum. Giancarlo bana sırıtarak baktı, sonra penisimi o kadar sıkı kavradı ki, hareketsiz kalmak zorunda kaldım. Zevk patladı ve orgazm beni sarsarken çaresizce bekledim.

Başım öne düştü ve renkli noktalar bir anlığına gözlerimi kör etti. İrademle elimi hareket ettirmeye devam ettim ve Giancarlo'nun boşaldığı anı hissettim. Beni tekrar sıkıca kavradı ve orgazmımı daha da uzattı. Ekstazi beni demir gibi kavradığında bir inilti kaçtı.

Bunun asla bitmeyeceğine yemin ettim ve bitmesini istediğimden de emin değildim. Penisim Giancarlo'nun içinden çıktı. Hiçbir uzvumu hareket ettiremeden yatağa yığıldım.

Baştan ayağa, coşkuyla titriyordum. Göz kapaklarım yapışmış gibiydi ve konuşmak bir yana, hareket etmem imkansızdı. Yatak hareket etti ve Giancarlo yataktan kalkarken zorla gözlerimi açtım. Esnedi ve elini beline koydu. Bakışlarım anında kıçına kaydı.

Penisim bitkin düşmüştü ama hala karıncalanıyordu. Penisimi onun içinde tutmaya devam edebilirdim.

"Uyu," diye emretti Giancarlo.

Konuşmaya çalıştım. Para hakkında konuşmamız gerekiyordu, ama ağzımdan çıkanlar sadece karışık mırıldanmalardan ibaretti.

"Uyandığında konuşuruz." Giancarlo kapıya doğru yöneldi. "Kaçmaya çalışma. Seni öldürmek zorunda kalırım ve senin gibi bir sik bulmak zor. Dayanıklılık da dahil. Kafana kurşun sıkmak zorunda kalırsam çok yazık olur."

Babamdan kaçmamıştım. Şimdi de kaçmayacaktım. Kaçsam bile gidecek hiçbir yerim yoktu. Cevap olarak homurdandım ve sanırım o bunu kabul etti.

Kapı çarptı ve beni benim olmayan bir odada bıraktı. Muhtemelen misafir odasıydı. İçinde kişisel bir şey yoktu. Sanat eserleri bile sıradan, Homegoods mağazasından alınmış gibiydi.

Yana döndüm ve çarşafı üstüme çektim. Önemli değildi, yumuşak çarşafları olan bir yataktı. Giancarlo beni yere zincirlenmiş halde bırakabilirdi, yine de ölü gibi uyurdum. Endişelenmek ya da fazla düşünmek içimden gelmiyordu. Yabancı birinin yatağında yatarken zihnim bulutlardan ibaretti. Uyandığımda endişenin geri geleceğini ve onunla birlikte korkunun da geleceğini biliyordum.

O zamana kadar, mutluluk çukuruna kayıp, içimde yankılanan kalan zevkte boğulmayı umacaktım.

Uyandığımda, ağrıyan deliğimin hoş uğultusu beni gülümsetmeye yetti. Döndüm ve dizlerimin üzerine çökerek inledim. Ash'in içimde acımasızca vurmasının anıları, sikimi saniyeler içinde sertleştirdi.

Çılgın küçük bakire.

Sadece o dayanıklılık bile deliceydi. Bir turdan sonra diğerine, sanki tamamen bu deneyime dalmış gibi bana bakıyordu. Sanki doyamıyormuş gibi. O çaresiz, telaşlı, hevesli hareketleri beni o kadar sert boşaltmıştı ki yıldızlar gördüm. Zaten o canavar sikini tekrar almayı düşünüyordum.

Telefonum çaldı ve Ash'in üzerine çıkıp, gözleri geriye dönene kadar onu becermek için aşağı inme şansımı yok etti. Banyoya giderken telefonumu alırken homurdandım. Benito.

"Yo," dedim, tuvaletin üzerinde dururken sikimi aşağı doğru iterek, yarı ereksiyon halde işemeye çalışıyordum. "Saat çok erken."

"Saat öğleden sonra bir."

"Benim için erken," diye vurguladım ve sonunda işemeye başlayarak inledim.

"Tuvaletteyken telefonu açmamanı kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Birbirimizin yanında işeyerek büyüdük. Bunun tuhaf olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu çok tuhaf," diye homurdandı Benito, sonra iç geçirdi. "Seninle konuşmak için aradığım konu bu değil."

"O zaman ne var?" diye sordum, kızararak lavaboya doğru yürüdüm. "Çabuk ol dostum. Açlıktan ölüyorum."

"Gin," diye tersledi. "Dün gece müzayededede birini satın aldın mı?"

Sinirlendim. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Her şeyi bilirim."

Bu doğruydu. Ne kadar kaçmaya çalışsam da kardeşim bir şekilde beni gözetlemeyi başarırdı. Ellerimi yıkadım ve yüzüme biraz su sıçrattım. Sakalım kontrolden çıkmaya başlamıştı. Benito beni çağırırken, yüzüme bakarak bir ileri bir geri döndüm.

"Yemin ederim, oraya gelmek zorunda kalırsam, seni dolaba tıkarım."

Titredim. "Çıldırmana gerek yok," dedim. "Evet, dün gece sorunumuzla ilgileniyordum. Bize çok para borçluydu, ben de onun açgözlülüğünü engellemek ve eşyalarımızı bizden uzak tutmasını önlemek için bir varlığını elinden aldım."

"Parayı da almadın!" diye bağırdı Benito. "Ne düşünüyordun sen? Bir buçuk milyon dolar? Kafan mı güzeldi?"

"Dün gece değil, hayır,"

dedim. "Oraya geliyorum."

İnledim. "Lütfen gelme. Dinle, o piç kurusu bize bir kuruş bile ödemeyecek, tamam mı? Ayrıca, o bizim paramız değil, çocuğun parasını ödeyen benim param. Ve Roger'ı alt etmek, parasını almaktan çok daha eğlenceliydi." Dün geceki yüzündeki ifadeyi düşünerek sırıttım. "Komikti."

"Bana komik gelmiyor."

"Mizah anlayışın berbat, o yüzden," dedim, diş fırçamı ağzıma sokarak. "Ayrıca, 'amn 'onstruction 'ntract'ı aldım."

"Ne?" diye bağırdı Benito.

Fırçayı ağzımdan çıkardım. "Dün gece lanet inşaat sözleşmesini aldım. Bu bize bir sürü para kazandıracak ve bizim iyi niyetli ve sevimli hayırseverler olduğumuzu herkese gösterecek."

"Bana hiçbir şey söylemiyorsun," dedi Benito, sesi ürkütücü bir şekilde sakindi. "Sana parayı almanı söylersem, parayı alırsın Giancarlo."

Yine titredim. İşte oradaydı, tam adımı kullanıyordu. *Kahretsin, çok kızgın. O kadar da önemli bir şey değil.*

"Roger'ın oğluyla ne yapacaksın?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Onu tutmak için bir nedenim yoktu, ama babasının onu satıp bir ton para kazanacağını biliyordum. Onu boğmak daha iyiydi. Ayrıca, tüm borçlarını temizlemedim. Piç kurusu yine borcunu artıracak ve sonra satacak hiçbir şeyi ve kimsesi kalmadığında parayı tahsil edeceğiz. Beni oraya onu kovalamaya gönderen o pisliği siktir et," diye mırıldandım kendi kendime.

"Dikkatinin dağılmasına gerek yok," dedi Benito ve sinirlenerek burnunun köprüsünü çimdiklediğini hayal edebiliyordum. "Ve durum bundan ibaret. Çocuk şu anda nerede?"

"Misafir odamda, uyuyor. Muhtemelen yorgun düşmüştür."

"...Neden?"

"Şey." Kafamın arkasını kaşımaya başladım. "Bunu açıklamak zor."

"Onu sikmedin. Bunu biliyorum."

Kıkırdadım. "Ne? Ben mi, tatlı, masum bir bakireyi becerecek miyim? Asla —

"Onu da alıp bir saat içinde ofisime gelmelisin," dedi Benito.
"Beni seni aramaya zorlama."

"Dur bir saniye, Benito. Neden bizi oraya çağırıyorsun? Cidden, ne yapacaksın?"

"Bir saat."

Benito telefonu yüzüme kapattı. Telefona baktım. *Kahretsin. Ben ve benim lanet olası ağzım!* Kafamı lavaboya vurmak istedim. Bunun yerine, kendimi zorlayarak duş aldım, giyindim ve Ash'i aramaya çıktım. Ona olanları anlatmam gerekiyordu.

Benito o çocuğa ne yapacaktı ki?

"Hiçbir güzel şeyim olamaz," diye mırıldandım koridorda dururken.

Kahve ve yemek kokusu dikkatimi misafir odasından mutfağa çekti. Ash önceki gece giydiği kıyafetleri giymişti, önlüğünü giymiş ocakta bir şeyler pişiriyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Ash irkildi. "Kahretsin!" Nefes nefese, dönüp beni baştan aşağı süzdü. "Şey, bir şeyler pişiriyorum," dedi çabucak. "Acıktım ve

param yoktu, o yüzden bir şeyler pişirsem olur diye düşündüm. Tabii ki kullandıklarımı mümkünse yerine koyacağım." Kahve makinesine doğru yürüdü. "İster misin? Nasıl istersin?"

"Dün gece gördüğün gibi kıçımdan." Yüzü kızardığında, kahkaha attım. "Sakin ol, evlat. Dalga geçiyorum. Ve bu kadar çok konuşmayı bırak. Kendine yemek yapman umurumda değil." Kahve makinesine doğru başımı salladım. "Sade ve biraz krema ile bana uyar."

"T-tamam," dedi.

Ash hızla bir fincan aldı ve bana bir fincan kahve yaptı. Fincanı önüme koydu, ben fincanı alıp bir yudum alırken sinirli bir şekilde bir ayağından diğerine geçiyordu. Bana bakmaya devam edince kaşlarımı kaldırdım.

"Sakin ol, yoksa halıya işeyeceksin," dedim. "Ne pişiriyorsun?"

"Basit şeyler. Yumurta, pastırma, patates kızartması. Biraz meyve vardı, ondan da biraz alacağım."

Oturdum. "Bana da bir tabak

hazırla." "E-evet, efendim,"

dedi.

"Efendim, ha?" diye düşündüm. "Bu ses hoşuma gitti."

Ash daha önce kızarmışsa, şimdi daha da kızarmıştı. Hızla arkasını dönüp ocak başına gitti ve benden saklandı. Ben gülümsedim. Geri döndüğünde, sakinliğini yeniden kazanmıştı. Önüme bir tabak koydu ve ben yumurtaları tattım.

"Bunlar çok güzel," diye mırıldandım ve ağzıma bir kaşık daha attım. "Ya da sadece çok acıkmışımdır."

"Bana yemek pişirecek kimse yoktu," dedi. "Küçüklüğümden beri kendime yemek pişiriyorum. Çoğunlukla bir kase mısır gevreği döküp günü bitiriyorum, ama birkaç şey yapmayı biliyorum. Çoğunlukla kahvaltılık şeyler. Diğer her şeyde biraz kayboluyorum," diye mırıldandı. Kendi tabağıyla masaya geri döndü. "Şimdi paradan bahsetmek istiyorum. Sabah konuşabileceğimizi söylemiştin."

"Öyle dedim."

Ben başka bir şey söylemeyince Ash koltuğunda kıpırdanmaya başladı. Dudaklarımdan çıkmak isteyen gülümseme o kadar güçlüydü ki, neredeyse patlayacaktı, ama çabucak bastırdım. *Paniklediğinde oldukça sevimli oluyor.*

"Bay Vitale," diye başladı.

"Ben..." "Giancarlo," dedim.

"Giancarlo." Boğazını temizledi. "Dün gece istediğinizi yaptım. Birkaç kez," dedi, yüzü yine kızardı. "Ne kadar kazandım?"

"Ne kadar istiyorsun?" diye sordum.

Ash omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Tamam, bin dolar."

Başını kaldırdı. "Olmaz! Bu kadar az para kazanmama izin verirsen sonsuza kadar burada kalırım. Bu adil değil! Sadece dün gece bile bundan çok daha fazlasını hak ettim!"

Kaşlarımı kaldırdım. "İlk seferin bedava olduğunu sen söyledin. Açıkçası, bekaretini bana verdin. Bedavaya," diye tekrarladım. "Bu senin suçun."

Ben kahvemi içerken Ash kekeledi. "Ş-şey, bundan sonra daha fazlasına ihtiyacım var," dedi çabucak. "Hadi ama. Ne yapabileceğimi görüyorsun."

"Sen beceriksiz bir acemisin," dedim.

"Benim sikime o kadar sert geldin ki neredeyse kırıyordun!" diye bağırdı.

Ona baktım. Ash'in öfkesi saniyeler içinde dağıldı. Kendine çekildiğini, önceki gecenin korkulu bakışının geri döndüğünü izledim.

"Üzgünüm," dedi sessizce. "Öyle demek istemedim, üzgünüm," diye mırıldandı.

Güldüm. "Bugün biri kendine çok güveniyor," dedim, onu baştan aşağı süzdüm. "Peki, o zaman bir kez daha soracağım. Ne kadar istiyorsun?"

"Her seviştiğimizde yüz bin," dedi çabucak, sanki fikrini değiştirip hiçbir şey söylememek için aceleyle sözleri tükürürcesine. "Hesapladım. Borcumu ödemek için seninle on beş kez yatmam gerek. Ve biraz daha para kazanmak için birkaç kez daha istersen. Toplamda yirmi beş kez diye düşünüyordum," dedi, gözleri yüzümü incelerken sesi giderek azaldı. "İstediğim bu."

Parmaklarımı birbirine geçirdim ve başımı salladım. "Sert pazarlık yapıyorsun, ama itiraf etmeliyim ki, kendini biraz savunmanı görmek buna değer. Burada kaldığın süre boyunca kendini terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi davranacağından gerçekten endişelenmiştim." Başımı eğip elimi uzattım. "Anlaştık. Ayrıca, yirmi beşe ulaşmadan sıkılabilirim. Sıkılırsam, sana beş yüz bin veririm, yollarımızı ayırırız, sen hayatını yaşarsın. Ne dersin?"

Ash'in gözleri parladı ve ağzı açık kaldı. "Bunu yapacak mısın? Gerçekten mi?" Elimi sıktı, başını o kadar şiddetle salladı ki

"Evet, evet, kabul ediyorum! Teşekkürler!" "Altına işeme, evlat," dedim. "Ayrıca, bu küçük anlaşmanın işe yarayıp yaramayacağı belli değil. Karde

"Heyecanlanma, evlat," dedim. "Ayrıca, bu küçük anlaşmanın işe yarayıp yaramayacağı belli değil. Kardeşimi görmemiz gerekiyor."

Yüzü düştü. "Kardeşin mi?"

"Evet, ağabeyim. Benito. İşleri o yönetir."

Ash'in eli benimkinden ayrıldı. Onu tutup tekrar benimkinin içine koymamak için tüm gücümü kullandım. Bunun yerine, yüzünde hayal kırıklığı belirirken kaşlarımı kaldırdım.

"Ne?" diye sordum.

"Senin patron olduğunu sanıyordum," diye patladı. "Aman Tanrım! Seninle boşuna mı yattım?"

Ona bakarken göğsüm sıkıştı. Onu ovuşturdum. "Lanet olsun. Sanırım hiç kimse beni bu kadar sinirlendiren bir şey söylememişti," diye homurdandım. "Bu ne demek oluyor? Sen bir tür güç düşkünü sürtük müsün? Onlardan biriyle zaten uğraştık, bir tane daha gerek yok."

"Hayır, ben..." Başını salladı. "Özür dilerim, yanlış anlaşıldı! Sadece, anlaşmamızı sürdürecek gücün yoksa, bunun ne anlamı var demek istedim. Babamın yanına dönemem. Yapamam," dedi hızlıca, yüzünde panik belirmişti. "Ve sokaklarda yaşamak istemiyorum. Asla hayatta kalamam."

Ash'in gözleri yaşardı ve ben ondan başka yere baktım. *Kahretsin. Bu tam da uğraşmak istemediğim türden bir saçmalıktı.* Homurdanarak ayağa kalktım ve tabağımı itekledim.

"Kapa çeneni. Anlaşma geçerli."

"Ama kardeşin hayır diyebilir," diye vurguladı.

"Benito'nun bana ne yapacağımı söyleyebileceğini mi sanıyorsun?" diye sordum, başparmağımı göğsüme bastırarak. "Ne istersem yaparım. Sen gitmeye hazırlan. Geç kalacağız."

Çocuğu iyice, uzun uzun, sertçe sallamadan önce mutfaktan fırladım. *Ne cüretle bana küçük bir orospu gibi bakar? Ne? Benito'ya karşı gücüm olmadığını mı düşünüyor? Sanki ben bir tür serseriymişim gibi? Neden beni bu kadar sinirlendiriyor?*

Anahtarlarımı ve cüzdanımı toplarken, kendimi kaybetmek isteyen tarafımı sakinleştirmeye çalıştım. Kimse beni *bu* kadar kızdırmamıştı. İnsanları uzak tutmakta iyiydi. Ama bu küçük pislik beş saniye içinde sinirime dokunmuştu.

Ne oluyor böyle?

"Giancarlo!" diye seslendi Ash. "Kahveni bir seyahat bardağına koydum," dedi ve bardağı bana uzattı. Yüzümü inceledi. "Cidden, söylediklerimde bir anlam yoktu."

Elimi kaldırdım. "Siktir et. Gidelim."

O bakmaya devam ederken, ben de topuklarımı döndüm ve kapıya doğru yöneldim. Ona lanet olası duygularımın incindiğini söylemeye niyetim yoktu. Onun ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?

"Seninle boşuna mı yattım?"

Sigarayı dişlerimin arasına sıkıştırıp arabama doğru yürürken bu sözler kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu. Neden kullanılmış gibi hissediyordum?

SAÇMALADIM. Neden ağzımdan öyle laflar çıkmasına izin verdim ki? Babamdan bir gece uzak kaldım ve şimdiden her şeyi mahvettim. Göz ucuyla Giancarlo'ya baktım. Onun için hazırladığım kahveye dokunmamıştı ve direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki derinin dayanma gücünü sınıyordu.

"Giancarlo, ben çok..."

"Bir daha özür dilersen, arabayı durdurup seni bagaja atacağımı bil."

Ağzımı kapattım ve öne doğru baktım. Yanlışımı düzeltmek istemedim değil, ama özür dilemek söz konusu bile olamazdı. Giancarlo'nun tehdidini yerine getireceğinden şüphem yoktu.

Aklım her türlü kötü senaryoyu düşünürken alt dudağımı ısırdım. *Ya anlaşmamızı bozarsa?*

Yol boyunca tek düşünebildiğim, her şeyi mahvettiğimdi. Her an Giancarlo beni dövebilir ya da vurabilirdi. Gangsterler daha azı için bile insanları vuruyorlardı, değil mi? *Ne kadar aptalım.*

"Hey!" Giancarlo yüzümün önünde parmaklarını şıklattı ve ben irkildim. Hareket etmeye çalışırken başımı cama çarptım. Emniyet kemeri

beni boğdu ve öksürerek ve tükürerek kaldım. "Senin neyin
var lan?" diye sordu Giancarlo.

Kafamı salladım. "Hiçbir şey." Sesim sadece bir hırıltıdan ibaretti. İçimden inledim. Muhtemelen daha da aptal görünmüştüm.

"Geldik. Çık dışarı."

Etrafıma baktım ve şaşkınlıkla tuğla binaya baktım. Ofis demişti, değil mi? Ben devasa gökdelenlerden birini hayal etmiştim. "Burası bir bar mı?"

"Dostum, hiçbir şey gözünden kaçmıyor, değil mi?"

Tamam, hâlâ kızgındı. Ağzımı kapattım ve onu binaya kadar takip ettim. İçeride hafif bir müzik çalıyordu ve bunun üstüne konuşmalar duyuluyordu. Aşağıda birkaç kişi olmalıydı.

Birkaç adamın yanından geçtik ve ben Giancarlo'ya yaklaşmak için acele ettim. Sanki bir böcekmişim gibi bana ters ters baktılar. Giancarlo'nun takım elbisesinin arkasını tuttum ve o durdu. Kahverengi gözleri bana dik dik baktı.

Onu bırakmadan önce tutuşumu sıkılaştırdım. "Kaybolmak istemiyorum."

Giancarlo hiçbir şey söylemeden uzanıp beni yanına çekti. Elini belimin altına koyduğunda titredim. Büyük elleri. Benim sikimi okşayan eller.

Zevk damarlarımdan geçip doğrudan sikime ulaştı ve pantolonumun içinde titremesine neden oldu. Eli, vücuduma sürekli damlayan bir ihtiyaç damlası gibiydi.

Giancarlo'nun içinde olmaktan başka bir şey düşünmeye çalışırken titreyerek nefes aldım. Bir kez ve şimdiden daha fazlasını istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

"O küçük kafanın içinde neler dönüyor?" Giancarlo'nun sıcak nefesi kulağıma değdi ve beni saran ateşi daha da şiddetlendirdi.

Tek verebildiğim cevap bir iniltiydi ve onun elinden kurtulmaya çalıştım. Bu beni delirtiyordu. Hayatımda hiç bu kadar dikkatim dağılmamıştı. Bu hatalara yol açabilirdi ve beni bir anda öldürebilecek bir adamın önünde hata yapma lüksüm yoktu.

"Ben, şey, hiçbir şey. Patronunu bekletmemeliyiz." Giancarlo'nun
eli aniden benden uzaklaştı. "Kardeşim." *Hâlâ patron.* Bu
yorumu kendime sakladım. "Özür..."

"Yapma." Giancarlo merdivenleri çıkıp bir kapıya doğru ilerlemeye
devam etti. "Aptal," diye fısıldadım.

Onun sırtına bakarak, ağzımdan başka bir şey çıkmaması için dua ettim. Normalde sessizdim, dinlerdim, ama nedense Giancarlo

benim içimde olmaması gereken bir tarafımı ortaya çıkardı.

Kapıyı açtı ve ben içeri girdim. Odanın dışında olanların aksine, yumuşak bir blues müziği çalıyordu. Daha rahatlatıcıydı. Etrafımdaki her şeye baktım, ama masanın arkasındaki adamdan kaçınmak mümkün değildi.

Giancarlo korkunçtu ve kardeşi de en az onun kadar korkutucuydu. Tabii dün gece kardeşi ile yatmamış olsaydım. İçgüdüsel olarak geri adım attım ve ikisi de bana baktı. Sanki öldürmeye hazır iki kaplanla karşı karşıya kalmıştım. Tek bir yanlış hareket ve ölürdüm.

Dizlerim titriyordu ve tek istediğim kapıdan kaçmaktı. Ama ikisine sırtımı dönersem New York'un en aptal adamı olurdum. Bacaklarımı kilitledim ve dik durdum. *Siktir et.*

Benito'nun bakışları benimkilerle buluştu ve midem ağzıma geldi. İçgüdüsel olarak Giancarlo'ya yaklaştım. Mümkün olsaydı, onun arkasına saklanırdım.

"Siktir, çocuk dediğinde, bunu kastettiğini düşünmemiştim..." "O yirmi iki yaşında. Saçmalamaya başlama," dedi Giancarlo.

Benito'nun yüzündeki ifade, omurgamdan buz parçaları süzülür gibi bir his uyandırdı. Farkına varmadan, Giancarlo'nun arkasına geçmiştim, kalbim boğazıma kadar çıkmıştı.

Benito parmaklarını kıvırdı. "Buraya gel."

Tanıdığım bir adam olmayan Giancarlo'nun arkasında, masanın arkasında oturan canavara doğru gitmekten çok daha güvende hissetmem ne anlama geliyordu? Her adımda, yıkıma daha da yaklaştığımı hissediyordum. Ciğerlerim yanıyordu ve her şey dönüp durmaya başladı.

Ağır bir el omzuma kondu ve neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Nefes al, Ash."

Umutsuzca nefes aldım ve birkaç kez gözlerimi kırptım. Az önce benim adımı mı söyledi? Giancarlo'ya baktım ama o kardeşine bakmakla meşguldü. Midem başka bir nedenden dolayı düğümlendi.

Bir parçam onun bana bakmasını istiyordu, ama ben daha iyi biliyordum; kimse bana bakmıyordu. Ben bayılırsam benimle uğraşmak istemiyordu.

"Geri çekil, Gin," dedi Benito.

Giancarlo kıpırdamadı. Eli bir çapa gibiydi ve beni devirebilecek panik dalgaları içinde çaresizce ona tutundum. Benito'nun gözleri aşağı indi. Daha önce korkuyorsam, şimdi yere eriyip kaybolmaya hazırdım. Giancarlo omzumu sıktı ve nedense nefes almayı hatırladım.

Bir nefes daha aldım ve yavaşça nefes verdim. *Sorun yok*. Asla yoktu, ama kendime yeterince kez söylersem, buna inanmaya başlayacaktım. Zihin bedeni kontrol eder, hayatı yaşamak için en iyi yol buydu, özellikle benimki gibi bir hayatı.

Benito iç geçirdi ve bakışları tekrar bana döndü. "Sana dokundu mu?" diye sordu.

"Bu ne biçim bir soru? Sana Chester gibi mi görünüyorum?" diye homurdandı Giancarlo.

Kendimi tutamayıp, kahkaha patlaması yaşandı. Aceleyle elimi ağzıma kapattım. "Üzgünüm." Ayaklarıma baktım. *Neden güldüm ki?*

Dürüst olmak gerekirse, Giancarlo'nun Chester olması çok komikti. "Ee?" diye sordu Benito.

Başımı kaldırıp onun çelik gibi bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerine bakmak çok zordu, ama bakmazsam söylediklerimi ciddiye almayacağını hissettim. "Evet."

Benito inledi. "İsteğin dışında mı?" "Tekrar söylüyorum, Chester değil!" Giancarlo homurdandı.

"Hayır, hoşuma gitti... Yani, benim önerimdi." Her kelimeyle yüzüm kızarırken, ensemi tuttum. "Benim pek bir şeyim yok ve müzayedede, bakire olduğumu büyük bir mesele haline getirdiler. Giancarlo'ya satarsam onun için bir anlamı olacağını düşündüm, ama o bunun bir önemi olmadığını söyledi. Bu sorun değil, çünkü o çok seksi ve eminim yatağında birçok insan olmuştur. Ve..."

"Yeter. Duymak istediğim son şey, kardeşimin seni nasıl becerdiği."

"Ama ben..."

Benito'nun bana attığı bakış, ağzımı o kadar hızlı kapatmamı sağladı ki dilimi ısırdım. Dilimde bir acı hissettim ve gözlerim yaşardı. Ağzımı metalik bir kan tadı doldurdu ve onu tükürmek istedim. Sanki ağzım bozuk paralarla doluydu.

Benito burnunun köprüsünü sıkıştırdı ve sandalyesine yaslandı. "Sen bir yükümlülüksün."

Omuzlarım düştü. Babamın bana hiç istenmediğimi söylemesinden farkı yoktu. Benito da aynı şeyi söylüyordu. İstenmediğim gibi, ihtiyaç duyulmuyordum da. Benim durumumdaki çoğu insan, bir gangsterin kendilerine ihtiyaç duymamasına sevinirdi, ama bu benim için göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi.

"Sen herkese böyle dersin," dedi Giancarlo.

Benito ona sert bir bakış attı ve aralarındaki hava gerginleşti. "O bir dikkat dağıtıcı, ve sen..."

"Ben neyim?"

İkisi arasında bakarken kollarımda tüylerim diken diken oldu. *Bu durumu nasıl düzeltebilirdim?* Giancarlo her an kendini kaybedecekmiş gibi görünüyordu ve Benito da daha iyi durumda değildi.

Benito bana doğru baktı ve sırtım daha da gerildi. Üzerine bu kadar baskı uyguladığım için lanet şey kırılacaktı.

"Sana birini ayarlayacağız..."

"Hayatta olmaz," diye araya girdi Giancarlo. Bana bakmadı. "Arabaya git, Ash."

"Peki, efendim."

"Gin," dedi Benito.

İkisi arasında bakışlarımı gezdirdikten sonra arkanı dönüp kapıya doğru yöneldim. Omzumun üzerinden çekinerek arkama baktım. İkisi de birbirlerine gergin bir şekilde bakıyorlardı, bu da beni ürpertti. Adımlarımı hızlandırdım. En son olmak istediğim yer, iki gangsterin kavga ettiği bir ofisti.

ONU TUTMAK İSTİYORDUM. Nedenini bilmiyordum. O çocuk daha çok sinir bozucu bir evcil hayvan gibiydi, ama onu geri çevirme düşüncesi midemi ağrıtıyordu. Ash çok fazla konuştuktan sonra odadan çıkarken, ben de dönüp kardeşime baktım.

"O bir sorun," dedi Benito.

Yüzümü buruşturdum. "Neden öyle düşünüyorsun?"

Kardeşim sandalyesine yaslandı, parmaklarını birbirine dolayarak rahatça sallanmaya başladı. "Ona bakışın, senin arkanda saklanması, ve unutmayalım, onu benim görüş alanımdan çıkarmak için az önce göndermiş olman." Benito gözlerini üzerimde gezdirdi. "Sana verdiğim işleri ihmal etmeni istemiyorum."

Alay etmek istedim. Ses dilimde kalın bir tabaka gibi durdu, ama yapmadım. Benito huysuz bir herif olabilirdi ve onu kızdırmak istemiyordum. Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum, sanki ikinci bir kafam varmış gibi bana bakarken arka dönmedim.

"Gerçekten kıçından bok çıkarmayı iyi biliyorsun, değil mi?" diye sordum. "Sana karşı görevlerimi asla ihmal etmedim."

Benito'nun kaşları çatıldı. "Yalan söylememeye çalış."

Tamam, belki işime kişisel sorunlarımı karıştırdığım birkaç olay olmuştu, ama bunu yıllardır yapmamıştım! Benito bana bir şey verdiğinde, onu yapardım. Sadece aile reisi olduğu için değil, kardeşim olduğu ve onu çok sevdiğim için de.

"Eğer geçmişteki her hatayı gündeme getireceksen, ben de sana hatırlatabileceğim birkaç tane var," dedim, kendimi durduramadan sözler ağzımdan döküldü. "O yüzden, pisliklik yapmayalım ve hayatımıza devam edelim."

Benito ayağa kalkmadan önce sandalyesini geri itti. 188 cm boyuyla bile benim 196 cm boyumdan daha kısaydı. Ancak bu onun için hiç önemli görünmüyordu. Hayatımız boyunca birbirimizle çekişip kavga ettik. Her seferinde Benito bir şekilde beni yenmeyi başardı. Normalde bu dersleri içime sindirirdim, ama bugün öyle olmadı.

"O çocuğun kendine ait bir yerde olması gerekiyor," dedi Benito masasının etrafından dolaşırken.

"Neden? Onun parasını ben ödedim. Neden ona ne olacağına ben karar veremiyorum?" "Gerçekten bunu söylememi mi istiyorsun?"

Sinir bozukluğu midemde kıvrıldı. "Ne sikim istersen söyle."

"Sorumlu değilsin," dedi Benito sakin bir şekilde. "Bu sadece dikkatini başka yöne çekmek için yeni bir yol. Yakında sıkılıp onu atacaksın, ama önce arkanda yıkım bırakacaksın." Yaklaşıp elini göğsüme koydu. "Seni koruyorum."

Geri adım atıp elini vücudumdan çekince içimi bir sıcaklık kapladı. "Siktir git, sen de siktir git," diye tükürdüm. "Ben senin nazikçe davranabileceğin bir deli değilim. Sürekli öyle davranıyorsun..."

"Sana hiç öyle davranmadım ya da öyle bir şey söylemedim."

"Siktir git," diye homurdandım. "Evet, söyledin. Sana şunu söyleyeyim, Ash hiçbir yere gitmiyor. Onu kendi paramla satın aldım. Bana geri ödemeyi kabul etti. Hepsi bu. Söyleyeceklerin benim özel hayatımda hiçbir önemi yok."

Kardeşim benden uzaklaştı ve yüzündeki öfkeyi gördüm. Göğsüm sıkışırken, bunu görmezden geldim. Evet, o benim patronumdu ve onu dinlemeliydim, ama benim hayatımın onunla hiçbir ilgisi olmayan bir kısmını dikte ederse, lanetlenecektim. Yıllardır onun sadık sağ koluydum, zor olsa bile benden istenenleri yapıyordum. Beni aptal gibi davranmasına izin vermeyecektim.

"Kendi evine ihtiyacı var," diye ısrar etti Benito. "İkimiz de biliyoruz ki birkaç gün içinde ondan bıkacaksın ve o zaman çok geç olacak. O sana bağlanacak ve yıkılacak, sen de öfkeleneceksin. Neden ikimiz de kaçınılmaz olanı bilmiyormuş gibi davranmak yerine bu işi erken bitirmiyoruz?"

Midem kasıldı. Benito'ya doğru bir adım attım, her adımda yumruğumu sıkıyordum. Gözleri elime kaydı, sonra tekrar benim gözlerime döndü.

"Bunu tavsiye etmem," dedi sakin bir sesle. "Bana karşı gelmeye çalıştığında ne olacağını ikimiz de biliyoruz. Hiç hoş olmaz."

Söylediği her kelime üzerimde ağır bir yük oluşturdu. Öfke ve hayal kırıklığı içimi kemirirken, giderek daha da dibe batıyordum. Benito ve ben birbirimizin gözlerine baktık, sonra sonunda duygularımı bir kenara itip bir sigara yaktım.

"O hiçbir yere gitmiyor. Bununla bir sorunun varsa, siktir git." Dumanı ciğerlerimi yakacak şekilde içime çektim ve sonra dışarı üfledim. "Umurumda değil."

Benito, inatçı ve cahil bir çocuğa karşı onaylamayan bir ebeveynin bakışıyla başını salladı. Öfkem daha da derinleşti, vücudumdaki her kas gerildi, yüzüne yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. Topuklarımı döndürdüm.

"Onunla ne yapacaksın?" diye bağırdı Benito. "Ciddiyim. Bir insanı lanet bir oyuncak gibi tutamazsın. Bu bizim için bile çok saçma."

Ona dönerek, "İkimizden biri olarak, ilişkiler konusunda neyin saçma olduğunu konuşacak kişi sen değilsin," dedim.

Sözler ağzımdan çıkmadan önce durdurma şansım olmadı. Benito'nun yüzünün öfke, üzüntü ve tekrar öfke arasında gidip geldiğini izledim. Bir şey söylemek için dudaklarımı araladım, ama kardeşim elini kaldırdı.

"Siktir git ofisimden. Bu yükü mu istiyorsun? Tamam, senindir." Masasının etrafından dolaşıp oturdu. "Bu iş yüzüne patladığında, Enzo'dan yardım istemeyi unutma, çünkü senin saçma sapan hatalarına yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatmayacağım."

Birbirimize baktık, bakışlarımızda bir meydan okuma vardı. İkimiz de ilk önce gözlerimizi kaçırmak istemedik. Midem bulanıyor ve öfkem azgınlığa dönüşüyor olsa da, dış görünüşümü sakin tutmaya çalıştım. Benito'nun geçmiş hatalarımı gündeme getirmesine ihtiyacım yoktu. Önceki aylarda kaydettiğimiz tüm ilerleme tehlikeli bir uçurumun kenarında sallanıyordu.

Lanet olası pislik.

"Bana öyle bakma," dedi Benito sertçe. "Seni korumaya çalışıyorum, ama sen bunu istemiyorsun." Kaşlarını daha da çatarak, "Gin, seni ne zaman hayal kırıklığına uğrattım?" diye sordu.

"Birçok kez," diye tersledim. "Ama lanet olası çenemi kapalı tutuyorum, değil mi değil mi?"

Kardeşimin gözlerinden geçen acı beni de acıttı.

Benito masasındaki bardağı aldı, içindeki kehribar rengi sıvıyı yudumladıktan sonra tekrar benimle konuşmaya başladı.

"Git."

"Ben..."

"Git!"

Benito'nun sözlerinin gürültüsü kulaklarımı ağrıtıyordu. Ona biraz daha baktım, sonra dönüp ofisinden çıktım. Kapı arkamda çarptı, bu kesin sonuç omurgamda bir titreme yarattı. *Ne halt ettim ben?* Benito ve Enzo bu dünyada sahip olduğum tek şeydi. Onlar olmadan ben bir hiçtim. Elbette kavga ettik ve her şeyi mahvettik, ama günün sonunda hep birbirimizin yanındaydık. Geri döndüm ve kardeşimin ofisinin kalın ahşap kapısına baktım. İçimdeki her şey geri dönüp

ve ona mantıklı davranmasını söylemek için.

Hareket etmedim.

Dakikalar geçti. Kapı kapalı kaldıkça omuzlarım düştü. Kafam karışık bir şekilde uzaklaştım. Küçük bir kavga ve her şey mahvolmuştu. Hepsi, onun dediği gibi, birkaç gün sonra muhtemelen sıkılacağım lanet bir oyuncağı saklamak istediğim için.

Benito haklı. Ne düşünüyordum ki?

Onun istediğini yapmasına izin vermeliydim, ama ben zaten sinirli ve gergin bir şekilde gelmiştim. Bu benim hatamdı. Kulüpten geçip, ellerimi ceplerimden çıkararak çok parlak güneş ışığına çıktım.

Ash yolcu koltuğundan bana baktı, gözlerinde endişe vardı. İçimde bir şey kıpırdadı, içimi kemiren bir rahatsızlık, ona iyi olup olmadığını sormak istememe neden oldu. Bunun yerine, arabama binip çalıştırdım.

"Her şey yolunda mı?" Ash fısıldadı. "Başka bir yere mi gidiyorum?"

Ona döndüm. "Hiç susmaz mısın?"

Benden uzaklaştı. Ash gözlerini benden kaçırdı. Kendini arabanın kapısına çarptı ve bana değil, pencereden dışarıya bakmaya başladı

yolcu koltuğuna. Yüzünün siluetini izledim, beynim bana bağırıyordu, ben de geri dönüp yola baktım.

Siktir. Ne yapıyorum ben?

Çılgın bir insan gibi davranıyordum, etrafımdaki herkese saldırıyordum ama nedenini anlamaya çalışıyordum. Koltuğumda kıvranarak, bourbon ve esrar gibi, gerginliğimi azaltacak her şeyi hayal ettim.

Kaldırımdan uzaklaşırken, yapmam gereken işler ve önümde duran görevlerle dolu, tanıdık bir yere gömüldüm. Hedefe odaklanmak amaçtı. Benito kızgın ve Ash üzgün olsa bile, bunun benimle bir ilgisi yoktu.

Kaçmam gerekiyordu.

" , ÇIK DIŞARI." Giancarlo'nun ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Kapıya doğru koştum, titrek parmaklarım birkaç kez kaydıktan sonra kapıyı açmayı başardım ve arabadan çıktım. Kapı arkamdan kapandı. Arabayı dolaştım ve orada durdum. Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Giancarlo, ileriye bakmaya devam ederken camını indirdi. "Kapının şifresi 1312. İçeri gir."

Cam tekrar kapanmaya başladı ve ben bir adım öne çıktım.

"Bekle." "Ne?"

Hiçbir şey sormamalıydım. Bu sadece onun bana daha fazla kızmasına neden olacaktı. Kafamı salladım ve bir adım geri attım. Giancarlo'nun hayatını mahvetmeme ya da yoluna çıkmama ihtiyacı yoktu. Bu, doğduğumdan beri yapmam gereken tek şeydi.

Ağır bakışları sonunda tekrar bana yöneldi. Giancarlo başını eve doğru çevirdi ve ben de topuklarımı döndürerek merdivenleri koşarak çıktım. Şifreyi girdikten sonra kapı kolu sorunsuz bir şekilde döndü ve ben zihnimde başımı salladım.

Kapı kapanmadan önce motorun sesi yükseldi ve lastiklerin asfaltta kayma sesi yankılandı. Giancarlo'nun arabasının arka lambalarının yolda kaybolmasını izlemek için arkama döndüm.

Kapı kapandı ve ben kalın ahşaba yaslandım. Etrafımdaki her şey yabancıydı ama boşluğu nedeniyle tanıdıktı. Midem düğümlendi. Yapacak bir şey aramak için kapıdan uzaklaştım.

Farkına varmadan gece çökmüştü. Evdeki kilitli olmayan tüm odaları gezip keşfetmiştim. Giancarlo dergilerdeki insanlar gibi yaşıyordu; bu da evi bir şekilde boş hissettiriyordu.

Makarna ve peynir yaptım ve soğuyan kaseye bakakaldım. Birinin eve gelmeyeceğini anlardım. Buna alışkındım. Sayısız akşam yemeği soğumuş, ya da yiyeceğim kalmadığı için aç kaldığım geceler olmuştu.

Giancarlo'nun dönmesini beklerken başımı masanın serin yüzeyine dayadım. Zaman geçiyordu ve sürekli baskı yapan sessizlik üzerimde ağır bir yük oluşturuyordu, sürekli yalnız olduğumu hatırlatıyordu. Başa çıkabileceğim çok şey vardı. Satılmak, tamam. Bağırılmak ve dövülmek? Bunları da kaldırabilir ve yoluma devam edebilirdim. Başa çıkamadığım şey, yalnız olmanın sonsuz sessizliğiydi.

Sessizlik içinde oturduğum sürece panik sırtımı kapladı, pençelerini bana geçirdi. Ayağa fırladım. Boğazımdan bir çığlık çıktı. Ses duvarlardan yankılandı ve bir an için baskıcı sessizliği ortadan kaldırdı. Hiçbir şey olmamasıdan iyiydi. Mutfakta radyoyu buldum ve açtım. Babamla kaldığım zamanlarda bunu hep yapardım. Bu da farklı değildi.

Sorun yok. Ayrıca, böylesi daha iyi. Kendi başıma yaşamayı öğrenmem gerekiyordu. Kimse olmadan. Dünya eğildi ve ben kendimi tutmak için amaçsızca sandalyeye tutundum. Gözlerimi sıkıca kapattım ve radyodan gelen seslere konsantre oldum.

"Yalnız değilim."

Bildiğim kadarıyla Giancarlo yarın geri dönecekti. Panikleyecek bir şey yoktu. O babam gibi değildi. Birkaç gün, birkaç hafta, bazen aylarca evden uzaklaşır, beni evde hiçbir şeyim ya da kimsem olmadan bırakırdı

. O adamı düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor ve omurgamı dikleştiriyordu.

İkinci gün geldi ve yataktan gülümseyerek atladım. Giancarlo'yu görmek umuduyla mutfağa koştum. Karşımda yine sessizlikle karşılandığımda, oturma odasındaki televizyonu açtım ve yavaş, sığ nefesler aldım.

Yanaklarımı tokatladım ve o anda, özgür olduğumda hayatımı düzeltmeye karar verdim. İyi olmadığım bir şey vardı, o da yemek pişirmekti. Babam bana pek yemek pişirmeme izin vermezdi. Eğer bu konuda çok iyi olursam, sikimi kesip kız olsam daha iyi olur derdi.

Giancarlo yemek yapmada harikaydı ve bir penisi vardı. Mutfağı karıştırdım ve bir yemek kitabı buldum. Kitabı karıştırdım ve rastgele bir tarif seçtim. Öğrenmesi çok zor olamazdı.

Muhtemelen Giancarlo döndüğünde yemeği bitirmiş ve ona sunmaya hazır olacaktım. Belki bu onun keyfini yerine getirirdi.

Üçüncü günü kanepede geçirdim ve izleyebileceğim tüm filmleri izledim. Gözlerim yanana ve ekranın altındaki altyazılar bulanıklaşana kadar ekrana baktım.

Dördüncü gün, kapının çalınmasıyla elimdeki spatulayı düşürdüm ve kapıya koşarken krepleri unuttum. Mümkün olduğunca hızlı hareket ederken parmaklarım lanet kilidi açmaya çalışıyordu. Kapıyı açtım, yüzümde bir gülümseme vardı.

"Sonunda, geri..." Kapıda duran teslimatçı görünce ağzım kapandı.

"Bunu imzalamalısın."

Otomatik olarak kalemi aldım ve hayal kırıklığının midemde yerleşmesine izin verdim. Paketi uzattı, bana başını salladı ve gitti.

Bir süre dışarıya baktım. Kendimi tutamayıp öne doğru adım attım ve iki yana baktım. Giancarlo'nun arabasını dinlemek için nefesimi tuttum. Zaman geçtikçe New York'un soğuk havası açıkta kalan tenimi ısırıyordu. Giancarlo'nun geri döneceğine dair hiçbir işaret yoktu.

"Neredesin?"

Solumdaki hareket beni evden daha da dışarı çıkmaya itti. Korku omurgamdan aşağı kayarken olduğum yerde donakaldım. Gölgelerde adamlar vardı. Bakışları Giancarlo'nun evine kaydı. Geri adım attım ve kapıyı çarptım. Kilidi çevirdim ve pencereye koştum,

oradan görülebiliyorlar mı diye bakmak için pencereye koştum. Biri caddenin karşısındaydı. Elinde gazete vardı, ama bakışları evin üzerindeydi.

Ellerim titreyerek perdeleri kapattım ve geri çekildim. Her şey kafamda uydurma olmalıydı. Muhtemelen tek başıma kaldığım için saçma sapan şeyler hayal ediyordum. Babam her zaman hayal gücümün fazla aktif olduğunu söylerdi.

Ellerimi salladım ve Giancarlo eve gelene kadar kendimi meşgul etmeye karar verdim. Her şeyin üzerinde bir toz tabakası vardı. *En iyisi temizlik yapayım. Kim temiz bir eve gelmek istemez ki?*

Yalnızlık ve ihtiyaç duyduğum her şeyi kafamdan silmeye çalıştım. Bunun yerine, görevlerime odaklandım.

Beşinci gün geldi. Temizleyecek hiçbir şey kalmamıştı, dikkatimi dağıtacak hiçbir şey kalmamıştı. Tavan bana hiçbir cevap vermedi ve kalkıp yemek yapma düşüncesi midemi bulandırdı.

Elim gövdemden aşağı kaydı ve penisimi kavradı. Zevk dalgaları içimi kapladı, ama Giancarlo'nun eli ile kıyaslanamazdı.

Ya da kıçının.

İsteğim dışında, zihnim ona gitti ve elim anında penisimi sıktı. Giancarlo'nun bunu yaptığını hayal ederek, penisimi okşarken inledim. Beni bununla alay ederdi ve penisimin çok büyük olduğu konusunda müstehcen şeyler söylerdi.

Elimi takip ederken sırtım kavis yaptı, ama bu yeterli değildi. İyi hissettiriyordu, ama Giancarlo'nun ellerinde hissettiğim zihin uyuşturan ecstasy yerine, zevk içinde asılı kalmıştım.

Kafamı salladım. Hayır, başka bir şey düşünmem gerekiyordu. Penisimi bıraktım ve yataktan kaydım. Televizyon kumandası beni çağırdı ve kanalları gezdim. Giancarlo'nun birkaç porno kanalı vardı. İlk başta, onları keşfetmek için çok gergindim, ama o bu kadar uzun süre yokken, bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Ekranda iki adam belirdi. İkisi arasında daha küçük olanı dizlerinin üzerine çökmüş, diğer adamın penisini emiyordu. Onun çıkardığı inlemeler boğuktu, ama diğer adam bundan hoşlanıyor gibiydi. Öne doğru eğildi ve elini genç adamın başının arkasına koydu.

Onları dikkatle izledim ve yatağa uzanarak, ekrandaki genç adamı taklit ederek elimle penisimi kavradım. Onun penisi benimkinden daha küçüktü, ama aynı olmalıydı, değil mi?

O, avucunu penisinin başının üzerinde gezdirdi, ben de aynısını yaptım. Ayak parmaklarım kıvrıldı. Tekrar yaparken inledim.

Ekrandaki adam gibi kendimle oynadım, ancak o eğildiğinde ve partneri onun deliğiyle oynadığında durdum. Hareket etmeyi bıraktım. Yüzünün saf zevke dönüşmesi nefesimi kesti.

İnlemeleri odada yankılandı. Bana en çok benzeyen adamı izlemekten, arkasındaki daha iri adamı izlemeye geçtim. Parmakları, twink'in içine ve dışına büyük bir özgüvenle girip çıkıyordu.

Parmaklarıma baktım, onlara bakarak televizyona bakmadan önce. Giancarlo parmaklarımın etrafında çok sıkıydı, beni daha derine çekiyordu. Parmaklarım bu anıdan dolayı karıncalandı ve ihtiyacım beni sarsarken inledim. Giancarlo'nun bacaklarının arasında beceriksiz bir karmaşa olmaktan başka bir şey değildim, ama bunu tekrar yapmak istedim.

Elimi bir kez daha penisimin etrafına doladığımda penisim ağrımaya başladı. Yuvarlanarak penisimi okşadım. Anılarım zihnimi ele geçirdiğinde televizyonun sesi kayboldu. Altımda Giancarlo, vücudunun sıcaklığı, penisimi sıkıştırış şekli.

Kalçalarım öne doğru çıkarken bir çığlık attım. Elim Giancarlo'nun deliğine kıyasla yetersiz kalıyordu, ama arzu ateşi omurgamı yakmaya devam ediyordu.

"Lütfen," diye inledim. Giancarlo'nun orada olmasını istedim. O, içimdeki bu acıyı giderebilirdi.

Kollarım ağırlığımın altında çöktüğünde başım yatağa çarptı. Nefesim düzensizdi, çılgınca elimle pompalarken ciğerlerime yeterince hava girmiyordu.

Mutluluğun vaadi tam oradaydı, benimle alay ediyordu. Boşalmaktan başka bir şey istemeden hızımı artırırken ihtiyaçtan inledim.

Giancarlo'nun karanlık bakışları aklıma geldi ve kaslarının altımda nasıl gerildiğini gözlerimin önüne geldi. Elim sıkıştı. Farkına varmadan, mutluluk tünelinde hızla ilerliyordum.

Spermim sikimden fışkırdı ve altımdaki çarşafları ıslattı. Elimi yana düşürmeden önce sikimi okşadım. Yere çöktüm ve inledim.

Hiç de o kadar iyi hissettirmemişti. Giancarlo ile olduğu gibi bayılana kadar tekrar tekrar yapmak için yanıcı bir ihtiyaç duymuyordum. Sırt üstü yuvarlandım ve elimi kaldırıp geride kalan yapışkan pisliği izledim. Omurgamdan bir titreme geçti. Elim düştü.

Sonunda, porno benim için pek bir işe yaramamıştı. Kulağımı tırmalayan inlemeler crescendo yaparken onu kapattım. Giancarlo'nun derin inlemelerini duymayı tercih ederdim.

Altıncı gün, buzdolabı boştu. Yemek pişirme maceramın korkunç bir seçim olduğu ortaya çıktı. Mutfaktaki her şeyi bitirmiştim ve şimdi elimde sadece artıkları kalmıştı. Azıcık malzemeyle iyi bir çorba yapmıştım. Bu muhtemelen benim yemek pişirme becerilerimden çok Giancarlo'nun baharat dolabının sayesinde olmuştu.

Mastürbasyon yapmak eğlenceliydi, ama tekrar yapmak için acele etmiyordum. Nedense, bu beni eskisinden daha da yalnız hissettiriyordu. Kapının önüne oturdum ve güneş batana kadar bekledim.

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve Giancarlo'nun bana verdiği odaya gittim. Yarın daha iyi olur umuduyla yatağa uzandım.

Yedinci gün, açlıktan karnım ağrıyordu ve yine kendimi kapının önüne sürükledim. Yapacak başka bir şeyim yoktu. Televizyon açıktı, ama o bile bana yetmiyordu. Giancarlo'nun eve gelmesini beklerken kendimi bir battaniyeye sardım.

Babamın ensemde nefes alması cennetti, ama çok uzun süre yok olduğunda onu hep özlerdim. Şimdi de durum farklı değildi. Giancarlo'yu çok iyi tanımıyordum, ama bir an önce eve gelmesini istiyordum. Yalnız kalmaktan iyiydi.

Kapının önünde yere oturup, midem düğümlenirken kapıya bakıyordum. *Daha kaç gün yok olacak? Ya benim için geri dönmezse?*

Nefes almaya çalışırken ciğerlerim yanıyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yeterli gelmiyordu. Gözlerim yaşardı ve yüzümü kollarımın arasına gömdüm.

Lütfen eve gel.

Silvy adamın kafasına tekrar vurduğunda homurdandım. Nefes nefese ayağa kalktım ve alnımdaki teri sildim. Bunun yerine kan cildimi kapladı ve ben irkildim. *Lanet olsun, her yer yapış yapış olacak. Harika.*

Yaptığım işi izlerken, her zamanki gibi tatmin hissetmedim. Kafasını ezmeden önce avımla hiç oynamamıştım bile. Telefonumu çıkarıp Benito'ya mesaj attım.

Gin: Bitti.

Birbirimize beş kelimeden fazla konuşmamıştık. O bana görevleri gönderdi, ben de tamamladım, bittiğinde ona haber verdim, o da başparmağını yukarı kaldırarak cevap verdi. Nefesimi tutarak bugün ne yapacağını bekledim.

Benito:

Siktir. O pislik hala kızgın.

Sınırı aştığımı biliyordum. Ofisindeyken bu gerçek yüzünden okunuyordu. Ve Benito hala bunun için beni cezalandırıyordu.

Elimden gelenin en iyisi buydu. Telefonu cebime geri koydum, ölü adamın tişörtüyle çekicimi temizledim ve topuklu ayakkabılarımı giydim.

topuklarımı döndürdüm.

Bu kanı üzerimden temizlemeliyim.

Kaldığım motele geri döndüm. Burası lüks bir otele gitmekten çok daha mahremiyetliydi. Arabayı park ettim, indim ve odama doğru yürüdüm. Işığı açtım, banyoya doğru yürürken odanın ne kadar eski ve kirli olduğunu görmezden geldim. Yağmur ve kanla ıslanmış giysilerim yere düştüğünde *şaplak* sesi çıkardı. Telefonum çaldığında duşu açtım.

Enzo.

İç çekerek telefonu açtım. "İş ne?"

"Kendini daha ne kadar cezalandıracaksın?" diye sordu Enzo.

"Neden bahsediyorsun?" Elimi suya soktum ve buz gibi soğukluk elimi acıttığı için hemen çıkardım.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi sakin bir sesle. "Benito, tuhaf davrandığını söylüyor."

"Garip davranmak mı?" diye mırıldandım.

"Şikayet etmeden fazla mesai yapmak, görevlerini aşırı derecede yerine getirmek, eve dönmemek. Devam etmemi ister misin?"

İnledim. "Hayır, ben iyiyim." "İkiniz
ne hakkında kavga ettiyseniz..."

"Bunun hakkında konuşmak
istemiyorum."

"Gin..."

Boğazım düğümlendi. Enzo'ya anlatmak durumumu daha iyi hale getirmezdi. Bunun yerine, sıcak su akmaya başlasın da vücudumdaki kanı yıkayayım diye dua ederek ileri geri yürüyüp durdum.

"Önemli bir şey değil."

Hayır, önemsiz bir şey değil.

Benito'ya söylediğim şeyler, ikimizin de yüzleşmek istemediği eski yaraları deşiyordu. Onu ve Enzo'yu birbirine bağlayan eski sevgilisi Brycen hakkında hakaret etmekten, asla hatırlamak istemediğim geçmişi gündeme getirmekten, ona yapabileceğim her türlü saldırıyı yaptım. Çalışmak, başımı eğmek ve çenemi kapatmak, bunu telafi etmek için yapabileceğim en az şeydi.

Bu kadar uğraşarak kurduğumuz şeyi mahvetmek istemiyordum.

"O kızgın değil," dedi Enzo.

"Sen öyle diyorsun," diye mırıldandım, başparmağımı ısırarak.

"Biliyorum. Yoksa beni arayıp senin iyi olup olmadığını sormazdı. Eve git, Gin. Seni bekleyen biri yok mu?"

Göğsüm sıkıştı. Kahretsin. Son birkaç gündür Ash'i düşünmemeye çalışıyordum. Saçma sapan penisesinden köpek yavrusu gibi gözlerine kadar, o tüm bu süre boyunca beni rahatsız etmişti. Geri dönüp onu kontrol etmeyi düşündüm, ama her seferinde erteledim.

O neredeyse bir mahkum gibi. Eminim şimdiye kadar gitmiştir. Eğer gitmediyse, kendine bir yer bulmuştur ve beni görmekten endişelenmesine gerek yoktur.

Bunun, serbest kalmak için para kazanmak zorunda kalmasından daha iyi olduğunu düşünmek zorundaydım. Ash ortadan kaybolmak isterse, onu aramayacaktım. Bu düşünce midemi sıkıştırdı, ama kararımdan vazgeçmedim. Ash gitmekte özgürdü. Onu tutmam için hiçbir neden yoktu. Değil mi?

Kafamı sallayarak aynadaki kendime baktım. Uzun bir bakış attım ve hemen başka yere baktım.

"Kardeşin benim için bu kadar endişeleniyorsa, neden hiçbir şey söylemiyor? Tek aldığım onun aptalca başparmak yukarı mesajları."

Enzo inledi. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Sanki hiç duygusu yokmuş gibi," diye iç geçirdi. "Ve olsa bile, asla göstermez. Sizin sorunlarınız hakkında uzun, bitmek bilmeyen tartışmalar yapmak istemiyor, o yüzden eve git ve her şey normalmiş gibi davran. Zaten gösterdiği tek duygu öfke ve sen bunu istemezsin."

Enzo ve Benito'nun Tex yüzünden kavga ettiklerini hatırladım. Kardeşler değil de yabancılar gibi kavga etmişlerdi. Benito'nun öfkesi doruk noktasına ulaşmıştı. O boku görmek istemiyordum, ya da Tanrı korusun, daha da kötüye gitmesini.

"Duş alacağım."

"Eve git," diye bağırdı Enzo. "Dinle, bir kez daha arayıp benim evime uğradın mı diye sorarsa, seni bulur, bıçaklar ve ona teslim ederim."

"Seni kaçıran ben değil miyim?" diye

düşündüm. "Bu sefer değil. Kendine gel."

Enzo telefonu kapattı ve ben telefona baktım. *Keyfi yoktu.* Onun neyi olduğunu bilmek istediğimden bile emin değildim. İç çekerek, telefonumu tezgahın üzerine koydum ve duşa girdim. Ilık su vücuduma çarptı. Dişlerimi sıkıp yine de temizlendim.

Ash bir kez daha aklıma geldi. O gün arabamın yanında terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi görünüyordu. Ama kaçmam gerekiyordu. Kilitli bir oda olmasa bile, duvarlar üzerime çöküyormuş gibi hissediyordum.

Boğazımı sıkan o sıkı, boğucu his, tam bir nefes almaya çalışırkenki zorluk... Gitmek zorundaydım. Lanet olası özgürlüğüme ihtiyacım vardı!

Elimi duvara vurdum. "Siktir!"

Yumruğumu geri çekip kızarmış parmak eklemlerime baktığımda, yumruğum ağrıdan titriyordu. Ash aklımdan çıkmıyordu. Sinir bozucu, yapışkan ve tuhaftı, ama yine de her lanet gün olduğu gibi onu kontrol etmek istiyordum. Başka bir zaman olsaydı, kendimi iyi içkiler, dar delikler ve vücut ağırlığım kadar otla boğardım. Neden bu sefer yapmamıştım?

Yumruğumu sallayarak, derimdeki kanı temizlemekle meşgul oldum. Tırnaklarım kurumuş kan parçalarını kazıyarak, yok olmadan önce uçup gitmelerini izledim. Bu işlem normalde olduğundan çok daha uzun sürüyordu. Ya da belki de gitmem gereken daha iyi yerler vardı.

Dışarı çıktığımda, kuruduğumda ve giyindiğimde, kanlı giysilerimi bir adamdan birine verip yok etmesini veya temizlemesini istedim. Onları bagajımdaki yedek lastiğin altına sıkıştırdım ve direksiyonun başına geçtim. Dümdüz önüne baktım.

O orada bile olmayacak. Şimdiye kadar çoktan gitmiştir.

Bu düşünceyle aklımda, evime geri döndüm. Evim her zamanki gibi boş olacaktı. Normal hayatıma geri dönebilirdim.

Arabamdan indim, dişlerimin arasında bir sigara sallanıyordu. Parmaklarım şifreyi tuşladı, ama kapı zaten açıktı. İçeriye doğru açıldı.

Neredeyse içeriye sendeleyerek girecektim ama eşiği geçerken kendimi tuttum. Soğuk, boş bir ev beklentim boşa çıktı. Blues müziği çalıyordu, insanlar sohbet ediyordu ve güzel bir koku geliyordu. Mutfağa doğru yürüdüm ve donakaldım.

Benito, Ash'in yanında duruyordu. Birbirlerine yakındılar, ikisi de ocak başında durmuş, o kadar sessiz konuşuyorlardı ki ne dediklerini anlayamadım. Tırnaklarım avuç içlerimin yumuşak etine batarken göğsüm sıkıştı.

"Burada ne halt ediyorsunuz?"

Benito'ya mı Ash'e mi sorduğumdan emin değildim. İkisi de arkalarına döndü. Benito tek kelime etmeden başını eğdi. Ash ise, karıştırdığı tencerenin üzerinde duran spatulayı tutan eli ile kaskatı kesildi.

İkisi de benimle konuşmadı.

"Bir daha deneyeyim," diye homurdandım. "Burada ne halt ediyorsunuz?"

"Onu yiyeceksiz yalnız bıraktın," dedi Benito. "Bunun için yeterince sorumlu olmadığını biliyordum. Artık yiyecek bir şeyi var."

Ash'e döndüm, bir cevap bekledim. Bana bakmıyordu. Sonunda, artık başka yere bakamayacak hale geldiğinde, bakışları benimkilere çarptı.

"Bana kaçmamamı söyledin."

Sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi ona baktım. Kim böyle bir şeyi dinler ki? Ben yoktum... *Kahretsin, kaç gün oldu?* Kendimi işime gömdüğüm için her gün bulanık bir şekilde geçip gitmişti. Gerçekten uzun süre yok muydum?

Arada sırada, ben sadece... ortadan kayboluyordum. Mantıklı değildi, ama ben hala oradaydım, yürüyebiliyor, konuşabiliyor ve işlev görebiliyordum. Ama ben de yoktum. Sadece dünya keskin hatlarını aldığında ve ben tekrar hissedebildiğimde geri geliyordum.

Gerçi hiç hissetmemek daha iyiydi. "Gin. İyi misin?" diye sordu Benito.

Tırnaklarımı derimden çekip çıkardım, dudaklarım gülümsemeye başladı ve başımı salladım. "Harika. Her zamanki gibi."

"Gin."

Odama çekildim, kilidi kapattıktan sonra kapıyı çarptım. Uzanıp gömleğimi yırttım. Çok sıkıydı. Kanın durduğu avucuma baktım ve kendimi nefes almaya zorladım. Kafamın derisi karıncalandı, boğazımı sardı ve vücuduma doğru yayıldı.

"Kahretsin, kahretsin, şimdi olmaz. Şimdi olmaz!"

Geri gelmişlerdi. Lanet olası panik ataklar. Hapse girdiğimden beri onlardan kurtulamamıştım. İki kez. Şimdi, duvarlar üzerime çökmeye başladığında, onlar da orada olup bana, istemediğim halde gerçekten hayatta olduğumu hatırlatıyorlardı.

Etrafımdaki şeyleri saymaya başlarken uzun ve derin bir nefes aldım. Görebildiklerimi. Duyabildiklerimi. Koklayabildiklerimi. Eve döndüğümde, yeni bir sürü sorunla birlikte, iyi doktorun bana söylediği tüm o lanet olası şeyler.

Kapının çalınması beni irkiltti. Kapıdan uzaklaştım, avucumdaki kanı yalarken tahtaya öfkeyle baktım. Sırtımı dayayabileceğim bir duvar yoktu, bu yüzden gergin bir şekilde bekledim, her şeyi mahvetmeye hazırdım.

"Giancarlo?"

Ash'in tatlı sesi beni rahatlattı. Cevap vermedim, ama geri de çekilmedim.

"İyi misin?" diye sordu. Sessizlik. "Yanlış bir şey yaptıysam özür dilerim. Kasıtlı değildi. Çıkabilir misin? Kardeşinden en sevdiğin yemeği pişirmeme yardım etmesini istedim, neredeyse hazır. Sana bir içki ikram edebilirim! Giancarlo?"

Kalbim sıkıştı. Tanrım, o kadar sinir bozucuydu ki. Yine de sanki bir ip tarafından çekiliyormuşum gibi kapıya doğru sürünüyordum.

"Sana ıstakozlu risotto yaptım. Ya da yapmaya çalıştım." Diye iç geçirdi. "Muhtemelen berbat olmuştur. Boş ver. Kalabilirsin. Yani, bütün hafta çok çalıştıktan sonra muhtemelen yorgunsundur. Seni yalnız bırakacağım."

Sesindeki kalp kırıklığı hissedilebiliyordu. *Tanrım, hiç susmaz mı bu adam?* Ash her zaman dağınık sözler ve sinirli hareketlerle dolu bir karmaşaydı. Tabii bana karşılık verip hemen kızarıp çıldırmadığı zamanlar.

O tam bir felaket.

Belki de onun bu yönünü seviyorum.

Titremeler devam ederken ama sakinleşmişken kapıyı açtım. Ash orada parmaklarıyla oynuyordu. O büyük gözleriyle bana baktı.

"Eğer açsan, neden lanet olası bir şeyler yemedin?"

"Gidebileceğimi söylemedin," diye mırıldandı. "Ayrıca, hiç param yok. Ne yapmam gerekiyordu?" Kaşlarını çattı. "Eğer öyle düşünüyorsan, onu aramadım." Gözleri sağa sola bakarken yüzünde panik belirdi. "O geldi, boş buzdolabını gördü ve yiyecek getirdi. Ben..."

"Tanrım, evlat," diye inledim, burnunun köprüsünü sıkıştırarak. "Beni delirtiyorsun."

Benim zihinsel durumum kötüydü, ama onunki daha da kötüydü. Ash'i geçip mutfağa indim. Kardeşim bana bir bakış attı, başını salladı ve gitti. Ondan alabileceğim tek şey buydu ve bunu biliyordum.

Masaya oturdum ve Ash önüme bir tabak koydu. Ben çatalımı yemeğe batırıp risottoyu tattığımda, o da yanımda durdu.

Donakaldım. Hayatımda tattığım en iğrenç şeydi. Pirinç nasıl hem çiğ hem de fazla pişmiş olabilirdi? Lastik gibi ıstakozu çiğnerken boğazıma bir yumru takıldı.

Ne oluyor lan? Bu berbat.

Başımı kaldırıp baktığımda Ash'in bana baktığını gördüm, büyük gözleri beklerken paniklemiş görünüyordu. Normalde, birine yemeğinin berbat olduğunu söylemek benim için sorun olmazdı. Bu sefer çatalı aldım ve daha fazla yemek yedim. Benito ile tartışırken Ash'i aç bırakmamın cezası buydu, ona bakacak kadar sorumlu olduğumu söylemiştim.

"Beğendin mi?" diye sordu Ash.

Başımı salladım. "Gerçekten çok iyi. Yemeği yaparken mekanı yakmadığın için şaşırdım."

Ash'in yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun? Sana biraz daha getireyim!"

Hızla uzaklaştı ve bana bir kadeh Sauvignon Blanc doldurmadan önce daha fazla risotto getirdi. Ash mutfakta dolaşıp, yüzünde bir gülümsemeyle yemek pişirmeyi dakikada bir mil hızla anlatıyordu. Ben de cezamın daha fazlasını boğazımdan aşağı iterek ona bakıyordum.

Onu bu şekilde bıraktığım için kızgın değil mi? Onu neredeyse aç bırakacağım için? Lanet olsun, babası onu ne kadar mahvetmiş?

Şarabımı yudumlarken ve mutfağımda koşturan uçarı küçük pisliği izlerken son titremelerim de geçti. Onun gitmiş olacağını düşünmüştüm, ama görünüşe göre Ash'in tek sahip olduğu benmişim.

Onunla ne yapmam gerekiyordu?

" , ben yokken ne yaptın?"

Sonsuz günleri düşündüm ve ön kapıya baktım. Giancarlo'nun eve gelmesini kaç kez orada oturup beklemiştim?

"Mastürbasyon mu yaptın?"

"Ne?" Masadan fırladım, sandalyemi yerine ittiğimden emin olduktan sonra onu oturma odasına kadar takip ettim. "Nereden bildin?"

Giancarlo güldü. "Sadece bir şakaydı." Bana baktı ve ben onun bakışlarından kaçınmak için elimden geleni yaptım.

"Bir dakika bekle. Yaptın mı?"

Neden benim penisim ve onunla ne yaptığım hakkında konuşmak istedi? "Benito işin çok yoğun olduğunu söyledi, işin bitti mi?" *Yoksa yine gidecek misin?*

Giancarlo kanepeye çöktü. Ne yapmam gerektiğini bilemeden, orada garip bir şekilde durdum.

"İş asla bitmez."

"Oh." Endişem karşısında tek söyleyebildiğim buydu. Yine yalnız kalacaktım. Buna alışmış olmam gerekirdi, ama hiç kolaylaşmıyordu. "

dönüşünde sana bir şeyler hazırlayacağım." Midem düğümlenirken birkaç adım geri çekildim. "Yorgunsun, değil mi? Duşunu hazırlamalıyım."

"Ash, gel otur."

Tekli koltuğa oturdum.

"Seni yemeyeceğim," diye homurdandı Giancarlo.

Bunun olmayacağının garantisi yoktu. Giancarlo'dan çok daha küçüktüm, eğer o ve ben arasında bir seçim yapması gerekirse, beni ketçap falan ekleyip yiyeceğinden emindim. "Biliyorum."

"O zaman neden oradasın?"

Omuz silktim ve ondan başka bir yere baktım. "Belki de burayı seviyorum."

Giancarlo iç geçirdi ve ben hemen ayağa kalkıp kanepeye geçtim. En son istediğim şey, bana kızdığı için gitmesiydi.

"Sonunda yaklaşmaya karar verdin mi?"

Omuz silktim.

"Ciddi sorunların var, evlat, biliyor musun?"

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. Son zamanlarda aynaya bakmış mıydı acaba?

Giancarlo kaşlarını çattı, kalın kaşları aşağı indi. "Ne? Söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Hayır," dedim ve hızla uzaklaştım.

Giancarlo peşimden geldi. Ben her santim uzaklaştıkça, o da bana doğru yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Sırtım kanepenin koluna çarptığında nefesim hızlandı, kaçacak yer kalmamıştı.

"Şu anda gözlerinde şaşkınlık var ve tek istediğim seni mahvetmek."

Yutkundum, söylediklerini anlamaya çalışıyordum. Mide boşluğumda bir sıcaklık hissettim ve bu sıcaklık gitmemesi gereken yerlere doğru ilerledi. Penisim seğirdi ve zihnimde vücuduma kendini toparlaması için bağırdım.

"Siktir, evlat."

Giancarlo'ya bakarken nefesim düzensizleşmişti. Bana ne yapacaktı? Seks mi yapmak istiyordu? Ona tekrar dokunabilecek miydim? Orada oturduğumuz sürece zihnim sonsuz bir tünel gibiydi.

Giancarlo geri çekildi ve aniden nefes almam biraz kolaylaştı. Göğsüm daha az sıkışmış hissediyordu ve penisim tüm kan akışını çalmaya çalışmayı bıraktı.

kan akışını çalmaya çalışmayı bıraktı. Hepsi iyi şeylerdi, ama yine de onun üzerimde durmasını, aramızdaki mesafeyi domine etmesini istiyordum.

"Mastürbasyon yaparken ne düşünüyordun?"

Kahretsin, yine bu konuya döndük. Dikleştim ve terli ellerimi pantolonumun üzerinde ovuşturdum. Parmaklarımın etrafında ne kadar sıkı olduğunu ya da içime girdiğimde inlediği şekli düşündüğümü söylemek muhtemelen iyi bir fikir değildi. Giancarlo'nun sevinçten kıkırdadığını neredeyse gözümde canlandırabiliyordum. Onu çok iyi tanımıyor olabilirdim, ama birkaç şeyi kolayca anlayabiliyordum. O şakacı, egoist bir şekilde kendine güvenen ve korkutucu biriydi.

"Normal şeyler."

"Normal mi?" Giancarlo kanepeye yaslandı, koyu kahverengi gözleri bana dikildi. "Vücudunu satan biri için, oldukça namuslusun."

Boğazımı temizlerken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. "Namuslu değilim."

"Ne dedin?" Giancarlo beni duymamış gibi kulağını eliyle kapattı. "Ben namuslu değilim. Porno izledim!" Bunu söylediğim anda, yüzümü kanepenin minderlerine gömmek istedim.

Giancarlo ıslık çaldı. "Söylesene, eğlenceli şeyler miydi? Somno, gangbang, yoksa bağlanmaktan mı hoşlanıyorsun?"

"Hayır."

"Harika, tek tip bir adamla devasa bir penis var."

Sıkıcı mıydım? Göğsümün ortasında yeni bir panik hissettim. Bunların hiçbirine karşı değildim. Sadece hiçbirini yapmamıştım.

"Hey, sakin ol," dedi Giancarlo. Ağır eli ensemin arkasına kondu ve beni sakinleştirdi.

Düşüncelerimi geri çekerek titreyerek nefes aldım. "Sıkıcı olmayacağım."

"Öyle demek istemedim... Kahretsin." Giancarlo elini çekti ve yüzünü sildi. "Sen..."

"Bağlanmak benim için sorun olmaz," dedim.

Giancarlo'nun ağzı kapandı, koyu kahverengi gözleri bana dik dik baktı. "Öyle mi?"

Kafamı salladım. "Beni rahatsız etmez. Müzayededе ağzımı tıkadılar ve kelepçelediler. Dünyada en kötü şey değil."

"Burada açıklanması gereken çok fazla şey var." Giancarlo doğruldu ve dizlerine ağır bir şekilde yaslandı. "Seni kim ağzını tıkadı?"

"Emin değilim, babam istedi. Ya öyle ya da çıplak çıkmak olduğunu söyledi." Çıplak vücuduma bakan onca gözü düşününce titredim. Sahnede ne kadar değersiz hissettiğimi hatırlayınca midem bulandı. Sessizlik, bakışlarıyla birlikte çok baskıcıydı. Çılgın bir adam sayıları bağırmaya başlamasa, kendimi kaybedecektim.

"Kim olursa olsun, siktir et onları." Bir an sessiz kaldı. "Senin inlemelerini çok seviyorum, onları bastırmak istemem. Sen azgın bir köpek gibisin."

İnlemelerimi seviyor mu? Penisim seğirdi ve Giancarlo'dan gözlerimi ayırmak zorunda kaldım, yoksa çok tahrik olup düzgün düşünemezdim.

İş, *iş düşün.* "Anlaşmamız hakkında seninle konuşmak istedim."

Giancarlo kaşlarını kaldırdı, elini daire şeklinde sallayarak devam edebileceğimi ima etti.

Bu kadar gergin hissetmekten nefret ediyordum. Bunu düşündükçe midem düğümleniyordu. İşini yaparken seks yapmış olabilirdi. O zaman benim varlığımın anlamı ne olacaktı? *Hayır, böyle düşünmeye başlayamam.*

"Merhaba, evde kimse var mı?" Giancarlo yüzümün önünde parmaklarını şıklattı ve ben geriye sıçradım.

"Özür dilerim."

O iç geçirdi. "Özür dilemeyi bırak."

"Öz..." Ağzımı kapattım ve yerine başımı salladım. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Çalışırken seks yaptın mı?" Bu soru, düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. Alnıma vurdum. "Dur, bu soru değildi..."

"Hayır, ama sorsaydım, bu senin için bir sorun olur muydu, evlat? Kiminle yatacağımı sen mi belirleyeceksin?"

Başımı kaldırıp Giancarlo'ya baktım. Başkalarıyla yatması benimle hiçbir ilgisi yoktu. Ancak, özgürlüğümü bir an önce geri kazanmak istiyorsam, seks için sadece bana gelmesi gerekiyordu.

"Basit bir evet ya da hayır," dedi.

"Evet."

Giancarlo bana döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Birkaç gün yoktum ve sen cesaretin mi arttı?"

Panikledim ve net bir düşünce bulmaya çalıştım. "Yani, hayır, ben hiçbir şeyi emretmiyorum. Evet dedim çünkü senin başka insanlarla yatmanı sevmiyorum, sana yatmamanı söyleyemem." İnledim.

Giancarlo'nun bir yabancıyla birlikte olduğunu düşününce kafam allak bullak oldu. Başka birinin bacaklarının arasına girmesine izin vermek. Onun sikini de aynı şekilde sıkacak mıydı?

Kafamda dönen düşünceler yüzünden başım dönüyordu. Düşünme sürecimi yeniden kazanmaya çalışırken parmaklarım pantolonumun kumaşına kıvrıldı. "Sekiz gün, on iki saat ve kırk altı dakika yoktun."

Aramızda sessizlik oldu ve ben kanepede kıpır kıpır oturdum. *Ne halt yedim de bunu söyledim?* Giancarlo muhtemelen şimdi beni dışarı atacaktı. Haklıydı, sadece birkaç gün olmuştu ve bunu ona açmamalıydım. Hemen bu durumu düzeltmem gerekiyordu. "Özür..."

"Özür dilerim," dedi Giancarlo, özrümü keserek.

"Ne?"

Giancarlo homurdandı. "Bana bunu tekrar ettirme, evlat. Özür diledim. Konu kapanmıştır."

Sıcaklık tüm vücuduma yayıldı. Giancarlo'ya kendimi atmak için karşı konulmaz bir dürtü hissettim. Kendimi zorlukla zapt ettim. Onu kızdırıp bu anı mahvetmek istemedim.

Yüzüm gülümsemekten ağrımaya başladı. Gerçekten mutlu olduğum için gülümsediğimden bu yana uzun zaman geçmişti.

Nasırlı parmaklar yanağımı okşadı ve yüzümü avuçladı. "Bir köpek yavrusu gibisin." Giancarlo beni yakaladı ve kucağına oturttu.

Dengemi sağlamak için iki elimi omuzlarına koydum. "Ben köpek değilim."

Giancarlo bana inanmıyormuş gibi gözlerini devirdi. "Anlaşmamız sürerken tek alacağım sik sen olacaksan, o zaman yapman gereken çok iş var."

Başımı yukarı aşağı salladım. "Tamam."

"Ayrıca öğretim ücreti de olacak."

Siktir. Giancarlo'nun kucağına yerleşirken dudaklarımı yaladım. Garip bir şekilde rahattı. "Tamam, ne kadar?"

"Akıllıca. Diyelim ki yirmi bin."

Kafamı salladım. "Olmaz, bu yüzde yirmi demek! On bin."

Giancarlo'nun gözleri büyüdü ve ağzının köşesi gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Bu çok ucuz. Benim bilgimin buna değmediğini mi söylüyorsun?"

Omuz silktim ve garip bir oyunculuk hissi beni sardı. "Önce denemem lazım."

Giancarlo gülerek başını geriye attı. Eli belimin alt kısmına kondu ve tüm vücuduma sıcaklık yaydı. Penisim anında tepki verdi ve onun kucağında kıpırdamamak için kendimi zor tuttum.

"On beş. Fiyat konusunda senin dediğin oldu, ama beni ucuza satmayacaksın."

On beş bin o kadar da kötü değildi. Hesaplamalarıma göre, teknik olarak bunu karşılayabilirdim. Giancarlo ders vermek istediği her seferinde seks yaptığımız sürece.

"Tamam."

"Acı verici görünüyor. Neden çıkarıp rahatlamıyorsun?" dedi Giancarlo, sertleşmiş penisime bakarak.

Bunu nasıl kontrol altında tutabilirdim ki? Giancarlo çok seksi biriydi, ayrıca güldüğünde sesi o kadar özgürce geliyordu ki beni kendine çekiyordu. Penisime baktım ve kendimi okşadığım anların hatıraları geri geldi. Farkına varmadan ağzım hareket etmeye başladı.

"Senin bir şeyler yapmanı tercih ederim."

ASH'E BAKTIM, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Öyle mi? Öyle mi?"

Göğsümde biriken sıcaklık arttı ve vücudumun her yerine yayıldı. Ash. Asla yüksek sesle söylemezdim, ama... onu özlemiş miydim? Bunu itiraf etmek tuhaf geliyordu. Aslında hiç kimseyi özlemedim. Evden ayrılıp geri döndüğümde kardeşlerimi gördüm ve buna sevindim. Ama birini özlemek? Bu bana yabancı bir duyguydu.

Gittiğimden beri geçen her günü, saati ve dakikayı saydığını düşündüm ve kalbimin hızla atmasına ve takılıp kalmasına engel olamadım. O kadar yalnız mıydı? Ne düşüneceğimi bilmiyordum! Beni aşağılaması, eski bir profesyonel gibi pazarlık yapması ve sonra o çarpıcı, büyüleyici gözleriyle bana bakması arasında, kafam allak bullak olmuştu.

Kalçalarım kendiliğinden yukarı doğru sıçradı. "Siktir. Ben hallederim," dedim ve durakladım. "Hey, bir dakika bekle. Ben gitmeden önce bu evde yeterince yiyecek vardı!"

Ash'in yanakları kızardı, yüzündeki sevimli çiller daha da belirginleşti. "Ben... çoğunu israf etmiş olabilirim."

"Ne?"

"Yemek yapmayı öğrenmek istedim, ama sürekli yemekleri yakıyor ya da mahvediyordum, sonra da... devam ettim ve... tüm yiyecekleri bitirdiğimi fark ettim, ama duramadım." Nefes aldı. "Bu yüzden devam ettim, çünkü en azından sen döndüğünde yiyeceklerin olacaktı, bu yüzden daha çok çalıştım, ama her şey kötüye gidiyordu ve... ve..."

"Siktir. Ben," diye inledim.

Ash'i yere dizlerinin üzerine ittim. Ben pantolonumu indirip sikimi ağzına sokmadan önce biraz homurdandı. Büyük, kahverengi gözleri şok içinde bana bakıyordu.

"Siktir et, çeneni kapatamıyorsun," diye açıkladım. "En azından ağzını bu kadar çok kullanacaksan, onu işe yarar hale getir. Lanet olsun."

Ash benim sikimi ağzına aldı. Ben biraz geri çekildim, ağzındaki sikime alışması için biraz daha yavaş davrandım. Ben öyle yaptığımda, o da başını yukarı aşağı sallamaya başladı.

"Oh, o pornoyu gerçekten incelemişsin, ha?" Gülümsemem genişledi. "Öğrendiklerini göster bana."

Yine o kırmızı kızarıklık ortaya çıktı. Ash inledi, ağzını benim sikimin etrafında sıkılaştırdı, yanaklarını içeri çekip devam etti. Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve tısladım.

"Hey! Dişlerine dikkat et, köpekbalığı!" Kafamı salladım. "Sikimin emilmesini istiyorum, parçalanmasını değil."

"-Kusura bakma."

"Ağzın doluyken konuşma."

Ash benim sikimin etrafında güldü ve ben kanepeme daha da gömüldüm. Ash'in beni tatmin etmeye çalışmasının verdiği hissi kabullendim. En iyisi değildi, ama en kötüsü de değildi. Ancak beceri eksikliğini coşkusuyla telafi ediyordu.

Onu izledim, daha önce bu konuyu açmadığı ve kaçtığım için memnun oldum. Panik ataklarım, kimseye göstermeyi planlamadığım bir şeydi. Kardeşlerimin bunu bilmelerinin tek nedeni, buna tanık olmalarıydı. Başka kimsenin bilmesi gerekmiyordu, en azından Ash'in.

Sadece birine normal görünmek istiyorum.

Tamam, normal değil, ama deli gibi de değil. Ash'in dili, penisimin alt kısmındaki hassas damarı okşarken kalçalarım kalktı.

"Siktir, tam orası," diye inledim, olanlara odaklanarak düşüncelerimi uzaklaştırdım. "Dilini tam orada kullanmaya devam et. Evet... evet,

öyle. Siktir!"

Taşaklarım gerildi, kanepeden sırtım kalktı, boğazını parçalamamak için kendimi zor tutuyordum. O hala acemiydi. Böyle bir şeyi kaldıramazdı. Kendimi oturmaya zorladım ve onun işini yapmasına izin verdim, ama tek istediğim onun sikini kıçıma o kadar derine sokmaktı ki cenneti görecektim.

"Yeter," diye nefes nefese, saçlarını tutup dudaklarını sikimden ıslak bir sesle çekerek kurtardım. "Seni terk ettiğim için bana bedel ödetmek mi istiyorsun?"

Ash'in gözlerinde bir şey parladı. "Hayır,
istemiyorum..." "Yalan söyleme," diye homurdandım.
"Evet," dedi, gözlerinde karanlık bir
parıltı vardı. "Seni gerçekten üzdüm
mü?"
Kıpırdanarak, "Yani, o kadar da kötü değildi..." dedi.

Ben güldüm. "Haydi ama evlat. Kız! Seni gerçekten kızdırdım mı?"

Bunu düşündü ve ben ona zaman tanıdım. Ne kadar uzun süre bakarsa, yüzü o kadar düştü. Yüzünde beliren öfkeyi gördüm. Gözlerime baktığında, gözlerindeki öfkeye gülümsedim.

"Evet."

Ayağa kalktım ve pantolonumu çıkardım. Arkamı döndüğümde gömleğim odanın diğer tarafına fırladı ve halı kaplı zemine dizlerimin üzerine çöktüm. Göğsümü halıya bastırdım ve kıçımı daha da yukarı kaldırdım, böylece onun ihtiyaç duyduğu açıyı ve kaldıraç gücünü elde edebilmesini sağladım.

"Kıçımdan çıkar," diye
homurdandım. Ash bana göz kırptı.
"Ne?"

Elimi arkaya uzatıp bir elimle kalçalarımı ayırdım ve ona deliğimi gösterdim. Bir titreme beni sardı, testislerimi sardı ve patlayacakmışım gibi hissedene kadar sıkıştırdı.

"Seni kızdırdıysam, lanet deliğime tükür ve büyük sikini içine sok."

Ash kekeledi. "Bu... bu acıtmaz mı?" diye sordu. Ash koridora doğru baktı. "Yağ almalıyım."

"Sakın yapma. Canımı yak. Bunu istiyorum." Tereddüt ettiğinde, gözlerimi devirdim. "Sana, boşalana kadar sikini kıçıma sokma izni veriyorum. Yap şunu. İnsanların seni ezmesine izin vermeyi bırak ve lanet olası intikamını al. Canımı yak."

Ash o kadar hızlı hareket etti ki neredeyse devrilip yere düşecekti. O sendeleyip bana öfkeyle bakarken ben kahkahalara boğuldum. *Siktir, bu çok seksi.* Kendini

ve büyük sikini bacaklarının arasında sallandırdı. O şeyi görmekten asla bıkmazdım. Noel'de bir çocuk gibi vücudumda sevinç titremeleri yarattı.

Arkama geçince onu görmek zorlaştı. Yeterince döndüm ki, kalçalarımı ayırıp öne eğilip deliğime tükürdüğünü görebildim. Sıcak tükürük, o sürerken hızla soğudu. Kararlılık ve şehvetle yüzünü renklendirerek tekrar tekrar tükürdü.

"Aynen öyle," diye inledim. "Siktir. Aç beni."

Ash'in parmakları tereddüt etmeden içime girdi. Onun acele etmeden ve çekingen davranacağını düşünmüştüm, ama şehvetli bakışlar yüzünü kapladığında, en az iki ya da üç parmağını içime soktu ve onları açtı. Onları içeri ve dışarı sallarken, dudaklarından bir inilti çıktı ve benim için zevkli bir yanma hissi başladı.

Hasta bir ucube olduğumu biliyordum, ama acı çektiğimde bunu seviyordum. Özellikle de bir şeyi mahvettikten sonra. Benito'yu kızdırmış ve Ash'i terk etmiştim. İki al bir öde kampanyası. Biraz acı beni kurtarırdı ve bu da çok iyi hissettirirdi.

Avuç içime tükürdükten sonra elimle sikimi kavradım. Elimdeki kayganlık, beni deli gibi bir delik arayan çaresiz bir köpek gibi sikmeme neden oldu. Bir elin kıçıma çarptığını hissettiğimde pompalamaya devam ettim. Donakaldım ve Ash'e baktım.

"Ne oluyor lan?"

Utangaç bir şekilde sırıttı. "Kıçın o kadar güzel görünüyordu ki kendimi tutamadım," diye mırıldandı. Ben bakmaya devam edince, boğazını temizledi. "Ayrıca, beni yalnız bıraktığın için bunu hak ettin, seni pis orospu."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ağzım açık kaldı. Ash'in yüzü kıpkırmızıydı, ama onunla gurur duyuyordum. O sözleri söylemek için tüm gücünü kullanmış olduğundan emindim, ama bu çok seksi bir şeydi. Tamamen saçma olsa bile. Sormama gerek bile yoktu, bu sözleri ilk kez bana söylediğini biliyordum. Karanlıkta mastürbasyon yaparken mi fısıldıyordu? Siktir. Geri ittim.

"Delilik," diye mırıldandım.

Ash yine kıçıma vurdu, bu sefer daha sert. "Kıpırdama. Sikimi sokacağım."

"Siktir," diye inledim. "Yap şunu!"

Aceleyle hareket etti ve sikinin başını benim girişime bastırdı. Ayak parmaklarım kıvrıldı, deliğim sıkıştı, sonra kendimi rahatlamaya zorladım. Ash'in

parmakları çekildi ve boşluğu doldurmak için anında başka bir şey arzuladım.

Uzun süre beklemem gerekmedi.

Ash'in sikini kıçımın çatlağına sürttü ve sonra tekrar üzerime tükürdü. Ben inledim, o da sırtıma tükürdü ve ben nefes nefeseyken onu ovuşturdu.

"Siktir. Ash, hadi," diye inledim, yalvarmaya çok yakındım.

Durdu. "Hoşuna gitmedi mi? Üzgünüm, sakinleşeceğim."

Omzumun üzerinden sert bir bakış attım. "Siktir, bana ne istersen yapabilirsin. Bana daha fazla tükürmek mi istiyorsun? Yap hadi. Bana daha fazla vurmak mı istiyorsun? Siktir et, yap hadi! O kocaman sikini içime sok ve içimi sik!"

Bu yüzden öğretmenlik yapmıyordum; çok sabırsızdım. Ama Ash'in sikini buna değdi. Bir kez daha üzerime tükürdüğünde nefesimi tuttum ve tükürüğü taşaklarımdan aşağı damladı. Sikini kıçıma dayadı. Sert ve hızlı bir hamlede sikini içime gömdü.

Yıldızlar gördüm. Nefesim boğazımda takıldı, bacaklarım titredi ve neredeyse pes etti. O, sanki ele geçirilmiş bir adam gibi üstümde inleyip, inleyip, inlerken ben kendimi okşamadım bile. Kafam düzgün düşünemiyordu. Oda eğildi.

Nefes al, pislik!

Tamam. Nefes aldım ve o geri çekilip tekrar içime girerken boğuk bir inilti çıkardım. Ash ilk geceki gibi beni sikmedi. Bunun yerine, her itişi öfkeli, sert ve cezalandırıcıydı. Beni sanki yok edilmesi ve doldurulması gereken bir delikmişim gibi sikti.

Siktir. Dikkatli olmazsam, aşık olacağım.

Ash, ikimiz arasında soğukkanlı olan kişiymiş gibi beni aldı. Her dakikasını sevdim. Yakıcı, sıcak acı, derin, titrek bir zevke dönüştü. Her hareket beni akıl sağlığımın sınırına itti. Her şeyi unuttum, gittiğimden beri mücadele ettiğim tüm düşünceleri unuttum ve sadece Ash küfürler savurup kalçalarımı o kadar sert tuttu ki yarın moraracaklarını bildiğim, derinin deriye çarpmasıyla odaklandım.

"Daha sert," diye nefes nefese kaldım. "Siktir, daha sert." "Emin misin?" diye sordu.

"Hadi," diye inledim. "Bütün öfkeni bana boşalt. Hadi. Yap şunu! Buna ihtiyacım var. Lanet olsun, buna ihtiyacım var. Al beni. Acıtır. İhtiyacım var... İhtiyacım var..."

Parmaklarım halıya gömüldüğünde ve ayak parmaklarım kıvrıldığında neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Dizlerim kaydı, halının sıcaklığı yanık izleri bırakmaya başladı, ama

umursamadım. Ash beni daha sert sikti, benim sikim uyluklarımın arasında zıplarken, onun sikini prostatıma doğru itti ve sürekli bir ön sıvı akışı sızdırdı.

"Siktir, boşalacağım," diye nefes nefeseydim. "Oh siktir!"

"Ben de," diye inledi Ash. Dişleri sırtıma sertçe battı. "Siktir," diye mırıldandı.

Nirvana'ya doğru ilerlerken, boğazımdan gelen iniltiyle karışık, alışılmadık bir çığlık attım. Ash'in kalın, sıcak yüküyle deliğimin dolduğunu hissederken, spermim halının üzerine fışkırdı. Birlikte nefes nefeseydik. Ben yanan ciğerlerime normal bir nefes çekmeye çalışırken, Ash üstüme yığıldı.

Vücudum yere yığıldı. Kendi spermimin içinde yatıyor olmam umurumda değildi. Siktir et. Titrek bir elimi uzatıp, Ash'i içimde tutmaya çalışırken kanepeden battaniyeyi kaptım.

"Eğer dışarı çıkarsan, sikini tekrar içime sok. Sert olsun ya da olmasın, umurumda değil. İhtiyacım var," diye homurdandım.

Sırtımda başını salladı. "Tamam," diye mırıldandı. "Çok susadım."

Su şişemi koyduğum sehpaya uzandım. Ona geri verdim. Göz kapaklarım ağırlaşırken, Ash'in su içtiği sesi kulaklarımı doldurdu. Bir şey dudaklarıma dokundu.

"İç," dedi.

Dudaklarımı ayırdım ve ölmek üzere olan bir adam gibi soğuk suyu içtim. Halıya damlamaya başladığında, onu benden aldı. Ash inledi ve battaniyeyi ikimizin üzerine örttü.

"Hâlâ kızgın mısın?" diye mırıldandım.

"O kadar değil," diye güldü Ash. "Ben... Kimsenin benim kızgın olup olmadığımı umursadığını sanmıyorum." Kıpırdadı ve ben inledim. "İyi misin?"

"Evet," diye homurdandım. "Ama sanki benden başka bir şeyin öfkesini benden çıkarıyordun sanki."

Ash sessizdi. "Evet," diye mırıldandı. "Bunu yapmamalıydım."

Zayıf bir şekilde elimi salladım. "Senin öfken benim zevkim. Şöyle düşün: Sana kıç terapisi yapıyorum. Tüm travmalarını içime dökebilirsin."

Ash kahkahayı patlattı. Ses çok saf ve içtendi, evime adım attığından beri gösterdiği hiçbir şeye benzemiyordu. Omzumun üzerinden ona baktığımda göğsüm sıkıştı. Yorgun, ter içinde ve nefes nefese olmasına rağmen çok mutlu görünüyordu.

Harika görünüyor.

"Bunu toplamından düşmem gerekeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" Ash sertleşti ve bana öfkeyle baktı. "Neden bahsediyorsun?"

Gülümsedim. "Kıç terapisi, oral öğretim, anal koçluk, kendini ifade etme eğitimi, süreci sana anlatmak, kaybedilen zaman, oh, ve benim yiyeceklerimi boşa harcadığını da unutmayalım. Yani, hepsini toplarsak." Hala karıncalanan parmaklarımı halıya vurarak mırıldandım. "Otuz beş bin dolara düştün."

"Ne!" Ash bağırdı. "Sonsuza kadar burada kalacağım!"

Evet, mesele de bu. Bu kadar iyi bir sikten nasıl vazgeçebilirim ki? Hayatta olmaz.

"Hey," diye uyardım, o geri çekilmeye başladığında. "Eğer sikin dışarı çıkarsa, sana 'düşük memnuniyet' ücreti de ödemek zorunda kalacağım. İçimde kalmalısın."

Ash öfkeyle nefes aldı. "Bu saçmalık!"

Yorgunluk beni sıkı bir kucaklamaya sardığında kıkırdadım. Söylemek istediğim her şey yarına kadar bekleyebilirdi çünkü bir saniye daha gözlerimi açık tutmamın imkanı yoktu. Tek bildiğim, Ash ve onun lezzetli, ahlaksız canavar sikinin uzun bir süre hiçbir yere gitmesini istemediğimdi.

"Bunu sonra konuşacağız," diye mırıldandı Ash.

Uyku beni aşağı çekerken, bir el tenime dokundu. Parmakları benimkilerle iç içe geçti. El ele tutuşan ikimizi gördüm ve daha da derine battım.

Kalçalarım kendiliğinden öne doğru sallandı ve beni sıcak, ıslak bir ısıya daha da sardı. Zevkten titreme beni sardı ve ayak parmaklarım kıvrıldı. Hala yarı uykulu halde kalçalarımı öne doğru ittim. Kulağıma bir homurtu geldi ve yorgunluğumu yenerek gözlerimi açtım.

Başımı çevirip yanağımı Giancarlo'nun sırtına dayadım. O çok sıcaktı. Parmaklarımız hala birbirine dolanmıştı ve elimi çekmeye gönlüm el vermedi. Onun gideceğinden ve onun yokluğunda kim bilir ne kadar süre yalnız uyanacağımdan korkuyordum.

Penisim Giancarlo'nun sıcak kıçının derinliklerine gömülmüştü. Önceki gece yaşanan her şey bir anda aklıma geldi. Ondan çıkmak niyetiyle geriye yaslandım, ama ihtiyacım galip geldi. Tekrar içine girdim.

Zevke kapıldığımda dilimden bir inilti çıktı. Kafamdaki tüm alarmlar çalmaya başladı, ama Giancarlo'yu yavaşça sikerken bunlar sadece arka plan seslerinden ibaretti. Uykusunda homurdandı, ama vücudu sanki benim sikime açmış gibi beni isteyerek kabul etti.

"Siktir." Giancarlo başını çevirdi ve bana bakarken gözlerini kırptı.

Vücudum kendi iradesine sahipti, ben de öne doğru eğildim ve ne kadar iyi hissettiğimi inleyerek ifade ettim. Daha fazlasını, daha fazlasını istedim.

"Evlat, ah, siktir." Giancarlo gözlerini sımsıkı kapattı. Benim aceleci hamlelerime karşılık olarak geri itti.

Bir anda rahatlama hissi beni sardı. Giancarlo'nun içimden çıkardığı şehvete tamamen teslim oldum. Giancarlo'yu sikerken kollarımda yukarı aşağı yayılan elektriksel hissi kovalayarak daha derine ve daha sertçe daldım.

"Bunun parasını ödemiyorum," diye inledi Giancarlo.

Umurumda bile değildi. Zevk, ona daha derine dalmamı gerektirdiği için çoktan kendimi kaybetmiştim. Spermiyle ıslanan kıçı benim sikimi emiyordu ve bu ses beni hızlanıp Giancarlo'yu daha sert sikmeye başladıkça orgazmın eşiğine daha da yaklaştırıyordu.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye inledim.

"Siktir, işte bu. Beni kullan." Giancarlo sikimi sıktı. "Ash, siktir, orası. Tam orası."

Derimin altında bir ateş yükseldi. Giancarlo'nun sözleri ve inlemeleri beni daha da heyecanlandırdı. Ecstasy yeni zirvelere ulaştı. Öne doğru eğildim, bir kolumu Giancarlo'nun beline doladım ve elimle onun şişmiş penisini kavradım. Diğer elimle omzunu tuttum ve kalçalarımı daha sertçe öne doğru ittim. Keskin tırnaklarım göğsünü çizdi ve Giancarlo'nun penisi elimde zıpladı, sonra sıcak spermi parmaklarımın üzerine damladı.

Ecstasy'ye o kadar dalmıştım ki, Giancarlo'nun kıçı beni hareket edemeyecek kadar sıkıca kavradığında hiçbir şey söyleyemedim veya yapamadım. Küfrettim ve kendimi daha derine zorladım, tırnaklarımı vücudunda gezdirirken deliğini daha fazla spermle doldurdum. Zevk beni paramparça ederken, gözümün önünden lekeler dans ediyordu.

Giancarlo yere çöktü ve penisim onun deliğinden ıslak bir sesle çıktı. Spermim damladı ve onun kasıklarından aşağı kayarak testislerinin üzerine yuvarlandı. Orada sıkışıp kalmış, izliyordum. Penisim seğirdi. Tekrar yapmak arzusu yüzeyin altında yanıyordu.

Onu spermimle doldurmak istiyorum. Karnım arzuyla yanarken kıçıma düştüm.

"Orada ne yapıyorsun?" diye sordu Giancarlo.

Dudaklarımı yaladım ve kıçına uzandım. Giancarlo ayağa kalktığında elim boşluğa çarptı. Kollarını başının üzerine uzattığında çok uzundu. Çok yakışıklıydı; onunla seks yaptığımı hala inanamıyordum. Çoğu kişi için ideal bir durum olmasa da, bu benim hayatımda bana verilenlerden çok daha fazlasıydı. Giancarlo bana kendimi geri satın alma şansı verdi.

Önceki gece söylediği sözler yüzüme bir tokat gibi çarptı ve libidom öfkeme yenik düştü.

"Ne oluyor, Giancarlo?"

Kaşlarını kaldırdı. "Çoğu insan boşaldıktan sonra mutlu olur."

"Dün gece beni neden bu kadar çok vergilendirdin? Öğretmek için yüzde on beş üzerinde anlaşmıştık."

O başını salladı. "Evet, sorun ne, anlamadım."

Bu deli herif ciddi olamaz, değil mi? Beni dolandırarak paramı alması büyük bir sorundu. Büyükbaba olana kadar burada kalacaktım.

Kollarımı kavuşturup ona sert bir bakış attım. "Peki ya bu sabah?" "Hey, onu tamamen kendi başına yaptın."

Doğru. "Senin suçun."

Giancarlo kasıklarını kaşıdı, yüzünde somurtkan bir ifadeyle vücudundaki kurumuş spermi temizledi. "Nasıl anladın?"

"Sıkı kıçına sikimi sokmamı sen istediniz. Tabii ki, öyle uyanınca sertleşeceğim."

"Yani kontrolünü kaybetmeni benim suçum mu sayıyorsun?" "Evet... Hayır... Evet."

Giancarlo başını salladı ve benden uzaklaşarak merdivenlere doğru yöneldi. Onun peşinden koştum, en azından sabah için bana bir şeyler ödemesini sağlamaya kararlıydım. Her adımda karnını ovuşturuyordu.

"Sikle uyanmaktan şikayetçi değilim, ama önceden bir anlaşma yapmadık. Belki... Ah, siktir." Giancarlo eğildi ve merdivenlerin başında karnını tuttu.

Ben de merdivenleri koşarak çıktım ve yanına gittim. "Ne oldu?"

Giancarlo ağzını açtı ama hiçbir şey söylemeden yatak odasının kapısına doğru koştu. Banyoya koştu ve tuvalet klozetini kollarında tutarak yere yığıldı ve kustu.

Kollarımda ve bacaklarımda tüylerim diken diken oldu. Kusmak üzere olan mide suyunu geri yuttum. Giancarlo kusarken, ben ağzımı kapattım. Şimdiye kadar başkalarının kusmasından rahatsız olduğumu bilmiyordum.

"İyi misin?"

"Evet, gayet iyiyim. En iyi arkadaşım olan lanet tuvaletle hasret gideriyorum." Giancarlo daha fazla kusarken sırtı kavis yaptı. "Siktir, evlat, bana ne yaptın sen?"

Korku midemin derinliklerine yerleşirken başımı salladım. "Ben yapmadım..."

"Eğer burada ölmezsem onu öldüreceğim."

Merdivenlerden aşağı koşarken ayaklarım beni yeterince hızlı taşıyamıyordu. İki şişe su aldım ve iki adım birden atarak Giancarlo'nun yanına döndüm. Giancarlo ayağa kalkıp ağzını silerken ona bir şişe su uzattım.

O şişeyi aldı ve lavaboya eğilirken inledi. Dişlerini fırçalarken, vücudu gözle görülür bir titremeyle sarsıldı.

"O ıstakozla ne halt ettin sen?"

Yüzüm kızardı. "Talimatları uyguladım."

Giancarlo lavaboya tükürdü ve ayağa kalktı, yüzü normalden daha solgundu. "Onu lağım suyunda kaynatmadığından emin misin?"

"Beğendiğini söylemiştin."

Giancarlo başını salladı ve duşa doğru yöneldi. Onun etrafından koşarak duşu açtım. Kolunu tutup onu lavaboya geri götürdüm.

"Suyun ısınmasını bekle."

Giancarlo duşun yanındaki duvardaki bir makineyi işaret etti. "Havluları oraya koy."

Dolaptan bir tane aldım ama o başını salladı ve iki parmağını kaldırdı. Tartışmadan gidip bir tane daha aldım.

"Ter ve seks kokuyorsun." Sırıttı. "Bu harika, ama senin için bacaklarımı açmaktan başka bir şey yapacaksam, duş almamız gerek."

Nasıl olur da böyle bir şeyi ciddi bir yüzle söyleyebilir? Yanaklarım yanıyordu ve bunu söyleyen ben değildim. Duşu kontrol ettim ve su iyi bir sıcaklıktaydı.

Giancarlo'yu arka duvardaki duş bankına oturttum. Bacaklarını açarak oturdu. Gözlerim anında vücuduna kaydı ve dudaklarımı yalayıp her santimini içime çektim. Göğsünde ve gövdesinde dört kırmızı çizgi vardı.

Siktir, bunu ben mi yaptım? Bu düşünceyle sikim seğirdi.

Çok sayıda yara izi, belirgin kasları, hatta göbek kılları bile dikkatimi çekmişti. Onun penisi önceki gece ağzımdaydı. Bunu tekrar yapma düşüncesi ağzımı sulandırdı.

"Bir rüzgar esintisi bile seni sertleştirebilir," dedi Giancarlo, uzanıp sikimi okşamaya başladı.

"Hayır, olamaz." Giancarlo ile tanışana kadar gayet iyiydim.

Elindeki sert penisimi işaret etti ve ben başka yere baktım. Giancarlo yürüyen bir seks tanrısı iken, her zaman tahrik olmamak imkansızdı.

"Bırak şunu. Kendini iyi hissetmiyorsun."

Giancarlo homurdandı. "Sikişmek için asla çok hasta olmam."

Yine de geri çekildim ve onu yıkamaya devam ettim. "Tuvaletle sevişmeni gördükten sonra, bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Giancarlo'nun vücudunu zorlamak istemedim. Çok çalıştıktan sonra eve gelmiş ve benim onu bu kadar kaba kullanmama izin vermişti.

"Kimin suçuydı bu?"

"Talimatları uyguladığımı söylemiştim. Kardeşin yardım etti."

"Evet, Benito hayatı pahasına yemek yapamaz."

Bana çok kendinden emin görünüyordu. Ne zaman talimatlara ihtiyacım olsa, o bir cevap bulurdu.

Giancarlo yüzümü tuttu ve ben onun karanlık bakışlarına bakmak zorunda kaldım. "Kardeşimle vakit geçirmek hoşuna gitti mi?"

Parmakları çenemi kavradı ve sorusunu düşünmemi sağladı.

Omuz silktim. "Fena değildi. Korkutucu ama iyi biri." Bu doğru kelime miydi? Bana, Giancarlo'nun bir hevesle satın aldığı bir köpek gibi davranıyordu, gerçek bir insan gibi değil.

Giancarlo'nun kaşları çöktü ve beni daha sıkı tuttu. Kahverengi gözlerinde, onu Benito kadar korkutucu yapan bir karanlık vardı.

"Ama yine de eve gelmeni istedim."

Giancarlo'nun tutuşu gevşedi ve doğru bir şey söylediğimi düşünmeden edemedim.

"Çoğu insan kaçardı."

"Evet, çoğu insanın dönecek bir yeri vardır." Onun kokusunu taşıyan duş jeli ve lifini aldım. Bol miktarda döktüm ve ovuşturarak güzel bir köpük oluşturdum. Onu yıkamaya odaklandım, bakışlarını tekrar karşılamayı reddettim, bunun yerine onun ince kaslı vücudundan aşağı akan köpüklere odaklandım.

"Hey, bana bak." Giancarlo başımı tekrar yukarı kaldırdı. "Burada olduğun sürece, bir yerin var."

Nefesim kesildi ve boğazımın ortasında bir yumru oluştu. Geri dönebileceğim bir yerim vardı. Başımı salladım ve suya dalmadan önce başımı çevirdim. Giancarlo'nun beni ağlarken görmesini istemedim.

Çocukluğumdan beri kimsenin önünde ağlamamıştım. İlk kez, bunun nedeni incinmiş olmam değildi. Göğsümün ortasında, vücudumdaki her siniri titreten bir sıcaklık yayılıyordu.

Bu adam, neredeyse bir yabancı olan bu adam, benden neden bu kadar çılgın tepkiler ve duygular uyandırıyordu? Kafamı salladım, bitmek bilmeyen soruları kafamdan silmeye çalıştım. Giancarlo'nun yanında olduğumda tek hissettiğim şey buydu sanki. Gözlerimdeki su damlalarını silerek ona baktım.

Ne zaman ayağa kalktığını ya da yaklaştığını fark etmemiştim. Beni geçip duş jeli aldı. Beni temizlerken başka hiçbir şey söylemedik. Duşun havası bizi saran kalın bir örtü gibiydi.

Giancarlo'nun elleri üzerimde kayarken ilk kez hiçbir sorum yoktu. Beni yıkama şekli, kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha samimi geliyordu. Hazır olmadan her şey bitmişti. Su kapandı ve duştan çıkıp ısıtıcıdan ikimizin havlularını aldım. Giancarlo'nun havlusunu kaldırıp benimkini belime sardım. Cildime sıcak, yumuşak bir bulut gibi geliyordu.

"Teşekkürler."

Bana teşekkür etmesi gerekmiyordu. Giancarlo beni satın almıştı. Yine de küçük şeyler için bana teşekkür ediyordu. Gülümsedim ve başımı salladım, banyosundan çıktık. Bakışlarım yatağına kaydı. *Acaba orada uyumama izin verecek mi, yoksa misafir odasına geri gönderilecek miyim?*

Giancarlo'nun telefonu çaldı. Onu izledim. "Beni zehirlemeye çalıştıktan sonra bana iş göndermemeli." Yatağa değil, dolaba doğru yöneldi.

"Gidiyor musun?" Bu kadar üzgün konuşmak istememiştim. "Ben temizlik yapabilirim." Kapıya doğru yöneldim. Zaten çamaşır yıkamam gerekiyordu. Burada sadece bir takım elbise vardı.

"Giyin." "Ne?"

"Benimle geliyorsun," dedi Giancarlo. Dolaptan çıktı ve bana baktı. "Bugün iş yerine evcil hayvanını getir günü."

Yatağından yastığı alıp ona fırlattım. Yastık yüzüne çarptığı anda farkına vardım. "Oh, lanet olsun. Çok üzgünüm."

Gürültülü kahkahalar ortalığı doldurdu ve beni duraksattı. Bana kızmamış mıydı? Giancarlo yastığı yatağa attı.

"Çabuk giyin."

Kapıya doğru yürüdüm, bana ne olduğunu anlamaya çalışırken zihnim dakikada bir mil hızla çalışıyordu. Aşağı kata indim. Atılmış giysilerimi alıp giyinmeye başladım. Yemek ve Giancarlo kokuyorlardı. İnledim ve onları burnuma daha sıkı bastırdım.

"Gördün mü, tıpkı bir köpek gibi." Giancarlo'nun sıcak sesi beni hazırlıksız yakaladı.

Zıpladım ve arkamı döndüm. Gömleğim elimden kaydı, onu düzelttim. Beni kıyafetlerimi koklarken bulduğunda onunla tartışamadım bile.

Giancarlo, uzun kollu siyah düğmeli gömleğini çekiştirirken beni baştan aşağı süzdü. Gömlek vücuduna mükemmel oturuyordu ve ince belini vurguluyordu. Gri pantolonu uzun bacaklarını ortaya çıkarıyordu.

"Yine onu mu giyiyorsun?"

Giancarlo'ya kıyasla, ben bir lağım faresi gibi görünüyordum. "Belki de evde kalmalıyım." Bu düşünce midemi bulandırdı, ama daha kolay olurdu.

"Hayır, bir saniye." Giancarlo elinde telefonuyla mutfağa doğru yöneldi.

Onu takip etmeyi düşündüm ama oturma odasına bakınca vazgeçtim. Giancarlo'nun attığı kıyafetleri topladım ve halıdaki spermi temizlemeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Giancarlo.

"Dağınıklığı temizliyorum. Biraz daha bırakırsak, kaya gibi sertleşecek."

"Az önce fark ettim, ben yokken temizlik yapmışsın, değil mi? Burası daha ferah hissettiriyor."

Halıya bakarak gülümsedim. Yaptığım bir şeyi birinin fark etmesi iyi hissettiriyordu. Evdeyken, sadece eksikliklerim gösterilirdi. Giancarlo'ya bakmaya utanarak omuz silktim. "Biraz tozluydu. Vaktim vardı, ben de temizledim."

Siyah loaferlar önümde belirdi. Giancarlo'nun uzun bacaklarından yukarı doğru bakışlarımla koyu kahverengi gözlerine ulaştığımda boğazım düğümlendi.

"Teşekkürler. Enzo sürekli temizlik yapmam için başımın etini yiyor, ama ben onun deli saçması takıntısını buraya sokup temizlik yapmasına izin vermiyorum." Giancarlo etrafına baktı. "Ama sen yapınca o kadar da umursamıyorum."

"Enzo kim?" diye sordum. Onun için önemli biri miydi? Eski erkek arkadaşı mı?

“Küçük kardeşim. Şu anda erkek arkadaşıyla birlikte, ama eminim yakında onunla tanışacaksınız.” Kapının çalınması ikimizin de

dikkatimizi çekti. "Sana hakaret ederse veya seni keserse şimdiden özür dilerim. Bunu en aza indirmeye çalışacağım."

Bekle, beni kesmek mi? Neden kardeşi beni kesecek ki? Genç Giancarlo'nun duvarlardan atlayıp, küfürler savurup, çılgınca davranışlar sergilediğini hayal ettim. İçimi bir ürperti kapladı. Enzo, Giancarlo'dan daha çılgınsa, onunla tanışmak en son istediğim şeydi.

"Buraya çabuk geldin, ihtiyar," dedi Giancarlo.

Geri adım atarak, yaşlı bir beyefendinin kapıdan geçmesine izin verdi. Saçları bembeyaz, teni ise koyu bronz renkteydi. Güneş gözlüklerini kaldırdı ve şaşırtıcı mavi gözleriyle karşılaştım.

"Siz üçünüz artık hiç aramıyorsunuz," dedi yabancı. Giancarlo'yu kucakladıktan sonra geri çekildi. Benden daha uzundu, ama yine de Giancarlo ondan birkaç santim daha uzundu. "Hala büyüyor musun?"

Giancarlo güldü ve adamın sırtına bir şaplak attı. "İkimiz de senin küçüldüğünü biliyoruz."

Yaklaştım ve adam bana baktı. Giancarlo'ya bakmadan önce gülümsemesi biraz soldu. "Eğer bu senin çocuğun olduğunu söylüyorsa, babalık testi yaptır."

Giancarlo inledi. "Kimse Ash'in benim çocuğum olduğunu söylemiyor. Siktir."

"Senin ne yapacağın hiç belli olmaz. Hareket eden her şeyi becerirsin."

Giancarlo burnunun köprüsünü çimdikledi. "Berry, bu Ash. Ash, Berry Folger."

El salladım ve Giancarlo'ya yaklaştım. Berry tatlı bir büyükbaba havası yayıyor olsa da, Giancarlo'nun yanında kendimi on kat daha güvende hissediyordum.

"Senin ölçülerini almaya geldi. Hawaii gömleği giymiş haliyle öyle görünmeyebilir, ama Berry New York'un en iyi tasarımcılarından biridir."

"Hey, bu bir klasik," diye mırıldandı Berry, ama gülümsemesi bozulmadı. "Bana anlattıklarına göre, onun için birkaç seçeneğim var, ama ölçülerini alarak, ona uygun bir gardırop hazırlayabilirim. Her zamanki gibi mi yapayım?"

Giancarlo, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi başını salladı. "Tamam, bir saniye," dedi Berry.

Kapıyı açtı. Üç adam daha içeri girdi, ardından iki kadın. Bir mağazadan daha fazla giysi ile dolu rafları içeri çektiler. Her şey benim bütçemin çok üzerinde görünüyordu. *Bana on dolarlık bir tişört verin ve işimizi bitirelim.*

"Hadi ama. Sen benim torunum olacak kadar gençsin. Sana asılmayacağım," dedi Berry gülümseyerek.

Giancarlo'ya baktım, o da başını salladı. Berry'ye doğru ilerledim, gözlerim tüm kıyafetleri taradı. Hepsini denemek zorunda kalmamayı diledim.

"Şuradaki Sarah hazır kıyafetleri gösterecek. Sen evet ya da hayır diyeceksin," dedi Berry.

Talimatlar basitti. İlk kıyafeti gösterdi. Bebek ishali yeşili bir kazak ve kumaştan çok delik olan siyah kot pantolondu. Benim için hayırdı.

"Evet." Benim için kıyafet seçmek için o kadar uğraşmışlardı ki, ne kadar nefret ettiğimi söylemek istemedim. Belki bir şans versem bana yakışırdı.

Sarah beş takım daha gösterdi. Hepsine evet dedim. Berry elinde bir mezura tutuyordu, bana bakarken mezurayı vücuduma tuttu. "Hepsini beğendin mi? Deri diz üstü çizmeli pembe elbiseyi bile mi?"

Hayır

"Gerçekten çok güzel parçalar seçmişsin."

Arkamdan bir inilti geldi ve Giancarlo'nun kaşlarını çattığını gördüm.

"Sadece gerçekten istediğin şeylere evet de," dedi Giancarlo. "Onları bir daha göster," diye kadına seslendi.

Bu, söylemesi yapmasından kolaydı. Boğazımı temizledim ve Sarah'a döndüm. O, benim evet dediğim kıyafetleri elinde tutuyor ve sabırla cevabımı bekliyordu.

"Belki bu sefer olmaz."

O da başını salladı ve devam etti. Her setle birlikte, hayır demek konusunda biraz daha güvenim arttı. Çoğu insan için büyük bir sorun olmayabilirdi, ama ben kimsenin benim için bir şey yaptığı için kendini kötü hissetmesini istemedim.

Erkekler, kıyafet raflarını çıkarmak için eve geri döndüler. Kıyafetleri tek bir rafa indirgemiştim.

"Affedersiniz, bu ne kadara mal olacak?" diye sordum.

Berry, bir kızın yanına gidip rakamları saydıktan sonra mezurayı belime doladı. Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve bana gülümsese de, söylediğim ve yaptığım her şeyi dikkatle incelediğini anlayabiliyordum.

"Endişelenme," dedi Giancarlo.

Başımı salladım, onun ne planladığını zaten biliyordum. "Hayır." Giancarlo bana kaşlarını kaldırdı. Pedal çevirmeye başlamama saniyeler kalmıştı

pedal çevirmeye başlamaya saniyeler kalmıştı ama dilimi tuttum.

"Faturamın ne kadar olacağını bilmem gerekiyor." Ben babam gibi değildim. Her şeyi son kuruşuna kadar hesaplardım. Hiçbir şeyim yoktu, bu da ne kadar çok borca batarsam, o kadar çıkmamın zor olacağı anlamına geliyordu.

Berry ıslık çaldı. "Bu adam cesurmuş." Benden uzaklaşırken güldü. "Her şey hazır. Ayrıntılı faturayı göndereceğim." Bana göz kırptı ve kapıya doğru yöneldi. "Enzo ve Benito'ya ara sıra aramalarını söyle."

Rafta duran ilk kıyafeti aldım ve giydim. Kumaş cildime o kadar yumuşak geldi ki içimden inledim. Giydikten sonra, sadece Giancarlo ve ben kalmıştık.

"Şimdi seni evde tutmayı düşünüyorum." Yaklaşıp yakamı düzeltti, sıcak parmakları tenime değdiğinde dokunduğu her yerde küçük kıvılcımlar bırakıyordu.

"Bunu hoşuna gittiği anlamına mı alayım?"

Giancarlo gülümsedi. "Öyle bir şey."

"Fiyat..."

Giancarlo benden uzaklaşıp kapıya doğru yöneldi. "Yarı yarıya bölüşelim. Senin payını hesabına yazarım." Omzunun üzerinden bakarak, karanlık bakışlarında açlık parıldıyordu. "Faturanın diğer kısmını seve seve öderim. Ayrıca, Berry'ye kişisel önerilerimden bazılarını zaten verdim."

Ondan alabileceğim en iyi cevap buydu. "Tamam." Arkamdan ön kapıyı kapattım ve arabaya koştum. Parmaklarım klasik

arabaya dokundu.

"Bebeğime aşık olma. O sadece bir adama sadıktır ve o da benim." Giancarlo arabasının üstüne sanki ona gerçekten aşıkmış gibi öptü.

Ciddi sorunları vardı.

" O BURADA NE ARIYOR?"

Ofis binamızın koridorunda yürürken Benito'ya gözlerimi devirdim. Genellikle ana üssümüz kulüptü, ama bugün değil. Sıkıcı profesyonel blokta çalışmanın zamanı gelmişti. Ne yazık ki, sert bir içki içip flört edebileceğim bir yeri tercih ederdim.

Gözlerim omzumun üzerinden hızla geçti. Ash arkamdan geliyordu, her şeyi inceliyordu. Yetişmek için acele ediyordu. İnledim. *Doğru, bu küçük köpek yavrusu etrafta dolaşırken flört edemem. Bire bir olmasını istemişti.*

Bu benim için hala çok garipti. Neden sadece benimle yatmak istesin ki? Aslında, benim başka biriyle yatmamı istemek onun yararına olurdu. En azından her şey onun omuzlarında kalmazdı. Gerçi, onun dayanıklılığına bakılırsa, bu bir sorun olmazdı.

Belki de açgözlülüktür. Beni tamamen kendine saklarsa, benden çok daha hızlı kurtulabilir.

Bunu düşünür düşünmez midem sıkıştı ve mide bulantısı boğazıma kadar yükseldi. Aniden bu sabahı hatırladım,

her azizi hatırladığım kadarıyla bana ıstakozun kötülüğünden kurtarması için dua ederken porselen tahtı kucakladığım an aklıma geldi.

"Gin," diye homurdandı Benito.

"Yalnız kalmaktan nefret eder," dedim, elimi sallayarak. "Bugün tek yapmam gereken sıkıcı büro işleri." Durdum. "Ama sana bir şey söyleyeyim. Eğer *bir daha* evime gelip beni zehirlemeye kalkışırsan..."

"Neden bahsediyorsun?" Sinirlenerek iç geçirdi.

"Neden mi bahsediyorum? Um, o kadar çok kustum ki boğazım ağrıyor!" diye bağırdım. "Siz ikiniz o yemeğe ne yaptınız? Sanki bilerek yapmışsınız gibi hissediyorum. Beni öldürmek istiyorsanız, en azından yüzüme ateş edin."

Benito gözlerini kırptı. "Tarifi aynen uyguladık."

Ellerimi havaya kaldırdım. "İkiniz de bunu söylüyorsunuz!"

"Öyle yaptık," diye ekledi Ash. "Her adımı."

"Herkesin üzerine kusmadan önce konuşmayı kesin," diye mırıldandım ve ofisime girdim. Masamın arkasına geçip oturdum. "Lanet evimden uzak dur," dedim Benito'ya.

"Ona iyi bak, ben de öyle yapacağım," dedi Ash'e başını sallayarak.

"Bunu yapıyorum," diye dişlerimi sıkarak karşılık verdim. "Ama bir dahaki sefere çalışırken ölmek de istemiyorum."

Benito bana öfkeyle baktı. "Sen nankörsün."

"Tuvaletime her zaman arkamı kolladığı için minnettarım!" diye bağırdım, o kapıyı çarparak çıkarken. Kafamı sallayarak bilgisayarımı açtım. Gözlerim, önümde durup bir ayağından diğerine atlayan Ash'e takıldı. "Oturur musun? Söylenmesini beklemene gerek yok."

Ash yutkundu. "Evet, genelde beklerim," diye mırıldandı, ensesini ovuşturarak. "Üzgünüm, evde olmadığımı unutuyorum."

Öne eğildim, parmaklarımı birbirine kenetleyerek ona baktım. "Biliyor musun, baban hakkında duyduğum her hikaye, onu küçük parçalara ayırıp güveçte pişirmek istememe neden oluyor."

Ash yüzünü buruşturdu. "Yiyebileceğin bir güveç mi?"

Omuz silktim. "En azından denerdim, ama içinde baban varsa, o lanet şey muhtemelen bok gibi tadı olurdu."

Ash kahkaha attı, sonra elini ağzına kapattı. "Kahretsin. Kahretsin."

"Hey, o burada değil," diye işaret ettim. "O piç kurusu sana bir şey yapamaz, istediğin kadar gül. Tamam mı?"

Yavaşça elini çekti. "Elimde değil."

"Biliyorum." Omuz silktim. "Bu, her fırsatta o sinir bozucu piç kurusuyla dalga geçmeni sağlamaya çalışmayacağım anlamına gelmez." Kapımda bir vuruş sesi duyuldu ve ben inledim. "Siktir. Şimdiden mi? Gir."

Kapı açıldı ve ben sırıttım. Able Hollister. Kapıdan rahat bir şekilde içeri girdi, rahat görünüyordu ama yüzündeki sinirli ifadeyi görebiliyordum.

"Able," dedim. "Otur."

"Teşekkürler." Durdu ve Ash'e dönerek baktı. "Bu kim?" "Bir arkadaşım. Ash, buraya gel."

"Evet, efendim."

Kalbim çarpıyordu ve penisim büyüyordu. Kahretsin. Neden onun dudaklarından çıkan iki küçük kelime beni bu kadar tahrik ediyordu? Ash'in çekiciliğinin bir kısmı, gerçek dünyada çok itaatkar ve uysal olabilmesine rağmen yatakta çok istekli ve talepkar olabilmesiydi. Arkamda saklanmasını veya bana efendim demesini seviyordum.

Ash hızlıca hareket etti ve sandalyemin yanındaki yere geçmeden önce yanıma koştu. Able oturduğunda, tembelce bilgisayarıma giriş yaptım. Bana bir göz attı ve burnundaki yuvarlak gözlüklerini düzeltti. Boğazını temizlediğinde, onu görmezden gelmeye devam ettim.

Siktiğimin pisliği.

Yapmayacağım pek bir şey yoktu. Aslında, daha fazla eğlenebildiğim, daha manyakça şeyler yapabildiğim ve kardeşlerim bana deliymişim gibi bakarken buna gülebildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Ancak bu adam bir üst seviyedeydi. O bir köle tüccarı, bir tecavüzcüydü ve çok sinir bozucuydu. Ondan nefret ediyordum.

"Senin için ne yapabilirim, Able?" Ash'ten gelen gerginlik dayanılmaz hale geldiğinde sonunda sordum. "Saat çok erken."

"Neredeyse öğlen oldu," dedi. Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Ve hastanenin sözleşmesini benden çaldığını belirtmek için çok erken olduğunu sanmıyorum."

Masummuş gibi bir ifade takındım. "Neden bahsediyorsun?
Bay Weston sözleşmeyi bize verdi. Ne daha fazlası, ne daha azı."

"Saçmalık," diye bağırdı ve masamın üzerine atlamak istercesine masama doğru eğildi. Bunun yerine, uzun ve yavaş bir nefes aldı. "Weston ve ben planlar hakkında konuşuyorduk ve sonra birdenbire sözleşmeyi sana verdi. Bunu şüpheli buluyorum."

Başımı eğdim. "Sözleşmeyi kime vereceğine karar vermeden önce ikinizin planlar hakkında konuşuyor olmanız bana şüpheli geliyor. Bu sana

garip gelmiyor mu?"

Able ve ben birbirimize baktık. Sol gözünün seğirdiğini gördüm, sonra parmağını göz kapağına bastırdı ve seğirmediğini göstermeye çalıştı. Ağzımın köşesi gülümsedi. Bu onu çok kızdırmış gibiydi.

"O sözleşmeyi istedim, Vitale."

Omuz silktim. "Cehennemdekiler buzlu su ister. Ne dememi istiyorsun?"

Able aniden ayağa kalktı. "Benden çalmak için yaptığın her neyse, pişman olacaksın."

"Hayır," diye gülerek başımı salladım. "Pişman olmayacağım. Başka bir şeye yardım edebilir miyim yoksaaa?" Sesi keserek, sanki ayakkabımın tabanındaki önemsiz bir böcekmiş gibi ona baktım.

Able öne eğildi, avuç içlerini masama dayayarak bana doğru yaklaştı. "Beni mahvettiğini biliyorum. Umarım sonuçlarına hazırsındır."

Ona baktım. Able gibi adamlar beni korkutmuyordu. Derinlerde, onlar benim kardeşlerim ve benimle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Sert olmak ne demek olduğunu bilmeyen, sert adamlar gibi davranan oyuncak ayılar.

Eğer bir gösteri istiyorsa, sert bir adamın ne yaptığını ona memnuniyetle gösteririm.

Bir el omzuma kondu ve sıktı. Ash'e baktım. Yüzünde tedirgin bir gülümseme vardı, ama eli güçlüydü. *Seni bu kadar rahatsız eden ne gördün?* Sormak istedim, ama Able boğazını temizledi.

"Ben gidiyorum."

"İyi günler, Bay Hollister," diye seslendim. Kapım kapandıktan sonra, Ash'e dönüp baktım. "O neydi öyle?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Ash. Kaşlarını çatmış, hâlâ kapıya bakıyordu. Elini tutup sıktım. Bana baktığında, yüzünde endişe vardı. "Bana babamın arkadaşlarından birini hatırlattı. Sanki senin değerini ölçüyormuş gibi biraz fazla uzun süre bakan adamlar. Ya da seni ne kadara satabileceklerini," diye mırıldandı. Ash gözlerini kırpıştırdı ve başını salladı. "Üzgünüm." Boğazını temizledi. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Ayağa kalktım, omuzlarını tuttum ve sıktım. "Sinirleniyorsun. Sakin ol."

Ash başını salladı. "Ben iyiyim." Ona baktığımda, nefret ettiğim o sahte gülümsemeyi takındı. "Gerçekten, ben iyiyim."

"O lanet yalandan nefret ediyorum," diye mırıldandım. "Her seferinde o yağlı gülümsemeyle iyiymiş gibi davranıyorsun, bu da beni seni sarsmak istememe neden oluyor."

Ash bana göz kırptı. "Özür..."

"Yapma," diye uyardım onu.

"Tamam," diye mırıldandı, saçının bir tutamını oynayarak. "Yapmayacağım."

O yere bakarken ben iç geçirdim. Çok şaşkın ve kırılgandı. Babasını incitmekle ilgili şaka yaptığımda bile, bunun arkasında bir gerçeklik vardı. Ash'e ne yapmış olursa olsun, onu ciddi şekilde mahvetmişti. Elimi uzattım ve parmaklarını saçından çektim. Bu küçük pisliğe karşı bile kötü davranamazdım. Ne kadar delice bir durumdu bu?

"Bana kahve getir," dedim. "Koridorun sonunda, sağdaki köşede mutfak var. İkimize de kahve getirsen nasıl olur? Dün geceden sonra çok yorgunum. Senin de öyle olduğunu biliyorum."

Ash parmaklarıyla oynadı. "Yalnız gitmek istemiyorum."

"Sana söz veriyorum, bir şey olmaz. Koridorun sonunda, sağda. Bir mutfak var," diye tekrarladım. "Bu binanın her yerinde kameralar var. Seni yol boyunca görebileceğim."

Biraz sakinleşti. "Tamam, o zaman hemen dönerim."

O uzaklaşmaya çalışırken, elini tuttum ve geri çektim. "Benimle olduğun sürece kimse sana zarar veremez," dedim. "Anladın mı?"

Ash nefesini vermeden önce yüzümü inceledi. "Evet, efendim."

"Evet efendim demeye devam et, bu masayı iyi bir şekilde kullanacağız," diye güldüm.

Yüzü kızardı. "Hadi ama," diye inledi.

"Hadi ne? Yüzüm mü? Senin yüzün mü? Nereye istiyorsun?"

Ash benim tutuşumdan kurtuldu. "Göt herif."

"Ne dedin sen?"

Az önce söylediği şeyi düşünüyormuş gibi bana baktı. Sürpriz bir şekilde, gözlerinde yaramaz bir ışıltı belirdi. "Senin pislik olduğunu söyledim."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Kaba. Bir sonraki sevişmede kaba davranışın bedelini ödeyeceksin." "Hadi!" diye bağırdı.

O kadar çok güldüm ki karnım ağrıdı. Ash odadan fırlayarak çıktı ve kapıyı çarptı. Ben de kıkırdadım.

"Ah, lanet olsun, o kadar saf ki. Ne oluyor yahu?"

Telefonumu aldım ve Weston'ın numarasını çevirdim. O cevap verdiğinde kahkahalarım ancak o zaman kesildi. Aynen böyle, birdenbire geriye savrulmuştum.

kendim için yarattığım profesyonel kişilik. "Giancarlo,"

diye homurdandı.

"Bay Weston! Nasılsınız?"

Sessizlik.

"Merhaba?" diye sordum.

"Olanları olmamış gibi mi davranacağız?"

Masumiyet takındım. "Ne demek istediğinizi anlamadım," dedim, konuşmayı bitirerek. "Hollister az önce beni görmeye geldi." Sözlerim havada asılı kalırken, aramızda sessizlik hakim oldu. "Anlaşmamız hakkında bir şey söyledin mi?"

"Hayır!" diye bağırdı, sonra boğazını temizleyip sakinleşti. "Yani, tabii ki hayır. Aileniz sözleşmeyi adil bir şekilde kazandı. Bay Hollister'ın bir sorunu varsa, gelip benimle şahsen konuşabilir."

Dümdüz önüne baktım, söylediği her kelimeyi analiz ettim. Kesin olarak bildiğim tek şey, Weston'ın palavra attığıydı. Lanet olası dudaklarından çıkan her kelime, ciddiye alınmaması gereken saçmalıktı.

"Güzel, güzel," dedim, sandalyeme yaslanıp, parmaklarımı karnımın üstüne koyarak sallanmaya başladım. "Onu beni saldırması için buraya gönderdiğini düşünmek istemem. Bu... şüpheli görünüyor." Dik oturdum. "Neden hastanenin geri kalan detaylarını bugün halletmiyoruz? Öğle yemeğinden sonra biraz boş vaktim var. Saat üç nasıl?"

"Evet, olur," diye mırıldandı. "İnşaatı ne zaman başlatmayı planlıyorsunuz?"

"Ekibimle geleceğim. Adamlarım en iyisidir."

"Kulağa hoş geliyor, Bay Vitale. Teşekkürler."

Telefonu çok çabuk kapattı. Weston, güvenilmez küçük bir piçti. Ona hiç güvenmiyordum ve denersem o pislik her iki kolumu da kırardı. Burun köprümü sıkıştırarak sandalyemde ileri geri sallandım.

Büyük olasılıkla, Able'ı ofisime gönderip beni yoklamasını isteyen oydu. Onun için çok yazık; ben kimseye terlediğimi göstermedim. Özellikle de onlara.

"Kahveniz geldi."

Ash elinde iki fincanla kapıdan geri sıçrayarak içeri girdiğinde gözlerimi açtım. Birini masamın üzerine koyduktan sonra koltuğuna oturdu ve fincanın kenarından bana baktı. Neyi beklediğini zaten biliyordum.

Kahvemi aldım, biraz içtim ve onaylayarak başımı salladım. "Bu iyi."

"Emin misin? Lobster'ı lağım suyunda haşladım mı diye sormuştun."

İçkimi boğazıma kaçırdıktan sonra boğazımı temizlemek için homurdandım. "Bu sabah biraz hasta ve huysuzdum, hepsi bu. Kahven harika."

"Peki ya yemeğim?"

Hızla daha fazla kafein içmekle meşgul oldum ve bilgisayarımda bir şeyler tıklamaya başladım. Aslında hiçbir şeyi tıklamıyordum. Sadece onun sorusundan kaçındığımı gizlemek için bir ses çıkması gerekiyordu.

"Adi herif," diye mırıldandı Ash.

Dışarı çıkmak üzere olan kahkahayı bastırdım. Böylece, Weston/Hollister durumuyla ilgili tüm gerginliğim, ona bakarken bir anda yok oldu. Ash'in gözleri benimkilerle buluştu ve o kadar güçlü gülümsedi ki, kalbim bir an durdu.

Hayır, odaklanmam lazım! Ne halt ediyorum ben?

Benito haklıydı; Ash dikkatimi dağıtıyordu. Henüz vazgeçmeye hazır olmadığım bir dikkat dağınıklığı.

Fourteen GIANCARLO

ASH, sanki biri pantolonuna hamam böceği bırakmış gibi koltuğunda kıpır kıpır duruyordu. Evet, aynen öyle. Bir keresinde bir erkeğe bunu yapmıştım. Sanki altına işeyecekmiş gibi sürekli kıpır kıpır duruyordu. Ash bana bakmadan önce ona tekrar baktım ve o da hemen gözlerini kaçırdı.

"Senin neyin var lan?" diye sordum. "Hiçbir şey."

Kırmızı ışıkta durdum ve eğildim. "Saçmalık."

"Siktir!" diye bağırdı ve benden uzaklaşarak zıpladı. Bana öfkeyle bakarken güldüm. "Bu komik değil. Beni çok korkuttun!"

"Neden?" diye sordum. "Ne düşünüyorsun da benim varlığımı unuttun? Biraz kırılmaya başladım."

Ash sertçe başını salladı. "Senin varlığını unutmadım!" diye tartıştı ve koltuğuna geri oturdu. "Sadece hayal kuruyordum."

"Ne hakkında?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı.

Midem kasıldı. *Evet, bundan nefret ediyorum.* Onun beyninden geçen her düşünceyi tam olarak bilmeye hakkım yoktu, ama bir bakıma, öyle değil miydi?

Ash'i barındırıyor ve ona bakıyordum, o halde neden onun ne düşündüğünü bilemiyordum?

"Söyle bana."

Ash kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır."

Ona göz kırptım. "Vay canına, bana hayır mı diyorsun?"

"S-sen benim ne istediğimi söylememi istiyormuşsun gibi davranıyorsun, şimdi geri alma," diye mırıldandı.

Onu baştan aşağı süzdüm. Bu konuda haklıydı. Çok sessiz insanlar hakkında bir şey, onları sarsıp konuşmaya zorlamak istememe neden oluyordu. Nedense, Ash'e baktığımda bu his daha da güçleniyordu. O çok uysal, çekingendi, ama gözlerinde ara sıra bir ateş parlıyordu ve ben bunu fark ettiğimde hemen söndürüyordu.

O ateşi daha fazla görmek istedim. Onun alevleri tarafından yalanmak istedim. "Ne?" diye sordu Ash. "Işık yeşil."

"Hiçbir şey."

"Şimdi kim konuşmuyor?" diye sordu.

Baby'yi ışığın içinden geçirirken sırıttım ve başımı salladım. Ash sinirime dokunuyordu. Aramızdaki mesafeyi yeniden açmak için belirgin bir istek uyandırdı. Eve döndüğümde beni memnun etmek için gösterdiği çabalı hareketleri ve hüzünlü gözleri, fikrimi hemen değiştirmeme neden oldu. Onu yalnız bırakamazdım. Ash, kronik bir insan memnun ediciydi ve benim gibi, çok yalnızdı.

Weston'ın ofisinde birlikte arabadan indik. "Yakınımda kal." "Evet, efendim."

Ash hemen yanıma yapıştı. Çift kapıdan geçtim, resepsiyona başımı salladım ve asansörlere doğru yürüdüm. Artık kim olduğumu biliyorlardı. Kimse beni durdurmayacaktı çünkü Weston, onlara beni durdurmalarını söyleyecek kadar deli değildi.

Onun katının düğmesine bastım ve kapıların kapanmasını izledim. En üst katlardan birine çıkarken Ash'e baktım. Başını eğmiş, bana bakıyordu. Kafasının üstünde kısa, sarkık kulakları olduğunu hayal edebiliyordum. *Cidden, o bir köpek yavrusu.*

"İşin sadece bu mu?" diye sordu Ash.

Başımı salladım. "Evet. Neden sordun?"

"Düşündüm ki... Bilmiyorum," diye mırıldandı, sesi giderek azalarak. "Ne düşündün?"

"Daha heyecanlı şeyler yapacağını düşünmüştüm. Daha tehlikeli şeyler."

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Ne? Koridorlarda silahlı çatışmalara karışmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır!" dedi, yüzünde panik bir ifade belirdi. "Ama, şey, düşündüğümden farklı."

"Düşündüğün için böyle oldu, evlat."

"O zaman Benito tüm zor ve tehlikeli işleri mi yapıyor?"

Dönüp baktığımda dudaklarında bir sırıtış gördüm. Gözlerimiz buluştuğunda sırıtışını sildi, boğazını temizledi ve dümdüz önüne baktı. Hayranlıkla, asansörden çıkıp kim bilir nereye gittiğini izledim.

Oh, bana kim tehlikeli olduğunu göstermek zorunda kalana kadar beni zorlamaya devam edeceksin, değil mi?

Evet, kesinlikle beni sinirlendirmeyi iyi biliyordu. Ash'in arkasından gittim, sonra ıslık çaldım ve bir koridora doğru başımı salladım.

"Beni takip et, ukala."

"Peki, efendim."

Sözleri ciddiydi, ama iri gözleri yaramazlıkla doluydu. ″Neden bu kadar keyiflisin?"

Omuz silkti. "Belki de seninle dışarı çıkabildiğim içindir."

"Bunun benim muhteşem kıçımdan kaynaklanmadığından emin misin?" Ash nefesini tuttu. "Hiç susmaz mısın?" diye inledi.

"Hayır."

Sırtına bir şaplak attım ve Weston'ın kapısına doğru yürürken sırıttım. Resepsiyonist hızla ayağa kalktı ve eteğini silkeledi. Yere küçük kırıntılar yağdı. Boğazını temizledi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, Bay Weston'ı görmeye geldim. Saat üçte randevum var."

Ajandasını çevirdi ve başını salladı. "Evet, siz Bay Vitale olmalısınız. Vitale olmalısınız. Bu taraftan buyurun."

Ofise doğru yürürken onun arkasından gittim. Kapıyı hafifçe çaldı, içeri girdi ve birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıktı.

"Bay Weston sizi kabul edecek."

"Burada beni bekle." Orayı işaret ettim. "Bu adam biraz pisliğin teki."

"Hayır," dedi Ash hızla, gömleğimin kolunu tutarak. "Seninle gelmek istiyorum."

Yüzüne baktım. Benden beş dakikadan fazla ayrı kalamazdı. Bu kadar yapışkan olması beni rahatsız etmeli ve ondan kurtulmak istememi sağlamalıydı, ama Ash'in durumunda öyle olmadı. Sadece omuz silktim.

"Tamam, ama o bunun için
sızlanacak." "Umurumda
değil."

Gülümsedim. "Benim de. Hadi."

Weston'ın ofisine girdik. Masasının arkasında oturuyordu, parmaklarını birbirine kenetlemiş, ellerinin üzerinden bana dik dik bakıyordu. Gülümsemem genişledi, gözleri kısıldı.

"Weston!" diye seslendim ve sandalyeye oturmadan önce yanına gittim. "Nasılsın?"

Bana bir dosya attı. "Bunlar planlar. İmzalayın ve adamlarınızı toplayın ki işe başlayabilsinler."

Parmağımı kaldırdım. "Dur, dur, dur. O kadar acele etme." Dosyayı açtım ve ilk sayfayı inceledim. "Burada çok fazla bilgi var. Öylece imzalayamam."

"Sözleşme, senin kazanmak için çok uğraştığın sözleşmeyle aynı. Hiçbir şey değişmedi."

Onun etli pençesinin kağıtları geri almasını engelledim. "Her şeyi kendim incelemek yerine sadece birinin sözlerine kulak versem ne kadar sorumsuz davranmış olurum?" Dosyayı kapattım. "Bunları eve götürüp inceleyeceğim ve imzalı kopyalarını sana göndereceğim. Tabii ki, başlamadan önce parayı transfer etmen gerekecek."

Weston'ın yüzü öfkeyle bulutlandı. "Geçen gece yaptıklarından sonra..."

"Bunun hakkında konuşmamıza gerek yok," dedim keskin bir şekilde.

Gözleri omzumun üzerinden Ash'e kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Neden? Yaptıklarını duymasını istemiyor musun? Bu da kardeşin mi?"

Sırtım gerildi. "Kim olduğu önemli değil. Burada odaklanmamız gereken konu bu değil."

"Karımı tehdit etmekte hiçbir sorun görmedin." "Neden
bahsettiğini hiç anlamadım."

Koltuğundan fırladı. "Ne dediğini çok iyi biliyorsun!" diye bağırdı. "Onun kafasını ezersin, hatırladın mı?"

Ona sakin bir şekilde baktım, ama gerçekte kanım kaynamaya başlamıştı. Aramızda olanlar aramızda kalmalıydı.

erkekler işlerini hallederdi. Ama Weston erkek değildi. Dikkatli olmazsa Silvy'nin beynini ezip geçireceği korkak bir sıçandı.

Ayağa kalktım ve dosya klasörünü topladım. "Ofiste işleri profesyonel tutmayı tercih ederim."

"Senin ofisimden *defolup* gitmeni tercih ederim. Bu sözleşme bittiğinde, birbirimizi bir daha görmeyeceğiz."

Gülerek, ona başımı salladım. "Seçeneğin olduğunu mu sanıyorsun? Yok. Birbirimizi sık sık göreceğiz, Weston."

Kırmızı yüzü hızla ince bir ter tabakasıyla kaplanıyordu. Hareketlerini kontrol etmeye çalıştığını görebiliyordum, ama her an kendini kaybedecek gibi görünüyordu. Ben buna fazlasıyla hazırdım. Yumruklarım iyi bir kavgadan ya da kanın verdiği hissi hiç bıkmazdı.

Weston bir adım geri attı. Gözlerimde gördüğü şey, öfkesini kaybetmeyi yeniden düşünmesine neden olmuş olmalıydı. Bir el kolumu sardı ve karanlık, nemli bir bodrumda Weston'a işkence ettiğim hayallerimden uyandım. Ash'e baktım.

"İyi misin?" diye sordu.

Ona gülümsedim ve anında kendimi daha iyi hissettim. "Evet, tabii ki. Gidelim mi?"
"

Başını salladı, gözleri Weston'a kaydıktan sonra tekrar bana baktı
. "Evet, efendim."

"Kahvaltı yapıp eve gidelim. Bunlara bir bakacağım," dedim, Weston'a dosya klasörünü sallayarak. "Yarın, imzalı kopyaları alacaksın. Ama o parayı iki saat içinde istiyorum. Senin tavırlarınla uğraşmak zorunda kaldığım için."

"O kadar parayı bu kadar çabuk bulamam!" diye bağırdı.

"Bulabilirsin ve bulacaksın," dedim sakin bir şekilde. "Eğer gerçekten denersen, yapabileceğinden eminim. Belki de derin ceplerine elini sokmalısın. Sonuçta bu iyi bir amaç için."

Weston gözlerini kocaman açarak bana baktı. Ben de hemen dönüp Ash'in beline kolumu doladım ve onu ofisten dışarı çıkardım. Asansörlere geri döndüğümüzde Ash bana kaşlarını çatarak baktı.

"Ne demek istedi?"

"Hmm?" Düğmeye bastım ve klasörü açarak belgeleri tekrar inceledim.

"O adam. Senin... karısının kafasını ezip geçeceğini söyledi," dedi Ash, dehşete kapılmış bir şekilde. "Sen bunu yapmazsın. Değil mi?"

Ona baktım. "Az önce kan dökücü olmadığım için beni eleştirmiyor muydun?"

"Evet, ama öyle değil," diye mırıldandı. "Yani, karısı ne yaptı ki? Bu haksızlık gibi görünüyor."

"Sen ne yaptın?" diye sordum, söylediklerimi ne onaylayarak ne de inkar ederek. "Baban seni sattı ve sen hiçbir şey yapmadın. Parayı almadın, harcamadın, tahsildarlardan kaçmadın. Hayat adil değil."

Ash'in kaşları daha da çatıldı. "Biliyorum."

Asansöre bindi. Bir alt kata inerken ona gizlice baktım. Yüzündeki ifade, düşünme ve sinirlilik karışımıydı. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Bunu görmezden gelmeye çalıştım.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. Ash başını salladı.

"Hayır."

Asansörden çıkıp lobide durmaya çalıştığında onu durdurdum. Koluma çarptı ve bana baktı. "Bir sorun mu var?" diye tekrar sordum.

"Hey, asansörü kullanmaya çalışıyorum," diye şikayet etti bir adam.

Ona o kadar hızlı döndüm ki, o da hemen geri çekildi. Beni uzaklaştırmak istercesine iki elini de kaldırdı. Onu hemen unutup Ash'e döndüm.

"Hayır dedim," diye cevapladı. "Sadece... senin diğerleri gibi olmayacağını düşündüm."

"Diğerleri kim?"

"Hayatımda tanıştığım tüm erkekler."

Göğsüm sıkıştı. *Bu ne anlama geliyordu?* Ash bana bakmıyordu, gözleri yere bakarken gömleğinin kolunu oynatıyordu. Ona doğru eğildim, aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Sana bir haberim var, evlat. Ben, şimdiye kadar tanıdığın canavarlardan hiçbir farkım yok." Dudaklarımı kulağına bastırdım. "Sırf benimle yatıyorsun diye, var olmak için senin iznine ihtiyacım olduğunu düşünerek hata yapma. Benim kim olduğumdan hoşlanmıyorsan, borcunu ödemek için başka bir yol bul ve git. Seni genelevde bırakıp orada çalışmana izin verebilirim."

Geri çekildiğimde, Ash'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yüzünde bir anlık bir duygu belirdiğini gördüm, sonra topuklarını çevirip asansörden dışarı koştu. Ben arkasına bakarken, yumruğumu sıkarak, neredeyse arabaya koştu.

Siktir! Bunu söylememeliydim, değil mi?

"Zamanı gelmişti."

Yabancı adam yanımdan geçmeye çalışırken onu yakaladım ve yüzünü asansör duvarına çarptım. Burnundan kan damlarken ağlayarak burnunu tuttu. Onu yere yatırıp boğazını elimle sıktım.

"Bazı insanlar gerçekten biraz terbiyeli olmayı öğrenmeli, biliyor musun?" Elimi çekip yakasını düzelttim. "Bir dahaki sefere birini aceleye getirmeye karar verdiğinde, bazılarımızın..." Parmağımı kulağımın yanında çevirdim. "Lanet olası deli olduğunu unutma. Tamam mı? Tamam, iyi sohbetti!"

Elimi göğsüne vurdum. Adam düşerek, benden uzaklaşmaya çalışırken boğuldu. Onun yanından geçtim, asansör kapılarının kapanmasına izin verdim ve Ash'in peşinden gittim. Tabii ki, dışarı çıktığımda, o arabanın yanındaydı, kollarını kendine dolamıştı. Ona baktım.

Ne diyeyim?

"Ash."

Hiçbir şey. Bana bakmıyor, ileri geri sallanıyor, benim yönümden başka her yere bakıyordu. Göğsüm o kadar sıkıştı ki nefes alamıyordum.

"Peki o zaman, somurt," diye bağırdım. Arabanın kapısını açtım. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

SİKTİR GİT.

Sözler dilimde acı bir tat bırakarak, yanmış tost gibi acı bir tada dönüştü. Yolcu koltuğuna otururken midem bulandı. Başka nereye gidebilirdim ki? Yapacak başka bir şeyim yoktu ve genelevde gitme düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

Giancarlo ile seks yapmak sorun değildi. Bunu yapabilirdim. Hatta bundan zevk bile alıyordum. Bir sürü rastgele insanla seks yapmak, sürekli elden ele dolaşmak mı? Bu, babamın bana defalarca vaat ettiği kabustu. Titredim ve kollarımı kendime daha sıkı sardım.

Zaman geçtikçe, eski alışkanlıklar çirkin yüzlerini göstermeye başladı. Araba ışıkta yavaşladığında kollarımı indirdim ve öne döndüm.

"Davranışım için özür dilerim."

"Öyle mi?" diye sordu

Giancarlo.

Hayır. "Evet, bir daha olmayacak."

"Evlat, bana bak."

Yetiştirilme tarzım ona itaat etmemi gerektiriyordu, ama özgürlük tadını biraz olsun almış olmam beni öne bakmaya devam ettirdi.

"Ash."

Başımı yana çevirdim ve garip bir nedenden dolayı beni sakinleştiren koyu kahverengi gözlerle karşılaştım. Giancarlo bana gözlerini kısarak baktı. "Planlar değişti."

Direksiyonu sağa kırdı. O karşıdan gelen trafiğe doğru sağa dönerken, ellerim tutunacak bir yer bulmak için havaya kalktı. Boğazımın arkasında sıkışan çığlık, gözlerimin önünden geçen sefil hayatımı gördüğümde serbest kaldı.

"Ne oluyor lan!" Kafamda ne yapacağımı düşünmeden yumruğum Giancarlo'nun omzuna çarptı. Kanım kulaklarımda o kadar gürültülü atıyordu ki Giancarlo'nun kahkahası uzaklardan geliyordu.

"Siktir, yüzünü görmeliydin." Giancarlo direksiyona vurdu ve korku dolu bir yüz ifadesi takındı, sonra daha da güldü.

"Orospu çocuğu."

"Yani, ben dört tane anne sikmişliğim var. Amları birinci sınıf." Bir elini kaldırdı ve diğerini göğsüne koydu.

"Kahretsin." Elimi uzatıp direksiyonu düzelttim. Korku vücudumun her santimini sarmıştı ama yüzeyin altında yanan adrenalin beni ele geçirecek zamanı yoktu.

"Ben, Giancarlo, büyük kıç ve sik tanrısı adına yemin ederim ki..."

"Giancarlo!" Bir araba yanımızdan geçip korna çalarak bize orta parmak gösterince gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Giancarlo camı indirdi ve başını dışarı çıkardı. "O parmağınla anneni sikiyor musun?"

Siktir, bu olamaz. Direksiyonu hızla çevirip düzelttim. Giancarlo kendini toparladı. Elleri direksiyona değdiği anda, ben koltuğa geri yaslandım.

"Ne halt..."

"Kötü bir sürücü değilsin, evlat. Biraz titrek, ama hey, herkes benim kadar iyi değil."

Lanet olası bir boyun incinmesi geçirdim. Bu iltifat ruhumun derinliklerine işledi ve vücudumda bir sıcaklık yayıldı. Aynada gülümsediğimi fark ettim ve başımı salladım. "Daha önce hiç araba kullanmadım ve bunu saymam."

Giancarlo bana şaşkın şaşkın baktı, ben de yolu işaret ettim. O da göz kırptı ve önüne bakmaya *devam etti*. *Bu adam beni öldürecek.*

"Sanırım senin ilklerinden birini daha almak zorunda kalacağım."

Kalbim bir an durdu. Giancarlo'nun deli mi olduğunu yoksa onun yanında kendimi bu kadar rahat hissettiğim için *benim* mi deli olduğumu anlayamadım.

"Öyle söyleme."

"Neden? Doğru ya."

Evet, biliyorum. Seçme şansım olduğu sürece ilklerimi kimin alacağı umurumda değildi.

Giancarlo bunu kazanmış olduğu bir kupa gibi gösteriyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Artık bana saçmalamaya çalışmadığın için, genelev'e gidiyoruz."

Sırtım kaskatı kesildi. Biraz sakinleştikten sonra, korku içimi kapladı. Ciğerlerim donmuş gibiydi. Nefes almakta zorlanıyordum, gözümün önü karardı.

Gitmek istemiyorum. Lütfen beni gitmeye zorlama.

"Nefes al," diye emretti Giancarlo.

Titrek bir nefesle itaat ettim. Giancarlo'ya baktım, yalvaracak hazırdım ve onun için yapabileceğim her şeyi düşünmeye çalışıyordum.

"Sakin ol. Seni terk etmeyeceğim. Orada bir işim olduğunu hatırladım."

Midem göğsümün ortasında sıkışmış halde başımı salladım. Ne kadar istesem de ona başka soru sormadım.

O bir otoparkta durdu ve biz başka bir asansörle dördüncü kata çıktık. Bir tuş takımı belirdi ve o, benim takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde rakamları tuşladı. Kapı açıldı ve biz bir salona çıktık. Kanepeler, televizyona bakacak şekilde zeminin ortasına yerleştirilmişti. Sanki kocaman bir oturma odası gibiydi.

Giancarlo içeri doğru ilerlerken ben de onu takip ettim.

"Hey, Gin, bizimle oynamaya geliyor musun?" parlak mavi gözlü, büyük göğüslü ve kıvırcık sarı saçlı bir kadın sordu. Arkasında duran üç kişi Giancarlo'ya el salladı.

"Şu anda olmaz, kızlar." Onlara göz kırptı ve midem daha da sıkıştı.

Boğazımı temizledim ve Giancarlo bana baktı. Ne beklediğimi bilmiyordum, ama onun göz kırpması değildi. Onun yüzüne tokat atma ya da daha iyisi, onu yere serme isteği inkar edilemezdi. Eminim hiçbiri bunu yapamazdı.

"Bay Vitale, sizi beklemiyorduk, ama elbette size her zaman yerimiz var," dedi bir kadın.

Giancarlo sırıttı. "Buraya oyun oynamaya gelmedim. Konuşmamız gerek."

Yaşlı kadın başını salladı ve geri çekildi. "Ofis olsun." Bakışları bana düştü.

Daha dik durdum. Bana bakışı, müzayede evindekilerin bakışıyla aynıydı. Sanki benim değerimi ölçüyormuş gibi.

"Kaba olma Ash. Gran Myah'a merhaba de."

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum," dedim.

Yaşlı kadın parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "En iyi hazineleri buluyorsun, Gin. Bana onun da bize katılacağını söyleme. Senin normal zevkine göre biraz masum görünüyor."

Giancarlo güldü. "Artık masum değil ve hayır, burada kalmayacak."

Kadın başını salladı ve benden uzaklaştı. Rahatlama hissiyle vücudumdaki tüm kaslar bir anda gevşedi ve ciğerlerimden bir nefes çıktı.

"Ash, git otur."

Onu ofise takip edip onunla kalmak istemem daha önce ters tepmişti. Bu sefer oturmaya karar verdim. "Evet, efendim."

Giancarlo ve Gran Myah kapının arkasında kayboldular. Bir kez daha yalnız kaldım. Yarı çıplak insanlar etrafta dolaşıp takılıyorlardı. Ofis kapısına en yakın kanepeye gidip oturdum.

Uzun süre yalnız kalmadım.

"Bu beni öldürüyor. Sen kimsin?" diye sordu bir adam.

Burnunun köprüsünde çiller vardı ve benden bir iki yaş büyük olamazdı. Yaklaşırken bukleleri alnına sarkmıştı.

"Ben Ash."

"Adın umurumda değil," dedi elini sallayarak. "Nasıl patronlardan birini tavladığını bilmek istiyorum."

"Wayne, çocuğu rahat bırak." Daha uzun boylu bir adam kanepenin üzerinden atlayıp Wayne'i itti.

"Ben çocuk değilim. Bana öyle deme," diye mırıldandım. Giancarlo'nun bunu söylemesi bir şeydi. Tamamen yabancı birinin söylemesi başka bir şeydi.

"Gerçek isimlerimizi kullanmamamız gerekiyor," diye fısıldadı Wayne.

Diğer adam güldü. "Kimin umurunda? O önemli biri değil ki. Sadece bir oyuncak."

"Her iki dolar için bacaklarını açan adam diyor bunu." Elimi ağzıma kapattım ve inledim. *Bunu söylemedim*. İçimdeki düşünceler galip gelmişti.

Siktir git Giancarlo! Hepsi senin suçun.

"Ben çok..."

"Haksız değil. Siktirin gidin, siz ikiniz. Müşteriler aşağıda. İşinizi yapın," dedi önceki kadınlardan biri. Elini beline koydu ve diğer iki adam gitmeden önce onlara sert bir bakış attı.

"Yakında masum kıçlardan bıkacak ve iyi hissettiren şeye geri dönecek," dedi içlerinden biri çok yüksek sesle.

Gülmekten kendimi zor tuttum. Keşke gerçeği bilselerdi. Giancarlo kıçıma dokunmadı, en azından onların düşündüğü şekilde değil.

"Onların söylediklerini kafana takma tatlım." Kadın, kahverengi buklelerini kulağının arkasına koyarken, ağır güney aksanıyla konuştu. "Jess," diye elini uzattı. "Ya da burada bana Sweetie diyebilirsin. Onlar sadece kıskanıyorlar." Kaçan diğerlerine başını salladı.

"Neden?"

"Giancarlo haftada en az bir veya iki kez buraya gelir. Ama onu uzun zamandır görmedik. Çoğu kişi için olağan bir durum, ama patron doymadan önce birkaçımızı alt üst edebilir. Bu biraz iz bırakıyor."

Öfke, anladığım ve bildiğim bir şeydi. Onu bastırıp ortadan kaldırmaya alışmıştım, ama Giancarlo'yla işler farklıydı. Duygularım serbestti ve o ofise girip ona bağırmamak için tüm gücümü kullanıyordum.

Ne diyeceğim? Neden kızgınım ki? Ben *de* genelevdeki insanlardan daha iyi değildim. Tek fark, Giancarlo'nun fahişesi olmak için pazarlık yapmıştım, başka kimsenin değil.

"Hey, iyi misin?" diye sordu Jess.

Acıyı ve öfkeyi içime atarak başımı salladım. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve o da Giancarlo gibi bana baktı. Sanki o da benim maskemin arkasını görebiliyormuş gibi.

"Tamam tatlım, sen öyle diyorsan." Birkaç kişi onu çağırınca omzunun üzerinden baktı. Dönüp dudağını ısırdı. "Bizimle aşağı gelmek ister misin?"

"Burada kalmalıyım." Kapıya baktım, ama hareket etmemişti.

"Bir süre orada kalacaklar. Gran Myah işini titizlikle yapar."

Giancarlo onunla seks mi yapıyordu? Birden ayağa fırladım. Jess iki elini omuzlarıma koydu ve önüme geçerek kapıyı kapattı.

"Sakin ol tatlım. Öyle bir şey olmuyor. Gran Myah uzun zaman önce emekli oldu ve şimdi bize bakıyor. Patron bazen bilgi almak için buraya geliyor. Oraya dalmaya gerek yok." Kıkırdadı.

Kendimi aptal gibi hissetmekten alıkoyamadım. "Oh."

Başını salladı ve kapıya doğru yöneldi. "Burada sıkılacaksın, ama rahatça dinlenebilirsin."

Giancarlo bana orada kalmamı söylemişti. Ancak, her zaman istediğim şeyi yapmamı ve söylemem gerektiğini de söylerdi.

"Beni bekle, Jess." Ayağa kalkıp onun peşinden

koştum. Diğer kızlardan bazıları kıkırdadı.

"Dans pistine çıktığımızda bana Tatlım de."

"Bir isim almam mı gerekiyor?"

"Oh, seni Angel veya Azriel olarak görebiliyorum," dedi erkeklerden biri.

Diğerleri de aynı fikirdeydi ve merdivenlerden aşağı indi. Çift kapı açıldı ve duvarlarında mermer desenleri olan büyük bir odaya girdik. Işıklar kararda ve her yere şeffaf kumaşlar asılmıştı.

"Vay canına."

"Ne derler bilirsin, kimse New York gibi yapamaz. Genelevler bile muhteşemdir." Jess omzuma çarptı.

Daha da rahatladım ve onun arkasından yürüdüm. Odanın etrafına kabinler kurulmuştu. Erkekler ve kadınlar, mekanı dolduran hafif müziğin üzerinde konuşuyorlardı. Birden fazla kapı vardı ve gruplar halinde insanlar bu kapılara yönlendiriliyordu.

"Orada ne oluyor?"

"Ah, partiler. Burada sadece hizmet almak için gelen müşterilerimiz var. İstediğini sipariş edip ikinci kata çıkıyorlar. O odalar partiler veya iş toplantıları için."

"Ya katılmak istemiyorsan?" diye sordum.

Jess omuz silkti ve diğerleri bizden ayrılıp içeri giren insanlarla konuşmaya gitti. "Katılmak istemiyorsan katılma. Herkes kendi isteğiyle burada." Elini omzuma koydu ve gülümsedi. "Televizyonda gördüklerine inanma. Çoğumuz yaptığımız işi seviyoruz."

"Özür dilerim, sizi kırmak istemedim."

Mükemmel manikürlü elini salladı. "Merak etme. Seni bu yaşam tarzından kurtaracağına yemin eden bir müşteri bulmak kesinlikle yardımcı oluyor. Para her zaman buna değer."

"Tatlım." Bir adam ona el salladı.

Jess ona baktı, sonra bana döndü. "Bir

saniye, canım."

O adama doğru koşarken ben başımı salladım. Adamın elleri anında Jess'in beline dolandı ve onu öpmek için kendine çekti. Yüzüm kızardı ve başka yere baktım. Nereye baksam fark etmiyordu. Herkes utanmadan flört ediyordu.

Aklım Giancarlo'ya gitti. O burada olsaydı, gürültücü davranır, herkesi kendine çekerdi. Giancarlo'nun her zamanki çılgın halini hayal ederek gülmeme engel oldum.

"Hey, tatlım."

Kimsenin benimle konuşacağını beklemediğim için arkamı döndüm. Benden birkaç santim uzun, köşeli yüzlü ve kalın çerçeveli gözlüklü bir adam arkamda duruyordu. Bana gülümserken sesi hoş geliyordu. Düz beyaz dişleri ve bir satıcıdan bekleyebileceğim türden bir gülümsemesi vardı.

"Adın ne?"

Sıralı bir grup içinde bile tanıyabileceğim koyu mavi gözlere baktığımda midem düğümlendi. Onları görmeyeli yıllar geçmişti, ama üzerimde bıraktıkları kalıcı izlenim hiç azalmamıştı. Artık daha yaşlı görünüyordu. Gözlerinin köşelerinde kaz ayakları vardı ve şakakları grileşmişti. Bu kadar değişiklik yeterli değildi. Onu bir daha görmek istemiyordum.

"Konuşamıyor musun?" diye sordu.

Geri adım attım ve başımı salladım. Burada ne arıyordu? Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Gözlerimi kısarak odaya bakındım, bir daha asla görmek istemediğim adamı bulmaya çalışıyordum. Oda çok karanlıktı ve babamı kalabalığın içinden seçebilmem için çok fazla insan vardı. Ancak, bu pislik buradaysa, o da burada olmalıydı.

Zarif parmaklar bileğime dokundu. Sanki beni yakmış gibi geri çekildim. Bileğimi gömleğimle sildim, ama yetmedi. Cildimi kazımak için duyduğum dürtü, tırnaklarım etime batana kadar kafamın içinde uğuldadı.

"Ne oluyor lan? Sen bir fahişesin. İşini yapmak için fazla mı iyisin?" Yine bana uzandı ve ben geri çekildim. "Siktiğimin kışkırtıcı." Gözleri parladı

parladı. "Yoksa zor elde edilenleri sevenlerden misin? Hayır demek evet demek mi?"

Ağzından çıkan saçmalıklar arttıkça boğazımın arkası yanmaya başladı.

"Hey, tatlım, umarım sakıncası yoktur, ama buradaki arkadaşım bu gece menüde yok," dedi Jess.

Ona ondan uzaklaşması için bağırmak istedim, ama o mavi gözlerin bir bakışı ağzımı kapatmamı sağladı. Konuşurken ellerim titriyordu. Kalbim göğüs kafesime çarparak, yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Panik halindeki korku içimi burkuyordu, söylediklerine odaklanamıyordum. Sonunda o uzaklaştı ve Jess önüme geçti.

"Hey, iyi misin tatlım?"

Hayır. Gülümsedim ve başımı salladım. *İyiyim. Her şey yolunda. Gülümsersen her şey yoluna girer. Gülümsemeli. Lanet olsun, gülümsemelisin!* "Evet."

Bana bakarken yüzünde endişe belirmişti. "Belki de seni yukarı çıkarmalıyım."

"Evet, lütfen."

"Tatlım, hemen buraya gel."

Omzunun üzerinden gülümsedi ama homurdandı. "Bir saniye daha, sonra seni yukarı çıkaracağım. Burada kal." Bana bir kez daha endişeli bir bakış attı. "Kimseyle konuşma."

Beni bıraktığı anda ayaklarım hareket etmeye başladı. Hatırlamak istemediğim anılar zihnimin ön saflarına akın etti. Onları unutmak için kendi penisimi keserdim. Geri adım attım, bir çıkışa ihtiyacım vardı ve hemen. Dönüp koştum, önümdeki insanları iterek.

Birkaç ince perdenin arkasındaki karanlık bir köşeye sıkıştım. Çok iri değildim, ama artık küçük bir çocuk da değildim. Sırtımı duvara dayadım ve dünyam etrafımda parçalanmak üzereyken aşağı kaymaya başladım.

Odadaki yumuşak müziğin yerini anıların yankıları aldı. Sıcaklığın yerini korkunun soğuğu aldı. O zamanlar tek bildiğim buydu. Önümdeki tül kumaş kayboldu ve yerine bodrumun nemli taş duvarları geldi.

"Sıradaki sen olmadan önce çeneni kapa," diye bağırdı babam, her kelimesini kapıya bir tekme atarak vurguladı.

Küçük, titreyen parmaklarımla ağzımı kapattım. Gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya devam ediyordu.

"Onu buraya getirin. Gerçek bir erkeğin ne olduğunu öğrenmesi lazım." "Hayır, lütfen, hayır," diye fısıldadım.

Tokat.

Yüzümün sağ tarafında ateş patladı. Gözyaşlarımı silerek gözlerimi açtığımda, babamın botlu ayağının aşağı indiğini gördüm. Acı beni sardı. Kaçacak yer yoktu. Kafamı korumak için kendimi kıvrıldım. Durması için ağlarken daha fazla gözyaşı döktüm, ama sözlerim ona ulaşmadı.

Parmaklar beni yukarı çekti ve geçmişte birlikte oynadığım kızın önüne oturttu. Samantha'nın bir zamanlar parıldayan yeşil gözleri donuklaşmıştı. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Yanakları kanla kaplıydı. Dudakları çatlamış halde durmasını fısıldamaya devam ediyordu.

Babam başımı tuttu ve karnıma yumruk attı. Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı ve ikiye katlandım. Hemen tekrar ayağa kaldırıldım, nefes almaya çalışıyordum.

"Bak, sözümü dinlemeyen bir oğlum olmayacak. Küçük bir fahişe olmak istedi ve ailesinin sözünü dinlemedi."

Diğer adamlardan biri güldü. "Ödediğimiz her kuruşa değer. Geliyor musun Roger?"

Ben başka yere baktığımda babam yine göğsüme vurdu. "Gözünü kırpma ya da başka yere bakma, evlat."

Sandalyeye titreyerek, olduğum yerde donakaldım. Burada olmak istemiyordum. Elini yüzüme vurdu.

"Ağlamayı kes! Sinir bozucu."

Gözyaşlarımı zorla tutarak sandalyede dik oturdum. Dudaklarım gülümsemeye çekildi ve başımı salladım. "Evet, baba." İyi olacaktım. İyi olmak zorundaydım.

Karşımda bir yüz belirdi. Korkum arttıkça gülümsemem de büyüdü. Koyu mavi gözler, herkesin Samantha'ya baktığı gibi beni baştan aşağı süzdü. Ağzımın köşeleri yırtılıyormuş gibi hissettim.

"Çok sevimli bir çocuğun var, Roger. Onu bana sat."

"Henüz değil. O mükemmel değil. Ondan alabileceğim her kuruşu aldığımdan emin olmalıyım. En azından bunu yapabilir. O kaltak annesi kaçtığından beri ona bakmak zorunda kaldım." Etlerin birbirine çarpma sesleri artarken homurdandı.

Safra boğazımın arkasını yaktı ve ben onu yuttum. "Lütfen, dur. Lütfen, lütfen, dur." Tırnaklarım kafa derimi kazıdı. Ne kadar hava çekersem çekeyim, yetmiyordu. "Lütfen."

Biri beni kurtarsın.

GRAN MYAH'ın pipo dumanı beni her zaman boğardı. Sigara dumanına dayanabilirdim, ama pipo dumanının kokusu bana hapishaneyi ve orada en çok nefret ettiğim bazı insanları hatırlatıyordu.

"Neye ihtiyacın var, tatlım?" diye sordu.

"Able Hollister hakkında biraz daha bilgi istiyorum." Dudaklarımı ısırdım. "Ve hazır başlamışken, Roger Callahan hakkında da. Onun da burada olduğunu biliyorum."

Bilgisayarını açtı. "Evet, ikisi de burada kayıtlı. Able birkaç ay önce gelmeyi bıraktı, muhtemelen buranın sahibinin kim olduğunu anladığında," dedi, gözlüklerinin üzerinden bana bakarak. "Roger ise, birkaç gece önce buradaydı."

Gerildim. "Ne?"

"Evet, Sweetie'ye ilgi gösterdi. Bir süre kaldı, parasını ödedi, sessizce gitti. Ama sarhoş gibiydi. Onu neredeyse dışarı atacaktım, ama Sweetie'yi bilirsin. O halledebilir dedi."

"Evet, o her şeyi halledebilir." Sandalyeme çöktüm. "Kahretsin, Abel hakkında biraz bilgi almak isterdim. En çok kiminle birlikteydi?"

Kız dosyalarını karıştırdı. "Jasper, ama bir süredir gelmedi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunun endişe verici bir durum olduğunu düşünmedin, ha?"

"Hayır," dedi keskin bir şekilde. "Buralarda durumun nasıl olduğunu biliyorsun. İnsanlar her koridorda döner kapılar varmış gibi gelip gidiyorlar. Bu işin doğası böyle. Ben bakıcıyım, ama takipçi değilim."

Sinirimi bastırarak inledim. "Adresi var mı?
Ya da telefon numarası?"

"İkisi de var." Her şeyi kağıda karaladıktan sonra kağıdı bana uzattı. "Onu kontrol edecek misin?"

"Belki," dedim. "Söz veremem."

"Neden sözünü tutacağını bekleyeyim ki?" "Gördün mü!" Diye sırıttım. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Kafasını salladı. "Neden bu kadar huysuzsun?" "İyiyim."

"Saçmalık," dedi. "Yüzünden anlaşılıyor. Her zaman çok rahatmış gibi davranmaya çalışıyorsun, ama aslında berbat durumdasın."

"Ben berbat durumda değilim."

"Saçmalık."

"Saçmalık demeyi keser misin?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu günlerde herkes psikolog mu oldu ne?"

"Yoksa sadece berbat durumda olduğunu mu biliyorsun?"

"Yaşlı kadınları boğmadığım için şanslısın," dedim.

"Bu gece yatmadan önce Tanrı'ya şükredeceğim." Dişlerini gösterdi. "Seninle olan o küçük olay... senin berbat ruh halinle bir ilgisi var mı?"

Omuz silktim. "Hayır." *Evet.*

"Ah, ne dersen de." Gözleri parladı. "O çok yakışıklı." "Bilemem."

"Oh, artık gözlerin yok mu?"

Yine inledim. "Neden buraya geliyorum ki? Sanki annem hala hayattaymış gibi." "O harika bir kadındı." Gran Myah ayağa kalktı. "Ona iyi bakın
O kaybolmuş bir hayvan gibi görünüyor. Küçük bir gerbil gibi."

Ben daha küçük burun kıvırdım. "Ben düşündüm ve savunmasız." "Ben düşündüm hamster hamster düşündüm Bu yüzden

Kapı gürültüyle açıldığında kıkırdadı. Jess giriş kapısında duruyordu, mavi gözleri ikimizin arasında gidip gelirken nefes nefese kalmıştı.

"Toplantıdayız," diye hatırlattı Gran Myah.

"Gin, çabuk gel. Yanında getirdiğin adam var ya? Deliriyor resmen."

Sandalyemden fırladım. "Nerede?"

Bana gözlerini kırpıştırdı. "Ona bizimle aşağıya gelebileceğini söyledim ve..."

"Kim sana bunu yapmanı söyledi?"

Jess benden uzaklaştı. "Kimse." "Nerede o?"

Topuklarını döndü ve koşarak uzaklaştı. Hemen arkasından gittim, onu takip ederek bir alt kata indim.

"Ne oldu?"

"Bir adam onunla konuştu ve biraz kaba davrandı. Arkadaşının fahişe olduğunu ve işini yapmasını söyledi, sonra da çıldırdı."

"Siktir," diye mırıldandım. Asansörden çıktım ve etrafa baktım. "Kim onunla uğraştı?"

Sweetie, barda başka bir eskortla flört eden bir adamı işaret etti. Gözlerim ona kaydı.

"Ona göz kulak ol, gitmesine izin verme. Ash nerede?"

"Perdelerin arkasında. Lütfen kızma Gin. Ona nazik davranıyordum."

Saçlarını avuçlayarak onu öne doğru çektim. "Aptalca davrandın. Ona olduğu yerde kalmasını söyledim, ama sen ağzını açmak zorunda kaldın."

Tatlım zorlukla yutkundu. "Kahretsin, haklısın. Her şeyi mahvettim. Onun böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim..."

"Haklısın. Hiç düşünmedin."

Onu bırakıp perdenin yanına gittim. Ash perdenin arkasında çömelmiş, ellerini kulaklarına kapatmış, gözyaşları yanaklarından akıyordu. Onu ayağa kaldırdım, salladım ve bana bakmasını sağladım.

"Sen iyisin," diye homurdandım. "Bana bak. Sen iyisin." Onu sersemliğinden çıkarmaya çalışırken kalbim hızla atıyordu. Sonunda bana baktığında kaşlarını çattı. "Evet, buradayım."

"Gin?"

"Evet." Avuçlarımla yanaklarını okşadım. "Ne oldu lan?
Seni kim yaraladı?"

Ash titreyerek nefes aldı. "Ben... ben ortalıkta dolaşmak istemiyorum. Yapamam. Lütfen, beni buna zorlama. Beni buna zorlama."

Onu daha da sıkı tuttum. "Kahretsin," diye mırıldandım. "Ash, sorun yok. Kimse sana bunu yapmayacak. Seni buraya getirmemeliydim."

O saçmalığı söyleyip sonra onu tehdit ettiğim yere getirmek benim hatamdı. O açıkça üzgünken istediğim her şeyi yapmak benim hatamdı. Bunun Ash'i dehşet verici bir üzüntüye boğacağını hiç düşünmemiştim.

"Seni eve götürelim."

Ash başını salladı. "Kıpırdayamıyorum," diye mırıldandı.

"Yapamıyorum." "O zaman seni taşırım."

"Hayır!" diye bağırdı Ash, burnunu çekerek elini göğsüme dayadı. "Beni buraya göndereceğini söylemiştin. Lanet borcumu böyle bir yerde ödetmeni söylemiştin. Bana dokunma, seni lanet olası pislik. Bana dokunma! Kimse bana dokunmasın."

Göğsüm o kadar sıkıştı ki nefes almakta zorlandım. Onunla ne yapmam gerekiyordu? Ash'e dokunmak için elimi uzattığımda, sanki ona vurmuşum gibi benden uzaklaşıyordu. Düzgün durup, onu kızdıran adama doğru yürüdüm.

Adamın ensesini yakaladım ve yüzünü bara çarptım. Herkes, adam geveleyip konuşmaya çalışırken, olabildiğince çabuk uzaklaşarak ortalığı boşalttı.

"Bu odaya baktığında, fahişelerin ortak noktası nedir?" diye sordum, kafasını sağa sola çevirerek. "Lanet olası farkı görebiliyor musun?"

Kan, barın çentikli ahşabına damlarken, adam nefesini içine çekti. "B-bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Hepsi iş için giyinmişler," diye işaret ettim, elimi herkese doğru sallayarak. "Ve senin rahatsız ettiğin tek adam, normal bir herif gibi giyinmiş. Bu, belki de yanlış adama sataştığını fark etmene yetmedi mi?"

"Ben sadece..."

"Sen sadece her şeyi mahvediyordun." Kafasını tekrar bara vurdum. Oturduğunda, sanki başı dönüyormuş gibi sallandı. "Ne oldu? Yüzünü hissedemiyor musun?" Sırıttım. "Siktir, o bir diş mi?"

Dişlerinden biri barda yatıyordu, içinde hala doku parçaları vardı. Gran Myah'ın baktığını görmek için zamanında başımı kaldırdım. Hiçbir şey söylemedi, ama

yüzündeki sinirli ifadeyi gördüm. Bara göz gezdirdiğimde nedenini anladım; onun işini mahvediyordum.

Elimi yabancının boynuna sıkıca doladım. "Bunu daha özel bir yere götürelim."

Onu sokağa sürükledim, duvara iterek onu duvara çarptım, o da inleyerek duvardan sekti. Ceketimi çıkardım, bir kenara attım, sonra esnedim ve parmaklarımı kırdırdım. O kayarak yere düştü, kıçının üstüne oturdu.

"Bir hataydı," dedi titrek bir sesle. "Onun kim olduğunu ya da kiminle olduğunu bilmiyordum."

"Yani beni tanıyorsun?" diye gülerek sordum. "Görünüşe göre o boktan kafanda hala birkaç beyin hücresi çalışıyor." Çömelip, zaten kırık olan burnuna hafifçe vurdum. O da uludu. "Ama ben olmasam da, o olmasa da, bir yere girip istediğin herkese bok gibi davranabileceğini düşünmen çok ağır bir hakaret."

"Daha önce kimse şikayet etmedi!" diye bağırdı.

"Ben ediyorum."

Yumruğumu sıktım ve yüzüne vurdum. Kolumdan bir acı yayıldı ve parmaklarım zonkladı. Ama bu beni durdurmadı.

"Benim olan şeye dokunma!" diye bağırdım.

"Onun senin olduğunu bilmiyordum!" diye bağırdı.

"Artık biliyorsun, değil mi? Ha? Değil mi?" Her soruda yumruğum yüzüne çarptı, başı tuğla duvara çarptı. "Bir dahaki sefere, biraz sağduyulu davran!"

"Giancarlo, dur. Dur!"

Nefes nefeseydim, yumruğumu geri çekip bir darbe daha vurmaya hazırdım. Kafam o sesin geldiği yöne doğru döndü. Ash orada duruyordu, Sweetie onun arkasında, ikisi de bana bakıyordu. Etrafımı saran bulut yavaşça geri çekildi. Ayağa kalktım.

Elimde tuttuğum adam tekrar yere yığıldı. Öldüğü ya da ölmediği umurumda değildi. Bunun yerine Ash'in yanına gittim. Elimi uzattım ve yanağına dokundum. Bu sefer benden uzaklaşmadı. Midem bulanırken gözlerimin içine baktı, bana yine onu rahat bırakmamı söylemesini bekledim.

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı.

Midem burkuldu. Başımı salladım. "Tamam. Gidelim."

Elini elimle tuttum. Elinde sıcak kan lekesi olmasına rağmen Ash çekilmedi. Genelevden geçerken, yavaş yavaş geri dönen kalabalığın arasından geçerek ilerlerken, onu kendime yaklaştırdım, kucakladım ve Ash'i göğsüme bastırdım. Hâlâ çekilmiyordu. Rahat bir nefes aldım. Onun dokunuşumu yine reddedeceğinden bu kadar endişelendiğimi fark etmemiştim bile. Sıcak kollar boynuma dolandı ve yüzünü boğazıma gömdü.

Hızla batan güneşin altına çıktık, ama ben hala onu bırakmak istemiyordum. Biri ona zarar vermişti ve ben bunu engellemek için orada değildim. Sonra da bir adamı dövdüğümü görmüştü. Ne yapacağımı, ne hissedeceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyordum. Midem bulanıyordu, ayaklarımın etrafını saran ve beni aşağı çeken beton bloklar hissiyle mücadele ederek sendeleyerek ilerledim.

"Ash," diye mırıldandım. "Şey hakkında..."

"Ben iyiyim," diye fısıldadı Ash. "Lütfen, eve dönmek istiyorum."

O küçük ses beni ileri itti. Boğazıma yükselen paniği bastırdım ve Baby'ye ulaştım. Dikkatlice onu içeri koydum ve vücuduna eğilip emniyet kemerini taktım.

"Yaralandın mı?" diye sordu Ash.

Başımı eğdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Yumruğun... berbat durumda."

Elime baktım. Gerçekten de, parmak eklemlerim yarılmıştı. Acıyı hissetmiyordum ama beyaz etimin göründüğünü ve taze kanın akmaya devam ettiğini görebiliyordum.

"Önemli değil."

"İyi değilsin," dedi Ash, gözleri yine yaşlarla doldu. "Ve bu benim hatam. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Lanet olsun! Sakinleşir misin?" diye bağırdım, göğsümde yükselen paniği bastırarak. "Doktoru arayıp eve gelmesini istersem, ağlamayı keser misin?"

"Evet!" diye hıçkırdı.

Ben inledim. "Tamam, tamam, al." Titreyerek telefonumu çıkardım ve Melony'yi aradım, sonra telefonu Ash'e uzattım. "Ona çantasını alıp bizimle evde buluşmasını söyle. Tek söylemen gereken bu. Ben sürüşe odaklanmam lazım."

Ash başını salladı ama gözyaşları durmadı. Onu zayıf bir top haline getiren her neyse, hâlâ etkisindeydi. Bu beni şok etti. Tanıştığımız geceden beri ağlamamıştı. O aptal gülümsemeyi bekliyordum ama ortada yoktu. Ona bakarak, onu kollarımın arasına çekip

vücudumu onun üzerine atmak, ona neyin yanlış olduğunu sormak ve sonra onu inciten herkesi dişlerimle boğazını parçalamak istedim.

Bunun yerine, vücudumu deri koltuğa daha da soktum ve arabayı çalıştırdım. Köşeyi dönüp eve doğru yola çıktığımda, parmak eklemlerim zonklamaya başladı ve yanma hissi başladı. Parmak uçları bacağıma dokundu. Tekrar baktım.

Ash bana bakıyordu, o büyük, kahverengi gözleri ruhuma bakarken, telefonum onun kulağına bastırılmış halde duruyordu. İçimde bir şey kıpırdadı. Onu bastırmaya çalıştım, ama başaramadım. Ash'i kollarımın arasına çekmek, ona sıkıca sarılmak ve yaklaşan panik hissi kaybolana kadar onu asla bırakmamak istedim.

Önce ona bakmam gerekiyor. Bir şey onu mahvetti. Buna odaklanacağım.

.

Ash'i düşünmek paniğimi bir kenara itti. Nefes alabiliyordum ve eve dönerken düşünebiliyordum.

Bizim ev mi? Ne diyorsun sen? Elim çok ağrıyordu, kalbim çok hızlı atıyordu, neden "bizim" kelimesinin aklıma geldiğini bile anlayamıyordum.

"Merhaba, Giancarlo Vitale'yi arıyorum. Sizinle evinde buluşmak istiyor." Zorlukla yutkundu. "Çantanı da getir."

"Ağlamaya başlama," diye uyardım onu.

Ash'in gözleri daha da yaşardı. "Elimde değil! Lütfen, acele et," diye yalvardı.

İnledim. Ash'in sesindeki duygu yoğunluğu bir tehlike işaretiydi. Melony'yi tanıyorsam, ve o lanet kadını iyi tanıyorsam, kardeşlerimi arayacaktı. Enzo gelirse şanslı sayılırdım. Ama o da aslında şans sayılmazdı. Parmaklarım dikilirken kardeşlerimin başımda durmasına ihtiyacım yoktu.

Ve iğne. İğne olacağını biliyorsun.

Titredim. İğnelerden nefret ediyordum. Ash'e bakarken, berbat haldeki elimi onun elinin üzerine koydum ve sıkıca sıktım, akan kanın parmaklarımızdan taşmasını umursamadım.

Buna değdi.

Doktorun gelmesini beklerken ileri geri yürüyordum. Belki de ona hastaneye gitmesini söylemeliydim.

"Otur, Ash," dedi Giancarlo.

Onun yanına oturdum, dizim titriyordu ve kapıya bakıyordum. "Neden bu kadar uzun sürüyor?"

Giancarlo omuzlarını geriye attı. Onda bir terslik vardı, gülümsemesi gergindi ve sürekli boğazını temizliyordu.

"Sakinleşir misin artık? O yolda." Ben sinirli bir şekilde bacağımı sallamaya devam edince, o içini çekti. "Ben iyiyim."

"Bir bakayım." Bileğini tutup elini kendime doğru çektim. Daha fazla kan akıyordu, ama biraz yavaşlamıştı. "Üzgünüm."

"Özür dilemeyi bırak. Sadece gerçekten bir hata yaptığında özür dilemeyi öğrenmelisin."

Ama ben gerçekten bir hata yapmıştım. Giancarlo benim yüzümden yaralanmıştı. Kendimi tutamıyordum; lanet olsun, berbat durumdaydım. Babam, benim satılmaya değer, kârlı olduğumdan emin olmak için çok çalışmıştı, ama ben her şeyi mahvediyordum.

"Hey." Giancarlo çenemi tuttu ve koyu kahverengi gözlerine bakmak zorunda kaldım. "Yeter. Gerçekten üzgünsen, ağlamak yerine beni telafi etmenin daha iyi yollarını biliyorum."

"Artık ağlamıyorum," diye burnumu çektim.

"Hayattaki küçük mucizeler." Beni bırakmamıştı ve bunun için mutlu olduğumu fark ettim. Beni ayakta tutan tek şey onun dokunuşuydu.

En son ne zaman bu kadar kendimi kaybettiğimi hatırlayamıyordum. Kalbim hâlâ hızla atıyordu ve gözlerim ağladığımdan yanıyordu.

Daha iyi olmam gerekiyordu.

Giancarlo, zor kazandığı parayı bana harcamıştı ve hatta hepsini geri ödemem için bana bir şans veriyordu. Ağlamak ve kendimi kaybetmek çözüm değildi. Onun da dediği gibi, seks her yerde yapabilirdi, ama ben bunu istemiyordum.

Kanepeden kayarken halı dizlerime değdi. Sehpayı geri çektim. Bu sadece benim için değildi. Giancarlo'nun hızlı nefes alıp verişinden ve kaçamak bakışlarından, onun için bir şeyler yapmam gerektiğini anladım. Tek bildiğim seksdi. Kahvaltı ve öğle yemeğini atlamış olsak da, benim yaptığım yemekleri yemek isteyeceğini sanmıyordum.

Giancarlo ellerimi tuttu, ben de onları kurtardım. *Lütfen benden uzaklaşma*.

"Ne yapıyorsun sen?"

Giydirilmiş penisine baktım. "Sana oral seks yapıyorum."

Bileklerimi tuttu. "Normalde iyi bir oral seksi reddeden bir adam değilim, ama ne halt yiyorsun sen?"

"Bırak ben yapayım." Onun tutuşuna karşı çekmeye çalıştım, ama bir eli kanıyor olmasına rağmen pek pes etmedi.

"Dur, Ash. Az önce bana, etrafta dolaştırılıp kullanıldığın için bağırıyordun. Hadi ama."

Kafamı sallayarak pantolonunu çektim. "Biliyorum!"

Giancarlo bileklerimi daha sıkı tuttu. Kan eli boyunca akıp koluna kadar ulaştı. Kahretsin, durumu daha da kötüleştiriyordum.

"Özür dilerim. Bir havlu getireyim."

Giancarlo'nun tutuşu daha da sıkılaştı ve ben onun bacaklarının arasında kalmak zorunda kaldım. "Aklından ne geçiyor?"

Her şey. Beynimdeki kaosu nasıl açıklayabilirdim ki? Ona verebileceğim doğru kelimeler ya da ifadeler yoktu. Bir inilti duyuldu ve Giancarlo alınlarımızı birbirine yaklaştırdı. Tek görebildiğim

ve kokladığım tek şey oydu. Hızla dönen düşüncelerim sakinleşirken, sanki bir can simidiymiş gibi ona sarıldım.

"Evlat, beni çok korkutuyorsun ve bu bir şey ifade ediyor.
Ben çoğu insanın kabusuyum."

Bir kahkaha içimden fışkırdı. Tamamen kahkahaya dönüşmeden önce ağzımı kapatarak onu durdurdum.

"Benim korkutucu olmadığımı mı söylüyorsun?" diye sordu Giancarlo. Biraz geri çekilirken kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, korkutucusun ya da korkutucuydun." Omuz silktim. Ondan ne zaman korkmayı bıraktığımı ya da gerçekten korkup korkmadığımı bilmiyordum. Bana yapabileceklerinden korkuyordum ama Giancarlo'nun kendisinden o kadar da korkmuyordum. Pantolonunu tekrar çektim ve o inledi.

"Ash..."

"Sadece sana dokunmak istiyorum. Evet, başkalarına satılmaktan ya da genelevlere gönderilmekten korkuyorum. Ama seninle bunu yapmak..." Ellerime baktım, her kelime ruhumun en derinlerinden çıkıyordu.

"Ne?"

Kapının kapanma sesi ve yüksek topuklu ayakkabıların yere vurma sesi dikkatimi çekti. Pamuk şeker pembesi bukleleri olan Afrikalı-Amerikalı bir kadın içeri girdi. Güzelliğini vurgulayan hafif bir makyaj yapmıştı. Kelebek desenli tulumu vücudunun kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. O kadar güzeldi ki, kolaylıkla manken olabilirdi.

Giancarlo için mi buraya geldi? Onun hem kadınları hem de erkekleri sevdiğini biliyordum, ama bir kız arkadaşı olduğunu hiç düşünmemiştim. *Onu aldatıyor mu? Ben yedek miyim? Bir dakika, yedek mi? Ben lanet bir müzayededе satın alındım.*

Kafam çok karışıktı ve orada diz çöküp kaldıkça durum daha da kötüye gidiyordu.

Siktir, Gin'in bacaklarının arasında diz çökmüş durumdayım. Geri çekildim, ama Giancarlo beni yakaladı ve yukarı çekti.

"Hey, nereye gidiyorsun? Konuşmamız bitmedi." Ona

baktım, sonra süper modele baktım.

Giancarlo iç geçirdi. "Doktor, beş dakika daha bekleyemez miydin?" Kız

başını salladı, pembe bukleleri yüzünün etrafında dans etti. "Olmaz. Aldığım telefonun ardından olmaz. Senin yerde uzanmış, kan kaybından ölmek üzere olduğunu sanıyordum. Yine."

Utançtan yanaklarım kızardı ve ondan başka yere baktım. "Uh, üzgünüm."

Yıllardır ağlamamıştım. Baraj bir kez kırılınca, durmak neredeyse imkansız gibi geliyordu. Durduğuma şaşırmıştım. Giancarlo'ya babam gibi beni tehdit etmesini veya dövmesini söylemek için neredeyse can atıyordum. O zaman ağlamayı keserdim.

"Özür dileme," diye hafifçe güldü. "Gin bıçaklansa bile, bunu arı sokması gibi gösterirdi, bu yüzden burada birinin yaralanmaları ciddiye alması güzel."

"Sen bıçaklandın mı?"

Giancarlo bana deliymişim gibi baktı. Kafamı salladım. *Aptalca bir yorumdu.* Doktor yanımdan geçip Giancarlo'nun önüne geçti. Benim geri koyduğum sehpayı eski yerine çekti.

"Melony, bu Ash. Ash, Melony. O bizim doktorumuz. Mel, kız arkadaşıyla birlikte düşük gelirli bir klinik işletiyor..."

"Tek başıma."

Giancarlo ıslık çaldı. "Gelecekteki Bayan'a ne oldu?"

Melony, onun parmak eklemlerini silerken alaycı bir şekilde güldü. "Aşık oldu ve şimdi bir grubun hayranı olarak turneye çıktı."

"Ouch, doktor. Onu ortadan kaldırmamı ister misin?"

Keskin bir nefes aldım. Giancarlo bana baktı. Şaka yaptığına dair hiçbir işaret yoktu.

"Gerek yok. Solist, kasık bitiyle geldi. Ona bunun için saçma sapan ilaçlar verdim." Omuz silkti. "Ama bu sandığım kadar ciddi değil," diye mırıldandı, elini daha yakından inceleyerek. "Kardeşlerini ara ve gelmeden önce onlara söyle."

Giancarlo, kanepeye yaslanarak burnunun köprüsünü sıkıştırdı ve inledi. "Şimdi ne dersem diyeyim, kesinlikle gelecekler."

"Üzgünüm." Melony'nin omzunun üzerinden bakarak, ona çok büyük görünen bir iğneyle uyuşturmasını izledim.

Gin solgunlaşmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, iğneyi izliyordu. Geri çekilmeye çalıştı ama Melony elini sabit tuttu.

"Üzülme. Bu adama kalsaydı, kan kaybından ölmek üzereyken beni arardı," dedi Melony.

Giancarlo'nun öleceği düşüncesi beni hasta etti. Ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı. Ona baktım, yüzünün her santimini, gözlerinin köşelerindeki çizgileri bile hafızama kazıdım.

"Doktor!" Giancarlo diğer eliyle beni kanepeye çekti. "Ben ölmedim," diye homurdandı. "Bana cenazemi hayal ediyormuş gibi bakmayı kes."

cenazeni hayal ediyormuş gibi bakmayı bırak."

Melony güldü. "Haklısın. Bu sefer gerçekten ölmüyorsun. Yanında sana göz kulak olan biri olması iyi bir şey." Bana baktı. "Onu uyanık tut, Ash. Sert görünüyor, ama aslında kocaman bir bebek."

"Hiç de değilim."

"Öyle yapacağım," diye söz verdim.

"Şimdi de beni görmezden geliyorlar," diye mırıldandı.

Ön kapı tekrar açıldı. Metal çerçeveli gözlüklü, takım elbiseli bir adama baktım. Sakalları düzgün kesilmişti ve koyu kahverengi saçları jöle ile geriye taranmıştı. Giancarlo'dan daha kısaydı ama tavırlarından onun da Giancarlo'nun kardeşi olduğunu anladım. Yani o Enzo'ydu.

"Şimdi ne yaptı?"

Benito, "Silver Dreams'de bir müşteriyi fena halde dövdü" dedi.
dedi.

En büyük Vitale kardeşi bize katıldığında, Giancarlo'ya karşı kendimi sıkıca bastırdım. en büyük Vitale kardeşi bize katıldığında Giancarlo'ya sıkıca sarıldım. Sanki yırtıcılarla dolu bir odadaymışım gibiydim. Kulaklarım dikilmiş ve kuyruğum havada olsaydı da fark etmezdi. Omurgamdan bir titreme geçti. *Evet, bu benzetmeyi sevmedim.*

"Bunu hak etti," diye homurdandı Giancarlo.

"O lanet olası hastanede," diye karşılık verdi
Benito. "Peki bu nasıl bir acil durum?" diye sordu
Enzo.

Yutkundum ve oturdum. "Giancarlo çok kanıyordu ve bana doktoru aramamı söyledi. Öyle demek istemedim..."

"Kardeşim ölüyor gibi mi?" diye sordu Enzo.

O bir adım öne çıktığında omurgamdan bir ürperti geçti. Giancarlo bir anda ayağa kalktı. Melony, geriye savrulmamak için tam zamanında hareket etti. Öfkeyle homurdandı ama onlara alışkın gibi görünüyordu.

Ben bunu anlayamıyordum. Kardeşler birbirlerine öfkeyle bakarken midem düğümlenmişti.

"Geri çekil, Enzo," dedi Giancarlo.

Ayağa kalktım ve Giancarlo'nun kolunu tutup onu geri çekmeye çalıştım. "Henüz bitmedi."

Bana bir bakış attı ve homurdandı. "Üzgünüm, doktor." Bakışları Enzo'ya döndü ve ikisi sessiz bir kavga eder gibi orada durdular. Onlardan yayılan gerginlikle hava daha da gerginleşti.

"Yeter artık, ikiniz. İyi olduğuna sevindim, Gin." Benito aralarına girdi, ama onun varlığı odadaki gerginliği daha da artırmış gibiydi.

"Enzo, hadi ama. En son buraya geldiğimizde tencerelerin yanında cam bardaklar görmüştüm," dedi başka bir adam eve girerken. Enzo'dan çok daha iri ve uzundu. Koyu renk saçları dağınıktı ve yüzünü çevreliyordu. Bana gülümserken yumuşak mavi gözleri vardı.

"Ne?" Enzo homurdandı. "Nerede?"

"Eşyalarımı yeniden düzenleme, Enzo," diye bağırdı Giancarlo.

Sonunda kolunu tekrar çekerek onu oturtmayı başardım. Doktor tekrar çalışmaya başladığında ayağa kalkmaya çalıştım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Gin.

"Onlara kahve veya su getirmeliyim." Bu, nezaketen yapılması gereken bir şeydi. Onlar evin misafirleriydiler.

Giancarlo beni kendine daha sıkı çekti. "Siktir et. Sana burada ihtiyacım var. Kendi içkilerini kendileri dökebilirler."

"Ash, lütfen kıpırdama. Hareket etmeye devam ederse, onu bıçaklayıp yeni bir delik açacağım," dedi Melony.

"Yeni bir delik mi? Doktor, doğru yoldasın," dedi Giancarlo, dudaklarında bir gülümsemeyle.

"Oh, sen sadece sabit dur. Sen de," diye mırıldandı bana, sonra işine geri döndü.

Ben de boyun eğip Giancarlo'nun yanına kıvrıldım. Melony'nin çalışmasını izledim, nefesim sonunda düzeldi. Giancarlo ise sakin görünüyordu, ama parmakları benim yanımda sürekli titriyordu ve nefesi kısaydı.

Giancarlo bana baktı. Bir şey beni Gin'e sarılmaya itti. Yüzümü ona sıkıca bastırdım. "Teşekkür ederim."

Bunun doğru bir şey olup olmadığından ya da ona dokunmamın yardımcı olup olmadığından emin değildim, ama elimden geleni yapmaya devam ettim. Giancarlo ağzıyla hiçbir şey söylemedi, ama parmakları yanıma daha fazla bastırdı.

"Dikişler atıldı." Melony çantasını aldı ve bir iğnenin kapağını açtı. Şırıngayı berrak bir sıvıyla doldurdu ve hava kabarcıklarını çıkarmak için birkaç kez hafifçe vurdu.

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandı Giancarlo.

Ona baktım. Gözleri Melony'nin elindeki iğneye kilitlenmişti.
Alnında ter damlaları oluşmuştu.

"Ne yapacağını biliyorsun. Bir an önce bitsin."

"Evet, biliyorum lan." Giancarlo kolunu benden çekti. Kolunu dışarı doğru uzattı. Dişlerini sıkarak, Gin gözlerini kapattı ve neredeyse nefes almayı kesti.

"Bu konularda bu kadar çocukça davranmamalısın," dedi Benito.

Giancarlo ona orta parmağını gösterirken, o mutfağa doğru yöneldi.

"Sadece bitir gitsin." Giancarlo'nun yüzü hafif bir ter tabakasıyla kaplıydı. Her an bayılacak gibi görünüyordu.

"Biliyorsun, gergin olmak sadece acıyı artırır."

"Gergin olmamak zor. Hadi ama." Dudaklarını ısırdı. "Siktir et, bitir şunu."

Elimi uzattım ve yüzünü avuçladım. Giancarlo'nun gözleri birden açıldı ve ben anında onun karanlık bakışlarının derinliklerine çekildim.

"Ne..."

Ağzımızı birbirine bastırdım. Dudaklarımız birbirine değdiği anda, göğsümün ortasında bir ateş yandı. Nefesimi tuttum. *Sadece bana odaklan.* Giancarlo'nun parmakları gömleğime dolandı ve beni kendine doğru çekerken birkaç düğme patladı. Başımı yana eğdim. O öpücüğü derinleştirirken ben de ona kendimi açtım. Öpücük, beni daha fazlasını istemeye iten, ayak parmaklarımı kıvırtan bir öpücüğe dönüştü.

Boğazımdan bir inilti çıktı ve Giancarlo onu açgözlülükle yuttu. Dilimi emdi. Daha fazlasını isterken, ecstasy beni bir mengene gibi sardı. Dillerimiz birbirine dolandı. Hareketlerim beceriksizdi, her şeyi mahvettiğimden emindim, ama bu kadar iyi hissettirirken durmak istemiyordum.

Giancarlo homurdandı ve bu ses doğrudan penisime gitti. *Keşke onun içine girmiş olsaydım*.

"Bitti," dedi Melony.

Bu, öpüşme seansımızı etkili bir şekilde sonlandırdı. Ayrıldığımız anda kalbim hızla çarpmaya başladı. Nefes almaya çalışırken gözlerimi Giancarlo'dan ayıramıyordum. Orada oturup ona bakarken dudaklarım ve parmaklarım karıncalanıyordu.

Tekrar yapmak istiyorum.

Bakışlarım onun dudaklarına düştü ve kulağıma muhtaç bir ses geldi. Bunun benden geldiğini anlamam çok uzun sürdü.

"Giancarlo." Benito'nun sesi, kafama bir kova buzlu su dökülmüş gibi geldi. Bize yaklaştı, Gin'in yanında dururken kaşlarını çattı. "Konuşmamız lazım."

"Elbette, konuşmalıyız." Giancarlo, gömlek kolunu aşağı indirirken gözlerini benden ayırmadı. "Ash, gidip Enzo'nun her şeyi yeniden düzenlemediğinden emin ol."

"Peki, efendim." Kanepeden kayarak kalktım ve onların etrafından dolaştım. Omzumun üzerinden bakarak Gin'e bir kez daha gizlice baktım. Gözlerimiz bir kez daha buluştu ve içimi bir elektrik akımı sardı.

Giancarlo düşündüğümden çok daha tehlikeliydi ve bunun nedeni sadece şiddet eğilimli bir deli olması değildi.

Eighteen GIANCARLO

DUDAKLARIM HÂLÂ KARINÇALANIYORDU. Ash'e baktım, oraya geri dönüp onu kollarıma alıp patlayana kadar öpmek istedim. Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Sanki hâlâ onun tadını alabiliyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Gin."

"Siktir, geliyorum," diye mırıldandım. "Ona iyi davran," dedim

Tex'e. "Sorun yok," dedi elini sallayarak.

"Enzo, sana da ihtiyacımız var," diye seslendi Gin.

Kardeşim, erkek arkadaşının yanından ayrılmak isteyip istemediğini anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Tex onu öptü, elini göğsüne koydu ve sonra Ash'e döndü.

"Burada içecek bir şey var mı? Su demek istemiyorum." Ash

ayağa fırladı. "Evet, sana bir şey getireyim."

"Ben de," diye seslendi Melony. "İyi olur. Yüzümü yıkayacağım."

Enzo ve ben Benito ile birlikte arka bahçeye çıktık. Etrafına bir bakış attıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. *İşte nutuk başlıyor.*

"Daha dikkatli olmalısın, Gin."

"Biliyorum."

"Ne düşünüyordun? O adamla bir sorunun olsa bile, bunu Silver Dreams'in ortasında değil, sessiz bir yerde halledersin."

İnledim. "Biliyorum."

"Biliyor musun?" diye tersledi. "Son zamanlarda kontrolünü tekrar kaybediyormuşsun gibi çılgınca davranıyorsun."

"Öyle değil," dedim çabucak, onun yanlış bir fikre kapılmasından korktuğum için kalbim hızla atıyordu. "Kimse bir şey söylemeyecek. Genelevle ilişkilendirilmek istemezler."

"İyi, çünkü tekrar bu kadar aşırıya kaçmak istemiyorum." "Beni kilitlemek beni daha iyi yapmayacak," diye homurdandım. "Ve bu beni ailemin gözünde deli gibi gösterecek."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye karşılık verdi. "Sen kontrolünü kaybettiğinde yapabileceğim çok fazla bir şey yok. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ve ilaçlarını almıyorsun."

"Siktir et o şeyleri."

İlaçlardan nefret ediyordum. Bana sürekli bir şeyler teşhis etmeye çalışıyorlardı, ama en fazla genel bir ruh hali bozukluğu ve c-PTSD teşhisi koyabiliyorlardı. Ama kimsenin beni lanet bir kutuya tıkmasına izin vermeyecektim. Ne isterlerse söyleyebilirdi. Ben iyidim.

Herkes kurallara uymadığım için bana kızgın. Kuralları siktir et!

Oda içinde volta attım. Hareket etmek beni sakinleştiriyordu. O adamı dövmek ve çıldırmak en iyi fikir değildi, ama Ash beni ittiğinde ve her şeyi tetikleyen o pislik olduğunda... Elimde değildi. Öfkeme yenik düştüm.

"Konuşmak istediğim tek şey bu değil," dedi Benito. "O adam Roger'ın arkadaşlarından biriydi. Ash'i gerçekten önemsiyorsan ona göz kulak olmanı öneririm, çünkü Roger'ın onu bulmak istediği söylentileri var."

Omuz silktim. "Roger ona yaklaşırsa, iki kolunu da koparıp yediririm," dedim sertçe. "Onu geri alabilecek gücü yok."

"Hâlâ onu destekleyen arkadaşları var," dedi Enzo, her zamanki gibi sakin bir şekilde. "Evet, o bir serseri, ama karizmatik bir serseri. Bu da onu senin ve yeni evcil hayvanın için tehlikeli kılıyor."

Yumruğumu sıktım ve dikişlerim gerilince acıdan iniltiyi yuttum. Hızla elimi açtım ve sakinleşmeye çalıştım.

"O bir evcil hayvan değil," dedim Benito'ya. "Hastanede yatanın adı ne?" diye sordum.

Benito başını salladı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Evet. Ve Ash'i nasıl tanıdığını da bilmek istiyorum."

"Bunu sana söyleyemem," dedi Benito. "Elimdeki tek bilgi, Roger'ın arkadaşı olduğu. Adı Keith Grant."

Yüzümü buruşturdum. "Keith," dedim küçümseyerek. "Ne aptalca bir isim."

"Tanıklar yokken onunla daha sonra ilgilenebilirsin," dedi Benito keskin bir şekilde. İkimize birden baktı. "Dikkatimizin dağılmasından endişeleniyorum," dedi sonunda. "Bu hastane sözleşmesi öncelikli olmalı."

"Gin'in hallettiğini sanıyordum," dedi Enzo.

"Hall ediyorum."

"Öyle," diye onayladı Benito, kesin baş sallamasıyla içimden bir yük kalktı. "Ama tekrar ediyorum. Özellikle de biri adımızı lekelemeye çalışırken."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Enzo.

Benito telefonunu uzattı. "Bunu. Gin'e göster."

Omzunun üzerinden Benito'nun telefonundaki makaleye baktım. Başlık büyük, kalın harflerle yazılmıştı.

Vitales kimdir? New York'un kötü şöhretli suç ailesinin arkasında.

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne böyle?"

"Biri geçmişi kazıyor," dedi Benito. "Anladığım kadarıyla, bu küçük bir site, trafiği çok fazla değil, ama yeterli. Riskli bir geçmişimiz olduğu gizli değil," dedi. "Ancak, bu yeni imaja yönelmek istiyoruz. İyilik, kurallara uymak, yasalara itaat etmek." Gözleri bana takıldı. "Kimsenin bunu mahvetmesine izin veremem."

Boğazım düğümlendi. Kahretsin, onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Vitale adı bilinmeyen bir isim değildi, ama Benito eski damgaları ve söylentileri parlak yeni bir imajla değiştirmek için çok çalışmıştı. Çoğunlukla bu işe yaramıştı. Ama görünüşe göre biri eski geçmişi gündeme getirmek istiyordu. *O solucan AJ ya da belki Able olabilir.*

"En iyi davranışını sergilemen gerekiyor," dedi Benito, gözleri benden Enzo'ya kayıp tekrar bana dönerek. "İkiniz de."

Enzo başını salladı. "Sadece bana verilen görevleri üstleniyorum ve dikkat çekmemeye çalışıyorum. Ayrıca, genellikle Tex veya Pen ile meşgulüm."

Benito'nun bakışları bana dikildi. "Kardeşin kadar sessiz olmanı istiyorum."

"Siktir," diye inledim. "Nasıl? İkimiz de benim sabırsız olduğumu biliyoruz!"

"Umurumda değil," diye bağırdı Benito. "Eşyalarını topla ve boğazına tıkla, umurumda değil. Bu tür şeyler artık sona ermeli. Hemen," dedi ve telefonunu alıp ekranına dokundu. "Ne yapmamız gerekiyorsa, sessizce yapacağız. Şiddet veya öfke gösterisi yok. Kimsenin seni görebileceği veya kaydedebileceği yerlerde değil."

"Anladım," diye tekrarladım. "Evet, batırdım, ama..."

"Ama yok," diye araya girdi Benito. "Bu adam şimdiden başına bela açıyor. Ash'in gideceği bir yer bulmalısın. Ona kendi evini ayarla."

"Bunu yapamam," dedim, başımı sallayarak.

"Neden?" diye sordu Enzo. "Çok fazla ilgi gerektirdiği için köpek bile besleyemiyorsun. Yetişkin bir adamla ne yapacaksın?"

"Yalnız kalmayı sevmiyor," diye mırıldandım. Bana bakmaya başladıklarında, hemen konuyu değiştirdim. "Ayrıca, onun için çok para ödedim! Yemek pişirip temizlik yaparak borcunu ödüyor."

"Onunla yatıyorsun," dedi Enzo, sanki bu çok
normalmiş gibi. "Evet," diye cevapladı Benito.

"Neden ikiniz de hayatımla ilgili her şeyi bilmek istiyorsunuz? Kendi işinize bakın," dedim. Acı çekiyormuş gibi inledim. "Dinlenmem lazım. Bu elim zonkluyor."

"Sadece kendine dikkat et, Gin," dedi Benito. "Ve sakin olmaya çalış. Şu anda üzerimizde istenmeyen bir ilgi istemiyoruz."

"Anladım," dedim, sesimde sinirlenme belirmeye başladı.

"Ukala davranma," diye bağırdı Benito. "Şu anda bir sürü sorunla uğraşıyorum. Sen pervasızca bir şey yapmaya karar verdiğinde, bir de insanlara para ödemek zorunda kalamam. Keith hastaneden çıkınca, yapman gerekeni yap. Evet, inkar etme bile," diye homurdandı ben ağzımı açtığımda. "Onun peşine düşeceğini biliyorum, ama bunu kimseye söyleme. Duydun mu? Bir daha ses çıkarırsan, tehditlerimi yerine getiririm."

Benito'nun gözleri, şaka yapmadığını söylüyordu. Her kelimesinde ciddiydi. Daha fazla belaya bulaşmamak için başımı salladım. Benito telefonuna baktıktan sonra tekrar bize döndü.

"Gitmem gerek. Sen iyi misin?"

İç çekerek başımı salladım. "Evet. Ash herkesi korkuttu, ama elinde değildi. Cidden, ben iyiyim. İkiniz de beni bundan çok daha kötü durumlarda gördünüz."

"Seni bıçak yarasıyla gördüm," dedi Enzo.

Bakışlarımız buluştu. Kardeşim Enzo mu? Yine şaka mı yapıyor? Kim düşünürdü ki? İkimiz de kıkırdadık. "Birden fazla kez," dedim. "Beni bıçaklamayı bırak."

"Aptallar." Benito başını salladı. "Biraz dinlenin."

"Uyuyacağım." Midem guruldadı. "Pizza sipariş etsem iyi olur. Dikişler beni öldürmez, ama Ash'in yemekleri öldürebilir."

"Tarifi aynen uyguladık," dedi Benito, gerçekten üzgün görünüyordu.

"Biliyorum," dedim, omzuna hafifçe vurarak. "Yine de berbat bir aşçısın." "Siktir git, Gin."

Enzo başını salladı. "Liderlik yapmaya devam et. O konuda iyisin." "Siktir git sen de, Enzo."

Enzo ve ben eve girene kadar kahkahalarımızı sakladık. Ben gülmekten ikiye katlanmamaya çalıştım, Enzo ise kıkırdamalarını tutamadı. Kardeşimizi kızdırmak benim en sevdiğim şeylerden biriydi.

"Siz ikiniz neye gülüyorsunuz?" diye sordu Tex, tezgahıma yaslanarak.

"Hiçbir şey," diye gülümsedim. "Sadece iyi bir hayat yaşıyorum."

Ash yüzümü inceledi. Midem bulanmaya başladı. Bu his geldiği kadar çabuk, onu bastırıp telefonumu çıkardım.

"Pizzanda ne seviyorsun, Ash?" "Çocuk değil mi?" diye sordu.

Ona baktım. "İstersen ona geri dönebilirim."

O sertçe başını salladı. "Şey, pastırma, soğan ve ananas."

Ona baktım. "Sen doğaüstü birisin. Ben bile o kadar hasta değilim."

"Enzo hamsi sever." Tex titredi. "O şey iğrenç. sonra o nefesi ile *beni öpmek* istiyor. Ne boktan bir şey bu?"

Ash kahkaha attıktan sonra elini ağzına kapattı. Tex ona sırıttı, göz kırptı ve tezgahtan indi. Enzo hemen onu yakaladı, kollarıyla sardı ve vahşi bir kedi gibi bize tısladı.

"Hadi eve gidelim," dedi Enzo.

"Peki," diye iç geçirdi Tex. "Tanıştığımıza memnun oldum, Ash. Seni tekrar gördüğüme sevindim, Gin. Artık incinmeyi bırak."

"Deneyeceğim," diye düşündüm.

"Eve giderken pizza alacağız," dedi Tex. "Evet, hamsi ile," diye ekledi Enzo.

"Siktir git," diye homurdandı Tex.

İkisine başımı salladım, sonra Ash'e baktım. "Doktor nerede?"

"Yapacak işi olduğunu söyleyip gitti." Elindeki bardağı ileri geri çevirdi. "Her şey yolunda mı?"

"İyiyim," diye cevap verdim. Akşam yemeği siparişimizi verdikten sonra masada onun karşısına oturdum. "Keith kim?"

Ash gerildi. "Ne?" diye sordu, sesi titriyordu.

"Keith. O, baban için kim? Onu nereden tanıyorsun?"

Kıpırdanmaya başladı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum..."

"Hey." Elini tuttum ve sıktım. "Kim o?"

Kim olursa olsun, Ash üzerinde kötü bir etkisi vardı. Bu benim hoşuma gitmiyordu. Evet, Ash başımın belasıydı ve bazen biraz pislik olabiliyordu, ama onun rahatsız hissetmesini istemiyordum. Ya da korkmasını. Ve onun mükemmel yüz hatlarında kazınmış olan şey korkuydu.

"Söyle bana."

Ash, birleşmiş ellerimize bakarak içini çekti. İçkisini kapıp bir yudum aldı ve ağzını silerek nefes nefese kaldı. Votka kokusu burnuma çarptı ama o uzaklara bakarken ben hiçbir şey söylemedim.

"O babamın eski bir arkadaşı. Genelevdeki adam mı? O Keith'ti."

"Ondan neden bu kadar korkuyorsun?"

Ash titredi. "Ben küçükken beni satın almak istedi. Onların bir arkadaşımı alıp incitmelerini izledim. O da çok küçüktü, çok küçüktü," dedi. Ben başımı salladım. Ash, söylediklerini anladığımı fark edince içini çekti. "O tehdit sonsuza kadar başımın üzerinde asılı kaldı, sıradaki ben olacaktım. Birden fazla kez, o kızlara yaptıkları şeyleri izlememi sağladılar. Durduramadığım şeyler. Ve her zaman sıradaki ben olacağım tehdidi vardı. El ele dolaştırılacaktım, kullanılacaktım ve..."

Konuşmayı kesti, dudaklarını kapattı ve uzaklara baktı. Midem düğümlendi. *Bu yüzden Silver Dreams'de o kadar korkmuştu.*

"Burada kimse seni dolaştırmayacak," dedim ve uzanıp çenesini tuttum. Bana baktığında, yüzünü daha sıkı tuttum. "Söylediklerim, sinirli ve kötü bir ruh halinde olduğumdan dolayıydı. Sana öyle bir şey yapmam."

Ash'in gözleri yaşardı. "Yemin eder misin?"

"Annemin mezarı üzerine yemin ederim," dedim, sesim istediğimden daha boğuk çıkmıştı. Boğazımı temizledim. "Bu yüzden mi az önce bana yapışıp durdun?"

Gözlerini kaçırdı. "Evet."

"Bunu da yapmana gerek yok," diye tersledim. "Ne zaman bana sataşmak istersen, hey, ben varım! Ama sadece çaresiz hissettiğin için yapıyorsan, istemiyorum. Anladın mı?"

Ash bana baktı. "Evet, efendim."

Boğazımı temizledim. "Evde böyle şeyler söylemene gerek yok," dedim. "Burada kimse bizi izlemiyor."

"Ya söylemekten hoşlanıyorsam?"

Vücudum anında ısındı. Yutkundum. Ash'in devasa penisinin beni tekrar mahvetmesini ne kadar istesem de, onun zamana ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordum.

"O zaman istediğin kadar söyle," dedim, dudaklarım gülümsedi. "Sonra bana bir içki getir ve kendininkini de yenile. Uzun bir gece olacak."

Ash bana gülümsedi. "Hey, bu gece benim odamda uyuyacak mısın?"

Düşündüm ve sonra başımı salladım. "Tabii. Çarşaflarında biraz kan olması seni rahatsız etmezse. Bazen hareket ediyorum ve bu lanet dikişler karışabilir..."

Ash, her zamanki gibi altın av köpeği gibi başını salladı.

"Umurumda değil!" "Tabii ki değil." Çenesini bıraktım.

"İçkiler, köpekçik."

O inledi. "Ben köpek yavrusu değilim. Lütfen, Giancarlo."

"Hadi ama, yavru! Ödül ister misin? Yürüyüşe çıkmak ister misin? Yürüyüşe çıkabiliriz!"

Ash bana öfkeyle baktı. En azından denedi. Öfkeyle nefes aldı, arkasını döndü ve ben de ona aldığım yeni kıyafetlerin içindeki kıçını inceledim.

Kahretsin, çok yakışıklı görünüyor. Dudaklarını tekrar tatmak istiyorum.

Elinde iki bardakla döndü. Gözlerimiz buluştuğunda başını eğdi ve ben yine kafasının üstündeki köpek yavrusu kulaklarını hayal ettim. *Çok masum.*

"Ne?" diye sordu Ash.

"Hiçbir şey," dedim. "Hadi gel, otur. Bu gece saçma sapan geçmişlerimizi içerek unutacağız."

Ash karşımda oturdu. "Bana geçmişinden bahsedecek misin?" Kafamı salladım. "Hayır, bu gece değil."

"Yakında?"

"Belki," diye fısıldadım, kelime zar zor ağzımdan çıktı. Boğazımı temizledim. "Hadi, evlat. Doldur şunu."

"Tanrım," diye inledi. "Tamam, ama sadece yaralandığın için ve bu benim hatam olduğu için."

"Siktir et. Bu gece benim odamda yatacaksın," dedim. O bana bakarken, omuz silktim. "Senin yatağın benimki kadar büyük ve rahat değil. Ayrıca, büyük televizyon benim odamda."

Ash'in gözleri büyüdü ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Yani biz..." "Uyuyabiliriz. İkimiz de uzun bir gün geçirdik."

"Birlikte mi uyuyacağız?" Ash şüpheci bir ses tonuyla konuştu. Onu suçlamadım. Ağzımdan ne çıktığını bilmiyordum, ama geri almayacaktım da.

"Evet, bazı insanlar yatağı bu amaçla kullanır."

Ash gözlerini devirdi. Elini kaldırdı ve bardağından büyük bir yudum alırken bana orta parmağını gösterdi. Ben güldüm, ama gözlerimi ondan ayırmadım. İçimde bir şeyler değişiyordu, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Ash'i kucağıma almak, kollarıma sarmak ve onu dış dünyadan korumak istedim.

Benim olanı korumak istedim.

Nineteen GIANCARLO

TELEFONUMU KONTROL ETTİM ve ekranımdaki videoya baktım. Ash hala derin uykudaydı, küçük bir top gibi kıvrılmıştı. Açık kahverengi saçları yüzünü kaplayarak yüzünü süsleyen güzel çilleri örtüyordu. Onu sıcak tutmak için üzerine bir battaniye daha örttüm ve yatağının başucundaki masaya bir not bıraktım. Son birkaç gündür oldukça sık birlikte vakit geçiriyorduk, ama bu konuyla ilgilenmem gerekiyordu.

Ayrıca seks de yapmamıştık. Deliriyormuşum gibi hissediyorum.

Yatağımı asıl amacına uygun kullanıyorduk. Lanet olası uyumak için. Yani, buna kızgın değildim. Ash gece yarısı ikinci bir deri gibi bana yapışıyordu. O yanımdayken battaniyeye bile gerek yoktu. Ve o kadar küçüktü ki, terlemiyordum.

Duvarlara tırmanmaya hazırdım, ama aynı zamanda, işleri yavaştan almamızı isteyen bendim. Ben. *Beni böyle birine dönüştürüyor. Lanet olası bir azizeye.* İnledim. Ash'in içime girmesini ne kadar sevdiysem de, Keith olayından sonra zorlanıyordu.

Tekrar fahişe olup istediğimi yapmaya dönebilir miyim? Bu çok daha kolaydı.

Sessiz bir ses kulağıma çarptı. Telefonumu bıraktım, Ash hakkındaki düşüncelerimden uzaklaşarak odanın ortasındaki sandalyeye odaklandım. Keith bana öfkeyle baktı, ama gözlerinde korku görebiliyordum. Ağzına tıkılmış tıkaç, homurtular ve anlamsız sesler dışında onu çoğunlukla sessiz tutuyordu.

Telefonu son bir kez daha baktım, sonra kendimi zorlayarak onu bırakmaya karar verdim. Ash'in numaram vardı. Geçen gün ona bir telefon almıştım, yani gerçekten benimle iletişime geçmek isterse, bunu yapabilirdi.

Elimi uzattım ve Keith'in ağzındaki tıkaçları çıkardım. Öksürdü, gözleri bana sabitlenmiş bir şekilde yukarı bakıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ash'e dokundun mu bilmek istiyorum."

Gerildi. "Hayır."

"Ama dokunmak istemiştin."

Keith bana göz kırptı. Bir şey söylemeyince, yumruğumu göğsüne indirdim. Boğuldu, tüm nefesi kesildi, öksürdü ve kocaman gözlerle bana baktı. Korku onu ele geçirdi. Sırıttım. *Adamım, böyle bakmalarına bayılıyorum.*

"Elime dikkat etmeliyim," dedim, elimi gösterip sallayarak. "Normalde umursamazdım, ama yine parmak eklemlerim çatlamış olarak geri dönersem, Ash benim için endişelenecek. Ve o endişelendiğinde, bu çok sinir bozucu oluyor."

Tabii bunun beni de çok rahatsız ettiğini söylemeye gerek yok. O telaşlanınca ben de o kadar sinirleniyorum ki, onu odaya sürükleyip deliklerimi sikmesini istiyorum. Neyim var benim?

Keith'e itiraf etmem ama Ash'in endişelenmesini görmek canımı yakıyordu. Ben yaralandığımda paramparça oluyordu, sanki bu onun suçuymuş gibi her zaman fazlasını yapmaya çalışıyordu. İşten her döndüğümde, herhangi bir yara görürse hemen ilgileniyordu. Bu hem sinir bozucu hem de garip bir şekilde sevimliydi.

Onun için sevimli kelimesini mi kullandım? Cidden mi?

"Ona hiç dokunmadım," diye Keith hırıltılı bir sesle konuştu.

"Ama dokunmak istedin," diye tekrarladım. "Değil mi?" Ağzını açtığında, kafasının yan tarafına hafifçe vurdum. "Şimdi, çok dikkatli düşün. Cevabı zaten biliyorum, yalan söylersen sadece beni kızdırırsın. Ona dokunmak istediniz mi?"

Keith'in dili dudaklarının üzerinde kaydı. "Evet."

Yumruğumu karnına indirdim. İnleyerek sandalyeye kıvrıldı ve vücudu titremeye başladı. Dik oturduğunda, göğsümde büyüyen öfkeyi gidermek için ona tekrar vurdum. Sonunda tekrar oturdu, bu sefer nefes nefese.

"Hadi ama," diye inledi. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Çocukları satın almak yanlış değil mi?" diye sordum. "Onlara yaptıkların yanlış değil mi?"

Keith zorlukla yutkundu. "Sen de bu dünyadasın," diye mırıldandı. "Nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Neler olduğunu biliyorsun. Benden daha iyiymişsin gibi davranma..."

Saçını avuçladım, tırnaklarım kafa derisine batıyordu. "Beni lanet olası bir pedofille karıştırmış olmalısın. Benim ailem böyle şeyler yapmaz. Bizim de sınırlarımız var. Anlaşılan, senin ve Roger'ın yok. Roger şimdi nerede?"

Keith bağlarından kurtulmaya çalıştı. "Bilmiyorum."

Dilimi şaklattım. "Sana yalan söyleme demiştim."

Telefonumu aldım ve müziği açtım. Silvy'yi elime aldığımda Eminem'in "Without Me" şarkısı hoparlörlerden çınladı. Elimde çevirerek Keith'in yanına dans ederek geri döndüm. O bir şeyler bağırdı. Kulaklarıma işaret ederek ona hiçbir şey duyamadığımı gösterdim ve sonra sırıttım. Yüzündeki panik ifadesi çok komikti.

Silvy, gümüş başlığı Keith'in sağ dizine çarptığında titredi. Keith'in bağırışları, Eminem'in ışık hızında rap yapmasının sesine neredeyse rakip oluyordu. *Buna izin veremezdim.* Bez parçasını tekrar çekip Keith'in ağzına tıkadım, o ise bana yalvarmaya çalışıyordu.

"Seni duyamıyorum!" diye müziğin sesini bastırarak bağırdım. "Pedofiller kulaklarımı çok tıkıyor."

Tekrar salladım. Bu sefer çekiç sol dizine çarptı, yüksek sesli çatırtı şarkının sessiz bir anına tam olarak uydu. Geri adım atıp yaptığım işi hayranlıkla izlerken sırıttım. Onu bağlamak artık faydasızdı. O pislik yakın zamanda hiçbir yere yürüyemeyecekti.

Keith'i hastaneden çıkardıkları anda, peşine takıldım ve her hareketini izledim. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu aptalı kaçırmak zor olmadı. Omzunun üzerinden bakıyordu, ama bir sonraki reşit olmayan kurbanını bulmakla o kadar meşguldü ki, bir plan yapıp onu yakalamak zor olmadı. Doğru ellere verilen biraz para her zaman işe yarar. Şarkı bitti. Duraklat düğmesine bastım ve ağzındaki tıkaçları çıkardım.

"Tekrar denemek ister misin?"

Keith nefes nefeseydi, gözleri odaklanmamış bir şekilde bana bakıyordu. Bayılmak üzere olduğunu anlayabiliyordum. Ama bu olmayacaktı. Silvy'yi elimde çevirdim. Gözleri yana kaydı, ona baktıktan sonra tekrar bana döndü.

"Ne? Silvy'den mi korkuyorsun?" Sırıttım. "Bana doğruyu söylediğin sürece o çok naziktir, Keith. Roger bu aralar nerede? Onu arıyorum ama sanki yeryüzünden kaybolmuş gibi. Bir yerde saklanıyor olmalı."

Keith başını salladı. "Bilmiyorum. Bir süredir konuşmadık." "Ne kadar süredir?"

"Genelevden önce," diye mırıldandı. "Ah, ben, şey. Tam olarak ne zaman olduğunu hatırlamıyorum."

Çekicim bileğine çarptı. Çıkardığı çığlık kulaklarımda yankılandı ve ona daha fazla acı çektirmek istememi daha da artırdı. Sessizleştiğinde, bileğindeki kırık kemiklere bastırdım. Başı göğsüne düştü, bayılırken nefes alışı ağırlaşmıştı.

"Siz sapıkların kurbanlarınıza karşı her zaman bu kadar kalpsiz olmanız delice, ama biraz ilgi gördüğünüz anda bununla başa çıkamıyorsunuz." Kafamı salladım. "Acınası."

Telefonumu tekrar kontrol etmek için uzaklaştım. Ash yatakta değildi. Kalbim hızla çarpmaya başladı, onu bulana kadar kurduğum kameraları tek tek kontrol ettim ve onu uykulu bir şekilde koridordan mutfağa doğru yürürken buldum. Işığı açtı, etrafına bakındı ve kaşlarını çattı. Şarj cihazından telefonunu almasını izledim. Telefonum çaldı.

"Selam, yavru."

"Ben yavru değilim," dedi Ash gülerek, sonra esnemeye başladı. "Neredesin?"

"Notumu okudun mu?"

"Evet," diye mırıldandı. "Ama bu hala nerede olduğunu açıklamıyor."

Dilimi şaklattım. "Yapışkan."

"Giancarlo," diye inledi.

"Tamam, tamam, işteyim. Nerede olduğumu merak etme, ama çok uzakta değilim," dedim. "Bu yardımcı oldu mu?"

"Biraz."

Sessiz kaldı. Parmaklarıyla oynadığını hayal edebiliyordum.

"Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

"Çıkar ağzındaki baklayı, evlat."

"Acıktım ve evde yiyecek bir şey yok."

"Evde bir sürü yiyecek var," diye işaret ettim, bir inilti duyduğumda. Dönüp Keith'in uyanmaya başladığını gördüm.

"Pişmiş bir şey yok," dedi. "Sorun değil. Ben bir şeyler yaparım." "Bir şeyler alayım mı?" diye sordum. "Lokantaya uğrayıp sadece bir şeyler alıp sana kahvaltı hazırlayabilirim." Sessizlik.

"Beni rahatsız etmiyorsun!" dedim, onun çılgın küçük beyninden geçenleri fark ederek. "Burada işim neredeyse bitti. Eve giderken sana yemek alırım."

"Teşekkürler." Sesinde rahatlamış bir ses vardı. "Bana bir yığın krep alabilir misin?"

"Yaban mersini ve muzlu. Ekstra çıtır bacon. Yumurtalar hafif pişmiş. Ve portakal suyu istersin."

Gülüldü. "O kadar tahmin edilebilir miyim?"

Evet, ama bu öngörülebilirliği seviyordum. Sanki Ash ve ben normal bir çiftmişiz gibi. Oysa bundan çok uzaktık. Biz bir çift değildik. Sadece işler değişene ve yollarımız ayrılana kadar birlikte yaşıyorduk. Midem sıkıştı.

Bu ses hoşuma gitmedi.

"Giancarlo?"

Yumuşak sesi düşüncelerimi böldü. "Evet?" "İyi misin?"

Keith inleyerek, hala düzgün çalışan tek bileğini hareket ettirirken başını salladı. Başını kaldırdı, gözleri cam gibi donuk bir şekilde bana baktı. O ağzını açıp bağırırken aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Yardım edin! Yardım edin! Lütfen, biri yardım etsin..."

Silvy kafasının yan tarafına çarptı. Kan fışkırdı, yüzüme ve giysilerime sıçradı. Keith sersemlemiş görünüyordu. Öfke göğsümde kabardı, çekici kaldırıp kafasına tekrar vurdum. Bu sefer yere yığıldı, ama sessizlik vardı. Nefes almıyordu. Nefes nefeseydim, öfke hala damarlarımda dolaşıyordu, çirkin, ölü piç kurusuna bakıyordum.

Neden bağırmak zorundaydı ki?

Telefonun çok uzun süredir sessiz kaldığını fark ettim. Ash.

"Ash? Orada mısın?"

Sessizlik.

Aramayı sonlandırıp kamerayı açtım. Orada hareketsiz duruyordu, gözleri dümdüz ileriye bakıyor, telefonu kulağına dayamıştı. Kalbim hızla çarpmaya başladı, boğazıma safra yükseldi. Hemen telefonu hoparlöre aldım.

"Ash."

Telefonu uzaklaştırdı ve parmağını ekrana bastırdı. Arama kesildi. Şaşkın bir ifadeyle önüne bakmaya devam ettiğini izledim. Elim telefonu gittikçe daha sıkı kavradı.

"Seni lanet olası pislik. Çeneni kapatamadın, değil mi!"

Keith'in kafası insan gibi görünmeyene kadar ona vurdum. Bulunsa bile tanınmaz hale gelmişti. Silvy'yi bırakıp yere yığıldım, sırtımdan terler akıyordu ve burnuma kan kokusu geliyordu. Elimi yüzüme sürdüm, yüzüme daha fazla kan bulaştırdım ama umursamadım. Ash'in yüzündeki ifade midemi bulandırdı.

Korku. Onun ifadesini ancak bu şekilde tanımlayabilirdim. Telefonumu kendime doğru çektim ve ekrana baktım. Orada, daha önce hiç görmediğim kadar hızlı bir şekilde ileri geri yürüyordu. Kendi kendine mırıldanıyordu. Sesi açtım ve ses seviyesini en yükseğe çıkardım.

"Ne oluyor lan? Ne oluyor lan? Ne oluyor lan?" sözleri bir mantra gibi fısıldıyordu. "Bu insanlardan uzaklaşmam lazım. O kimdi? O neydi?"

Ash, sanki kendini dünyadan koruyabilecekmiş gibi kollarını gövdesine dolamıştı. Küçük bir çığlık ve görüşü değişmişti. Eve koşup onu yakalamak ve kafasından ne geçtiğini sormak istedim, ama içimden bir ses bunu yapmamam gerektiğini söyledi. Beni görürse ve yüzünde aynı dehşet dolu ifade varsa, bununla başa çıkabilir miydim?

Ayağa fırladım. *Hayır, önce bir sapma yapmam gerekiyordu.* Nereye gitmem gerektiğini tam olarak biliyordum. Aramızda sadece birinin istikrarlı bir ilişkisi vardı. Enzo.

Telefonum elimde titredi. Aşağıya baktığımda Ash'ten gelen mesajı gördüm. Bana gönderdiği birkaç kelimeye bakarken nefesim kesildi.

Ash: Kahvaltı almaya gidiyorum. Sonra
dönerim. Ben: Ben alabilirim.
Ash: Hayır, ben hallederim. Yine de teşekkürler.

Derin bir nefes verdim. Bu, *"bana yaklaşma lan*" türünde bir mesaj değilse, ne olduğunu bilmiyordum. Kahretsin! Elimi duvara vurdum ve hemen pişman oldum, çünkü acı hissettim. Küfrederek, yumruğumu sallarken kardeşimi aradım. Kimse onun kadar iyi temizlik yapamazdı.

KAFAM KARMAKARışıydı. Aklımda belirli bir hedef yoktu. Tek bildiğim, havaya ihtiyacım olduğu idi. Evden çıktığım anda sağa döndüm ve yürümeye başladım. Giancarlo'nun kim olduğunu biliyordum, daha doğrusu, onun nasıl bir adam olduğunu biliyordum. Bunu daha önce görmüştüm, ama her seferinde uygun bir şekilde unutmuştum. Her şey apaçık ortadaydı. *O mafyanın bir parçasıydı. Ne düşünüyordum ki?* Giancarlo beni satın almıştı, lanet olsun, ama ben gerçeği görmezden gelmeye devam ediyordum.

Giancarlo deliydi, işgüzardı, müstehcen, kibirli, ahmaktı, ama aynı zamanda en beklenmedik şekillerde nazik, koruyucu, düşünceli, komik ve... bir katildi.

"Siktir."

Bunu kolayca süsleyip, Giancarlo'nun dünyanın çöpünü temizlediğine dair bir hikaye uydurmak çok kolaydı. Sadece hak edenleri öldürdüğüne dair. Ve korkunç bir şekilde ölmeyi hak eden pek çok insan vardı. Babamın yüzüyle birlikte birçok erkeğin yüzü aklıma geldi. Kafamı salladım ve tüm bu düşünceleri kafamdan attım.

"Hayır."

Babamı sevmiyordum, ama benim için elinden geleni yapmıştı. Annem gittiğinde, yıkılmıştı. Annem kalmış olsaydı, her şeyin farklı olacağına emindim. Bana hiçbir şey yapmazdı, hatta beni severdi bile. Okula daha sık gider, arkadaşlarım olur ve belki üniversiteye bile giderdim.

Bir süredir normal bir çocukluk hayal etmemiştim. O sonsuz yalnız günlerimi hayal kurarak geçirmiştim, gerçeklikten kaçışım buydu. Giancarlo beni satın aldığından beri bunu hiç düşünmemiştim. Düşüncelerimin döngüsünden çıkmak için alt dudağımı çektim.

Giancarlo'yu sevdiğim için kim olduğunu mu unutuyordum? Kafamı salladım. "Hayır, bunun önemi yok."

"Ne?"

Sıçradım, artık evde olmadığımı neredeyse unutuyordum. Yüzüm kızardı. "Özür dilerim, hiçbir şey."

Yaşlı adam bana baktıktan sonra uzaklaştı. Halka açık bir yerde kendi kendime konuşuyorsam, aklımı kaçırıyordum. Nefesimi verip karşıya geçmek için bekledim.

Küçük bir lokanta vardı ve içeri girdim. Aklımdaki son şey yemekti, ama midem protesto etmek için guruldadı ve kramp girdi. Yakında bir şeyler yemezsem omurgamı yemeye başlayacağından emindim.

"Merhaba tatlım! Tek kişilik masa mı?"

Yalnız yemek yeme düşüncesi başımı sallamama neden oldu. "Paket servisiniz var mı?"

Kadın başını salladı ve menüyü uzattı. "Şuradaki tezgahta oturabilir ve siparişinizi verebilirsiniz."

"Teşekkürler." Oturdum ve menüye göz attım.

Giancarlo ne istediğimi tam olarak biliyordu. Onu düşünmek, sadece birinin yardım için çığlık attığını duyduğum anı geri getirdi. Yine başlangıç noktasına dönmüştüm. Menüyü masaya bırakırken inledim. Bir kadın elinde kalem ve kağıtla bana doğru yavaşça yürüdü.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?"

"Evet." Yeterince bakmamıştım, ama o çoktan gelmişti. Zamanını boşa harcadığını hissetmesini istemedim.

"Yaban mersinli krep ve muz istiyorum. Ekstra çıtır bacon. Yumurtalar da kolay pişmiş olsun. Bir de portakal suyu."

"Muzumuz kalmadı. Çilek olur mu?"

Çilek sevmezdim, ama en kötü meyve de değildi. "Evet, olur."

"Başka bir şey?"

Son anda, Giancarlo'ya bir şeyler yedirmeye karar verdim. "Sığır eti ve yumurta ile ekşi mayalı ekmek alabilir miyim? Yumurtalar güneş tarafı yukarıda olsun. Yanında bisküvi ve sos olsun. Ekstra sos lütfen." Giancarlo'nun kahvesini evde yapardım.

"Hemen geliyor."

Midem düğüm düğüm olmuştu ve Giancarlo'nun karanlık bakışlarının beni delip geçtiğini neredeyse hayal edebiliyordum. "Bekleyin, aslında..."

Garson dönüp, yüzünde hala bir gülümsemeyle benim bitirmemi bekledi.

"Çilekleri eklememek mümkün mü?"

"Oh, sorun değil. Hemen çıkarayım." Kağıttan silip çıkardı.

Başarmıştım. Kendimi savunmuştum. Derin bir rahatlama nefesiyle, dudaklarıma küçük bir gülümseme kondu. İlk içgüdüm Giancarlo'ya söylemekti, ama hemen telefon görüşmesini hatırladım ve bu düşünceyi bir kenara ittim. *Henüz değil. Biraz daha zamana ihtiyacım var.* Cebimden Giancarlo'nun bana bıraktığı parayı çıkardım. Hiç sahip olmadığım kadar çok paraydı.

Başımı salladım, ödemeyi yaptım ve yemeğimi beklerken bahşiş bıraktım. Yoğun olmasına rağmen, siparişimi otuz dakikadan kısa bir sürede

getirdiler. "Teşekkür ederim."

Bana gülümsedi. "İyi günler."

Çıkışa doğru el salladım ve telefonumu çıkardım. Daha önce amaçsızca yürümüştüm, ama eve gitmek için haritaya ihtiyacım olacaktı.

Telefon ve yiyecekleri elimde, eve doğru yola çıktım. Duyduklarımdan sonra Giancarlo'yla nasıl yüzleşeceğimi hâlâ bilmiyordum. *Ona bu konuyu açmalı mıydım, yoksa hiçbir şey duymamış gibi mi davranmalıydım?* Midem daha da düğümlendi. Ya bu konuyu açarsam ve bana kızarsa? Adımlarım sendeledi. Giancarlo'nun bana kızmasını istemiyordum. Beni öldürebileceği ihtimali her zaman vardı, ama tüm olanlardan sonra bile bunu hayal edemiyordum. Giancarlo'nun beni öldürmesi, tek boynuzlu at ya da kurt adam görmek gibi imkansız bir şey gibi geliyordu. Daha çok, sadece kızgın olacaktı. Neden bu, ölümden daha kötü gibi geliyordu?

Giancarlo'nun bana aldığı telefonu elime aldım ve parmağımı onun isminin üzerinde gezdirdim. Ona ne yapmam gerektiğini sormak istedim. Ne

düşünmem gerektiğini sormak istedim.

"Bu kadar zor olmamalı." Haritaya geri döndüm ve doğru yolda olduğumdan emin olmak için yukarı baktım. Kaldırımdan çekilip nemli sokak gölgesine sürüklendiğimde dünya bulanık bir şekilde hareket etti. Tanıdık gözlere bakarken boğazımdan bir çığlık çıktı ve orada kaldı.

Hayatımın geri kalanında uzak durmayı umduğum adamla karşı karşıya kaldığımda kanım kulaklarımda çınladı.

"Baba?"

"Başka kim olabilir?" Bana başını salladı, sokağı gözden geçirdi ve sonra tekrar gözlerime baktı. "O haydut senin nerede olduğunu biliyor mu?"

Hayır. Bu düşüncenin farkına varınca panik damarlarımdan geçmeye başladı. Elimdeki paket servisi poşetini daha sıkı kavradım. Tırnaklarımın etime batmasıyla oluşan acı, korkunun vücudumu kurşun gibi ağırlaştırmasını engelleyemedi.

"E-evet." Yıllardır babama yalan söylememiştim. Yalan söylersem cezamı biliyordum, ama içimden bir ses, gerçeği söylersem kötü bir şey olacağını haykırıyordu.

"Kahretsin," dedi babam. "Seni lanet bir prenses gibi kilit altında tutuyor."

Neden burada? Nasıl? Aklım cevaplar bulmaya çalışıyordu ve aklıma gelen tek şey babamın beni izlettirdiği idi. Gin'in evinin karşısındaki üç adamı hatırladım. *Kahretsin.* Tabii ki izlettirmişti. Ne kadar aptal olabilirdim? Ondan kaçmamın imkanı yoktu. Bu mümkün değildi. Aptal gibi göğsümde küçük bir umut tohumunun filizlenmesine izin vermiştim.

"Babana selam vermeyecek misin?" Çenesini sıkarak bana dik dik baktı.

Uzuvlarım donmuştu. Her hareketim normalden daha fazla çaba gerektiriyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Babamın kaşları çöktü. Bu, yumruğunu karnıma indirmeden önce aldığım tek uyarıydı. Acıdan eğilirken nefesim kesildi. Saçımı avuçlayıp beni geri çekti.

"Adabını şimdiden unuttun mu? Pisliklerle takılmak, nereden geldiğini unutturdu mu, evlat?"

Haklıydı. Bir süredir Giancarlo ile birlikteydim. O, düşüncelerimi söylemem, sevdiğim şeyleri yapmam için beni cesaretlendirmişti. Kendim olabilmem, ya da en azından kim olduğumu keşfedebilmem için bana kapı açmıştı.

O kapıyı kapatmam gerekiyordu. Yüzüme zorla bir gülümseme takındım, eski alışkanlıklarıma geri döndüm, sanki çok dar bir kot pantolon giyiyormuşum gibi. Bana oluyordu, ama her yerimi kesiyordu.

"Üzgünüm, baba. Bir daha olmayacak." "Olmasa iyi olur."

Elleri benden ayrıldığı anda nefes alabildim. Keşke bacaklarım çalışsa da ondan kaçabilsem.

Ha, kaçmak mı, nereye gidebilirdim ki? Eski düşüncelerim aklıma geldi ve babama istediğini hiç direnmeden vermek en iyisi olduğunu hatırlattı. Gülümsemek ve uslu olmak. Yaşamanın tek yolu buydu.

Giancarlo'ya koşabilirdim. Bu aptalca düşünce tüm gücüyle içimi kapladı. Sokağın girişine baktım ve ona koşmaya hazır olarak vücudumu döndürdüm.

Ağır bir yumruk omzuma çarptı. Sırtım tuğla duvara çarptı, neredeyse çığlık atacaktım. Çığlığı yuttum ve acıyı bastırdım. Giancarlo'nun ve benim yiyeceklerimizin bulunduğu çantayı daha sıkı tuttum, bırakıp dökülmesine izin vermemeye kararlıydım.

Eve geldiğinde acıkmış olacak. Biliyorum.

"Nereden geldiğini, kime ait olduğunu unutma."

"Ben Giancarlo Vitale'ye aitim." Bu sözler, düşünmeden ağzımdan çıkmıştı. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. *Ne kadar aptalım.*

Aceleyle babamı yatıştırmak için bir şey düşündüm. "Şimdilik demek istedim." Bu sözler dilimde acı bir tat bıraktı. "Bana para ödüyor."

Babam yaklaşıp bana sert bir bakış attı. Hatırladığım kadar korkutucu görünmüyordu ya da hissettirmiyordu. Giancarlo ve kardeşleri çok daha korkutucuydu. Yine bir hata yapmadan önce bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Yüzüme yapıştırdığım sahte gülümsemeyle yanaklarım yanıyordu.

Babam bana gözlerini kısarak baktı. Beni döveceğini ya da daha kötüsü, beni cehenneme geri sürükleyeceğini düşünüyordum. Bir zamanlar evim dediğim yere.

Orası dışında herhangi bir yer.

"Ne kadar?" diye sordu.

"Ha?"

Babamın eli kafamın yan tarafına çarptı. "Ne kadar para? Aptal olma."

Doğru, babamın tek düşündüğü paraydı. Artık bu beni şaşırtmamalıydı. Yine de bir kez olsun beni düşüneceğini ummaya devam ettim.

Kes şunu. Eskiden düşüncelerimin babama karşı olumsuz duygularımı yansıtmasına asla izin vermezdim, ama Giancarlo'nun yanında olmak bunu değiştiriyordu.

Gözlerimi kaçırdım ve cebime uzandım. Birkaç yirmilik kalmıştı. "Şey, bu..."

Babam paramı elimden kaptı. "Elimde kalan tek şey bu."

"Seksen dolar mı, hepsi bu mu?" Babam parayı cebine attıktan sonra ellerini havaya kaldırdı. "Bundan daha fazlasını bulmalısın."

"Ne?"

Babam bana doğru yaklaştı. Ben geri çekildim, ama o kolunu omzuma attı. "Para. O evde daha fazlası olduğunu biliyorum." Beni kendine doğru çekti, neredeyse sarılır gibi. "Sana yalan söylemeyeceğim. Sen gittiğinden beri burada hayat zor. Ev çok boş ve para sıkıntısı çekiyoruz." Geri çekildi ve gözlerime baktı. "Yardımına ihtiyacım var. Sana baktığım onca yılın karşılığını ödemen gerekiyor."

"Hırsızlık yapmamı mı istiyorsun?"

"Korkak gibi konuşma. Biraz cesaret göster, yoksa o pislik onları çoktan kesmiş mi? Şimdi sana etek giydirip ruj sürüyor mu?"

Sözlerim tükendi, başımı sertçe salladım.

"Sana ne yaptırıyor?" Babam burnunun köprüsünü sıktı. "Kıçını mı sikiyor?"

Kafamı salladım.

"Ben..." "Bana yalan söyleme evlat."

Sırtım gerildi ve anında ayaklarıma baktım. "Yemek yapıyorum ve temizlik yapıyorum."

"Hepsi bu mu?"

"Evet," dedim, sesim neredeyse bir fısıltıydı. *Giancarlo, lütfen gel beni kurtar*.

Ne kadar dilersem ve dua edersem edeyim, gerçeği biliyordum. Kimse gelmeyecekti. Kimse gelmezdi. Mutluluk ve umutla ilgili her düşünceyi ruhumun en derinlerine gömdüm. Ne olursa olsun, onlar asla benim olmayacaktı.

"Güzel." Babamın elleri omuzlarıma ağır bir şekilde kondu ve beni olduğum yere çiviledi. "İyi iş çıkarmaya devam et. Çok yakında tekrar bir araya gelebiliriz."

Bunu istemiyordum. Ben... Aklım, ilk isteyebileceğim şeyde durdu. Mantıklı değildi ve delice bir şeydi.

"Ash, beni dinliyor musun?" diye bağırdı babam.

Kafamı kaldırdım. "Evet, baba."

Çok emin görünmüyordu. Telefonu çaldı ve onu çıkardı. "Kahretsin, tekrar görüşeceğiz. Seni bulacağım. O lanet evi tek başına terk et." Ana caddenin ters yönündeki sokağa doğru ilerledi. "Daha fazla para bekliyorum."

Babam onay beklememişti ve ben de ona onay vermedim. Düşmeden önce diğer duvara baktım. Kıçım betona çarptı. Acı vücudumu sardı ama içimi kaplayan kafa karışıklığından dikkatimi dağıtmadı.

Duvara yaslanıp sığ nefesler alırken, aklım tek bir kişiye gidiyordu.

Giancarlo. Sana ihtiyacım var.

"Ash?" tanıdık bir ses seslendi.

Birkaç kez gözlerimi kırptım. Yavaş yavaş, her şey netleşmeye başladı. Pürüzsüz, koyu tenli ve dostça bir gülümsemeyle

karşılandım. "Merhaba, doktor."

Melony etrafına baktı. "Giancarlo burada değil mi?"

Kafamı salladım. Keşke burada olsaydı. Elini uzattı ve ben hala yerde olduğumu fark ettim. Hemen ayağa kalktım, ama göğsüm ve kıçımdan şiddetli bir acı hissedince hemen pişman oldum.

"İyi misin?" Melony'nin endişeli sesi, acı dolu sisin içinden duyuldu.

Ne olduğunu bilseydi, Giancarlo'ya söylerdi. "İyiyim."

İnanmış gibi görünmüyordu. Melony eğilip kırılmış telefonumu aldı. "Al."

"Siktir." Babam beni sokağa çekince düşürmüş olmalıyım. Giancarlo benim için almıştı, ben de gidip kırdım. Bugün benim günüm değildi.

"Neden benimle kliniğe gelmiyorsun?" "Ben

iyiyim, gerçekten," diye aceleyle söyledim.

O da başını salladı. "Tamam, ama burada yaralanırsan ya da tıbbi yardıma ihtiyacın olursa diye kliniğin yerini bilsen iyi olur." Hayır cevabını kabul etmeyecek gibi görünüyordu.

Onunla bir blok daha yürüdükten sonra küçük bir tuğla binaya vardık. Tabelada "Herkese açık klinik" yazıyordu.

"Akılda kalıcı bir isim, değil mi?" Melony güldü.

"Basit ve öz."

O da başını sallayarak ışıkları açtı. Onu takip ederek arkadaki küçük odaya girdim. Burası diğer doktor muayenehaneleri gibi görünüyordu. O birkaç parça giysi alıp üstünü değiştirmeye başladı. Ben de ona biraz mahremiyet sağlamak için kapıya döndüm.

"Ben çıkabilirim..."

"Ne oldu?" Melony sözümü keserek sordu.

Ne söyleyeceğimi bilemeden başımı salladım. Kafam cehennem gibiydi. Ne kadar boşaltmaya çalışsam da bir türlü başaramıyordum. Acımın yüzde beşinden babam sorumluydu, ama bu karşılaşmaya rağmen, düşüncelerimi meşgul eden tek kişi Giancarlo'ydu. Sanki ruhuma o kadar derinlemesine yerleşmişti ki, onu ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, kafamdan çıkmıyordu.

"Birinin öldürülmesini izlemiş gibi görünüyorsun." Kafamı kaldırdım ve Melony yüzünü eline dayayarak iç geçirdi. "Öyleyse, öyle bir şey olmadı."

"Bunu nasıl atlatırsın?" Geri dönüp Melony'ye baktım. "Öyle bir şey olmadı." İnsanların öldürülmesinden hoşlanmıyordum. En azından öyle sanıyordum, ama daha da önemlisi, Giancarlo'nun başının belaya girmesini istemiyordum.

Ya da benden alınmasını.

Omuz silkti. "Kabul edersin."

Hepsi bu mu?

"Herkes neyi kaldırabileceğini ve kaldıramayacağını seçer. Bazılarımız görmezden gelmeyi seçer, bazılarımız ise kabullenmeyi." Melony iç geçirdi. "Kolay değil, ama her şey neyle yaşayabileceğine bağlı."

Giancarlo'nun ellerinin kanla kaplı olduğunu bilerek yaşayabilir miydim? Naif değildim. Bu Giancarlo'nun ilk seferi olamazdı ve son seferi de olmayacaktı.

Melony ellerini çırptı ve dikkatimi tekrar kendisine çekti. "Giancarlo'nun bir geceden daha uzun süre yanında kalacak birini bulacağı günün geleceğini hiç düşünmemiştim."

"Yine mi?"

Başını salladı. "Birkaç yıl önce bir kız arkadaşı vardı. O da ayrıldı, her şeyle başa çıkamadı, bilirsin." Melony elini salladı. "Onun sonsuza kadar sürecek bir ilişki olacağını düşünmüştüm. Hatta onun evinin tüm tasarımını o yapmıştı. Ama herkes bu hayata uygun değil."

Giancarlo'nun bir kız arkadaşı olduğu düşüncesi içimde tuhaf bir öfke uyandırdı. Eve dönüp ona bir daha onu düşünmemesini ve onun kurduğu her şeyi atmasını talep etmek istedim. Bu dürtüye direndim, kendimi kontrol etmek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Sence ben buna uygun muyum?"

Melony, muz desenli önlüğünün üzerine beyaz bir önlük giydi ve pembe buklelerini topladı. "Ash, bu adamı ve yaptıklarını kabul edebilecek misin? Vitale kardeşler gibi insanları bölmek mümkün değil. Onlar neyse odurlar. Bu karanlıkla yaşayabilir misin?" Ben cevap veremeden elini kaldırdı. "Bunu bir düşün. Evet dersen, geri dönüş yok."

Ağzımı kapattım ve bunu düşündüm. Melony haklıydı; bu, şu anda karar verebileceğim bir şey değildi. Kararsız olduğum bir zamanda değil. Üstelik, kolayca bir şeylere itilebilirdim. Hayır, bir seçim yapma düşüncesiyle felç olmaktan kurtulana kadar düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Birden fazla sandalyenin sıralandığı ana salona girdik. Yaşlı bir kadın kapıdan içeri girdi.

"İyi günler." Bana gülümsedi, ben de selam vermek için el salladım. Cam panellerin arkasına geçip hazırlıklara başladı.

"Teşekkürler, Melony." Ayrılmadan önce durdum ve dudağımı ısırdım.

"Bunu Giancarlo'dan saklayabilir misin?" Dönüp ellerimi önümde salladım. Kahretsin, bu çok kötü oldu. Aptal mıydım? "Yani, sorarsa yalan söylemene gerek yok, ama sorup sormayacağını bilmiyorum. Yani, bu hoş olurdu, ama beni nasıl bulduğunu bilmesini istemiyorum. Endişelenecek ve sonra kötü bir şey olacak ve bu onun yükünü daha da artıracak ve benim istediğim son şey ona yük olmak. Ya benim yüzümden benden kurtulursa..."

"Sakin ol, Ash." Melony hafifçe gülerek başını salladı. Pembe bukleleri yüzünün etrafında zıplıyordu. "Doktor-hasta gizliliği." Göz kırptı, cebinden ibuprofen çıkardı ve göğsüme baktı.

İyi sakladığımı sanıyordum, ama görünüşe göre yeterince iyi saklayamamışım. Omuzlarım anında düştü. Yine de rahat bir nefes aldım. Ağrıyı dindirecek her şeye minnettar olarak hapı içtim. "Teşekkür ederim."

"Seni geri götürmeme gerek yok mu?"

"Hayır, teşekkürler." Yapacak işi varken teklif etmesi çok nazikti. "Ben yetişkin bir adamım. Kendi başıma yürüyebilirim. Yine de teşekkürler." Korunaklı bir ortamda büyümüş olabilirdim, ama eve giden yolu kesinlikle bulabilirdim.

Eve.

Giancarlo'nun sırıtan yüzü anında aklıma geldi. Koyu renkli gözleri yaramazlıkla parlıyordu ve şüphesiz ağzından çıkacak iğrenç bir şey bekliyordu. Kalbim bir an durdu. Mümkün olduğunca çabuk ona dönmek istedim. Melony el salladıktan sonra topuklarımı döndüm ve klinikten çıktım.

Tanıdığım bir canavar mı, yoksa aşık olduğum canavar mı? *Hangisi daha iyi bir seçenek?* Hangisini tercih ettiğimi düşünmeme gerek yoktu. Hayatım hiçbir zaman benim istediğim şeylerle değil, başkalarının benden istediği şeylerle ilgili olmuştu.

Belki de bunu değiştirmenin zamanı gelmiştir.

YİNE İNLEDİM. Penelope, sanki onu kucaklamak için davet etmişim gibi göğsüme atladı. Bunun yerine, ona sert bir bakış attım.

"Öldüğümü görmüyor musun?"

"Ölmüyor musun," dedi Tex. Yanıma gelip kedisini kurtarmadan önce sigarayı dişlerimin arasına sıkıştırdı. "Bunu iç ve sakinleş. Enzo'nun bana izin verdiği tek şey bu."

Bir nefes çektim ve bunun tütünden daha fazlası olduğunu fark ettim. Tatlı, tatlı ot kokusu duyularımı doldurdu. Kanepeye çöktüm, bir duman bulutu üflerken kendimi ona bıraktım. Enzo dışarı çıktı, sonra karşımda oturdu ve bana bakmaya başladı.

"Ne?" diye sordum.

"Neden hâlâ buradasın?"

İnledim. "Beni gördüğüne hiç sevinemez misin? Merhaba, ağabey. Nasılsın? Bir şeyler içmek ister misin? Ne oldu?" diye sordum, ona sorduğundan çok daha uygun olan her türlü örneği göstererek. "En azından beni gördüğüne sevindiğini gösterir gibi yapabilirsin."

Enzo iç geçirdi. "Seni gördüğümde her zaman mutlu olurum Gin. Bunu biliyorsun." Başını eğdi. "Şey, çoğunlukla. Ama bugün ziyaret için iyi bir gün ve seni bıçaklamak istemiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Vay canına, teşekkürler, çok cömertsin."

Enzo kaşlarını kaldırdı. "Ne oldu?"

Tex ona katıldı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi kucağına oturdu. Eski polis çok iriydi, ama kardeşim onu kucağına oturtup kollarıyla Tex'in belini sarmakta hiç zorlanmadı. Tex, Enzo'ya gülümsemek için yeterince uzun bir süre arkasına baktı. Enzo'nun burnuna küçük bir öpücük kondurdu ve kardeşim boğazını temizleyip tekrar bana dönmeden önce yanaklarının pembeye döndüğünü gördüm.

Ben de Ash ile bunu yapmak istiyorum.

"Ee?" diye sordu Enzo.

Kanepeye çöküp, minderlerin içine gömülüp bir daha çıkmamak için bekliyormuşum gibi hissettim. Enzo'nun yüzündeki rahatsızlık arttı. İkimiz de benim aşırı dramatik davrandığımı biliyorduk. Sonunda ona döndüm.

"Ash bana kızgın."

"Ne yaptın?" diye sordu Tex.

Gözlerim ona kaydı, sonra tekrar Enzo'ya döndü. Ne kadarını açığa vuracağımı bilmiyordum. Tex ve Enzo yakındı, ama yine de, birine geçimini sağlamak için insanları öldürdüğünü söylemek çok ağır bir şeydi. Enzo'nun beni tekrar bıçaklamasını gerçekten istemiyordum.

"Konuşabilirsin," dedi Enzo başını sallayarak. "Tex her şeyi biliyor ve bununla bir sorunu yok."

"Sorun yok diyemem," diye mırıldandı Tex. "Daha çok Enzo'nun deliliğine alıştım ve artık kabullendim."

"Yeterli," dedi Enzo, tırnaklarını Tex'in giyinik uyluğuna batırarak.

Tex gözlerini devirdi. "O deli, ama hadi, devam et. Belki sana yardım edebiliriz."

İkisinin de yapabileceğinden şüpheliydim. Ash, Tex gibi değildi. Dizime oturup beni öperek boğmazdı ya da beni ne kadar sevdiğini söylemezdi. O, bana katlanmak zorunda kalan, başka türlü davranmayı bilmeyen, ürkek bir köpek yavrusuydu. Kanepenin yıpranmış bir yerini tırmaladım.

"Dur," diye homurdandı Enzo. "Kalem yeterince çiziyor zaten."

"Tamam, tamam," diye mırıldandım, tavana bakarak. "Ash'i üzen o adamla ilgileniyordum. Keith."

"Evet?" dedi Enzo. "Ve?"

"Keith bayılmıştı ve ben Ash'ten bir telefon aldım. Kahvaltı istiyordu. Çok basit bir şeydi, ama lanet olası bir karmaşaya dönüştü. Onu dinlerken Keith uyandı, yardım için bağırmaya başladı ve... ne olduğunu tahmin edebilirsin."

"Ash çıldırdı mı?" diye sordu Tex. "Ben de o durumdaydım," diye fısıldadı.

"Kes," Enzo erkek arkadaşına homurdandı. "Benim bu psikopat gibi olduğumu ima etme."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öylesin. Biz kardeşiz."

"Evet, ama sadece birimiz aptal." Ben somurtunca, Enzo burnunun köprüsünü çimdikledi, tıpkı kardeşim Benito gibi. "Ne oldu?"

Dumanı üfledim ve kollarımı havaya kaldırdım. "Ash, eve gelmemi istiyor gibi görünürken, bir anda benimle hiçbir şey yapmak istememeye başladı! Sesi farklı gelmeye başladı ve sonra kameraların önünde kendinden uzaklaşması gerektiğini fısıldadığını duydum." Titredim. "Siktir, bu boku kaldıramam. Onu öldüreceğim. Yemin ederim."

Tex ıslık çaldı. "Birisi kötü durumda."

"Neye kızmış?" Kaşlarımı çattım. "Benim bir şeyim yok!"

"Ondan hoşlanıyorsun." Tex sırıttı. "Hayır, bence hoşlanmaktan daha fazlası. Onun ne düşündüğünü önemsiyorsun, onu telefonla arıyorsun ve umursamasan da buraya gelip tavsiye istiyorsun. Ondan hoşlanıyorsun!" Tex beni işaret ederek dedi.

Yüzüne bir yastık fırlattım. "Siktir git. Bu ne, ilkokul mu?"

"Sen çocuk gibi davranıyorsun," dedi Enzo. "Onu bunun için suçlayamazsın." "Oh, ikiniz de siktirin gidin. İkiniz birbirinizin kıçına o kadar girmişsiniz ki..." "Sadece Enzo benim kıçıma giriyor." Tex sırıttı. "Her gece."

Onlara göz kırptım. Neden kardeşimin seks hayatını dinlemek zorundaydım ki? Bu beni minderlere daha da gömdü. Kardeşim kıçımdan almayı sevdiğimi bilseydi, beni bunun için yargılar mıydı? Enzo, Tex'i çok konuştuğu için azarlarken dişlerimi dudağıma geçirdim. Gözleri bana takıldığında, kardeşim kaşlarını çattı.

"Şimdi ne var?"

Ne sorunum olduğunu tarif edecek doğru kelimeleri bulamadım. Uzanıp bir yastık aldım, karnıma bastırdım ve kollarımı etrafına doladım. Aklıma Ash geldi ve daha önce olduğundan daha derin bir inilti çıkardım. *Beni gerçek bir pislik olarak görüyor olmalı.*

"Al," dedi yumuşak bir ses, gözlerimi yukarıya çevirdim. Tex'in annesi Kate bana gülümsüyordu. Bana vefat etmeden önceki annemi hatırlattı. "Bal ile nane ve papatya çayı. Bunu iç, sakinleşirsin."

"Teşekkürler anne." Tex gülümsedi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Elini salladı. "Sizin mücadele ettiğinizi görmek, size yardım etmek istememe neden oluyor. Hepinize," dedi ve gözleri bana takıldı. "İç. Bir şey yemek ister misin?"

"Kate, bu şeytana yemek teklif etme," dedi Enzo.

"Ne varsa olur," dedim, oturarak. "Sandviç gibi bir şey olursa daha iyi olur."

Gülümsedi. "Hemen getiriyorum."

Tex bana başını salladı. "Annemden faydalanma." Kaşlarımı çattım. "En azından senin bir annen var. Paylaş!"

Tex iç geçirdi. "Tamam, tamam, bize ne olduğunu anlat. Her şeyi. Başından itibaren. Yoksa ona sana hiçbir şey yapmamasını söyleyeceğim."

Kate'in bıraktığı çay bardağını aldım. Uzun bir yudum aldıktan sonra, alt dudağımı ısırmadan önce yatıştırıcı içeceğin etkisine kapıldım. Onlara her şeyi anlatmak zordu, ama tavsiye almak istiyorsam bunu yapmak zorundaydım. Ash, şimdiye kadar tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu. O büyük gözlü, masum küçük köpek yavrusunu kaybetmek istemiyordum. Elimden gelirse, tabii. Onu zaten yozlaştırmıştım, gitmesini istemiyordum. Onu öldürmekle tehdit etmiş olsam bile.

Asla yapmazdım. Tabii o beni terk etmedikçe. Bu mantıksız değil, değil mi?

Elimde içkimi sıkıca tutarken, onlara her şeyi anlattım. Tanıştığımız andan şu anki durumumuza kadar. Tabii ki bazı şeyleri atladım; her şeyi bilmelerine gerek yoktu. Mesela Ash'e kıçımı sürterek onu tırmıkladığım gibi. Bu biraz... sinir bozucuydu. Kardeşlerim benim her şeye burnumu soktuğumu bilmiyorlardı sanki. Bizim gibi insanlar? Etrafımızda dedikodular dolaşıyordu. Ama Ash'in de bunun bir parçası olduğunu, tam olarak ne rol oynadığını onlara söylemek, birinin suratına yumruk atmak istememe neden oldu. Yaptığımız şey kimseyi ilgilendirmezdi.

Tex ıslık çaldı. "Siktir. Onu seviyorsun."

Ona baktım. "Ne? Hayır," diye tısladım. "Sadece onun çıldırmasını istemiyorum!"

Tex ve Enzo birbirlerine baktılar. Sessizce yaptıkları konuşma, ikisinin de kafasına birer yumruk atmak istememe neden oldu. Dikkatlerini tekrar bana çevirdiler ve ben de sonunda esrarımı söndürdüm. En azından nikotin ve esrar işlerini yapmışlardı; uzun zamandır hiç olmadığım kadar sakin hissediyordum.

"Al bakalım tatlım," dedi Kate, önüme büyük bir sandviç koyarken. "Ye, ye. Mideni yatıştırman lazım."

Elini tuttum. "Benim annem olur musun?"

Kadın kahkahayı bastı, ama elini benimkinin üzerine koydu. "Enzo'nun ailesi benim de ailemdir." Elini yanağıma dokundurdu. "Ye! Aç karnına hiçbir cevap bulamazsın. Ben gidip temizleneceğim."

İsteksizce, ona bakarak elini bıraktım. Uzun zamandır ilk kez, kendi annemi özledim. O da aynı şeyi yapardı, elimi tutar, bana bir şeyler hazırlar ve beni teselli etmek için alnımı öperdi. Onsuz yıllar geçmişti ve o toprağa gömüldüğü andan itibaren ben de perişan olmuştum. Çay bardağına bakarak, bu duyguları bastırmaya çalıştım.

"Sorun yok," dedi Enzo. Ayağa kalkmış, Tex'i sandalyeye oturtmuş ve bana doğru gelmişti. Yanıma oturdu ve elini sırtıma koydu. "Onu özlediğini biliyorum."

Duygularım göğsüme takılırken, sözlerim boğazımda düğümlendi. Babamız dünyadaki en büyük fahişeydi. Geride üç kadın, dört oğul ve üç üvey kardeş bırakmıştı. Bir şekilde, biz iyi geçiniyorduk. Aramızda derin bağlar kurduk. Hiçbir şey ve hiç kimse bizi ayıramazdı. Denemişlerdi, ama biz hala güçlüydük. Enzo'ya baktım. O da benim gibi dünyaya atılmıştı, ikimizin annesi de uzun zaman önce ölmüştü. Hala hayatta olan tek annesi Benito'nunkindi, ama o da annesi ondan bir şey isteyene kadar onunla konuşmuyordu.

Derin bir nefes aldım. "Teşekkürler, Enzo," diye mırıldandım, duygularımı gösterdiği için utanç duyarak. "Sizi rahatsız etmemeliydim."

Enzo omuz silkti. "Hayır, rahatsız etmeliydin. Sana hep söylüyorum, birinin senin dertlerini dinlemesine ihtiyacın olursa, ben buradayım kardeşim." Elini sırtıma koydu. "Seni seviyorum."

Gözlerindeki samimiyete baktım. "Ben de seni seviyorum." Omuzlarım çöktü. "Ash konusunda hala ne yapacağımı bilmiyorum. O bu hayata uygun değil. Ya o da Sarah-Lynn gibi olursa?"

"Sarah-Lynn kim?" diye sordu Tex.

"O onun eski kız arkadaşı," dedi Enzo. "Bir süre önce ayrıldı çünkü bizim ne olduğumuzu kaldıramadı."

Bizim durumumuzu. Gülmek istedim. Biz canavardık. Tabii ki, o bunu kısa bir süreden fazla kaldıramazdı. Ash de farklı değildi.

babası bir pislikti, ama onun birini öldüresiye dövdüğü bir telefon aldığını sanmıyordum. Omuzlarım çöktü.

Telefonu açmamalıydım.

İçimdeki her içgüdü almamamı söylüyordu, ama Ash'i reddedemedim. Telefonu açmasaydım, beni görmezden geldiğimi düşünürdü. Bu gerçeklerden çok uzaktı. Kanepeden atladım, onu düşünürken ileri geri yürümeye başladım.

Onu görmem gerekiyor. Beni görmek istemese bile, onu tutuşturup beni görmesini sağlayacağım.

Ash beni, hiçbir şeyi umursamayan bir playboydan, her zaman onun duygularını düşünen endişeli birine dönüştürmüştü. İnledim.

"Ne zaman böyle oldum ben?"

"Tebrikler, duygularını hissediyorsun," dedi Tex, sırtıma bir şaplak atarak. "Eve git ve ona değer verdiğini söyle. Eminim sakinleşecektir."

Evet, bunu yapabilecek miyim, hiç bilmiyordum. Ama bir şeyler yapmam gerekiyordu. Saçmalıklarımı bir kenara bırakıp başımı salladım. Eve gidip Ash'le konuşacak, onu istediğimi söyleyecek, beni o kadar sert sikmesini isteyecek ve onu tuzağa düşürecektim. Mükemmel bir plandı.

"Lütfen mantıklı davran," dedi Enzo. "Onun için güzel bir şey yap. Belki onu bir randevuya çıkar." Tex'e el salladı. "Ben onunla öyle yaptım ve hemen sakinleşti."

Tex, Enzo'ya gözlerini kısarak baktı. "Bu ne demek lan? Beni sakinleştirmek için benimle randevuya mı çıktın?"

Enzo bana yorgun bir bakış attı. "Neye bulaştığını görüyor musun?

Çık dışarı." Tex homurdandı. "O hiçbir şeye bulaşmadı! Yemin ederim seni öldürürüm."

Kafamı salladım. "Benim hatam, kendi işini hallet," dedim, Tex ve Enzo bana kızgın bakarken gülerek. "Her şey için teşekkürler, Kate! Eve gidiyorum!"

"Hoşça kal, Gin!"

Enzo ve Tex tartışırken tabağı alıp dışarı çıktım. Enzo kesinlikle geri vermem için peşimde olacaktı, ama sorun değildi. Bazen onu terletmek eğlenceliydi. Eve giderken yolda yedim. Ash'e geri dönüp hala orada olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu. Midem bulandı. *Eğer evde değilse, onu bulup yakalayacağım.*

Ona defalarca gitmekte özgür olduğunu söyledikten sonra bile, bunu yapamadım. Ash beni terk ederse, tekmeleyip bağırarak onu geri getirirdim. Yavru köpeğim onu bırakamayacak kadar eğlenceliydi.

Twenty-Two ASH

Çatlak telefonuma BAKIYORDUM. Yanağım ahşap mutfak masasına bastırılmıştı.

Neden henüz aramadı?

Belki Giancarlo benim çıldırmamdan dolayı kızgındır.

Elimde değildi. Rastgele bir adamın yardım çığlıklarını duymak herkesi çıldırtırdı. Telefonu tıklarken inledim, ışık yandı ve düz arka plan belirdi, kaçırılmış aramam veya mesajım olmadığını yüzüme vurarak.

Telefonu açtım ve parmaklarım Giancarlo'nun isminin üzerinde durdu.

Onu ara!

Ya cevap vermezse? Ya hala meşgulse, birini öldürüyorsa?

Beynim hiç yardımcı olmuyordu. Alnımı masaya vurarak inledim.
Cam eşyalar tıkırdadı.

Giancarlo'yu aramalı mıyım diye sormak için Giancarlo'yu aramak istemem ne kadar aptalcaydı? Kararsızlığım hayatımı mahvediyordu. Onun numarası orada durmuş beni rahatsız ediyordu, ama daha acil olan şey

evdeki sessizlikti. Tüylerim diken diken oldu. Televizyonu açmayı düşündüm, ama Giancarlo'nun eşlik etmesine alıştığım için bunun bana bir faydası olmayacağını biliyordum.

"Ne yapmalıyım?"

Tabii ki, telefonumdan cevap gelmedi. Telefonu parmaklarımın arasından kaydırıp masanın üzerine bıraktım. İlk zil sesi kulaklarıma ulaştığında gözlerimi kapattım.

"Kahretsin!" Telefonu elime aldım ve Giancarlo'yu ararken ona bakakaldım.

Kapat! Hayır! Evet!

Kapatırsam, daha sonra yanlışlıkla aradım diyebilirdim. *Onun sesini duymak istiyorum.* Sadece birkaç saat olmuştu, ama sanki sekiz gün daha gitmiş gibi davranıyordum.

"Alo?" Giancarlo'nun yumuşak sesi beni sardı.

Neredeyse ağzımdan çıkacak olan küçük sesi yuttum.

"Selam." "İyi misin?"

Hayır. Babamla tartıştım. Sana karşı hissettiklerim konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Ne düşüneceğini bilmiyorum. "Evet."

"Oh."

Tek kelimelik cevap göğsümü sıkıştırdı. Bu ne anlama geliyordu?

"Gin..."

"Kapıdan çıkıyorum. Konuşalım."

Ön kapının açılma sesi duyulur duyulmaz telefon kapandı ve ben sandalyemden fırlayıp mutfaktan koşarak çıktım. Giancarlo anahtarlarını girişin yanındaki küçük kaseye atarken durdum. İkimiz de orada donakaldık, ne konuşuyorduk ne de hareket ediyorduk. Şaşırmış gibi değildik. Bana eve geldiğini söylemişti, ama yine de *gerçekten* evde olduğuna gözlerime inanamıyordum.

"Evlat..."

"Neredeydin?"

Giancarlo dik durdu. İçeri girdiğinden beri ilk kez elindeki tabağı fark ettim. Yemeğini yemiş miydi? Giancarlo'nun bensiz yemek yediğini bilmek içimi rahatsız eden hissi bastıramadım. Aptalcaydı; elbette bensiz şeyler yapıyordu.

"Enzo ve Tex'i görmeye gittim."

Başımı salladım ve tanıdık bir gülümseme takındım. Aslında gülümsemek istemiyordum. "Tamam." Topuklarımı döndürdüm ve mutfağa geri döndüm.

"Bekle!" Giancarlo'nun ağır ayak sesleri hemen arkamdaydı. "Ash, bekle dedim." Eli kolumu kavradı ve beni durdurdu.

Ona bakmaya cesaret edemedim. O kadar ağır hissediyordum ki sahte gülümsemeyi sürdürmek imkansızdı.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

Onun tutuşunu çektim ve o da beni bıraktı. Beni rahatsız eden ağırlık daha da arttı. Göğüs kafesimdeki sıkışma nedeniyle nefes almak bir yük haline gelmişti. Onun beni bırakmasını da istemiyordum. Kahretsin, beynim ve kalbim savaş halindeydi. Biri ne istediğini biliyordu, diğeri ise hiçbir fikri yoktu.

"Bak, duyduğun şey hakkında." Giancarlo bir adım geri attı.

Ona bir göz attım. Büyük, korkutucu bir gangsterin ayak parmaklarının ucunda sallanıp, benimle konuşmaya çalışırken ensesini ovuşturması neredeyse komikti. Bir an için tüm ağırlık kalktı ve kahkaha patladı.

Neden bu kadar gergin? Eğer gergin olması gereken biri varsa, o da benim.

Elini tuttum ve mutfağa geçtim. "Bir saniye, bunları kaldırmama izin ver."

"Bu ne?"

Sipariş ettiğim yemeklerle dolu masaya baktım. Eve kadar olan uzun yolda yemekler soğumuştu, ama onları ısıtmak için roket bilimcisi olmaya gerek yoktu.

Omuz silktim ve birkaç tabak aldım. "Hiçbir şey."

Giancarlo bir saniye içinde yanıma geldi, tabakları elimden aldı ve masaya geri koydu. "Hiçbir şey değil. Bana da yemek mi aldın?"

"Bu kadar enerji harcadıktan sonra acıkırsın diye düşündüm."

"Ve benim bu enerjiyi harcama şeklimden rahatsız değil misin?"

"Sorun etmiyorum." Bu, verebileceğim en iyi cevaptı. "Her halükarda, benim ne düşündüğümün önemi yok. Borcumu ödeyene kadar seninim."

Kalbim çarpıyordu. Aklımdan en saçma düşünce geçiyordu.

Ona borcumu asla ödemek istemiyorum. Sonsuza kadar Giancarlo Vitale'nin olmak istiyorum.

Bu milyon yıl geçse de gerçekleşmeyecekti. Ancak, artık uzun bir hayal listesine eklenmişti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Giancarlo.

Beni yakaladı ve bedenlerimizi birbirine yaklaştırdı. Karanlık bakışları beni delip geçti.

"Gitmiyorum."

Giancarlo'nun tutuşu yavaşça gevşedi ve sonunda bir adım geri attı. Anında vücudum ondan yayılan sıcaklığı özledi.

"Hadi yiyelim." Giancarlo masanın etrafından dolaşıp koltuğuna oturdu. Tabağını aldı ve tereddüt etmeden bifteği kesti. İlk mutluluk çığlığı, midemin derinliklerinde düğümlenmiş küçük topu çözdü.

"Ama sen zaten yedin." Masada bıraktığı tabağı işaret ettim.

"Oh, onu Enzo'nun evinden çaldım."

Kafamı salladım ve karşısına oturdum. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi yemeğini yiyordu. "Neden?"

"Bu onu çıldırtacak."

Neden sorusu yine dilimin ucuna geldi, ama onu geri yuttum. Giancarlo böyle bir insandı.

"Yarın geri vermelisin."

"Olmaz. Sen kimin tarafındasın, evlat?" Üzerinde bir parça biftek asılı olan çatalı bana doğrulttu. "Bana cevap verirken dikkatli ol."

O tehlikeli ses tonu geri gelmişti, vücudumun artık karşı koyamadığı ses tonu. Bu ne zaman olmuştu? Ben hep böyle miydim?

"Ben her zaman senin tarafında olacağım." Kreplerimin üzerine şurup döktüm, sonunda onları yiyebileceğim için çok heyecanlıydım. "Ama onun tabağını saklamamalısın. Buraya gelip..." Kafamı kaldırdığımda Giancarlo'nun bana geniş gözlerle baktığını gördüm.

"Ne?" Neden bana öyle baktığını anlamaya çalışarak koltuğumda kıpırdanmaya başladım.

"Her zaman, ha?"

"Ne?"

"Her zaman benim tarafımda olacağını söyledin." Giancarlo çatalını masaya koydu ve öne doğru eğildi. "Birini öldürsem bile mi?"

Boğazım düğümlendi. Onun istediği cevabı biliyordum, ahlaki cevabı da biliyordum. Giancarlo'nun koyu kahverengi gözlerine bakarak cevap verdim. "Olmak istiyorum."

Mutfaktaki hava her geçen saniye daha da sıcak ve yoğun hale geliyordu. Bu doğruydu; aramızda mümkün olmayan şeyler istiyordum. Yine de, her şeyden çok, Giancarlo'nun benim arkamı kolladığı gibi onun da arkamı kollamasını istiyordum. Tanıdığım herkesten daha fazla beni kolluyordu. Beni sınırlarımın dışına itiyordu ve bu can sıkıcı olsa da, bazen faydalı da oluyordu.

"Yemeğin soğuyacak," dedim, aramızdaki kısa sessizliği bozarak.

Aramızdaki hava rahatladı. Midemdeki düğüm çözüldü ve yemeğimi yedim. Bu, yalnız olmaktan çok daha iyiydi. Lokantada yemek yeme şansım olmasına rağmen, önümdeki adamın eşlik etmesini tercih ettiğimi fark ettim.

Düşünmem gereken çok şey vardı.

Sabah saat beşte uyandım. Komodinde hiçbir not yoktu. Evde miydi, yoksa bu sefer not bırakmamış mıydı? İkinci düşünceyle midem kasıldı, ama bunu görmezden gelerek yataktan atladım. Koridordan koşarak Giancarlo'nun kapısına kadar gittim. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım, ama kapı açıldı. Yumruğum havada kalmış, Giancarlo'ya bakıyordum. Gömleksizdi, saçları dağınıktı ve sakalı her zamankinden daha kalındı. Çok seksi görünüyordu. Arzu, üzüm asmaları gibi etrafımı sarmışken, penisim seğirdi.

"Günaydın,
evlat."

"Günaydın,
efendim."

Giancarlo homurdandı. "Bu sabah biri sikini yalatmak istiyor." Beni geçerek gülümsedi. Kapısı arkasından kapandı.

Ben gülmüyordum. Giancarlo'nun ağzının benim sikimi sardığını düşünürken vücudum arzuyla titriyordu.

"Kahvaltıya inecek misin?" diye bağırdı Giancarlo.

"Geliyorum."

"Henüz gelmiyorsun," diye bağırdı Giancarlo.

Penisimi avuçlayarak inledim. O lanet olası bir baş belasıydı. Seks yapmayalı çok uzun zaman olmuştu ve ben bağımlı değildim, ama yoksunluk belirtileri hissetmeye başlamıştım. Giancarlo'nun seksi kıçı uyanık olduğum her anı *ve* rüyalarımı mahvediyordu.

"Neden bu kadar erken kalktın? İşe mi gitmen gerekiyor?"

Giancarlo birkaç tava alırken bana baktı. "Hayır, işim yok." Yüzünde bir gülümsemeyle kelimeyi havada alıntıladı. "İncelemem gereken birkaç dosya var, ama bunu evden de yapabilirim."

Evet, evde kalıyor!

"Çok mutlu görünüyorsun."

"Öyle mi?" Yanaklarımı ovuşturdum. "Kahveyi ben yaparım." Yapabileceğim tek şey buydu.

"Eskiden bu kadar erken kalkmazdım. Şimdi lanet bir köpeğim var ve uyku düzenim mahvoldu," diye mırıldandı Giancarlo.

"Ben köpek değilim." Ona sert bir bakış attım. Bu vahşi adam bana gülmeye cüret etti. Beni kızdırmak için böyle şeyler söylediğine yemin ederim. "İkimizden biri köpekse, o da sensin. Büyük bir boğa mastifi. Tıpkı bir boğa mastifi gibi salya akıtıyorsun."

Giancarlo'nun kaşları neredeyse saç çizgisine değecekti. "Öyle mi? Köpeğin küçük dişlerine bak. Ya da belki şimdi kedi yavrusuna dönüşüyorsun. İlk tanıştığımızda korkmuş küçük bir tavşandın."

İçimden inledim. "Senin neyin var? Neden beni hayvanlarla karşılaştırıyorsun?"

"Yavru hayvanlarla." Sırıttı. "Eh, çoğunlukla bunu yaptığımda bana saldırdığın için."

"Senin zihinsel bir sorunun var." Giancarlo

güldü. "Oh, hiç bilmiyorsun."

"Biliyorum." Birlikte çok zaman geçirmiştik. Giancarlo hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye çalıştım. Başlangıçta bu bir alışkanlıktı, ama onunla ne kadar uzun süre kalırsam, bu adam hakkında o kadar çok şey bilmek istedim.

Giancarlo'nun telefonu çaldı. Uzanıp, somurtarak telefonu aldı. Tam bir bebek gibiydi. Sabahları bir şeyler yapmak zorunda kalmaktan nefret ederdi. Sabahları kızgın olmadığı tek zaman, ya seks ya da gerçekten iyi yemekler yüzündendi.

"Ne?"

Yemeğime dalarken onu dinlemedim. Basit bir kahvaltıydı, ama her lokma cennetten bir parça gibiydi. Bir daha asla yemek pişirmek zorunda kalmayıp sadece Giancarlo'nun yemeklerini yiyebilseydim, bunu yapardım.

"Evet, evden çalışıyorum. Evet, her şeyi halledeceğim." Giancarlo bana gülümsedi ve uzanıp ağzımın köşesini sildi. "Benito, ikimiz de benim işimde iyi olduğumu biliyoruz. Gün sonuna kadar her şeyi halledeceğim." Telefonu kapattı.

"Yoğun bir gün mü? Eğer çıkman gerekiyorsa..."

Giancarlo ağzını doldurdu ve bana eliyle işaret etti. "Gitmem gerekmiyor. Merak etme, yavru. İşimi bitirince seni parka ya da yürüyüşe çıkaracağım."

Ona gözlerimi devirdim. "Sen tam bir komedyensin." Masaya eğildim ve ona en sert bakışımı attım. Pek etkilenmiş görünmüyordu. "Boynuna tasma ve kayış takılması gerekenin sen olduğunu hiç düşündün mü? Sonuçta Gin, en çok dört ayak üstünde dururken güzel görünüyorsun."

Giancarlo öksürdü ve göğsünü vurarak öksürdü. Kahve fincanımın arkasına gülümsememi sakladım, gülmemek için elimden geleni yaptım.

"Oh, bunu sen istedin, evlat."

Belki de öyle.

Kahvaltıyı çok çabuk bitirdik. Giancarlo ile duş almak istedim, ama Benito'nun sesi ciddi geliyordu. Onun işine engel olmak istemedim. Duştan sonra, saçımı kurutmaya zahmet etmeden giyindim ve Giancarlo'yu aradım.

Mıknatısın metali çekmesi gibiydim. Onu kolayca evindeki ofisinde buldum. Orayı nadiren kullanırdı. Onunla yaşamaya başladığımdan beri iki kez tozunu almıştım. Odaya girip onu izledim. Sanki gerçekten ofisteymiş gibi beyaz bir gömlek ve siyah pantolon giymişti. Önünde yığınlarca evrak vardı, çift bilgisayar ekranının ışığı yüzünü aydınlatıyordu.

Yapacak çok işi vardı. Onu yalnız bırakmalıydım. İlk başta kıpırdamadım, orada durup onu izlemekten memnunum. Sonunda, kendimi harekete geçirdim. O işini bitirene kadar kendimi meşgul edebilirdim.

Ona o kadar bağımlı değildim, değil mi?

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Giancarlo. Gözleri elindeki kağıtlardan hiç ayrılmadı.

"Odama."

Giancarlo'nun kaşları çöktü. Aklından ne geçiyordu acaba?

"Kalabilirsin."

Dudaklarım gülümsedi. Giancarlo okurken yanında oturmaktan başka bir şey yapmasam bile kalmak istiyordum. Onun yanında olmak beni rahatlatıyordu. Ellerinin kanla kaplı olduğunu bilsem de, yine de bana dokunmasını istiyordum. Beni sıkıca sarmasını.

"Temizlenmem lazım."

"Bunu yapacak birini bulabilirim."

O cümlesini bitirmeden başımı salladım. "Hayır, yemek yapamam. En azından bunu yapabilirim." *Ayrıca, senin yanında daha fazla kalırsam, kalbim ve sikim patlayabilir. İkisi de patlamasın istiyorum.*

Giancarlo bana baktı. "Tamam. Fazla bir şey yapmana gerek yok."

Başımı salladım ve ofisten çıktım. Göğsümü ovuşturdum. *Aptal şey*. Ne istediğini bilmiyordu. Bekaretini kaybetmenin seni aşk hastası bir köpek yavrusu haline getirdiğini birçok kez duymuştum. Seks harikaydı, ama benim olmak istediğim canavarı çeken tek şey bu değildi. Giancarlo bana karşı nazik davranan ilk kişiydi... Aslında nazik değil, ama beni olduğum gibi gören ilk kişiydi. Bu sürekli gidip gelme durumu bana hiç yardımcı olmuyordu.

Kararı Giancarlo'ya bırakacağım.

Farkına varmadan mutfak işlerini bitirmiştim. Çay yaptım ve Giancarlo'ya götürdüm. O telefonda konuşuyordu ve ben ofiste durup onun konuşmasını dinledim. Giancarlo'nun aptal olmadığını biliyordum, ama bu kadar sofistike konuşacağını beklemiyordum.

"Planlar şu anda ilerliyor. Evet, tüm formlar belediyeye teslim edildi. Herhangi bir sorun yaşarsanız, işleri ilerletmek için ilgili departmanla iletişime geçebilirim. Ah, çok teşekkür ederim." Bana eliyle işaret etti.

Anlık sersemliğimden kurtuldum ve fincanı masaya koydum. Geri çekilmek istedim, ama Giancarlo bir adım bile atamadan beni yakaladı.

"Anlıyorum. Şu ana kadar planlar çok makul." Karşıdaki kişi konuşmaya başlayınca ağzını kapattı. Birkaç boğuk kelimeden fazlasını anlayamadım.

Giancarlo teşekkür etti. Aklım ne yaptığımı anlamaya fırsat bulamadan vücudum harekete geçti. Dudaklarımız kısa bir süre birbirine değdi. Utangaç bir gülümsemeyle geri çekildim. O bana şaşkın şaşkın bakarken ben onun elinden kurtuldum. O bir şey söylemeden ofisinden çıktım.

Ne halt ediyordum ben? Elimi göğsüme bastırırken kalbim *deli gibi* atıyordu. *Giancarlo'nun dudaklarının yumuşak olduğunu düşünüyordum.*

Dudaklarıma dokundum. Hala o küçük öpücüğün etkisiyle titriyorlardı. Kafamı salladım ve odama koştum.

Temizlik, temizlik yapmayı düşün. Vücudumu hareket etmeye, toz almaya zorladım. Yavaş yavaş kendimi temizlik yaparken kaybettim.

"Hey, evlat."

Kafamı odadan dışarı çıkardım. Giancarlo duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu.

"Evet?"

"Ne yapıyorsun?"

Başımı yana eğdim. Ne yaptığım oldukça açıktı, ama yine de ona cevap verdim. "Temizlik... neden?"

Giancarlo seks mi yapmak istiyordu? Beni defalarca reddettikten sonra çoğunlukla geri çekilmiştim. Benim samimi olmadığımı falan düşünüyordu. Doğrusu, ona saldırmamak için tüm gücümü kullanıyordum. Onun yanında penisim sürekli sertleşiyordu ve tek istediğim, penisimin etrafında onun sıkı ve sıcak kıçını hissetmekti.

"Sadece soruyorum." Giancarlo arkasını döndü.

Dağınık yatağa bir göz attım. *Sonra hallederim*. Giancarlo'nun peşinden koştum ve kolunu tuttum. "Bana ne sormak istemiştin?"

Giancarlo bana baktı. Yüzünde yine gergin bir ifade belirdi. "Siktir et bu boku." Kollarımı yakaladı ve beni duvara yapıştırdı. Üzerime eğildi, beni kapana kıstırdı. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve ben kendimi isteyerek ona sundum. Dudakları benimkilerle ateşli, tutku dolu bir öpücükle buluştu. Gömleğini tutup pantolonundan çıkardım. Parmaklarım çıplak teni arzuluyordu. Giancarlo'nun gövdesine dokunduğu anda, öpücüğün içinde inledim.

Daha fazla.

Dudaklarını ısırdım, ellerimi beline doladım. Ellerimi pantolonunun içine soktum, tırnaklarım kıçına saplandı. Arzu dolu bir titreme içimi kapladı.

"Siktir, evlat, yavaş ol."

"Hayır."

Giancarlo derin bir inilti çıkardı. "Siktir, bu çok seksi. Tamam, ama şunu çıkarayım."

"Benim sikim senin içindeyken ne çıkarmak istiyorsan çıkarabilirsin." Bazen ağzımdan çıkanların nereden geldiğini bilmiyordum, bazen de bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Giancarlo onu içimden çıkardı. Bu açgözlü, kontrol edilemez, talepkar adam. Onunla birlikteyken hayatımın kontrolünün bende olduğunu hissediyordum. Kendim gibi hissediyordum.

"Oda." Maraton koşmuşum gibi ciğerlerimden hava girip çıkıyordu.

Giancarlo gömleğini yırttı. Düğmeler her yere saçıldı, parke zemine çarparak gürültü yaptı. "Beni burada sik!"

Kafamı sallarken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. "Hayır, ben istiyorum..." Dudaklarımı yaladım, hala Giancarlo'nun tadı ağzımdaydı. "Bir turdan fazlasını istiyorum. Elin hala iyileşiyor. Yanlış pozisyonda çok uzun süre bir şey yapabileceğini sanmıyorum."

Giancarlo benimle tartışmaya hazır görünüyordu. Onu susturacağını bildiğim tek şeyi yaptım. Parmak uçlarımda yükselip onu tekrar öptüm. "Şimdi yatağa, lütfen."

Lanet olası bir köpek yavrusu beni testislerimden yönlendiriyordu. O büyük, geyik gözleriyle bana bakarken, onu vücudumla boğmak ve sonra merhamet dilene kadar onun sikini sürmek istedim. Hiç böyle bir şey yapmamıştı. Kimse o küçük canavarın gibi dayanıklılığa sahip değildi.

Dudaklarım, onun iki öpücüğünden dolayı hala karıncalanıyordu. Daha fazlasını istedim, onu vücuduma çekip, dudakları morarana kadar öpmek ve nefes almaya çalışırken gelmesini istedim. Ash döndü ve ben de onu takip ettim, ayaklarım yerde sürünerek onun peşinden yürüdüm. Sanki benim aletime görünmez bir tasma takılmış gibi hissettim.

Neden onun yanında hiç işlevsel olamıyorum?

Bir dakika önce normal halimdeydim. Bir dakika sonra, onun yanında olmak, ona dokunmak, onu hissetmek, onun üzerine çıkıp onu ezmek için can atıyordum. Ash, gerçekleşmeyi bekleyen bir bağımlılıktı.

Onu odasına kadar takip ettim. Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle beni bekliyordu. Gözlerinde açlık vardı, çok sevdiğim o inkar edilemez ateş. Yatağa doğru yürüdüm, giderken kıyafetlerimi yere attım. Oturduğumda Ash hemen yanımdaydı, üstüme tırmandı. Dudakları

benim dudaklarıma çarptı. Ben de onu öptüm, daha fazlasını istedim, tırnaklarımı sırtına geçirdim ve onu olabildiğince yaklaştırdım. Birbirimize eriyip gitmemizi istedim.

En son ne zaman birini öpmüştüm? Sarah-Lynn bir an aklımdan geçti. Evet, yatağıma aldığım son kişi oydu. Öptüğüm tek kişi. Bu yıllar önceydi. Benim kuralım her zaman dudaklarımın sadece sik emmek veya yalamak için olduğu yönündeydi. Ama Ash ile mi? Lanet olsun, devam etmek istedim. Artık dayanamayacak hale gelene kadar onun beni öpmesini hissetmek istedim. Neden bu kadar tatmin ediciydi? Sanki yeniden gençleşmişim gibiydim, sadece öpüşme olasılığı beni o kadar heyecanlandırıyordu ki, aklım sikmekten bile uzaktaydı.

"Yüzüstü yatmanı istiyorum," diye fısıldadı Ash ağzıma.

"Ne? Beni arkadan sikmek mi istiyorsun? Yüzümü görmek istemiyor musun?"

"Yap şunu," diye mırıldandı Ash dudaklarıma.

"Lütfen." İnledim. "Bu hile yapmak."

"Ne? Lütfen dediğimde bu kadar mı hoşuna gidiyor?" Sırıttı. "Lütfen, efendim. Benim için yüzüstü yatabilir misin?"

Hemen yuvarlandım. "Lanet olası köpek yavrusu," diye mırıldandım.

Elini kıçıma vurdu. "Oopsie," diye dedi, ben ona baktığımda. "Elim kaydı."

"Saçmalık." Ash kıçıma tekrar vurdu, bu sefer daha sert. Titredim. "Lanet bir canavar yarattım."

Yanaklarım ayrılmıştı. Nefesimi tuttum. Ash'in gözleriyle deliğimi siktiğini neredeyse hissedebiliyordum. Birkaç parmağını üzerinde gezdirdi. İçgüdüsel olarak kaslarımı sıktım, çarşafları kavrayıp tutunurken kaslarım gerildi.

"Orada ne yapıyorsun dostum?"

"Adam mı? Bana ilk kez böyle seslendin. Genelde 'evlat' dersin."

"Sen neredeyse bir bebeksin. Yirmi iki yaşındasın." Başımı salladım. "Sanki bir bebeği kaçırıyormuşum gibi. Senden on üç yaş büyüğüm."

"Ne olmuş yani?" diye sordu Ash. "Ne kadar genç olursam olayım, kimse seni benim gibi tatmin edemez."

Burun kıvırdım. "Sen kendini beğenmiş küçük bir... Ah, lanet olsun." Sözlerim, ıslak bir sıcaklık kalçalarımın arasına kayarken iniltiye dönüştü. "Yine porno mu izliyordun?"

Ash bana cevap vermedi. Bunun yerine, dili deliğime kaydı, hevesle yalarken kıvrılıp döndü. Kalçalarımı daha da ayırdı,

sıcak nefesi omurgamda titremeye neden oldu. Daha fazlasını isteyerek geriye doğru ittim.

"Siktir."

"İyi mi?" diye sordu Ash.

"Durma," inledim. "Sonra sor." "Göt herif."

"Yaladığın şey bu," diye mırıldandım.

Ash dilini deliğimin derinliklerine sokana kadar güldüm. Gülüşüm boğuldu. O inlerken ben de sertçe yutkundum ve kalçalarımı salladım. Bu titreşimler testislerimi sıkılaştırdı. Elimi kalçalarımın altına soktum ve penisimi kavradım. Ben okşarken Ash daha derine, daha sert, daha hızlı daldı.

"Siktir!"

Sanki açlıktan ölen bir adam gibiydi. Daha fazla derinleşmesinin imkânsız olduğunu düşündüğüm anda, daha da derine daldı. Ben de geri iterek, zevk beni sardığında yüzüne binerek, boşalmama neden olacak kadar tahrik oldum. Ash yanaklarımdan tuttu, parmakları etime batarken arkamda inleyip nefes nefese kaldı.

"Böyle devam edersen, boşalacağım," diye mırıldandım.

Ash'in yalaması daha da şiddetlendi. Her vuruş çılgınca hale geldi. Ben de daha hızlı okşadım, o işini yaparken neredeyse elimi sikiyordum. Ash devam ederken, kıçımı ateşli bir şekilde yalarken, o kadar sert boşaldım ki yıldızlar gördüm. Onun dili deliğime vurmaya devam ederken, ben de nefes nefese yere yığıldım.

"Siktir, yavaşla."

"Hayır," diye nefes

nefese söyledi.

"Bu lanet olası hayır ne demek?" diye sordum.

Ash güldü, sesi göğsümü sıkıştırdı. "Bana kendimi savunmamı söyleyen sensin. Yavaşlamak istemiyorum, o yüzden yavaşlamayacağım. Sen orada yatıp kabul et."

Siktir. O boğuk ses, onun altında yatakta kalmak istememi sağladı. Bir parmağı girişime daldı. Ash bir tane daha ekledi, sonra bir tane daha. Parmaklarını açarak, beni hevesli parmaklarıyla gerdi. Lezzetli bir yanma hissi omurgamda yayıldı. Zaten bitkin olan sikim altımda seğirdi. Nasıl oluyor da sikimi her zaman böyle canlandırabiliyordu?

Ash'in parmakları çekildi. Boş kaldım, bu hissi hiç sevmiyordum. Omzuma baktım. Ash çılgındı, kıyafetlerini çıkarıyor

ve çekmeceye doğru koşmadan önce bir kenara attı. Ona, odasına gittiğimizde kullanması için bir sürü kayganlaştırıcı ve prezervatif vermiştim ve bir yığınını alıp yatağın üzerine dökmesinden, hepsini kullanmayı planladığını düşündüm. *Sormak istediğim şey bu kadar. Uzun bir süre meşgul olacağım gibi hissediyorum.*

Gözlerim Ash'i süzdü. Benimle kaldığından beri biraz kilo almıştı. Birlikte iyi yemek yiyorduk, annemin her zaman en sevdiği, onun deyimiyle "kilo aldırıcı" tarifleri. Benimle yemek yiyebilmesine seviniyordum. Kameraların önünde bile, benim yanımda olduğunda daha iyi olduğunu fark etmiştim. Bu düşünce dudaklarıma aptalca bir gülümseme yaydı. Kim tahmin edebilirdi ki, birinin hayatında olumlu bir etki yaratacağım?

Ash dişleriyle bir prezervatif açtı. Hala acemi gibi beceriksizce prezervatifi takmasını izledim. O lanet olası garip hareket beni içimden gülümsetmişti. Ash başını kaldırdı, yeşil ve altın rengi benekli kahverengi gözleri benimkilere bakıyordu. Bana öfkeyle baktı.

"Bana gülüyor musun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Gülüyorsam ne

olmuş?"

Dilini şaklattı. "Tamam."

Ash bir yastık aldıktan sonra kolumu tuttu. "Dön. Kaldır."

Söyleneni yaptım, bunun nereye varacağını merak ederek. Ash yastığı kalçalarımın altına sıkıştırdı, benim için mükemmel bir yükseklik elde edene kadar ayarladı. Bacaklarımı tuttu, havaya kaldırdı ve sonra geriye doğru bastırdı, beni neredeyse ikiye katladı. Ben homurdandım.

"Ne yapıyorsun..."

"Konuşma."

Yüzündeki kararlı ifade çok seksi görünüyordu. Dudaklarını yaladı, bu hareket dudaklarında ince bir parlaklık bıraktı ve bu da onu tekrar öpmek istememe neden oldu. Ash, benim deliğime kayganlaştırıcı sürdü, sonra aynı şeyi kaplı penisine de yaptı.

Siktir, keşke onu çıkarabilsen.

Bir keresinde prezervatif kullanmadan seks yapmıştık, ama o anlık bir hevesti. O zamandan beri, tekrar onu arzuluyordum. Onun her parçasını hissetmek istiyordum.

Bu da benim hiç yapmadığım bir başka şeydi, prezervatifsiz seks yapmak. Sanki o kişiye güvendiğimi, onunla daha fazlasını istediğimi söylüyormuşum gibi. Ash'e bakarken midem sıkıştı. *Onunla birlikteyken bu dünyanın en kötü şeyi olmazdı.* Ash, ihtiyacım olan kısımlarımı dengeliyordu. Beni

beni hayatta tutuyordu, ayakta tutuyordu ve her somurtkan, yapışkan an ve gözlerindeki üzgün ifadeyle, ben giderek ona çekiliyordum.

Ash aletini kıçıma gömdü ve ben çığlık attım. Aklım o kadar meşguldü ki, onun beni açmaya hazır olduğunu fark etmemiştim bile. Bacaklarımın arkasını bastırarak beni yerinde tuttu ve içime girdi. Onun büyük aleti beni parçalamaya çalışırken kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Aletime uzandım ama o başını salladı.

"Böyle kabul et," diye nefes nefese söyledi. "Ben söylemeden dokunma." İnledim. "Tüm bu özgürlük kafana vurmuş," diye düşündüm.

Ash tereddüt etti. "Ben öyle demek istemedim..."

Kafamı salladım. "Devam et, Ash. Bana tam olarak ne yapmak istediğini söyle." Kulağımı kapattım. "Bekliyorum, yavru."

Yüzünde beliren gülümseme ayak parmaklarımı kıvırdı. Ben bunun için yaşıyordum, sahte gülümsemeler ve zoraki kahkahalarla örtülmemiş, gerçek ve samimi anlar için. Yavaş yavaş, gerçek Ash ile tanıştım. Sürpriz bir şekilde, onun her yönünü tanımak istedim. Her şey yüzüme patlasa bile, Ash'i bırakamazdım.

"Siktir, her zaman çok sıkısın," diye nefes nefese konuştu Ash. "Çok seksisin."

Ellerim yukarı uzandı, onun penisi prostatıma sürtünürken çarşafları kavradım. Vücudumu bir sıcaklık sardı, vücudumda ince bir ter tabakası oluşmaya başladı. Çarşafları daha sıkı kavradım, olabildiğince fazla hissetmeye çalışırken ona doğru geri doğru itiyordum. Göğsüm inip kalkarken, bir fahişe gibi inliyordum. *Ash bana ne yapıyor böyle?* Gözlerimi kapattım ve her şeyin ne kadar iyi hissettirdiğine odaklandım, ama o anda keskin bir acı yanağımı yaktı.

Gözlerim birden açıldı. Ash'e göz kırptım, eli az önce bana tokat attığı anda olduğu gibi hala havadaydı. Yüzündeki ifade karardı, kaşları çatıldı ve o kadar sert bir şekilde ileri doğru hamle yaptı ki nefes almayı unuttum.

"Bana bak," diye bağırdı. "Gözlerini kapatma lan."

"Siktir!" Kafamı salladım, çevirdim ve ona diğer yanağımı uzattım. "Tekrar."

Ash'in eli yüzüme çarptı. O bana vururken, sikim sıçradı ve tekrar canlandı. Elimi uzattım, bacaklarımı tutarak pozisyonumu korudum ve o bana tekrar vurdu. Ve tekrar. Bu tatlı küçük yavrunun böyle sadist bir tarafı olduğunu kim bilebilirdi? Yüzüm alevler içinde kalırken, boynumdan göğsüme yayılırken şikayet etmedim. Ash uzandı, parmakları meme uçlarımı kavradı. Ben onun altında kıvranırken, birini diğerinden sonra sıktı.

Sinir bozukluğu içimi kapladı. "Bütün bu saçmalıkları nereden öğrendin?" diye homurdandım. "Başka kimseye dokunmasan iyi olur."

Kafasını sallayarak inledi, koyu renk saçları yüzüne düştü. Bana taşındığından beri saçları uzamıştı. Hoşuma gitmişti.

"Hayır," diye patladı Ash sonunda. "Çalışıyordum."

Sırıttım. "Kendine ödev mi veriyorsun, evlat?"

"Sana söyledim, ben çocuk değilim," diye homurdandı. Eli yanağıma çarptı ve testislerim gerilince gözlerim karardı. "Hoşuna gitti, ha? Yani, bana çocuk diyorsun, ama sen benim kalın sikimi kıçına soktumda tahrik olan büyük, kötü bir adamsın, değil mi? Sanırım benim için bir fahişe gibi inlemeye devam ettiğin sürece bana öyle demeye devam edebilirsin."

Ağzım açık kaldı ve Ash'e geniş gözlerle baktım. Yanaklarında ve boynunda hafif pembe bir renk vardı. Ağzından çıkan her kelime büyük bir özgüvenle söylenmişti, ama onun her zamanki gibi gergin olduğunu anlayabiliyordum. *Bu çok sevimli.*

"Haklısın," diye inledim, ona bakarken. "Senin için bir fahişeyim."

Ash durdu, neredeyse devrilecekken kendini toparladı. Yüzümü inceledi, sanki yalan söylüyor muyum diye anlamaya çalışıyormuş gibi. Ona gülümsedim, eğildim ve parmaklarımı sikimin üzerinde gezdirip zonklayan deliğime doğru ilerlettim. O izlerken, üç tanesi sikine sıkıca yerleşene kadar tek tek içime soktum. Sınırlarıma kadar gerildim ve her saniyesinden zevk aldım. Bu sefer Ash'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Beni daha sert sik," diye inledim. "Hadi. Beni ne kadar istediğini hissetmek istiyorum."

Derinlerinde ateş alevlendi. Ash öne doğru sıçradı ve deliğime o kadar sert çarptı ki başımı geriye attım, ama sadece bir saniye. Yüzünü görebilecek kadar dik durduğumdan emin oldum. Aç deliğimi mahvederken gözlerinin üzerimde olmasını istedim. Parmakları etime gömüldükçe kalçaları kendi iradesiyle hareket ediyordu. Ondan alabileceğim her izi, çürüğü ve tırnak izini istiyordum. Ash bunu biliyor gibiydi. Daha derine gömülerek, ben nefes nefese kalırken, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadan içime girdi.

Ta ki bakışlarım onun vücuduna kayana kadar. Bu açıdan daha fazlasını görebiliyordum. Orada, karnında, bir çürük mü vardı? Dokunmak için uzandım, ama o çekildi.

"O ne?" diye nefes nefese sordum.

Başını sallamadan önce aşağıya baktı. "Temizlik yaparken aptal tezgaha çarptım. Sorun yok," dedi, içinden bir inilti kaçtı

"Sadece dokunma."

"İyi olduğundan emin misin?"

"Boşaldığımda daha iyi olacağım," dedi.

Gülerek, "Sen de bana dönüşüyorsun, yemin ederim," dedim.

"Hayır," diye başını salladı. "Ben sadece benim. Sonunda."

Kalbim bir an durdu. Bu, o aptal sahte gülümsemenin ardındaki kişi miydi? Benim o kadar nefret ettiğim yapmacık ifadeler mi? Ash'in katmanlarını soymak çok iyi geliyordu. Cilt cilde değdiğinde zihnim bir kez daha onunla doldu ve odaklanmamı sağladı.

Ash'in hareketleri içimde kaldıkça daha da düzensiz hale geldi. Gözlerindeki donuk ifadeyi gördüm, inlemelerinin derinleştiğini duydum, ta ki boşalmak üzere olduğunu anlayana kadar. Penisim zonkluyordu, ön sıvı damlaları derimden aşağı akıyordu. Ash penisimi kavradı ve sıvazladı, beni doruğa ulaştırdı. Başımı geriye attım ve vücudum titreyerek şiddetle boşaldım. Gözlerim geriye devrildi ve tam ve mutlak bir mutluluk hissine kapıldım.

"Ash!"

"Oh, Tanrım. Giancarlo... Ben... Ben... Kahretsin!"

Titreyerek içime sert ve hızlı bir şekilde girdi. Tek durmadan mırıldandığı şey, deliğimin ne kadar sıkı, çok sıkı ve çok iyi olduğuydu. Ben kendime gelmeye çalışırken o aklını kaçırdı, ben de sırıttım. Sonunda oturdu ve bana baktı. Kaşlarını çattı.

"Ne?" diye sordum, midem altüst olmuştu. "O bakış da neyin nesi? Beğenmedin mi?"

Ash sertçe başını salladı. "O değil," diye nefes nefese konuştu. "Hile yaptın. Parmağını benim sikimin yanına sokmak adil değil."

Ona göz kırptım ve sonra kahkahaya boğuldum. O somurtmaya devam etti. Elimi uzattım, boğazından tuttum ve dudaklarımız çarpışana kadar onu aşağı çektim. Dilim ağzına girdi, her santimini yaladı, ta ki o inleyip kollarımda gevşeyene kadar. Onu bıraktığımda, yüzünde yine sersemlemiş bir ifade vardı, sanki çok fazla esrar içmiş gibi. O ifadeyi çok sevdim.

"Yine," diye inledi Ash.

Kafamı salladım. "Hayatta olmaz. Az önce bana tokat attın ve kıçım ağrıyor. O lanet şeyin ne kadar büyük olduğunu biliyor musun?"

Ash başını eğdi, yüzünde çılgın bir ifade vardı. "Tekrar yapmak istiyorum."

"Lanet olsun," diye inledim. "Senin neyin var böyle? Yani, kıçıma girene kadar hep sessizsin, sonra birden psikopatlaşıyorsun." Çekildi, prezervatifi çıkarıp attı. Ash uzanıp başka bir prezervatif aldı ve dişleriyle tuttu, sonra vücuduma tırmandı. Yüzüme oturup sikini ağzıma soktuğunda deliğim zonkladı ağzıma soktu.

"Daha fazla."

"Siktir. Tamam, tamam."

Pes ettim. Dilim onun sikini yaladı ve ondan bir inilti kopardı. Ash, ben onu temizlerken bana bakıyordu, sonra sikini tutup boğazıma soktu ve deli gibi yüzüme sikini soktu.

"Bunu her zaman yapmak istiyorum," diye inledi. "Bir dahaki sefere, önce yüzüne sikip atacağım. Sen de gerçekten çeneni kapat."

Ellerim kalçalarını sıkıca kavradı. Ash gülerek başını salladı. ben.

"Daha sert," dedi. "Beni istediğin kadar sıkı tutabilirsin. Bu sana karşı yumuşak davranacağım anlamına gelmez."

Siktir, deli bu. Bayıldım.

Tavana bakarken dumanı üfledim. Ash, artık boşalamayınca sigaralarımı ve çakmağımı kapmak için acele etti. Çoğunlukla ona sert bir bakış attığım, bacaklarımın çalışmamasının onun suçu olduğunu söylediğim ve kafasına bir tokat attığım için. İyi bir köpek yavrusu gibi, onları getirdi. Şimdi onun yatağında yatmış, hayatımda neler olup bittiğini düşünüyordum. "Daha önce benimle ne hakkında konuşmak istemiştin?" diye sordu Ash, göğsümün üzerine uzanmış göğsümde uzanmış, parmaklarıyla cildimde görünmez desenler çiziyordu.

Ona baktım. "Ne hakkında?"

"Evet," dedi. "Bir şey söylemek istedin, ama biz... bilirsin, o sırada pek konuşmadık."

Ben kahkaha attım. "O karşılaşma boyunca bana fahişe dedin, ama şimdi seks kelimesini söyleyemiyor musun?"

Yanakları kızardı. "Siktir git."

Daha da sert bir şekilde sırıttım. "Ah, şimdi de benim gibi siktir git diyorsun." Dilimi şaklattım. "Ben lanet olası harika bir etkiyim."

Ash göğsüme vurdu, bu da beni sırıtmaya itti. "Söyle bana! Lütfen," dedi.

Doğru. Ash beni pretzel gibi ikiye katlayıp, dizlerimin üzerinde sikip, sonra tekrar sikini yalatmaya karar vermeden önce, ona bir şey sormak üzereydim. O kadar çok tur attık ki, beynim de bacaklarım gibi lanet olasıca işe yaramaz hale gelmişti. O, tam anlamıyla beni *sikerek aptallaştırmıştı*, tersi değil.

"Gin," diye fısıldadı.

"Bana Gin demen hoşuma gidiyor," dedim dalgın dalgın, boş elimle kolunu okşarken. "Ve efendim. Sikimi çok sertleştiriyor."

"Bana ne söyleyecektin, söyle, ben de senin için dizlerimin üstüne çöküp ikinizi de çağırayım."

"Siktir," diye inledim. "Sikim ölmüş durumda ve hala bana sakso çekme ihtimalin beni tahrik ediyor. Bu bokun tehlikeli olmaması imkansız."

"Ne boktan?" "Bu.

Biz."

Ash durakladı. "Biz mi?" diye sordu. "Peki biz neyiz?"

Nefesimi tuttum. Siktir, ya şimdi ya da asla. Artık kendimi tutamazdım ve o kadar uzun ve derin bir sikişten sonra, tutmak da istemiyordum. *Öyleyse neden midem bu kadar gergin? Çok gerginim.* Kendime güldüm. Ash'in gözleri benimkilere doğru kaydı ve bakışlarında bir soru gördüm. Kafamı salladım. Ona kafamda neler olduğunu açıklamaya çalışmak, Rubik küpünü çözmeye çalışmak gibi olurdu.

"Hadi çıkalım," diye patladım.

Ash kollarımdan kendini itti. Onu hemen geri istediğim için neredeyse sözlerimden pişman oldum. Aşırı ısınmış olsam ve üç şişe su daha içebilecek durumda olsam da, onun yanımda olmasını istiyordum. Ash gözlerimin içine baktı.

"Benimle dalga geçip geçmediğini anlayamıyorum." "Gülüyor muyum?" diye sordum.

"Bir dakika önce gülüyordun."

"O bir dakika önceydi!" Ciğerlerimi dumanla doldurdum ve onun yüzünden uzaklaştırdım. "Lanet olsun, evet de artık!"

"Ciddi misin?"

Göğsüm sıkıştı. "Evet. Neden? İstemiyorsan, söyle. Bunun ne olduğunu biliyorum, sadece seks ve para, ama..."

"Tamam."

Ona göz kırptım. "Ha?"

"Sağır mısın?" diye sordu, alaycı bir şekilde, benim aksanımı taklit ederek, sonra sırıttı. "Evet, seninle çıkmak istiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye cevapladı ve eğilip dudaklarıma masum bir öpücük kondurdu. "Nereye gideceğiz?"

"Henüz ayrıntıları belirlemedim," dedim dürüstçe.

"Tamam. Oh, her zaman bizim için yemek
pişirebilirim."

Midem tamamen yeni nedenlerden dolayı bulandı. "Ben bir randevuya çıkmak istiyorum diyorum, sen ise beni tekrar zehirlemeyi denemek mi istiyorsun?"

Ash karnıma sertçe vurdu, ben de inledim. "Adi herif!"

"Evet." Kolumu tekrar onun omzuna doladım ve o da bir kez daha bana yaslandı. "Ama ben senin pisliğinim."

Birkaç kağıt aldım ve üst üste koydum. Sayfalardan birine göz attığımda rakamlar gözüme çarptı. Giancarlo hâlâ telefonda konuşuyordu. Onu izlemekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Randevumuz bu akşama kadardı ve ben evi çoktan temizlemiştim. Giancarlo'nun dikkatini yine seksle dağıtırsam, Benito'nun bizzat evimize gelip onu ofise sürükleyeceğinden oldukça emindim.

Siktir et. Uslu durup bekleyebilirdim. Giancarlo'nun karşısındaki koltuğa oturdum ve gözden geçirmek istediğim kağıtları önüme koydum. *Zaman geçirmek için biraz matematik yapacaktım*. Bana bir hesap makinesi uzatıldığında gözlerimi kırptım.

Onu alıp yanıma koydum. Haftalarca evde yalnız kaldığım zamanlarda, matematik yapmanın ezici yalnızlıktan kendimi uzaklaştırmanın kolay bir yolu olduğunu öğrenmiştim. Hesap makinesi kullanmadan bunu yapmak için kendime sayısız kez meydan okudum. Bazen bir problemi çözmek günlerimi alırdı. Zor bir problemin içindeyken terk edilmiş olmayı görmezden gelmek kolaydı.

Artık işler farklıydı. Her bir sayıyı gözden geçirirken, Giancarlo'nun sesini hala duyabiliyordum. Onları çözerken beni ayakta tutuyordu.

.

Bu doğru değil.

Hesaplamaları yaptım ve yine aynı garip sonuçlara ulaştım. Her bir sayıyı tek tek gözden geçirdiğimden emin olana kadar bunu tekrar tekrar yaptım. Birkaç sayfa kağıt alıp ayağa kalktım.

Giancarlo, telefonu kulağına dayamış, bana baktı. "Çarşamba saat üç civarı uygun, o zaman kat planlarını inceleyebiliriz."

Telefonu kapatmasını bekledikten sonra konuşmaya başladım. "Giancarlo, bir şey buldum."

"Yavru köpek ne buldu?" Dizlerine vurdu, derin sesi bir oktav yükseldi ve benimle alay etti.

Neden ben? Neden Gin gibi birinin dikkatini çektim ki? "Aklın başka yerde, değil mi?" Alnına hafifçe vurdum.

Gin güldü ve elimi çekip attı. "Ne buldun?"

Evrakları onun önüne koydum. Dört banka hesap özeti en çok dikkatimi çekti.

"Hepsini hesapladım ve toplamda yaklaşık seksen bin dolar eksik. Buradaki toplam, geçen yıl IRS'ye bildirdiğiniz rakamlara denk geliyor. O sayfayı çıkardım, ama gerçek rakamları ve her bir ekstrayı incelediğinizde, tutarsızlık var. Bazı rakamların tutarsız olduğunu söylemeye gerek bile yok, sanki kimse fark etmesin diye benzer görünmesi için uğraşılmış gibi." İncelediğim diğer belgeleri aldım. "Bunlar aynı yıla ait, ama doğru bir şekilde toplanıyor. Bunların her biri farklı zamanlara ait. Görünüşe göre her üç ila dört ayda bir para kaybolmuş."

"Emin misin?" diye sordu Giancarlo. Benim için hazırladığım kağıtlara dikkatle baktı.

Midem sıkıştı ve bir an için geri adım atmayı düşündüm. "Eminim." Daha fazla soruya hazırlandım. Gerekirse, ayrıntılı olarak açıklardım.

Giancarlo hafifçe geriye doğru itti. Beni kucağına çekti. Dengemi korumaya çalışırken ellerim havaya kalktı.

"Gin?"

"Beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun?"

Yüzüm kızardı. "Bu çok zor bir şey değil."

"Beni kolay mı buluyorsun?" Gin arkamdan uzanarak ekrandaki fareyi hareket ettirdi. Birkaç dosya klasörüne tıkladı ve önümde daha fazla sayı

önümde belirdi. Üstteki tarihler değişmişti, ama bunların aynı hesaba ait olduğunu anlayabiliyordum.

"Bunları da incele. Yanlış bir şey görürsen bana söyle. Al, bunu al," dedi ve masasının çekmecesinden bir tablet uzattı.

Omzumun üzerinden baktım. "Kucağında otururken

mi?" "Rahatsız mısın?"

Başımı salladım ve tekrar döndüm. Yanımdaki hesap makinesini kullanarak sayıları girdim. Bir süre daha nispeten sessizce çalıştık. Birkaç dakika gibi gelen süre, muhtemelen bir veya iki saatti. Sonuçlardan memnun kaldığımda, Gin'in dikkatini onlara çektim.

"Gin."

"Hmm?" Beni geri çekti.

Rahatladım ve tableti ona göstermek için tuttum. "Genel olarak eksik olan bu."

"Orospu çocuğu." Telefonunu aldı. "Harika iş çıkardın." Giancarlo beni öptü.

Övgüsü damarlarımdan sıcaklık akıtıyordu. Gin'e yardım etmiştim. Mutluluk karnımın ortasında dans ederken göğsüm sıkıştı. Ayağa kalkmak istedim, ama kolları sıkıca bana sarıldı.

"Benito, bir sorunumuz var."

Onun kollarında gevşedim, pes ettim. Garip bir şekilde, Gin'in kucağında olmak rahattı. O Benito ile konuşurken gözlerimi kapattım, derin sesi beni güvenli bir battaniye gibi sardı.

"BURADAYIZ."

"Neredeyiz?" diye sordum.

Otoyol kenarındaki bir kamyon durağına benziyordu. Giancarlo motoru durdurdu. Yüzündeki gülümseme ya uzun ve çılgın bir gece geçireceğim ya da eğlenceli bir şey olacağı anlamına geliyordu. Ya da her ikisi de; onunla ilgili olarak gerçekten tahminde bulunmak zordu.

Birkaç kişi arabalarının içinde ve dışında oturuyordu. Tanıdığım birkaç manken vardı. Gözüme çarpan bir klasik araba vardı. Onu yakından görmek istedim.

"Hemen dönerim, evlat," dedi Giancarlo. Sesi farklı geliyordu, bu da dikkatimi klasik Mustang'den uzaklaştırdı.

"Ne?"

Giancarlo çoktan arabadan inmiş ve koşarak uzaklaşıyordu. *Tamam, beklemek zorundaydım.* Parlak sarı bir Mustang görünene kadar onu izledim. Yüzüm anında cama yapıştı. Cama yapıştım, kapıdan geçip arabaya doğru süzülmek istedim. Çok havalı görünüyordu. Motorun mırıldanması beni heyecanlandırdı. Kaputun altında bir sanat eseri olmalıydı.

Zaman geçiyordu, ben de gözlerimi arabalardan ayırıp kalabalıkta Giancarlo'yu arıyordum. Onu hiçbir yerde göremedim. Bir dakika daha geçti, Gin hala görünmüyordu. Koltuğumda kıpır kıpır oturuyordum.

Orada oturduğum sürece ayağım yerden kalkmıyordu. Çatlak telefonuma bakarken, her geçen saniye hayal kırıklığım artıyordu. Saat üçten dörde döndü ve neredeyse çığlık atacaktım. Bir saniye sonra arabadan çıktım, Giancarlo'yu bulmaya kararlıydım.

Nerede bu adam?

Gin'e mesaj atarak nerede olduğunu sordum. Her geçen saniye midem düğümleniyordu. Tuvaletleri gördüm ve küçük tuğla bölüme doğru yöneldim. Telefonumu elimde, tuvalete girdim; Giancarlo'nun cevabını beklerken etrafımdaki her şey sadece arka plan gürültüsüydü.

Bir homurtu ve etlerin çarpışması sesi beni küçük balonumdan çıkardı. Olduğum yerde donakaldım. Giancarlo elindeki adamı yere düşürdü. Ayağını göğsünün ortasına bastırarak onu kirli sarı fayanslara yapıştırdı. Giancarlo telefonunu çıkardı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve yakışıklı yüzünü aydınlattı.

Kahretsin, o çok yakışıklı.

Giancarlo telefonuna baktı. Elleri kanla kaplıydı, başparmakları ekranın üzerinde uçuyordu. Telefonum titredi.

Gin: Tanıdığım birine rastladım. Hemen dönerim.

"Binlerce doların kaybolduğunu fark etmeyeceğimizi mi sandın?" diye sordu Giancarlo, telefonunu cebine koyarken. Yumruğunu adamın yüzüne indirdi.

Çatlak sesi banyoda yankılandı. Hemen ardından boğuk bir çığlık duyuldu. Adamın burnundan daha fazla kan fışkırdı ve ağzına tıkılmış bezin içine sızdı.

"Paramız nerede?" diye sordu Giancarlo. Yabancıyı sertçe bakarken bez parçasını sertçe çekti. "Acele et lan!"

"Ben çok..."

"Bu saçmalıkları duymak istemiyorum. Bizden çaldığın paranın nerede olduğunu söyle." Giancarlo'nun sesi korkutucuydu. Korku, uzuvlarımı sardı ve beni felç etti.

Adam yerde titriyordu ve bacakları altında hareket ediyordu. Ne zaman ayağa kalkmaya çalışsa, Giancarlo ona o kadar sert yumruk atıyordu ki, adam tekrar yere düşüyordu. Kan çanağı gözleri benimkilerle buluştu ve içimi yeni bir korku kapladı. Adam çığlık attığında, uzandım ve kilidi çevirdim.

"Yardım edin, lütfen! Beni öldürmeye çalışıyor. Polisi arayın."

Giancarlo başını çevirdi ve gözlerimiz buluştu. Karanlık gözlerinin derinliklerinde korku ve endişe parıldıyordu. Kendimi durduramadan ona doğru ilerledim. Bakışlarım Giancarlo'ya kilitlendi.

"Hey, beni duydun mu? Koş ve yardım çağır."

Kulağımda kanım gürültüyle akıyordu. Her adımda ona biraz daha yaklaşıyordum. Alnında ter damlaları vardı ve gözlerinde endişe ve benim sadece korku olarak anlayabildiğim bir şey vardı. *Neden korkuyordu?*

Elini tuttum ve baktım. "Buraya gel." Onu takip etmesi için çektim. Yerdeki adamın üzerinden geçtik. Suyu açtım ve elini altına sokup kanı sildim.

Giancarlo'nun parmak eklemleri kırmızıydı ve şüphesiz morarmıştı. Neyse ki kan onun kanı değildi. Rahat bir nefes aldım.

"Hey!" diye bağırdı adam.

Giancarlo o kadar hızlı döndü ki, hareketini zar zor görebildim. Ayağı adamın çenesine çarptı ve ağzını kapattı. Adam yana düşerken boğuk bir çığlık attı. Kan yay şeklinde sıçradı ve yere yağmur gibi yağdı.

"Kahretsin, Ash. Ben..."

"Ellerini kullanmasan daha iyi olur." Gin'in parmak eklemlerinde çok sayıda yara izi vardı ve ben, onun hissettiği acıyı dindirebilecekmişim gibi onları ovuşturdum. "Dikişler daha yeni alındı."

Giancarlo elimi kavradı ve beni kendine çekti. Ağzını ağzıma yaklaştırdı. Dillerimiz, etrafımdaki her şeyi unutturan heyecan verici bir dansa başladı. Geriye sadece Gin ve ben kalmıştık. Elimi çevirip parmaklarımızı birbirine doladım ve Gin öpücüğü derinleştirdikçe inleyerek karşılık verdim.

Böyle zamanlarda, Gin'in beni yutacak mı emin olamazdım. Bu olasılık kafamda dolaşsa da, ağzımı onun için daha fazla açtım, hiç durmamasını sessizce yalvardım. Beni tamamen almasını.

Ağzımız ayrıldığı anda nefes aldım. Bu normal değildi. Bunu biliyordum, ama Giancarlo'nun birini dövdüğünü görmezden gelmek benim için çok kolaydı. Muhtemelen onu öldürecekti. Bu benim hakkımda ne diyordu? Bilmek istediğimden ya da umursadığımdan emin değildim.

"Gin."

O mırıldandı ve beni bir öpücük daha için kendine çekti. Bu basit hareketin bende uyandırdığı gülümsemeyi bastırmak için ellerimi göğsüne bastırdım.

"Kaçıyor... sürünerek uzaklaşıyor." Banyoda yarı yolda duran adamı işaret ettim.

"Kahretsin." Giancarlo benden uzaklaştı ve ben hemen onun sıcaklığını özledim. Adama doğru yürüdü, sonra geri döndü, beni yakaladı ve beni ateşli bir öpücükle öptü. Ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrıldı. Aniden beni bıraktığında geriye sendeledim.

"Bir saniye." Giancarlo, adam kapıya ulaşır ulaşmaz onu yakaladı. "Neredeyse kaçıyordu."

"Kapıyı kilitledim."

Giancarlo başını kaldırdı. "Sen mi kilitledin?" Omzunun üzerinden bakıp tekrar gözlerime baktı. "Bu gece şansını denemek isteyen biri var."

"Lütfen, yardım et."

"Silvy ile tanıştırmadan önce konuşmayı kes."

"O kim?" diye sordum.

Giancarlo, bakışlarımı kaçırarak utangaç bir ifadeyle baktı. "En iyi arkadaşım ve ortağım."

Kim lan bu? Öfke içimde kontrolsüz bir şekilde yükseldi. Yüzü görünmeyen birinin dövülmesini izlediğim görüntüler hayal gücümü saldırıya uğrattı ve parmaklarımı yumruk haline getirdim. Normalde şiddet eğilimli biri değildim, ama Giancarlo'nun hayatında başka biri olması düşüncesi beni mantıksız bir şekilde öfkelendirdi.

"İşte onu satın aldığım gün çekilmiş yepyeni bir fotoğrafı." Telefonunu bana uzattı.

Telefonu yere atıp ondan ayrılmasını talep etmemek için tüm gücümü kullandım. Ta ki onu görene kadar. Gözlerimi kırptım. "Silvy bir çekiç mi?" Ekranda bir insan değil, lanet olası bir alet vardı.

"Evet, şehirdeki en güzel çekiç."

Beni nasıl bu kadar şaşırtmaya devam edebiliyordu? "Ve onu da yanında getirdin?"

"Silvy her yere gelir."

Sözsüz kalmak yetersiz kalırdı. Hiçbir şey yapamadım. Gülmek mi, daha fazla soru sormak mı istediğimi bilmiyordum.

"Tamam." Gözlerim, benden yardım istemekten vazgeçen adama tekrar kaydı. Midemdeki düğüm çözülmedi, ama tek odak noktam Giancarlo olduğu için bunu görmezden gelmek kolaydı. O kadar çok dikkatimi çekiyordu ki, o adamı düşünecek vaktim yoktu.

"Uzun sürmez Ash. Neden dışarıda beni beklemiyorsun?"

Randevumuz vardı. "Gin." Yanağımın içini ısırdım, kendimi konuşmaya zorlarken zihnimdeki tüm engelleri aştım. "Biz randevudayız."

Giancarlo daha dik durdu. "Haklısın." Yerdeki adama bir göz attı. "Franklyn, o paranın hesabı yapılsın ve pazartesi günü hesaplara geri yatırılsın. Ben cömert davranıyorum. Bana gerçekten teşekkür etmelisin."

Adam Gin'den uzaklaşarak inledi. "Teşekkürler genç adam." Giancarlo dönüp beni kendine çekti. "Hadi, randevumuza gidelim."

Yerdeki adama bakmaya tenezzül etmeden başımı salladım. Vitales'lerden çalmıştı. Bunun sonuçları olacağını biliyordu. Ben olmasaydım belki bu kadar çabuk sonuçlarla karşılaşmazdı, ama her halükarda bu riski göze almıştı. Gin'i zor durumda bırakacağını ya da ona zarar verebileceğini bildiğim için ona yardım etmek istemiyordum.

Siktir et o adamı. Gin iyi olduğu sürece cehennemde yansın umurumda değil.

Bir grup adam tuvalete doğru ilerlerken biz de tuvaletten çıktık. Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım, hazırlıklı ve hazır bir yalan. Babam için yıllarca yalan söylemiş olmanın faydası ortaya çıktı.

"Şu anda bozuk. Tuvaletlerden biri tıkanmış." "Kahretsin, araba buluşması başlamak üzere," dedi adamlardan biri. "Dışarıda işeyin, Jonna."

Araba buluşmasından bahsedilince heyecanlandım. "Hadi Gin. Bütün arabaları görmek istiyorum." Arkama baktım ve durdum. "Arabada kıyafetlerin var mı? Yoksa Silvy bagajı kendine mi ayırdı?"

Giancarlo bana kaşlarını kaldırdı. "Eğer daha iyi bilmesem, benim çekicimi kıskandığını düşünürdüm." Deli gibi sırıttı. "Yani, kim kıskanmaz ki? O harika bir alet. Elinde çok ağır değil ve vuruş şekli..."

"Tamam, anladım. Çekiç seni tahrik ediyor." Şakaklarımı ovuşturdum. Kim böyle konuşmalar yapardı ki? Ah, doğru. Birkaç tahtasını kaybetmiş Giancarlo ile ben yapardık. Onu arabayı bıraktığımız yere doğru çektim. "O benim gibi seni sikemez."

"Bilmiyorum. Silvy oldukça kullanışlı."

Yürüyüşümü durdurup Giancarlo'ya sert bir bakış attım. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Oh, yüzünü görmelisin."

O güldü ve ben de Silvy'yi kendim kullanmayı düşünmeye başladım. Gin bagajı açtı ve başka bir gömlek çıkardı. Onun soyunmasını izlerken ağzımdan salya akıyordu, çenemi silmek zorunda kaldım.

"Bana öyle bakmaya devam edersen, sonunda birinin arabasında sevişiriz."

Kafam karışmış bir şekilde arabasına baktım.

"Oh hayır, Baby'de hiçbir şey olmayacak. O kirletilemez." Kaşlarını çatarak burnunu buruşturdu. "Asla. O bir azize."

"Doğru." Bazen Giancarlo'ya katılmak tek yapabileceğim şeydi.

Çeşitli motorların gürültüsü etrafımızda yankılanıyordu. Dönüp birden fazla arabanın gelmeye başladığını gördüm.

"Tam zamanında."

Şeker dükkanındaki bir çocuk gibiydim. Nereden başlayacağımı bilemiyordum. En yeni modellerden klasiklere kadar her türlü araba vardı.

"Ne tarafa gidiyoruz?" diye sordum.

"Ne istersen, evlat. Bu bizim randevumuz."

Randevu. Hala bir randevuda olduğumuza inanamıyordum. Giancarlo tüm ilklerimi çalıyordu.

"Gününüzü mahvettiysem özür dilerim."

Muhteşem 1970 model Chevrolet o kadar nefes kesiciydi ki tüm dikkatimi çekti. "Hiçbir şeyi mahvetmedin." Giancarlo'ya baktım; pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Beni buraya onun burada olduğu için mi getirdin?"

"Hayır," diye inledi Giancarlo. "Ben bir pisliğim, ama bu çok aptalca bir hareket. Burası randevu yeriydi. İyi bir yer bulmak ve kimsenin Baby'ye çok yakın park etmemesini sağlamak istedim. Buraya geldiğimizde onu gördüm."

Omuz silktim. "O zaman yapacak bir şey yoktu. Senin... işin vardı."

Giancarlo bir saniye sessiz kaldı ve ben arabayı daha çok hayranlıkla inceledim. "Ash —

"Evet?" Arkanı döndüm ve Gin'e yaklaştım.

çıldırmam gerektiğini ya da en azından Giancarlo'nun dövdüğü adam için endişelenmem gerektiğini biliyordum. Belki bir parçam öyle yapıyordu, ama genel olarak Giancarlo için endişeleniyordum.

"Yakınında kal."

Onu arabaya yaklaştırdım. "Evet, efendim."

O inledi, eli benim elimi sıkıca kavradı. "Bu

arabanın ne kadar güzel olduğuna bak."

Sahibi bir grup insanla konuşuyordu. Ona birkaç soru sormak istesem de, Giancarlo yanımda olduğu için arabayı incelemekle yetindim.

"Baby'den daha iyi değil."

Tabii ki değil. Güldüm. "Kimse öyle demedi."

Bir sonraki arabaya doğru yöneldim, siyah çiçek yaprakları olan pembe bir Mitsubishi Lancer. "Yarış olacak mı?" Gin'e fısıldadım.

Bana sırıttı. "Bu senin sikini sertleştirir mi?"

"Seninle her şey sikle ilgili," dedi bir kadın. Pürüzsüz kahverengi teni ve renkli bukleleri, tamamen siyah kıyafetiyle dikkat çekiyordu.

"Burada olacağını bilmiyordum." Giancarlo kadına doğru kocaman bir gülümseme attı.

Ona gülümsemeyi kes. Mantıksız bir düşünceydi, ama Giancarlo ile ilgili her şeyin mantıksız olduğu gerçeğini kabullenmeye başlamıştım.

"Bana da eskisi kadar mesaj atmıyorsun." Şaşırtıcı gözleri bana doğru kaydıktan sonra tekrar Giancarlo'ya döndü.

"Chelsea, bu Ash. Ash, Chelsea."

Gin için kim bu kadın?

Parlak bir gülümsemeyle omuzlarımı çaktı. "Merak etme, Giancarlo benim tipim değil."

"Hey, ben herkesin tipiyim. Sevimliyim, eğlenceliyim ve partilerin neşe kaynağıyım."

Chelsea saçlarını bağladı ve ona başını salladı. "Sen baş belası, aşırı dramatik ve delisin." Sanki benim de aynı fikirde olmamı beklermiş gibi bana baktı.

Haksız değildi, ama Giancarlo'ya bir bakış attığımda, onunla aynı fikirde olduğum düşüncem yıkıldı. "O sadece bazen öyle."

"Hey!" Giancarlo şakacı bir şekilde kafamın arkasına bir tokat attı ve sonra Chelsea'yi işaret etti. "Ve ben çok seksiyim."

Chelsea güldü. "En iyi kısımları kaçırıyorsun, amcık ve memeler."

Giancarlo omuz silkti. "Ash benim sahip olduklarımı daha çok seviyor zaten."

Öyleydi, ama neden onların tartışmasına dahil edildim? Geri çekilip Chelsea'nin arabasına bakarken yüzüm kızardı.

"Onu nerede buldun?" diye sordu Chelsea.

"Bir müzayede evinde," diye dürüstçe cevap verdim.

"Ash," dedi Giancarlo dişlerini sıkarak.

"Vay canına, bu, şey, hayır, senden beklenen bir şey." Chelsea arabasını işaret etti. "Yarışın başlamak üzere olduğu mesajını az önce aldım."

Daha da heyecanlandım. "Yarışacak mısın?"

"Binmek ister misin?" diye sordu.

"Evet." Heyecanla cevap verdim ve yüzümü buruşturdum. Giancarlo'ya baktım.

"Sadece pantolonuna boşalma. Chelsea ile olan arkadaşlığımı seviyorum ve benim olanı aldığı için arabasını mahvetmek istemem."

"Lanet sorunlar," diye inledi Chelsea. Omzuma hafifçe vurdu. "Atla."

Arabanın etrafından koştum ve yolcu koltuğuna oturdum. Emniyet kemerini taktım ve beklerken ayağımı yukarı aşağı sallıyordum. Yarışmaktan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Giancarlo'nun yüzü arabamın ön tarafında belirdi ve beni korkudan öldürdü.

"Ne oluyor!" diye bağırdım.

Chelsea yanımda güldü. "Hala ona alışamadın mı?" "Alıştım, ama Gin çok öngörülemez biri."

"Onun bu yanını seviyorsun, değil mi?"

"Evet." Giancarlo'yu sevdiğimi yüksek sesle söylediğimi fark edince donakaldım. "Ben..." "Ne? Sözünü geri almak mı istiyorsun?"

Kafamı salladım. Araba yavaşça başka bir arabanın yanına yanaştı. "Hayır, onu seviyorum." *Belki de sevmekten daha fazlası.*

"İyi. O delinin tekidir ama iyi biridir." Direksiyona hafifçe vurdu. "Nispeten konuşursak." Yarışa katılmak için sıraya girdiğimizde bana göz kırptı.

Toplumun standartlarına göre iyi bir insan değildi, ama ben asla öyle birine uygun biri değildim. Hayatım mahvol**muştu**. Ben kimdim ki yargılayabilirdim?

Giancarlo beni normal hissettiriyordu, travma dolu berbat bir durumda olduğumu bildiğim halimden farklı.

Ash'in Chelsea ile birlikte gitmesini izlemek beni gülümsetti. Kardeşim dışında, ona güvenebileceğim birkaç kişiden biriydi. Bazen benim kadar heyecanlıydı, değer verdiği birine zarar verenlerle kavga etmek isterdi. Tanıştığımız anda birbirimizle bağ kurduk ve onunla vakit geçirmeyi seviyordum. Benim peşimden koşmaya çalışacağından veya işleri karmaşıklaştıracağından endişelenmeme gerek yoktu.

Lezbiyenleri sevmemek elde değil.

Karanlığa doğru hızla uzaklaştılar ve midem kasıldı. Endişe içimi kapladı. Sigara ağzıma attım, uzaklara bakarken çaktım. *Eminim eğleniyordur.* Ash, ilk tanıştığımızda olduğu gibi, beğendiği arabaları gördüğünde hep neşelenirdi. Baby'ye nasıl baktığını görmüştüm. Belki de bu yüzden onu ilk gördüğüm andan itibaren sevmiştim. Böyle bir sanat eserine hayran hayran bakan herkes benim için iyiydi.

Chelsea tekrar yanımdan hızla geçerken dumanı üfledim, arabası o kadar hızlıydı ki bulanık bir görüntü gibiydi. Durduğunda, yüzünde bir gülümsemeyle dışarı çıktı. Ash yolcu koltuğundan sendeleyerek indi, bacakları yeni doğmuş bir buzağı gibi titriyordu.

benziyordu. Onlara doğru yürürken içimden güldüm ve sigaramı bir kenara attım.

"İyi misin?" diye sordum.

Ash gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Neredeyse altıma işeyecektim."

Chelsea kahkahayı bastı. "Öyle oldu. Ona yapmamasını söylemek zorunda kaldım, yoksa koltukları mahvedecekti."

"Elinde değil. Zavallı küçük köpekçik," dedim ve elimi uzatıp yanağını okşadım. "Daha fazla ev eğitimi mi lazım?"

Ash bana öfkeyle baktı. "*Senin* üzerine işeyeceğim." "Bunu sevmediğimi kim söyledi?"

Gözleri büyüdü, Chelsea ise boğulacak kadar güldü. Ona sırıttım. Araba severler kazanan arabayı görmek için geldiklerinde eliyle işaret etti. Telefonu çaldı ve ben de onun herkesi uzaklaştırıp telefonu açmasını izledim.

"Hey. İyi misin? Ne oldu?" diye sordu. "Gin?"

Ash'e baktım. "Evet?"

"Siz ikiniz gerçekten sadece arkadaşsınız, değil mi?"

Gülümsedim. "Tabii ki. Kadını duydun. Ben onun tipi değilim." Kolumu onun omzuna attım. "Bira içmeye ne dersin?"

Ash derin bir nefes aldı. "Açıkçası, içebilirim." Onu daha sıkı kucakladım. "Hiç yarışa katıldın mı?"

"Bazen," dedim. "Baby ile değil, ama ara sıra çıkarmaktan çekinmediğim birkaç arabam var. Diğer evimde duruyorlar."

Ash durup bana baktı. "Diğer evin mi?"

Omuz silktim. "Apartman. Evi daha çok seviyorum, ama apartman şehir merkezine daha yakın; barlara gitmek, eğlenmek için daha iyi, bilirsin," son kısmı detaylara girmek istemediğim için mırıldandım.

"Yani, biriyle takılabileceğin bir yer."

"Öyle bir şey," omuz silktim.

Ash uzaklaştı. "Oh."

Onu kolundan tutup yanıma çektim. "Öyle yapma."

"Ne gibi?" diye mırıldandı, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Kıskanç."

"Kıskanmıyorum," diye mırıldandı.

Gülümsedim. "Hadi ama. Seni tanıdığımdan beri oraya hiç gitmedim. Bu günlerde beni eğdiren kim?"

Ash hafifçe gülümsedi. "Ben."

"O zaman neden şikayet ediyorsun?" Çenesini sertçe yukarı kaldırdım ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım. "Sakin ol. Birkaç kez kıçımı becerdin ve aklını kaçırıyorsun."

Ash'in yüzündeki gülümseme kaybolmadı. Deli gibi sırıtarak çok tatlı görünüyordu, çünkü ona hiçbir yere gitmeyeceğimi garanti etmiştim. Sonuçta bir anlaşmaya varmıştık. Ben anlaşmaları bozmam. Asla. Anlaşmamız bitene kadar Ash dışında kimseyle yatmayacaktım.

Cüzdanımı çıkarıp satıcıya biraz para verirken bu düşünce midemi bulandırdı. *Anlaşma bitene kadar. Siktir. Anlaşmanın bitmesini istemiyorum.* Ash'e baktım, satıcıdan bir bira ve bir paket cips alırken gülümsüyordu. Diğer insanlarla çok kolay gülümsüyordu. Ash, herkesle konuşup, onlara dünyanın en mutlu insanıymış gibi hissettirme yeteneğine sahipti. Ama gülümsemesindeki samimiyetsizliği şimdi bile görebiliyordum. Sadece bana yöneldiğinde gerçekti.

Onun gerçek gülümsemesinin bana ait olmasını seviyorum.

Ash dönerek bir bira uzattı. "Al bakalım, Gin."

Benimkini aldım. "Teşekkürler."

Biralarımızı birbirine çarptıktan sonra ikimiz de bir yudum aldık. Bira hiç benim tarzım değildi. İyi bir kadeh şarap veya votkayı tercih ederdim, ama ara sıra bira da içebilirdim. Özellikle de Ash, bir yarış ve bir bira gibi basit bir şeyle bu kadar mutlu göründüğü için. Bu, tüm paramı ona harcamak, onu güzel bir yere götürmek istememi sağladı. Fiji, Bahamalar, Japonya. O büyük, parlak gülümsemeyi görebileceğim ve onu sadece kendime saklayabileceğim bir yer. Ben bencil bir pisliktim, ama umursamıyordum.

"Biraz daha araba bakabilir miyiz?" diye sordu Ash, beni gece geç saatlerde araba sürme ve lüks otellerle ilgili hayallerimden uyandırdı.

"Ne istersen," dedim.

Bana gülümsedi. "Tamam, ama bana bir bira daha ısmarlarsan. Bir süre buraya geri gelemeyebiliriz."

Hemen satıcının yanına gittim. İki tane daha aldıktan sonra, biraları uzun paltomun ceplerine koydum. Kolumu bir kez daha Ash'in omzuna attım ve onu insanca mümkün olan en yakın mesafeye çektim. O, parlak ve yeni spor arabaları seviyordu, ama herkes severdi. Beni asıl etkileyen, onun klasik arabaları daha da çok sevmesiydi.

"Dostum, şuna bak," dedi Ash. "Çok uğraşmışlar. Şu motora bak."

Islık çaldım. "Çok güzel."

"Evet," diye fısıldadı Ash. "Bu tür arabaları neden bu kadar sevdiğini bana hiç söylemedin."

Omuz silktim. "Babam bir fahişeydi, ama en azından bana karşı birkaç iyi özelliği vardı. Enzo'nun annesini hamile bıraktı ve annesi onu sanki hiçbir şey olmamış gibi terk etti. Ama babam Benito ve bana karşı farklıydı. Birlikte bir şeyler yapardık. Benito ile çoğunlukla çalışırdık, ama ben takılır, klasik arabaları tamir eder ve hayattaki güzel şeyleri öğrenirdim. Annem bana yemek yapmayı öğretti, babam ise klasik arabaları." Omuz silktim. "Küçük ailemle oldukça mükemmel bir hayatım vardı. Bir süre sadece dördümüz vardık."

Ash başını salladı. "Anlıyorum. Benim için, yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için, neden bütün gün arabalara bakmayayım ki? Kafasını eğdi. "Bekle, dördünüz mü? Benito da oradaydı?

Ondan gözlerimi kaçırdım. "Öyle bir şey."

Ash daha fazla ısrar etmek istiyor gibi görünüyordu, ama benim için rahatlatıcı bir şekilde, yapmadı. Bunun yerine, önümüzdeki güzel arabaya bakmaya geri döndü. Ellerimi ceplerime soktum, o arabayı hayranlıkla izlerken, soğuk bira şişeleri ellerime değiyordu.

"Lanet olsun, bu araba çok güzel," diye
inledi. Kaşlarımı çattım. "Baby kadar
güzel değil." Ash elini salladı. "Hiçbiri o
kadar güzel değil."

Göğsümü şişirdim ve sırıttım. Yalan söylüyor olsa bile, Ash'in Baby'nin en iyisi olduğunu söylemesi hoşuma gitmişti. Talbot Lago Grand Sport'a, o lanet lüks versiyona baktı ve ben bile kıskandım. Bir adam köşeyi döndü ve bana bakarak sırıttı.

"Giancarlo!"

Donakaldım.

Kahretsin.

"Gin? Beni hatırlamıyor musun?"

Gülümsedim. "Marco, tabii ki hatırlıyorum," dedim başımı sallayarak. "Nasılsın?"

Kucaklaştık, ellerimiz birbirimizin sırtına sertçe vurdu. Ayrılırken, Marco beni baştan aşağı süzdü, sonra gözleri Ash'e kaydı. *Çok sert bakarsan, gözlerini oyup sana yediririm.* Arkasını döndü ve bana baktı.

"Bu kim?"

"Ash," dedim, daha fazla ayrıntı vermeden.

Gülümseyerek, Ash elini uzattı. "Selam. Harika bir araban var."

Marco onun elini sıktı, sonra arabasına bakıp güldü. "Evet, o bir şaheser. Ona çok emek verdim. Binmek ister misin?"

Elimi Ash'in omzuna koydum. Marco'nun söylediği şey... Bana baktığında elimi sıkılaştırdım ve yüzünde eğlenceli bir gülümseme belirdi. *Lanet Fallaciler.* Ailelerimiz birbirini tanıyordu, ama onun ailesi Benito'nun işleri yönetmesine tahammül edemeyen kıskanç pisliklerle doluydu. Köpekler gibi ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek artıkları toplamak zorunda kalıyorlardı.

"Hayır, teşekkürler," dedi Ash, bana yaslanarak. "Ama gerçekten çok havalı."

"Teşekkürler." Marco dönüp bize doğru yürüdü. "Gin, seni dışarıda görmek ne güzel. Ne kadar oldu? Bir yıl mı?"

Gerildim. "Öyle bir şey."

"Neredeydin?"

"Etrafta," dedim sıkıca. Ash tısladı. Omzunu sımsıkı tuttuğum elimi gevşettim.

"Ah, buralarda," dedi Marco, başını sallayarak, elini dağınık sakalının üzerinde gezdirerek. "Kuzeye gittiğini duydum. Bilirsin, lanet olası tımarhaneye falan. Bir süre kapalı kaldıktan sonra kafayı yediğini duydum. Bazı insanlar bu tür şeyleri kaldıramaz."

Gözlerimi ona diktim. Hareket ettiğini gördüm. İkimiz de fazla konuştuğunu biliyorduk, ama eminim ki çok fazla konuşmak istemişti. Gözleri etrafta dolaşıyordu. Etrafta ona bir şey yapmam için çok fazla insan vardı. Güvendeydi. Şimdilik.

"Gitsek iyi olur," dedim kısaca.

"Öyle demek istemedim," dedi Marco çabucak. "Sadece sokakta duyduğum bir şey, anlarsın ya? İki kez hapse girdiğin doğru mu diye görmek istedim."

Göğsüm sıkıştı. Hapse girmeyi düşünmek, her zamanki gibi omurgamda aynı soğuk, keskin dalgalanmayı yarattı. Panik dalgasının vücudumu sardığını, titremeye başladığımı ve sırtımda ter toplandığını hissettim.

Siktir, şimdi olmaz!

"Ne önemi var?" diye sordum, Marco'ya bakarak.

"Önemli değil," diye mırıldandı. "Rahatla, Gin."

Öne atıldım, gömleğini tutup onu öne doğru çektim. "Bana Gin deme. Seni o kadar iyi tanımıyorum," dedim, boğazımdan bir hırıltı yankılandı. "Neden hapse girdiğimi görmek ister misin? Ha?"

"Tanrım. Geri çekil," diye bağırdı. "Gin,

hadi. Artık gitmeye hazırım. Gin!"

Ash'e baktım. Yüzündeki ifade, geri adım atarken o pisliğin gömleğini bırakmamı sağladı. Ash elini elime soktu ve tek kelime etmeden beni uzaklaştırdı. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Kalabalığın içinden geçerek diğer tarafa çıktık. Gölgelerin içinde sessizlik vardı, daha iyiydi. Neredeyse tüm ışıklar ve seslerden uzaklaşabiliyordum.

"Nefes al."

Gözlerim etrafta dolaştı. O sesi tanıyordum, o tatlı, neredeyse çekingen, sakinleştirici sesi. Kanımın çarpıntısı kulaklarımı doldururken, bir binanın tuğlasına yaslandım. Bir an için Ash'in sesi uzaklaştı. *Keşke Gianpaolo burada olsaydı.*

Yanağıma keskin bir acı saplandı. Gözlerimi açıp Ash'e baktım. Eli havada, bana tekrar vurmaya hazırlanıyordu. Ama ben nihayet ona odaklandığımda, elini uzattı ve avuçlarıyla yanaklarımı okşadı. Yüzünde benim göğsümdekinden daha fazla panik vardı.

"Beni korkuttun!" dedi, gözleri yaşardı. "Yüzündeki o ifade..." Başını salladı. "Nefes al, lütfen."

Derin bir nefes aldım. Çöp, egzoz ve nefesinden gelen bira kokusu beni gerçeğe geri getirdi. İyi ya da güzel değildi, ama yine de gerçek dünyaydı. Ash'in yüzüme bastırdığı ellerinin sıcaklığı beni sakinleştirdi. Kalbim hızla atarken, o bana nefes almayı öğretti, sanki bu herkesin doğal olarak yaptığı bir şey değil de, benim öğrenmem gereken bir şeymiş gibi. *Siktir. Neden böyle olmak zorundayım?*

"Ben buradayım." Ash dikkatimi kendisine çekti. "Sorun yok. Söz veriyorum." Gözlerimi kırpıştırarak bir nefes daha aldım ve ciğerlerimdeki sıcaklık yok oldu. Onu kendime çekip, kollarımı sıkıca ona doladım ve burnumu saçlarına gömdüm. Saçlarının hindistan cevizi gibi koktuğunu hiç fark etmemiştim. Bu şampuanı kendisi seçmişti ve artık benim gibi kokmuyordu. Bunu hem sevdim hem de nefret ettim. Onun benden ayırt edemeyeceği kadar yakın olmasını istedim. Aynı zamanda, onun... kendisi olmasını da sevdim. Çekingen, korkak birinden, beni denizde bir can simidine tutunmuş gibi sıkıca tutan sanki denizde bir can simidine tutunmuş gibi hissettiren birine dönüştüğünü seviyordum.

"O neydi öyle?" Ash fısıldadı. "Neden bahsediyordu?"

Kafamı salladım. "Sigara?"

Ash, sigaralarımı aramak için ceplerimi yokladı. Bir tane çıkardı, ağzıma soktu ve yaktı. Ben nefes aldığımda, elini göğsümde gezdirerek bana baktı ve sabırla cevabımı bekledi.

Homurdandım. Saçma sapan konuşmak beni delirtiyordu. Gösteriye geri dönüp arabalara bakmak, belki de Marco'nun yüzünü lanet Talbot Lago Grand Sport, Luxury edition'ın ön camına vurup birkaç dişini dökmesini ve benden af dilemesini istiyordum. *Pislik.* Ash'in benim çıldırdığımı görmesi onun suçu idi.

"Benito ve Enzo, altı yıl önce bu pisliğe aşık oldular. Onun ikisiyle de birlikte olduğunu bilmiyorlardı, ama sonunda her şey ortaya çıktı. O da bizi ispiyonluyordu, lanet olası polislere bilgi veriyordu. Bir gün dışarı çıktım, işimi yapıyordum ve uyuşturucu satma niyetiyle tutuklandım. Savcı bana en yüksek cezayı, dokuz yıl hapis cezası vermek istedi."

"Kahretsin," diye fısıldadı Ash.

Omuz silktim. "İyi bir avukatımız vardı. Birkaç tane. Sadece iki yıl ceza almamın tek nedeni buydu. Bu hiçbir şey gibi görünüyor..."

"İki yıl!" dedi Ash, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "O kadar uzun süre hapis yatmayı hayal bile edemiyorum!"

"Beni yıkan süre değildi. Dar alanları hiç sevmedim, ama mesele bundan daha fazlasıydı. O süre zarfında olan her şey beni mahvetti," diye sigara dumanını üfledim. "İki yıl orada oturdum, çenemi kapattım ve cezamızı çektim. Çıktığımda her şey değişmişti. Benito ve Enzo tuhaftı. Gerçekten arkadaşım olmayan arkadaşlarımın hepsi beni unutmuştu." Kuru bir kahkaha attım. “Annem ben içerideyken öldü. Beni orada görmekten dayanamıyordu. Her gördüğünde hıçkırarak ağlıyordu. Bu yüzden kimseyi görmememi söyledim. Ziyaretçi yok, telefon yok.” Bir nefes daha duman çekerken sesim kırıldı. “Onu gömmek için bir günlüğüne dışarı çıkmama izin verdiler. Hepsi bu. Bir buçuk yıldır onunla yüz yüze konuşmamıştım." Elimi yüzümden geçirdim. "Bilmiyorum. Ondan sonra gerçekten kafayı yedim. Bir adam durmadan benimle konuşup duruyordu. Ne olduğunu hatırlamıyorum, sadece kan kokusunu hatırlıyorum. Sürekli bayılıyordum. Bir kez olduktan sonra, durmadı. Benito beni o tutucu çoraplı yerlerden birine kapattı."

"Kahretsin."

"Evet."

Aramızdaki sessizlik cildimi gerginleştiriyordu, sanki bir bıçakla soyup atmak istiyormuşum gibi. Ash elini uzattı ve parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi. Ne düşündüğünü biliyordum, benim hapsedilmeye dayanamayan ve bu yüzden tımarhaneye gönderilmek zorunda kalan zavallı, lanet olası bir ezik olduğumu düşünüyordu. Kardeşlerim de bazen bana böyle bakıyordu, gözlerinde acıma vardı. Ash de şu anda bana aynı şekilde bakıyordu.

Uzaklaşmaya çalıştım.

"Hayır," diye fısıldadı Ash. "Lütfen, yapma. Sadece elini tutmama izin ver." Elini daha da sıktı. "Senin hakkında bunları daha önce bilmediğim için üzgünüm. Sormalıydım. Bu kadar acı çektiğini hiç fark etmemiştim."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Şova geri dönelim."

"Yapma. Kaçma," dedi, çenemi sertçe tutarak. "Benden kaçma, tamam mı? Beni o yerde gördün, çirkin ve korkmuş halde. Ben de seni göreyim."

Siktir, kalbimin bunu kaldıramayacağını ona nasıl söyleyecektim? Kimse beni görmemeliydi. Sadece bir kez açılmıştım ve bu, kalbimi göğsümden söküp çıkarmak, üzerine basmak ve bir daha asla geriye bakmamak istememe yetecek kadar yeterliydi. Ash neden bana bunu yapmak zorundaydı?

"Ben de içerideyken kız arkadaşımı kaybettim," diye mırıldandım, sözleri geri tutamadan. "İçeri girdiğimde Sarah-Lynn oradaydı. Çıktığımda eşyalarını toplayıp gitmişti. Onu bir daha hiç görmedim."

"Siktir et onu," diye homurdandı Ash, gözleri ateşle parlayarak başını salladı. "Eğer bununla başa çıkamadıysa, bu onun sorunu."

"Kim bununla başa çıkabilir ki?" diye karşılık verdim. "Sen başa çıkabilir misin? Bu bokun çitler ve gökkuşaklarıyla sona ereceğini mi sanıyorsun? Sona ermez. Büyük olasılıkla, ya öleceğim ya da tekrar hapse gireceğim, ve bu çok geçmeden olabilir. Gerçekten bununla uğraşmak ister misin?"

Ash'in gözlerinde kararlılık belirdi. "Hepimiz öleceğiz ve kötü şeyler olacak. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Ash parmak uçlarına yükseldi. Ağzını ağzıma bastırdı ve ben de onu öptüm. İçimdeki her şey onu itip biraz mesafe koymamı haykırıyordu, ama ben bunu istemiyordum. Ash'le birlikteyken yalnızlık kayboluyordu ve nefes alabiliyordum. Lanet olsun, *nefes almak* ne kadar da güzeldi.

Birbirimizden ayrıldığımızda, yanakları ıslaktı. Her birini öptüm, gözyaşlarının tuzlu tadını hissettim. Elini tekrar elime koydu. Bu sefer sıkıca tuttum.

"Hadi, herkes gidiyor," dedi Ash. "Birkaç tane daha bakıp sonra eve gidelim mi?"

Ev. Bunu çok rahat bir şekilde söyledi, sanki benim için her şey anlamına geliyormuş gibi, ama benim için her şey anlamına geliyordu.

"Evet," dedim. "İstiyorum."

"Hadi o zaman," dedi, elimi çekerek gülümseyerek önüme geçti. "Bütün gece gözümün önünde olan çok seksi bir Subaru Impreza gördüm."

Gülümsedim, Ash normale döndüğünde göğsümdeki ağırlık hafifledi. Buna ihtiyacım vardı. Her gün mücadele ettiğim acıyı daha fazla derinlemesine düşünemezdim. Görmezden geldiğim sonsuz acı seli. Ash'ten daha iyi değildim. Ne zaman acı çekersem, gülümser, şaka yapar ve yoluma devam ederdim.

Öyle olmak zorundaydım.

Ash ve ben birlikte arabaların yanına geri döndük. O sorular sorarken, biz de arabaları inceleyerek zaman geçirdik. Bir an bile yanımdan ayrılmadı. Ben de sürekli ona bakarak, insanlarla rahatça konuşmasını, gülümsemesini ve elinin sıcaklığını hayranlıkla izledim.

Seninle evleneceğim, Ash. Henüz bilmiyorsun, ama bunu kesinlikle biliyorum.

İnsanlar gece ilerledikçe içkiye ve uyuşturucuya daha fazla odaklanmaya başladıkça sayıları azalmaya başladı.

uyuşturucuya odaklandıkça sayıları azalmaya başladı. Ash'in kolunu tutup onu yan taraftaki arabalara sürükledim. Onu Talbot Lago Grand Sport'a doğru iterek dilimi ağzına soktum. Alt dudağını ısırdığımda inleyerek arabaya karşı kıvrandı. Ash inleyerek benden daha sert bir şekilde ısırdı. Onun beni arabanın arkasına itip sikmesinden başka bir şey istemiyordum, ama o çok kısaydı ve zamanımız olmadığını biliyordum.

Oral seks yapmak zorunda kalacaktık.

Arabanın kapı kolunu tutup kapıyı açtım. Alarm çalmayınca sırıttım. Ya araba çok eskiydi ve alarmı yoktu ya da Marco, kendisinin ve boktan ailesinin malını kimsenin çalacağını düşünemeyecek kadar egoistti. Onun yanıldığını kanıtlamak umurumda değildi.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı Ash.

Onu arabaya ittim. "Kapa çeneni ve sikini çıkar."

Ash gözlerini kırptı. "Bence bu, hayal kırıklığını gidermek için iyi bir yol değil."

"Yanılıyorsun, ama şu anda sana bunu açıklamak için vaktim yok." "Ne yapıyorsun... Hey!"

Ash'in kıyafetlerini aşağı çektim ve onun sikini tek seferde yuttum. Ağzımı tam da doğru şekilde gerdi. Ön sıvının tuzlu tadı dilimi lekeledi. Daha fazlasını istemekten açlıktan ölürcesine, onun sikinin başını çaresizce yaladım. Elim onun sikini sımsıkı kavradı, başımı çevirip onun yarık kısmını dilimle okşarken, onu bir kez daha boğazıma soktum.

"Siktir," diye inledi Ash, sırtı koltuktan yukarı doğru kıvrıldı.

Araba o kadar küçüktü ki, onun vücudunu desteklemek zorunda kaldım. Umurumda değildi. Ash'in penisi ağzımda olduğu sürece, mutlu bir adamdım. Daha önce hissettiğim tüm panik kaybolmaya başladı. Hala orada, bekliyordu, her zamanki gibi. Ama Ash iyi bir dikkat dağıtıcıydı. Bu kadar uzun süredir birlikte olmamıza rağmen, ondan hala bıkmamıştım. Bu çok şey ifade ediyordu.

Ash'in parmakları saçlarımı okşadı. Saçımı tuttu, kalçalarını sallarken tırnakları kafa derimi çizdi. Her çaresiz, nefes nefese iniltiyi yuttum. Onu duymak, onu hissetmek, benim için kişisel bir ilaç gibiydi. Kafamı iyileştirmezdi, ama kesinlikle iyi hissettiriyordu.

"Tam orada," diye inledi Ash. "Siktir, boşalacağım!"

Pantolonuma uzandım ve sikimi dışarı çıkardım. Elim, ısınmış etimi sardı. Başımı sallarken okşadım, Ash'in sikini ağzımda titrerken her santimini içime aldım. İnlemeleri crescendo'ya ulaştığında, dilimle her damlayı yakalayabilmek için yeterince geri çekildim. O, ağzımı onun yüküyle doldururken, ağzını eliyle kapatarak haykırdı. O nefes nefese kalırken geri çekildim, gözlerinde sersemlemiş bir bakışla bana baktı. Yavaşça ağzımı açtım ve ona ne yaptığını gösterdim.

"Siktir," diye inledi. "Bu çok seksi. Yut onu, lütfen."

Ben de öyle yaptım, onu tek yudumda yuttum. Ayağa kalkıp daha sert, daha hızlı mastürbasyon yaptım. Onun boşalmasını görmek ve dilimde onun tadını hissetmek ihtiyacım olan tek şeydi. Kalçalarım ileri doğru sallandı ve yaklaşan boşalmamla birlikte vahşi bir homurtu kaçtı ağzımdan.

"Hey, ne yapıyorsun sen?"

Marco'nun sesini duymazdan geldim, nefesim kesilecek kadar sert boşaldım. Spermim arabasının her yerine sıçradı, ben mastürbasyon yapmaya devam ederken tertemiz kumaşına emildi. Birbiri ardına fışkıran spermler arabasının içini mahvetti, Ash ise

bana geniş gözlerle bakarken, yüzüne, göğsüne ve vücuduna sıçrayan spermlerimi yakalıyordu. Bitirdiğimde, kendimi öncekinden daha iyi hissediyordum.

"Ne yapıyorsun Giancarlo?" Marco bana doğru yürürken bağırdı. "Lanet arabam!"

Arka koltuktan kayarak indim ve ona yaklaştım. Marco kaçmaya çalıştı ama ben buna izin vermedim. Bunun yerine, sikimin ucunu sildim, kalan sperm kalıntılarını gömleğine sürdüm ve sırıttım. Gözleri kocaman olmuştu, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu.

"Bir dahaki sefere..." dedim, sikimi pantolonuma geri sokarken. "Ağzını kapalı tutmalısın."

Gözleri kısıldı. "Seni öldürürüm."

"Denemek ister misin?" diye sordum. "Senden daha hızlı olduğumu garanti ederim ve o aptal suratını ön cama yapıştıracağım." Yanağına sevgiyle vurdum, gerekenden çok daha sert bir şekilde. "Seni karanlık bir sokakta yakalarsam, benim kuzeyde olmam için dua edeceksin."

Marco bana şaşkın şaşkın baktı ama umurumda değildi. Onunla işim bitmişti. Elimi uzattım, Ash'in elini tuttum ve onu arabadan çıkardım. Giysilerini giymişti ve yanaklarında hafif bir pembe renk vardı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Hey, sen kimin tarafındasın?" diye bağırdım.

"Senin." Kollarını bana doladı ve utangaç bir bakış attı. "Hadi eve gidelim."

"Aç mısın? Yolda hamburger alalım."

"Hamburger iyi fikir," dedi, yüzü aydınlanarak Marco ve onun aptal arabasını tamamen unutmuş bir halde.

Yürümeye başladık, Ash bu gece gördüğü arabalar hakkında dakikada bir kilometre hızla konuşuyordu. Olan biten her şeye rağmen, itiraf etmeliyim ki, bu çok iyi bir randevuydu.

" , hesaplardaki hatayı bulanın sen olduğunu duydum," dedi Benito.

Terli avuçlarımı pantolonuma sildim, çok korkmuş görünmemek için elimden geleni yaptım. Gin, kardeşinin beni görmek istediğini söylediğinde, en kötüsüne hazırlıklıydım.

"Evet."

Benito başını salladı ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Sana dürüst olacağım..."

"Ash," diye tamamladım.

"Ash, sen büyük bir dikkat dağınıklığısın. Kardeşim son zamanlarda çok dağınık."

Midem düğümlendi. Yine Gin'i terk etmemi mi önerecekti? *Bunu istemiyordum.*

"Ama bununla birlikte, sen geldiğinden beri daha az pervasız davranıyor. Sana bakmakla o kadar meşgul ki, onunla ilgili daha az telefon alıyorum."

Rahatlama, vücudumdaki gerginliğin bir kısmını azalttı ama hepsini değil. Sanki başka bir "ama" daha gelecekmiş gibi hissettim.

"Belki de evcil hayvan sahibi olmak ona biraz sorumluluk duygusu aşılıyor." Benito benden çok kendine konuşuyor gibiydi.

Benim bir insan olduğumu biliyor, değil mi?

"Her neyse, seni buraya bir iş teklif etmek için çağırdım. Gin seni çok övdü. Kardeşim dramatik ve abartılıdır, ama çoğu insan hakkında övünmez. Senin çalışmalarını kendim inceledim ve etkilendim."

Hay aksi. Giancarlo kardeşi hakkında benden bahsetmiş mi? Acaba benim hakkımda başka bir şey söylemiş mi?

"Dinliyor musun, Ash?"

Dikkatimi verdim. "Evet."

Bana kaşlarını kaldırarak baktı ve ben kendimi azarlanmış hissetmekten alıkoyamadım. "Ne tür bir iş?"

"Hesapları kontrol edeceksin. Bir muhasebeci ekibimiz var, ama gördüğün gibi ya yetersizler ya da biri ailemin işini çalmasına yardım ediyor." Bentio parmaklarını açarak yavaşça nefes verdi.

Onun sinirini bozacak çok şey olduğunu sanmıyordum, ama ailesini mahvetmek cehenneme gitmenin en kısa yoluydu. "Tamam, yapabilirim."

"Güzel, resmi olarak Giancarlo'nun sekreteri olacaksın, ama asıl işin gelen tüm mali belgeleri incelemek olacak. Kimsenin senin pozisyonunu veya ne yaptığını bilmemesi gerektiğini vurgulamama gerek yok." Göz kapaklarını indirerek tehditkar bakışlarını bana dikti.

Saf korku damarlarımdan akıyordu. Düşmemek için dizlerimi kilitledim. "Anlıyorum."

"Güzel." Böylece ortam biraz hafifledi. Benito masasındaki bazı evrakları karıştırdı. "Maaşınla ilgili olarak, Giancarlo'ya borcunu ödeyebilecek kadar verebilirim. Bunu işe alım bonusu olarak düşünebilirsin..."

"Hayır."

Benito kaşlarını kaldırdı ve sesimin ne kadar sert çıktığını fark ettim. "Hayır, demek istediğim." Boğazımı temizledim. "Elimden gelen her şekilde size yardım etmek isterim."

Benito'nun sert bakışları benden hiç ayrılmadı. "Ama?"

Omuzlarıma ağır bir baskı çöktü. Bu işi yapmak Giancarlo'ya yardımcı olacaktı ve bu, evet demek için yeterli bir sebepti. Ama onun benim için Gin'e borcunu ödemesini istemiyordum. Her şeyin sona ermesine hazır değildim. "Giancarlo ile

Giancarlo ile kendi anlaşmam var ve bunu göz ardı etmek saygısızlık olur."

Benito'nun kaşları kalktı. Vitale ailesinin reisini şaşırttığımı düşünerek kendimi neredeyse kandırabilirdim. Ancak, bu ifade ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu ve geride hiçbir şey bırakmadı.

"Hala burada çalışmamı istiyorsan, seve seve çalışırım."

Benito ellerini indirdi. Gin'den çok daha bronz tenliydi ve Gin'in aksine ellerinde dövmeler vardı. Parmaklarını gümüş yüzükler süslüyordu. "Diploman var mı?"

Eğitimim bir başka hayalimi daha yıkarken başımı salladım. "Lise diplomam var." Babam sayesinde değil. Evinin dışında bile hayatımı kontrol etmeye devam ediyordu. Kulağımda, üniversiteye gidecek kadar zeki olmadığımı söyleyen sesini duyabiliyordum. Yeterince iyi değildim.

"Burada çalışırken, üniversiteye gitmeyi düşünsen nasıl olur?" dedi Benito.

Başımı kaldırdım ve adama deliymiş gibi baktım. *Giancarlo ile akrabaydı, yani deli olabilirdi.* "Gerçekten mi?"

Benito masasının köşesindeki düğmeye bastı. "Janet, Gin'i içeri al."

"Yolda, efendim."

İki saniye geçti ve Giancarlo kapıyı kırarak içeri girdi. Onu gördüğüm anda omuzlarımdaki gerginlik azaldı. "Onu neden çaldın?"

"Onu çalmadım. Çalışırken gördüm ve konuşmak için onu aradım. Onu görmek istediğimi biliyordun, hatırladın mı?"

"Sana zarar vermedi, değil mi?" Gin, çenemi tutup başımı bir yandan diğer yana çevirirken sordu.

Cevap verirken dudaklarım gülümsedi. "Hayır, bana bir iş teklif etti."

"Ne yaptı?" Giancarlo kardeşini öldürecekmiş gibi görünüyordu.

Bu kadar sinirleneceğini beklemiyordum. "Gin, kabul etmemi istemiyor musun?" Evde kalmamı isterse, kalırdım. Ofiste çalışmak hoşuma gidiyordu ama evde kalmaya alışkındım.

"Bu... Kahretsin." Gin kolumu tuttu ve beni Benito'nun ofisinden dışarı çıkardı.

"Gin," kardeşi bağırdı.

Benito başını sallarken arkama baktım. O bile bazen Giancarlo'ya ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

"Bana borcunu ödemek için iş mi arıyorsun? Zaten bir anlaşmamız var."

Ne?

"Eğer anlaşmadan caymaya çalışıyorsan..." Giancarlo beni duvara itti, elini boğazıma koydu ve başımı geriye doğru zorladı. "Buna izin vermeyeceğim."

Dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı. Giancarlo'nun kurbanı olurken kafamdaki tüm düşünceler uçup gitti. Onun tek bir öpücüğüyle arzunun kuyusuna dalmaya hazırdım. Bacaklarımı zorla açtı ve uylukları ağrıyan sikime bastırarak vücuduma zevk dalgaları gönderdi. Giancarlo arzuyla kafamı bulandırıyordu. Yakında sol, sağ, yukarı ve aşağı arasındaki farkı ayırt edemeyecektim. Bana her seferinde bunu yapıyordu.

Zevk savaşını kaybetmeye başladığımda kalçalarım sallanmaya başladı. Giancarlo'nun öpücüğü vahşileşti. Beni tamamen yemek istermiş gibi ısırdı.

Durma. Beni yut. Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu ve ciğerlerim yanıyordu. Bütün bunlara rağmen, Giancarlo'nun durmasını hiç istemedim. Bu kadar iyi hissettirirken olmazdı.

Giancarlo, gözlerimde lekeler dans etmeye başladığında geri çekildi. Nefesim hırıltılı çıkarken, tüm vücudum 4 Temmuz gibi parlıyordu. Daha fazlasını istedim. Dudaklarımı kilitledim, öpücüğümüzün bıraktığı hoş karıncalanmayı kovaladım.

"Sen delisin," mırıldandım.

"Henüz deliliği görmedin."

Bundan şüphem yoktu. "Gin, yanlış anladın."

Koyu kahverengi gözleri o kadar çok duygu barındırıyordu ki, hangisi olduğunu belirleyemedim. Boğazımı temizledim, arzumu bastırdım.

"Sana yardım etmek için bu işi kabul etmek istedim." Sonraki cümleyi söylerken yüzüm kızardı. "Böylece burada olabilirim ve bütün gün evde beklemek yerine bazen ofiste seni görebilirim."

"Para."

"Oh, o mu? Benito'ya sana geri ödeme yapmayacağını söyledim. Bunun yerine, parayı üniversite masrafları için kullanmayı düşünüyordum. Aslında, ilk başta böyle bir düşüncem yoktu, ama Benito bana bu fikri verdi."

"Neden üniversiteye gitmek istediğini bana söylemedin?" Omuz silktim. "Bu benim için hiç bir zaman bir seçenek olmadı."

Giancarlo bir öpücük daha çaldı ve ben yine yukarısı aşağı, etrafımdaki her şeyin anlamsız olduğu o yere geri döndüm. Giancarlo ve bana hissettirdikleri hariç her şey.

Ben hazır olmadan geri çekildiğinde inledim.

“Ne zaman bir şey yapmak istersen bana söyle. Üniversiteye gitmek istiyorsan söyle. Bir yere gitmek istiyorsan bana haber ver. Araba kullanmak istiyorsan, kullanırız.”

"Gerçekten araba kullanabilir miyim?"

Giancarlo gülümsedi. "Tamam, ama Baby olmaz. Başka bir araba alırız." Giancarlo telefonunu çıkardı ve inledi. Ekrana dokundu. "Hâlâ binadayız. Şimdi ofisine geri dönüyoruz." Giancarlo telefonu kapattı ve cebine geri koydu. "Bunu yapmak istiyorsun, değil mi evlat?"

Başımı salladım.

Gin bana baktıktan sonra geri çekildi. "Ve bu parayı benden kurtulmak için kullanmayacaksın, değil mi?"

Kafamı salladım.

"Üniversite masraflarımı kendim karşılayabilirim."

"Olmaz." Giancarlo'nun yanından geçip gömleğimi düzelttim. Penisim pantolonumun dikişlerine sertçe baskı yapıyordu. Aşağıya bakarak, bunun geçmesini diledim.

"Konuşmaya gitmeden önce bununla ilgilenmemi ister misin?"

"Hayır, patronumuzu bekletmek istemiyorum." Patron kelimesini vurguladım, bunun Giancarlo'yu ne kadar sinirlendirdiğini biliyordum. Ya boğazım sikilecek ya da bütün gece Gin'in kıçını sikebilecektim. Her halükarda kazançlıydım.

"Seni küçük pislik." Gin bana uzandı, ama o beni yakalayamadan kaçtım.

.

Benito, ben içeri girdiğimde hala masasındaydı. "Kusura bakma."

Elini sallayarak önemsemedi. "Kardeşimin tuhaflıklarına alıştım." Benito'nun bakışları "O seni besliyor mu?" "Evet."

"Tabii ki besliyorum." Gin gömleğimi kaldırdı. "Şuna bak. Artık minik bir dal değil."

"Gin." Elini ittim ve o da gülerek gömleğimi indirdi.

Artık çok zayıf değildim. Biraz kilo almıştım ve hatta biraz kas yapabilmiştim. Bu, yatak odasında Giancarlo'yu zorla becermek istediğimde işime yaradı.

"Benim olanın bakımını yaparım," dedi Gin. "Sıkılıp orada olduğunu unutana kadar."

Sanki ben orada değilmişim ve onun için bir evcil hayvandan başka bir şey değilmişim gibi konuşuyorlardı. Kafamı salladım. Bu, Benito ile ilk tanıştığım zamanki gibiydi.

Benito ile ilk tanıştığım zamanki gibiydi.

"Ash zeki biridir ve bulduğu şey önemsiz bir şey değil. Bunu yeterince vurgulayamıyorum Gin. Bu işin başarılı olması gerekiyor." Benito, Gin'e baktı. Bakışlar öldürebilseydi, Gin yerde kıvranarak son nefesini vermiş olurdu.

"Çalışacağını söyledi. Onu durdurmayacağım."

Benito şüpheci görünüyordu, ama iç geçirdi. "İyi. Ash, o dosyaları tekrar gözden geçirmen gerekiyor. Bu sefer bazı dosyalara muhasebecilerin isimleri eklenecek. Bu pisliği kimin örtbas ettiğini tam olarak bilmek istiyorum."

"Evet, efendim..."

Giancarlo boğazını temizledi. Ona baktım. O da karşılık olarak kaşlarını kaldırdı.

"Bay Vitale iyi," dedi Benito.

Ben başımı salladım. "Evet, Bay

Vitale."

"Ash, gidebilirsin," dedi Benito.

Giancarlo'ya baktım, o da gitmem için başını salladı. Kapıya doğru yöneldim.

"Alessio Fallaci'den bir telefon aldım. Marco'nun lanet arabasına mı bindin?" Benito masaya yumruğunu vurdu. "Gin, lanet Fallacilerin ayaklarımızı ısırmasına ihtiyacımız yok."

"Zaten onlar çöp."

"Evet, ama hala burada söz sahibi. Detaylar için sen ödeyeceksin."

"Hiçbir şey ödemeyeceğim."

Kapı arkamdan kapandı. O konuşmaya şahit olmak istemedim.

İnternette bulduğum dükkan küçük ve aile işletmesiydi. Mağazanın her yerinde lüks deri giysiler vardı. Benim dışında sadece üç kişi vardı ve her birinin yardımcısı vardı. Sinirli bir şekilde gömleğimi çekiştirdim. Gin'e ne alacağıma karar vermem tam iki hafta sürdü.

"Yardımcı olundu mu, efendim?" diye sordu yaşlı bir beyefendi. Gümüş rengi saçları geriye doğru taranmıştı. Gri gözleri yumuşaktı ve gri bıyığı onu nazik ve asil göstermişti.

"Oh, hayır." Ona gülümsedim.

"Size buradan yardımcı olabilirim. Tam olarak ne aradığınızı söyleyin."

"Bu bir hediye." Telefonumu çıkarıp ona aradığım şeyi gösterdim. Dükkanı özel giysiler konusunda uzmanlaşmıştı ve ben de giysinin tam olarak uymasını istiyordum.

"Ölçülerin var mı?"

"Hayır, üzgünüm. Bunu düşünmemiştim." Omuzlarım, hayal kırıklığı omurgamdan aşağı kayarken düştü.

"Bu kişiden bir çeyrek doların yanında fotoğrafını çekmesini isteyebilir miyim?"

Sormaktan zarar gelmezdi. "Bir saniye." Telefonumu aldım ve Giancarlo'ya bir mesaj gönderdim.

Ben: Elinin yanında bir çeyrek dolarlık madeni para ile çekilmiş bir fotoğrafını gönder. Gin: Kimde çeyrek dolarlık madeni para var ki?

Ben: Gin, lütfen.

Fotoğraf bir saniye sonra geldi ve ben onu memura uzattım. Memur telefonu inceledi. Ekrana bir çeyrek dolar koydu ve fotoğraf hizalanana kadar yakınlaştırdı. Başını sallayarak, telefonu bana geri vermeden önce birkaç ölçüm yaptı.

"İki hafta içinde hazır olur." "Harika."

Tezgahtar gülümsedi ve bana bakmam için birkaç renk getirdi. Giancarlo'ya hangisinin yakışacağını hemen anladım. İstediğimi gösterirken tereddüt etmedim.

"İyi seçim, efendim." Tezgahtar defteri aldı ve siparişimi yazdı. "Nakış seçeneği de var."

Dudaklarımı ısırdım. Nakış güzeldi, ama polis bunların eline geçerse, Giancarlo'ya kadar uzanan herhangi bir ipucu istemiyordum. Aklıma bir fikir gelmeden önce başımı salladım. "Evet, bunu iç tarafına koyabilir misiniz?"

Yavru köpek! Bu kelimeyi fişe yazdım ve tezgahtar aldı.

"Teslimat mı, yoksa kendiniz mi alacaksınız?" "Teslimat, lütfen."

Tezgahtar başını salladı. O kasada hesap yaparken, ben de teslimat için adresimi yazdım. Eldivenleri ve ekspres teslimatı ödeyecek kadar param fazlasıyla vardı.

Gin: Ne zaman eve geliyorsun?

Mesaja gülümsedim.

Ben: Beni özledin mi?

Gin: O şişko sikini özledim.

Tezgahtar geri geldiğinde aceleyle telefonumu cebime gömdüm. Yüzüm yanıyordu ve domateslerden daha kırmızı olduğundan şüphe yoktu. Fark ettiyse de hiçbir şey söylemedi. Tanrıya şükür. Telefonum cebimde tekrar titredi, ama çıkarmak istemiyordum. Giancarlo'yu tanıyorsam, yine çılgın bir mesaj ya da penis fotoğrafı olacaktı.

Gin: Hemen eve gel.

Ben: Şimdi dönüyorum.

Her şeyi bitirdim ve adımlarımda bir canlılık hissederek oradan ayrıldım. Giancarlo'ya bir hediye almıştım ve o evde beni bekliyordu. Hayatım daha iyi olamazdı. Umarım hediyesini beğenir. Parmak eklemleri sürekli yırtılıyordu. Evet, Silvy kullandığını söyledi, ama tüm yaralar ve gördüklerime göre, daha çok yumruklarını kullanıyordu. *Muhtemelen lanet olası çekici zarar vermemek için.*

Ensemdeki ince tüyler diken diken oldu ve hareket etmeyi bıraktım. Üzerimde bir bakış hissettim. Etrafıma baktım ama ilk başta kimseyi görmedim. Üç adam bana doğru ilerlerken göze çarptı. Onları daha önce gördüğüme yemin ederdim.

Gin'in evinde kaldığım zaman aklıma geldi ve hızla yaya geçidine doğru yürüdüm. Daha hızlı çalışmayacağını bilsem de düğmeye defalarca bastım. Yine de bir şeyler yapmam gerekiyordu. Yaya geçidi işareti yandığında, caddeyi koşarak geçtim. Omzumun üzerinden bakarken hareket etmeyi bırakmadım. Hâlâ oradaydılar.

Siktir. Giancarlo'yu aramak için telefonuma uzandım. Önüme bakmadan koşarken başka birine çarptım.

"Çok özür dilerim," diye homurdandım ve geri çekildim. "İyi misiniz?" Yukarı baktım ve babamın sert bakışlarıyla karşılaştım.

"Baba."

"Çok uzun sürdü."

Ne için? Beynim, benden daha fazla para vermesi için tek başına dışarı çıkmamı istediğini hatırlamak için çok uzun sürdü. Giancarlo, iş ve okul araştırmalarıyla o kadar meşguldüm ki, aklımdan çıkmıştı.

"Oh, ben..."

"Bu ne böyle?" Saçımı tutup köşeye çekti. "Kes şunu. Berbat görünüyorsun."

Gin saçımı böyle seviyor. Elimi uzatıp saçlarıma dokundum. Kahverengi saçlarım kulaklarımın hemen altına kadar uzanıyordu. Uçlarında hafif bir çıkıntı vardı.

"Çok uzun süre bekledim. Ver şunu." "Ne?"

Biliyordum. Sırtım ışık direğine çarptı. Babam hızlı hareket ederek bana tekme attı. Zar zor zamanında hareket ettim. Hedeflediği göğsüm yerine, kalçama sertçe vurdu. Acı içimi parçaladı, gözlerim çift görmeye başladı.

Siktir.

"Kalk, Ash, hemen," dedi babam dişlerini sıkarak.

Vücudum düşünmeden tepki verdi. Acıyı bastırarak kirli kaldırımdan kalktım. Ceketimi düzeltti ve beni tekrar kendine çekti.

"Bir daha aptal numarası yapmaya kalkışırsan, sana dersini veririm."

Bu söz üzerine tüm vücudum titredi. Titreyen parmaklarım cebime uzandı ve elimdeki bozuk paraları kavradı. Onları çıkardım ve babama uzattım.

"Özür dilerim, baba."

"Kendini unutup pisliklerle takılıyorsun."

Kafamı kaldırdım. "O pislik değil."

Başımın arkasına vuran el beklenen bir şeydi. Beni istediği kadar aşağılaması, değersiz ya da kitapta yazan herhangi bir isimle çağırması mümkündü. Ancak, Gin'e de aynısını yapmasına izin veremezdim.

Babam, ona verdiğim parayı saydıktan sonra bana baktı. "Daha fazlasına sahip olduğunu biliyorum. Brix and Son'un deri dükkanındaydın."

Beni izlediğini ya da birini beni izletmiş olabileceğini düşünmüştüm, ama bu bunu kanıtladı. Bu bilgi, tüylerimi diken diken eden iğrenç bir his uyandırdı. Bu konuşmanın bir an önce bitmesini isteyerek cüzdanımı çıkardım. Kalan parayı çıkardım. Gin'in bana verdiği kredi kartını evde bırakmam iyi olmuştu.

"Sekiz yüz. Sonunda umut verici bir şey oldu."

O kadar parayı yanımda taşımazdım, ama Gin'in hediyesinin ne kadara mal olacağını bilmiyordum. "Gidebilir miyim?"

Babamın gülümsemesi kayboldu ve bana sert bir bakış attı. "Siktir git ve bir dahaki sefere daha fazlasını getir."

Kenara çekildim ve geldiğimiz yoldan geri döndüm.

"Ash."

Durmak istemiyordum. Aptal ayaklarım, hislerime aldırmadan durdu. *Eve gitmek istiyorum.*

"Beni tekrar bekletme."

Konuşmanın bittiğini umarak başımı salladım. Hayatımın geri kalanında onun sesini bir daha duymazsam, bu bir mucize olurdu. O benim babamdı, ama keşke olmasaydı diye düşünmeme neden oluyordu. Eskiden bu tür düşünceler yüzünden suçluluk duyardım, ama eve doğru hızlıca yürürken hiçbir şey hissetmedim.

Neredeyse eve koşarak girdim ve kapıyı arkamdan çarptım.

"Evlat, sen misin?"

Babam ve evin dışındaki her şeyi aklımdan çıkarmaya çalıştım. "Evet." İyi, sesim hissettiğimden çok daha sakindi.

"Patlamış mısır yapıyorum. İster misin?"

"Film mi izleyeceğiz?" diye sordum, evde kaldıkça sinirlerim yatışıyordu.

"Normal televizyon."

"Evet, isterim. Hemen duş alacağım." Gin nedenini sormadan önce banyoya koştum. Odam hoş bir manzaraydı ve içimden bir nefes aldım. Gin'in yanına gitmek için giderek daha fazla can atarken, duşa koştum.

Kalçam çok acıyordu ve duştan çıkar çıkmaz onu muayene ettim. Cilt zaten morarmış ve koyulaşmıştı. Kahretsin, bunu Gin'den saklamam gerekecekti. Bu düşünceyle midem düğümlenmişti. *Harika, yine yalan söyleyecektim.*

Lavaboya eğildim ve kalçama baktım. "Neden beni rahat bırakmıyor?" Sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti. Babam beni çoktan satmıştı. Benden daha ne istiyordu? Bu sorunun cevabını biliyordum, ama hiçbir para onu tatmin etmeyecekti. En azından bu sefer, ona sadece işten kazandığım parayı verdim, Giancarlo'nun bana verdiği parayı vermedim.

Kalçama fazla baskı yapmamak için elimden geldiğince rahat kıyafetler giydim. Saçımı havluyla kurulayıp kuruttuktan sonra oturma odasına gittim. Gin çoktan kanepede uzanmış, televizyonda aksiyon dolu bir dizi izliyordu.

"Neden çizgi film?" diye sordum, yanına otururken.

"Birincisi, bu anime. İkincisi, tekrar izleme

havamdayım." "Japonca konuşuyorlar."

"Hayır, gerçekten mi?"

"Sen İtalyan'sın," dedim.

Giancarlo bana bakarken beni öldürecekmiş gibi görünüyordu. "Ash, altyazılar var."

"Ama İngilizce versiyonu var." "Çocuk,
sus ve izle."

Gin'in yanındaki kanepeye daha da yerleşip, bu programın ne olduğunu izlemeye hazırlandım.

"İtalyanca biliyor musun?"

Gin'in bakışları anime'den hiç ayrılmadı. "Evet. Chiudi il becco. Fammi guardare il mio programma." "Bu
ne anlama geliyor?"

"Konuşmayı kesmezsen, bagajdan koli bandını çıkarıp yüzünü saracağım."

Öyle mi? Telefonumu çıkardım ve Google çeviriciye yazdım. "Hey! Bana çenemi kapatmamı söyledin."

"Ama yine de konuşuyorsun." Giancarlo bana baktı ve gözleri telefonuma kaydı. Yavaş çekimde kaşlarının çatıldığını gördüm. "Ekranına ne oldu?"

Kahretsin. Tamir ettirecektim ama Benito'nun bana verdiği paranın çoğu Gin'in hediyesine, geri kalanı da babama gitti.

"Üzgünüm."

"Kızgın değilim, ama kırdığını bana söyleyebilirdin. Sana yenisini alırım."

"Gerek yok. Hala çalışıyor, bak." Ekranı kaydırdım ve çoğunlukla dokunuşuma tepki verdiğini gösterdim.

"Merak etme, faturanıza ekleyeceğim." Gin, sanki çok zekiymiş gibi bana sırıttı.

"Bu gidişle, beni sonsuza kadar burada tutacaksın."

Giancarlo benden uzaklaştı, ama yine de gülümsemesini yakaladım. Lanet olası pislik beni borca batıracaktı. Bu gidişle, faturamı asla tam olarak ödeyemeyecektim.

Telefonumu cebime soktum ve yaklaştım. Gin yavaşça eğildi ve bana yaklaştı. Birçok yönden zıt karakterlere sahiptik, ama aramızda inkar edilemez bir çekim vardı. Şu anda, kanepede bile, ona daha yakın olmak istiyordum. İzin verse, sikimi onun içine sokar ve ona yapışırdım. Mesele seks bile değildi. Sadece Gin'e olabildiğince yakın olmak istiyordum.

Giancarlo'nun dirseği kalçamdaki çürüğe sertçe bastırdığında, acıyla içim yandı. Keskin bir nefes aldım, kaçmak isteyen çığlığı bastırmaya çalıştım.

"Ne oldu?" Popcorn kasesini sehpaya koydu. Sesindeki endişe kalbimde tuhaf bir etki yarattı.

Kafamı salladım. "Hiçbir şey."

"Bir şey var," diye homurdandı Giancarlo. Beni kanepeden çekip kaldırdı, tişörtümü yukarı sıyırdı ve şortumu kalçamı ortaya çıkaracak kadar aşağı çekti. "Bu da nereden çıktı?"

"Bir şeye çarpmış olmalıyım." Sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuz silktim. İlkokuldan beri morluklar hakkında yalan söylüyordum ve liseye kadar yalan söylemek zorunda kalmadım. O zaman işler daha da kötüye gitmişti, ama eski bir alışkanlıktan kurtulmak o kadar da kolay değildi. Morluğun nereden geldiğine dair bir hikaye uydurmak, düşünmeden ağzımdan çıkıverdi.

Giancarlo bana baktı. "Ash, bu bir şeye çarptığın gibi görünmüyor."

Gömleğimi aşağı çektim ve ona istediğim gibi gerçeği söylemek yerine, devam ettim. "Rastgele morluklar her zaman ortaya çıkar. Ben iyiyim. Sadece biraz hassas." Konuyu değiştirmek için çaresizce sehpadaki popcorn kasesini aldım. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum; her yalan söylediğimde sanki bir jilet dilimi kesiyormuş gibi hissediyordum.

"Ash."

Onu geri itip kucağına oturdum. "Gin, ben iyiyim. Daha dikkatli olacağım," dedim, o ağrı kesici ilaçlardan bahsederek kalkmaya başlarken. Babamı bir dahaki görüşümde, benden uzak durması gerektiğini söyleyecektim. Bir daha geri dönmeyeceğimi. Şu anda sadece Giancarlo'ya yakın olmak istiyordum. "Bana otur."

Babamın karşısına çıkma düşüncesi ellerimi titretmişti. Kaseyi daha sıkı kavradım ve Gin'e sıkıca sarıldım. Bunu yapabilirdim. Korku tüm varlığımı sarmış, yapamayacağımı haykırıyordu. Sessiz ve uslu kalmanın en iyisi olduğunu söylüyordu. Ancak, olduğum gibi kalırsam, Gin'in yanında olmaya devam edemezdim.

Bu, babamın bana verdiği birçok dersten çok daha korkutucuydu. Gin kolunu belime doladı ve kaotik sinirlerimi daha da yatıştırdı. Yavaş ve kontrollü bir nefes aldım. Bir avuç popcorn alıp, Gin'e ikram etmeden önce ağzıma tıkıştırdım. Yeşil saçlı adamın duvarlardan zıplamasını izlerken, o da elimden popcorn yedi.

"Bekle, şimdi süper güçleri mi var?"

Giancarlo inledi. "Beş saniye! Beş saniye boyunca sessiz kaldın."

"Bu meşru bir soru. Kimse onun yaptığını yapamaz. Bir dakika, pembe saçlı kız onun sevgilisi, o zaman neden sarışın elf şimdi ona ilgi duyuyor? Seçim yapmak zorunda mı?"

"Ash, lanet olası diziyi izle."

"Deniyorum, ama bir dakika, o... O onun kız kardeşi değil mi? Neden göğüslerini ona öyle bastırıyor?"

"Bu anime!"

"Bu hiçbir şeyi açıklamıyor. Ve neden en yakın arkadaşı, sevgilisi kadar kız gibi görünüyor? Bekle, bu bir aksiyon filmi değil mi? Büyük bir kavgayla başladı ve şimdi kızları tavlıyor."

"Kapatacağım." Giancarlo uzaktan kumandaya uzandı, ben de aceleyle onu kapıp odanın diğer ucuna fırlattım. İkimiz de sessizce oturduk, arka planda anime gürültüyle devam ediyordu.

"Gerçekten mi?"

"İzlemek istiyorum. Sadece anlamaya çalışıyorum," diye vurguladım.

Giancarlo derin bir nefes aldı. "Tamam, açıklayacağım, ama sen susup izlemelisin." Beni kendine daha sıkı çekti, morarmış kalçama dokunmamaya dikkat ederek. "Belki bir şeyler öğrenirsin."

"Ne gibi? Bir grup kadını nasıl tavlayacağımı mı?"

Giancarlo inledi. "Başka birinin seni tatmasına izin vermektense, sikini keserim."

Gin'in sözleri ruhumun derinliklerine işlerken, içimi bir sıcaklık kapladı. Beni paylaşmak istemiyordu.

"Sanki sana aitmişim gibi konuşuyorsun," diye alay ettim.

Giancarlo çenemi kavradı ve başımı çevirdi. Gözlerimiz buluştu ve bakışlarının sertliği beni etkiledi. "Sen benimsin."

Nefesimi tutarak "ta ki" ya da "şimdilik" kelimesini bekledim, ama o kelime hiç gelmedi.

Siktir et. Umut benim ölümüm olacak.

Telefonun diğer ucundaki adam durumu yüzüncü kez açıklamaya çalışırken, sandalyeme yaslandım. Zihnim birden fazla kez dalmıştı, ama kendimi toparlamam gerekiyordu. Ash ofisime girip çıkarken bunu yapmak zordu. Bir kez daha içeri girdi, masama bir fincan kahve koydu, bana gülümsedi ve sonra dönüp çıktı. Onu geri çekip dilimi kalçalarının arasına sokmak istercesine kıçına baktım.

"Bay Vitale, lütfen."

"Ne?" diye mırıldandım. "Bir kez daha."

Adam inledi. "Zaten üç kez açıkladım."

"Ee? Tekrar açıklayın," dedim, fincanımı alıp mükemmel kahvemi içerek. "Ne oldu?"

"Şantiyede sorunlar var," dedi, sesi benim hoşuma gitmeyecek kadar gergindi, sanki dişlerini sıkarak konuşuyormuş gibi. "Malzemeler kayboluyor, adamlar hiçbir açıklama yapmadan işten ayrılıyor ve insanlar ortadan kayboluyor. Bu konuda bir şeyler yapmalısınız."

"Ne yapmam gerekiyor?" Kaşlarımı çattım. "Neler olduğunu bilmiyorum
"

"Söylentiler var," diye mırıldandı.

Sandalye üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanarak ileri geri sallandım. "Ne tür söylentiler?"

"İnsanlar Able Hollister'ın buralarda olduğunu söylüyor. Arabasında oturup, şantiyeye bakıyor ve sonra gidiyor. Onu gördüğümüzün farkında bile değil sanırım, ama sen bana onu gösterdiğinde, adamlarıma da söyledim. Onlara bir şey olduğundan korkuyorum."

Sağ şakağımda zonklama başladı. Lanet Able. Bana sataşacağını tahmin etmiştim, ama sakinleşeceğini düşünmüştüm. Onun geri çekilmesi, benim sözleşmemden vazgeçmeyeceğim konusunda birkaç kez konuşmuştuk. Her seferinde daha da sinirleniyordu, ama bu onun problemiydi. Ancak şimdi bunu *benim* problemim haline getiriyordu. Bunun için vaktim yoktu.

Silver Dreams'de ziyaret ettiği eskort Jasper'ı zaten kontrol etmiştim, ama adam çoktan gitmişti. Dairesinde hiçbir iz kalmamıştı. Grand Myah'a söylemek tam bir felaketti. Able sürekli olarak onun sorunlarıyla uğraşmamı sağlıyordu.

"Ben hallederim."

"Bu arada ne yapacağız? Makinelerimiz bozuldu. Sanırım daha fazla gecikme yaşayacağız."

"Makineleri tamir edecek veya değiştirecek birini bulacağım. Siktir et. Gecikme istemiyorum."

"Elimizden geleni yapacağız, Bay Vitale."

Telefonu kapattım. Şakaklarımı ovuşturarak, sinirlenerek bilgisayara baktım. Able işlerini yoluna koymalıydı, yoksa Silvy'nin nezaketi sayesinde kafası parçalanacaktı. Numarasını aradım, çevirdim ve cevap vermesini bekledim. Cevap yoktu. İki kez daha aradım, ama cevap vermedi.

Yemin ederim o lanet herifi öldüreceğim.

Onun yerine Weston'ı aradım. O deli değildi. Weston beni görmezden gelmemenin daha iyi olduğunu biliyordu. Üçüncü çalınışta nefes nefese cevap verdi.

"Evet, Bay Vitale."

"Weston!" diye bağırdım, yüzümde bir gülümsemeyle. "Ne oluyor lan?" "Anlamadım?"

"İnşaat sahamda, arkadaşın Able'ın bu hastanenin inşaatını durdurmaya çalıştığına dair söylentiler duyuyorum." Masamın üzerine parmaklarımı vurarak

masaya vurmaya başladım, sesini giderek artırarak. "Onunla ilgili olarak insanların ortadan kaybolduğunu ilk kez duymuyorum."

Sessizlik.

Sandalyeimde tekrar ileri geri sallanarak, tek kelime bile etmedim. Weston'ı bekletsin, terlesin ve kıvransın. Sonunda, birkaç kez boğazını temizledi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," dedim sakin bir sesle. "Eminim karını becermemden dolayı hala kızgınsın..."

"Ne?"

Sırıttım. "Oops. Bunu söylememeliydim, değil mi?" Omuz silktim. "Onun hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bildiğimi sanıyorsun?"

"Sen... seni orospu çocuğu!"

"Hey, bana o ses tonunu kullanma," diye homurdandım. "Able'ın kıçıyla uğraşmak zorunda kaldığım için zaten boktan bir ruh halindeyim. Karın, nefes alan her şeye bacaklarını açtığı için bana bağırmanı dinlemek istemiyorum. Bunu onunla konuş." Sinirimi bastırarak, düz otururken parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Onu benim sitemden uzaklaştırman gerekiyor."

"Ne? Bunu nasıl yapacağım?"

"Ses tonuna dikkat etmeni söylemedim mi?" diye bağırdım. "O senin arkadaşın, değil mi? Sen hallet."

"Biz arkadaş değiliz."

"Benim duyduğum öyle değil."

Alaycı bir şekilde güldü. "Yani yaşlı bir kadın gibi oturup dedikodu mu yapıyorsun? Ne kadar erkeksi."

Kıkırdadım. "Erkekliğim sağlam, inan bana. Bunu sana ya da başkasına kanıtlamam gerekmiyor." Öne eğildim, ekranımdaki bilgileri inceledim. "O hastane zamanında inşa edilmezse, ikimiz de para kaybederiz, Weston. Bunu sana söylememe gerek yok. Benim inşaat firmam, senin müşterilerin, işimiz; hepsi zarar görecek."

Weston sessiz kaldı. "Evet."

"Bunu istiyor musun?" diye

ısrar ettim. "Hayır."

"O zaman köpeğini geri çağır. Bu sözleşmeden geri dönüş yok. Birdenbire "siktir et, her şeyi bozalım ve o akbaba benim olanı alsın" demeyeceğim. Anladın mı?" Yine sessizlik. "Bay Weston,

ağzını açıp konuşmanı duymam gerekiyor. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Aferin." Gülümsedim. Ash içeri girdi ve bana baktı. "Gitmem gerek. Yarın ilerlemeyi tartışmak için buluşalım. Makinelerimi tamir ettirdikten sonra iş devam edecek."

"Tamam."

Telefonu kapattım. Weston'ın kendi acısında pişmesini sağlamak en iyisiydi. Karısı hakkında bomba gibi bir haber vermek planlanmamış bir şeydi, ama o ukala ses tonuyla beni sinirlendirmişti. Telefonun ötesinden uzanıp suratını dağıtmak istedim, ama kendimi oldukça iyi kontrol ettim. Benito benimle gurur duyardı. Ash bana bakmaya devam ederken, kaşlarımı kaldırdım.

"Ne?" diye sordum.

"O kimdi? Ona iyi çocuk dedin." Sırıttım.

"Bilmek istemez misin?"

Ash, bana yaklaşmadan önce iki elini masamın üzerine koydu. "Evet, bilmek isterim. Kimdi o? Neden ona iyi çocuk diyorsun?"

"Belki de iyi bir çocuk olduğu içindir." Ash'in gözleri endişeli görünüyordu ve ben hemen şaka yapmayı bıraktım. "O pislik Weston'dı, hepsi bu. Ona iyi çocuk demek, sanki küçük bir penisi varmış gibi hissettiriyor."

"Oh." Ash dikleşti. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü 'erkeksi' görünmeye önem veren erkekler her zaman en aptalca şeylerden bile alınırlar." Omuz silktim. "Yani sen ne kadar boylusun? İyi bir günde 1,65 metre mi?"

"1,68 metre," diye homurdandı.

"Ve her gün beni eğip sikiyorsun. Daha az erkek olsaydım, umurumda olurdu." Omuz silktim. "İşte buradayım, umurumda değil."

Ash başını salladı. "Bu yalan. Benito'yu patronun olarak adlandırdığımda, aklını kaçırıyorsun."

Gözlerimi kısarak öne eğildim, dudaklarından o küçük sırıtışı silmeye hazırdım. Ona hesap vereceği tek kişi bendim. Başımda başka kimlerin olduğu umurumda değildi. O *sadece* beni *taparcasına* sevecekti.

"Artık patronun benim," dedim. "Benim için çalıştığını unuttun mu? Sen benim sekreterimsin."

"Sadece resmi belgelerde," dedi, burnunu havaya kaldırarak. "İkimiz de bunu biliyoruz."

"Bana kahve getirdin."

"Çünkü kahve içmezsen huysuzlaşıyorsun," diye açıkladı. "Ayrıca, işleri kimin yönettiğini ikimiz de biliyoruz."

"Evet." Gülümsedim. "Ben."

Ayağa kalktım ve masanın etrafından o kadar hızlı döndüm ki Ash uzaklaşmaya çalıştı. Elimi uzattım ve kaçmayı düşünmeden önce onu tertemiz düğmeli gömleğinden tutup kendime doğru çektim. Dudaklarımız birbirine çarptı, onu vücuduma sıkıca çekerek dillerimiz dans etti. Onun beni kaç kez eğmesine izin versem de, gerçekte kontrolü elinde tutan bendim ve ikimiz de bunu biliyorduk. Ash dudaklarını büküp lütfen diyebilirdi ve ben onun için eriyip giderdim. Ancak, günün sonunda o *bana* aitti.

Benim. Benim. Benim.

Bunu onun derisine dövme yapmak, damga vurarak yakmak istedim. Her gün, hiç aksatmadan, bana ve sadece bana ait olduğunu hatırlaması için, adım onun her santimetresini kaplamalıydı. Ayrıldığımızda, kravatına uzandım.

"Ne kadar süredir burada çalışıyorsun? Bir aydır mı?" diye mırıldandım. Ash başını salladı. "Evet, efendim."

"Nasıl oldu da benim kirli sekreterimi henüz kirletmedim?" diye düşündüm. İşler çok yoğundu. Ash ve ben evdeyken hala yatakta birlikte oluyorduk, ama iş yerinde onu sikmemiştim. Düşünmediğimden değil. "Git kapıyı kilitle."

Ash inledi. "Ofiste olmaz, Giancarlo. Hadi ama."

"Evet, benim ofisimde. Ve bana efendim diyebilirsin. Ben senin patronunum, unutma," dedim, alt dudağını dişlerimle çekerek.

O hipnotik kahverengi gözleriyle bana baktı. "Evet, efendim."

Gülümsedim. "Acele et," diye şakacı bir şekilde homurdandım. "Yoksa seni masamın üzerine eğip, seni sikmek zorunda kalacağım."

Ash kilidi kapattıktan sonra kapıya yaslandı. "Özür dilerim efendim. İşimi doğru yapmadım mı?"

Ash oyuna devam ederken ben başımı eğdim. "İşin gayet iyi," dedim, elimi sallayarak. "Ama o daracık pantolonlarla ve yırtılmak için yalvaran gömleklerle ortalıkta dolaşıyorsun." Parmağımı kıvırdım. "Buraya gel."

Ash kapıdan uzaklaştı. "Bunu yapmamalıyız," diye fısıldadı. Dişlerini alt dudağına batırırken gözlerinde ateş vardı. "Ya biri öğrenirse? Kovulurum."

"Seni kim kovacak? Burası benim." Yeterince yaklaştığında, onu bir kez daha kendime doğru çektim. "*Sen benim malımsın*."

Kollarımda titredi. Dudaklarımız kısa bir süre birleşti, flörtöz bir öpücük, birbirimizin arasında hafif bir hareket. Ash geri çekildi ve ağzını kapattı.

"Lütfen, efendim. Bu uygunsuz."

"Eğer seni becermeme izin vermezsen." Elimi uzattım ve kravatımı çözdüm. "Yarın işe gelmek konusunda endişelenmene gerek yok."

Ash bana çok sevdiğim o büyük, tatlı gözlerini dikti. Kafasını salladı, uzun saçları pembe lekelerle kaplı yanaklarına değdi. Bu, sadece ipeksi saçlarının yumruğumu sardığını hissetmek için bir avuç dolusu saçını tutmak istememe neden oldu.

"Beni kovma," diye fısıldadı. "Paraya ihtiyacım var."

"O zaman masanın üzerine çık," dedim kısaca, ona zarar vermemek için dikkatlice masaya doğru ittim. "Ve bacaklarını aç."

Ash'in gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü, sonra bana baktı.

"Hayır." Ben sertleştim. "Hayır mı? Seni zorlamam mı
gerekiyor?"

O dikleşti. "Beni istiyorsunuz? İşimi korumaya çalışmalı mıyım,
efendim?" "Evet," diye homurdandım, o öne doğru ilerleyip vücudunu
benimkine sürtünce.

Eli aşağı indi ve sertleşen penisimi kavradı. "Benimle oyun oynama."

"Sizinle oynamayacağım efendim," diye mırıldandı. "Tam olarak istediğinizi yapacağım. Sonuçta bu işi korumam lazım. İşimi kaybetmemek için her şeyi yapmam gerekmez mi?"

Midem düğümlendi. "Kesinlikle."

Ash etrafımda dolaştı, parmakları omurgamda yukarı aşağı gezindi. "O zaman kabul ediyorsunuz?"

"Ne yapıyorsun sen... Ah!"

Ash beni sertçe öne doğru itti. Üst bedenim masaya çarptı. Hareket etmeye çalıştığımda, elini belimin altına koydu ve bastırdı. Ayağı bacaklarımın arasında çalıştı, ben ona açılana kadar ileri geri tekmeledi. Nefesimi tuttum.

"O zaman sizi becereceğim, efendim," dedi sakin bir sesle, her kelimesinden zehir ve şehvet damlıyordu. "Kıçınız benim için zonklayana kadar sizi uzun ve sert bir şekilde becereceğim. Ve eğer bunu kimseye anlatmaya kalkışırsanız, size şantaj yaparım. Birkaç fotoğraf çekmemin sakıncası yok, değil mi?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. *Lanet olsun, onun bu konuda bu kadar iyi olmasını beklemiyordum.*
bu kadar iyi olacağını beklemiyordum.

Ash'in eli saçımın bir tutamını kavradı. "Sana lanet bir soru sordum
soru sordum."

"H-hayır," diye nefes nefese cevap verdim, sırtım onun tutuşuyla eğildi.

"Öyle düşünmemiştim." Telefonunun fotoğraf çektiğini duydum. "Benim dar pantolonlarla dolaşmamdan bahsediyorsun, ama gerçekte sen bir fahişesin, değil mi? Sanırım her şey için bacaklarını açarsın. Şu kıçıma bak." Sağ kalçama tokat attıktan sonra sertçe kavradı. "Ne kadar sıkı, ne kadar yuvarlak. Sanki benim sikimi almak için yalvarıyor gibisin."

İnleyerek başımı salladım. "Patron benim. Seni sikmem gerekmiyor mu?"

"Kapa çeneni." Diğer yanağıma da tokat attı ve dudaklarımdan bir inilti kaçtı. "Gördün mü? Gerçek bir fahişe. Ne eğlenceli. Bileklerini arkaya koy, efendim. Haklısın. Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım. Sikimin içine girip çıktığı her dakikayı kaydedeceğim."

Ağzından damlayan her küfür, sanki benim sikime doğrudan bağlı bir damar iğnesi varmış gibi hissettiriyordu. Tereddüt ettiğim için bir tokat daha yedim. Hızlıca ve homurdanarak bileklerimi arkama koydum. Ash hızlı çalıştı, ben inlerken bileklerimi bir şeyle sardı.

"O nedir?"

"Kravatım," diye güldü. "Seni sikerken bana dokunmana izin yok. Ya da arkanı dönmene. Gözlerini öne bak, yoksa dururum."

"Siktir."

Dudaklarından dökülen kahkaha beni daha da sertleştirdi. "Az önce söylediklerimi anladınız mı, efendim?"

"Evet," diye fısıldadım, pantolonumu yırtıp atması için can atıyordum. "En alt çekmecede bir şişe kayganlaştırıcı var."

"Beni tehdit ettiğin halde neden kayganlaştırıcı kullanayım? Ha? Neden senin rahatsızlığını umursayayım, söyle bana." Eli tekrar saçlarıma gitti. "Duyduğuma göre, acıyı seviyormuşsun."

Benden çıkan inlemeler tamamen içgüdüseldi. Geriye doğru ittim, kalçalarım onu ararken deliğim arzuyla titriyordu. Bileklerim sırtımın arkasında sıkıca bağlanmıştı. *Lanet olası inek gerçekten nasıl çalışılacağını biliyor.* Hayal kırıklığıyla inledim.

"Sadece sik beni," dedim.

"Yalvar," diye kulağıma fısıldadı. "Büyük, kötü patron olsan da sekreterinden seni sikmesini yalvar."

Kalbim göğüs kafesime o kadar sert ve hızlı çarpıyordu ki, göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim. Her geçen dakika, sikim patlayacakmış gibi hissediyordum ve masamın her yerine pislik bırakacaktım. Ash

hareket etmedi. Sadece sırtıma yaslandı, bana dokundu, her santimimi keşfetti, ama asla gerçekten istediğim şeyi vermedi.

"Söyle," diye inledi.

"Lütfen, sik beni," dedim, çok çaresizdim. "Patron ben olabilirim, ama senin pis fahişenim."

"Evet, sik beni," diye inledi Ash. "Sihirli kelimeler söylendi."

Elleri hızla pantolonumu açtı, uyluklarımdan aşağı çekti. Ash boxerımı da yırttı ve ben onu karşılamak için kalçalarımı geriye doğru ittim. O beni doldurmasını beklerken, Tanrı bilir ne yapıyordu, ellerini karıştırıyordu.

"Prezervatifler nerede?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Yok. Burada hiç sevişmem. Bazen sadece mastürbasyon yaparım," diye nefes nefese, içime bir şey, herhangi bir şey sokmasını istedim. ″Siktir et onları*, beni sik,"* diye inledim. "Hadi, o büyük sikini kıçıma sok ve beni boşalt."

Ash'in eli tenime değdi. "Seni küçük sürtük." Dilini şaklattı. "Peki, bu kadar güzel yalvardığın için prezervatif yok."

Ben tekrar inleyince güldü. Küçük pislik, onun önünde eğildiğimde çaresiz olduğum gerçeğinden tam olarak yararlanıyordu. Özellikle de bileklerim birbirine bağlıyken. Islak ve soğuk bir şey deliğime dokundu. Kayganlaştırıcı. Tüm o pis konuşmalarına rağmen, benim incinip incinmediğimi umursuyordu. *Bu çok sevimli.*

Ash'in penisi kıçıma kaydı ve ben nefesimi tuttum. Ash'in bir görevi olduğunu bilerek vücudumu gevşetmeye zorladım. Tabii ki, sanki beni öldürmek istermiş gibi içime sertçe girdi. İnlemelerimle ayak parmaklarım yerden kalktı. O güldü, beni tekrar aşağı itti ve tekrar ileri doğru hamle yaptı.

"Kıpırdama. Videoyu mahvediyorsun."

Omurgamdan bir ürperti geçti. *Ya o videoyu bana karşı kullanırsa?* Bir an endişe duydum, ama endişem kadar çabuk gerçek de aklıma geldi. Ash bana ve sadece bana sadıktı. Dünyada ona güvenebileceğim başka kimse yoktu.

"Onu gösterme," diye mırıldandım, o tekrar ileri doğru hamle yaparken homurdandım. "O bok beni mahvedecek."

"Beni tehdit etmeden önce bunu düşünmeliydin," dedi Ash keskin bir sesle, eli kalçamı o kadar sıkı kavradı ki acı

"Bundan sonra sen benimsin. Anladın mı? Kahvemi getirebilirsin, köpeğim."

Başımı yukarı kaldırdım, ama o hemen geri itti. Ben homurdandım, ama Ash bunu görmezden geldi ve ofisi inlemeleriyle doldurarak beni daha sert sikti. Çok gürültü yaptığında sesini kesiyordu, ama sonra tekrar kalın sikini saran kıçımın ne kadar iyi hissettirdiğini haykırmaya devam ediyordu. Bu beni daha da tahrik etti, her gram tatmini tatmak için kalçalarımı sallayarak ona karşılık verdim. Telefonum masada titredi. Bir göz attım. Benito.

Siktir.

"Toplantım var," diye homurdandım. "Çabuk bitirmeliyiz."

"Hayır."

Omzumun üzerinden baktım. "Ne?"

"Sana dönmeni söylemedim mi?" Hızını artırdı, kıçımı yumrukladı ve nefesimi kesip aldı. "Hayır dedim. Ben seninle işim bittiğinde gidebilirsin."

"Ash..."

"Hayır dedim!"

Kalçaları bana çarptı ve beni o kadar sert sikti ki yıldızlar gördüm. Çenemden bir damla salya mı akıyordu? Kahretsin, Ash beni bu kadar altüst eden tek kişiydi. Kalçalarının her hareketi ve nefes nefese soluklaması beni sadece zevkin değil, akıl sağlığımın da sınırına yaklaştırıyordu. Hiçbir şey yapamıyordum, bacaklarımın arasına uzanıp kendimi okşamak bile. Sanki Ash, sadece onun sikinden, küfürlü sözlerinden ve bana verdiği acıdan orgazm olmamı sağlamak hoşuna gidiyormuş gibi.

Çığlık attığımda tırnakları kalçama battı. "Siktir! Boşalıyorum," diye inledim, bacaklarım titriyordu. "Ash, yavaşla, sik beni."

"Hangisi?" diye sordu. "Yavaşla mı? Yoksa sik beni mi? Cevap verme. Ne istediğini biliyorum."

Gerçekten bir canavar yarattım.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye nefes nefese konuştu Ash. "Koca sikimi çok iyi hissettiriyorsun. Benim için boşalacaksın ve ben senin kıçını doldurduktan sonra sikimi temizleyeceksin."

"Siktir!"

Bu fazlasıyla yeterliydi. Bir uçurumun kenarından atladım ve gözlerim geriye doğru yuvarlanacak kadar sert boşaldım. Aklımı kaybetmemek için çabalarken bile Ash devam etti. Sesinde, durdurulamayacak ve etrafımızda olup bitenleri umursamayacak kadar ileri gittiğini gösteren hırıltılı bir ton vardı.

durmak ya da etrafımızda olup bitenleri umursamak için çok geç kalmıştı. Böyle olduğunda, tek görebildiği bendim.

Bunu çok seviyordum.

"Siktir, oh, siktir," diye inledi, içime sertçe girerken, titreyerek ve iterek bağırdı. "Tam orada. Siktir, evet. Spermimi al, efendim. Hepsini al!"

Eğer az önce boşalmamış olsaydım, o anda boşalırdım. Ash üstüme yığıldı. Giysili sırtımdaki sıcaklık, kıvrılıp yatmak istememe neden oldu. İş, toplantılar, hepsi siktir et.

"Canını yaktım mı?" diye sordu Ash.

"Hayır," diye güldüm. "Şey, belki biraz, ama hoşuma gitti."

"İyi." Doğruldu. "Bileklerin nasıl?"

"Muhtemelen biraz morarmışlardır, ama umurumda değil. Kendimi çok iyi hissediyorum."

Ash güldü. "Ben kapıdan girdiğimde bu çılgınlığa başlaman gerekiyordu. Sapık."

"Bizi seks yaparken filme alan ve her dakikasından büyük zevk alan kişi bunu mu söylüyor?"

Ash beni bıraktı ve bileklerimi dikkatlice inceledi. "Eğlenceliydi."

"Gördün mü? Sapık."

Kıçımı tokatladı. "Kapa çeneni. Hadi, dik dur."

Kafamı salladım. "Hayır. Alt çekmecede bulunan anal tıpayı al. Yağla ve içeri sok."

Ash durakladı. "Ne? Ama sen benim spermimle dolusun..."

Çenemi avucumun içine dayayarak güldüm. "Amaç da bu," dedim. "Tek bir damla bile dökmek istemiyorum."

"Siktir," diye fısıldadı. "Bu çok seksi. Tekrar boşalmam lazım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne? Hayır, yapma Ash. Toplantım var. Cidden, geç kalacağım." "Çok geç."

Ona baktım ve gözlerinde o bakış vardı. İnleyerek, tartışmanın bir anlamı olmadığını anladım. Bunun yerine, kalçalarımı ayırdım, o tekrar içeri girdi ve ben de onunla oynayıp, alay edip, beni sikmesine izin verdim, ta ki beni tekrar doldurana kadar. İşini bitirdiğinde popo tıkacını içeri soktu. O kadar dolmuştum ki patlayacak gibi hissediyordum, ama bu harika bir duyguydu.

"Sik," diye nefes nefese söyledi.

Yere düştüm ve bacaklarının arasına geçtim. O benim sandalyemde yerini almıştı, saçları terden ıslanmış alnına yapışmış, dudaklarında bir gülümseme vardı.

Alnında terden yapışmış saçları vardı.

Onun haline gülerek, "Berbat durumdasın," dedim.

"Bu senin suçun," diye ters ters baktı. Saçımı tutup beni kendine çekti. "Beni temizle. Zaten duş almam lazım, ama senin ağzınla beni temizlediğini görmek istiyorum."

Onun bacaklarının arasına yerleşirken itiraz etmedim.

"Ne bekliyorsun?" Ash'in yüzü muhteşem bir kırmızıydı. Soluk teni, kızarıklığını ortaya çıkarmıştı.

"Sekreterim olarak yapmanı istediğim bir iş var."

Ash koltuğumda kıpırdanarak kocaman sikini ağzıma doğru itti. Göz kapakları yarı kapalıydı ve beni arzu dolu gözlerle bakıyordu.

"Ben senin sekreterin değilim, Gin."

Kahretsin, o çok seksi.

"Ama yine de benim için yapacaksın."

Ash, iyi bir köpek yavrusu gibi başını salladı.

"İncelemen gereken birkaç finans dosyası var. Yanlış gördüğün her şeyi işaret et."

Ash kaşlarını kaldırdı. "Tamam."

"Tam bir liste istiyorum ve Benito'ya söyleme." "Ve işte sorun da bu."

Elimi onun penisine doladım ve konuşmaya devam ederken okşadım. "Kırlangıç yok. Sadece iyi bir vatandaş olarak, eski dostumuz hükümetin kötü adamları yakalamasına yardım ediyorum."

IRS çok çalışıyordu. Ben daha çok çalışıyordum.

Ash, sırtı sandalyeden kalkarken inledi ve penisi elimde kaydı. "Gin."

"Evet, bebeğim, adımı söyle."

Kafasını salladı. "Kimin... kim... lanet olsun, Gin, dur, düşünemiyorum."

Biraz yavaşladım. "Endişelenme." *Able Hollister yanlış kişiyle uğraştı.* "Benim için yaparsın, değil mi?"

Ash inledi, benim için sertleşirken uyluk kasları gerildi. "Evet. Şimdi sikimi temizle lütfen, Gin."

Ağzımı açtım, spermle kaplı sikini yaladım ve inledim. Dudaklarım sikini sardı, başımı yukarı aşağı sallarken ona baktım. Gülümsemesi beni lanet olası aya gönderip geri getirdi.

Siktir, sanırım sana gerçekten aşık oldum, Ash.

BUGÜN O GÜNÜYDÜ. Sonunda, programlarımız yeterince boşaldı ve Gin beni araba sürmeye götürecekti. Endişe, her geçen saniye midemi kıpır kıpır ediyordu.

"Gin!"

"Mutfakta."

Koridorda yürürken neredeyse düşüyordum. Son anda kendimi toparladım ve mutfağa koştum. "Hazır mısın?"

Gin telefonundan başını kaldırdı. "Neye hazır?"

Unutmuş muydu? "Bugün bana araba kullanmayı öğreteceğini söylemiştin."

"Öyle dediğimi hatırlamıyorum."

Midem düğümlendi. "Oh." Söylediğinden emindim. Konuşmuştuk. Belki hatırlamıyordu.

Giancarlo beni kendine çekti, göğsü kahkahalarla titriyordu. "Kahretsin, üzgün köpek yavrusu gibi baktığında çok tatlı oluyorsun."

"Adi herif."

Beni öpmeden önce mırıldandı. Dudaklarını kovalamak için kendimi yukarı ittim. Onu öpmekten asla bıkmazdım.

"Araba bu sabah teslim edildi. Hazır olduğunda hemen gidebiliriz."

Onun kollarından kurtuldum ve yukarı koştum. Bir çift kot pantolon giydim. Sonra çorap ve ayakkabılarımı giydim. Sade bir tişört giydim ve hazırdım.

"Gin, gitmeye hazırım."

"Kuyruğunun sallandığını neredeyse görebiliyorum." Gin'in koyu kahverengi gözleri parladı. "Ash, pantolonunu indir ve benim için sikini sallayın."

"Ne? Hayır." Ayakkabılarımı alıp olabildiğince hızlı bir şekilde giydim.

"Sen kuyruğunu sallayana kadar gitmiyoruz."

"Ciddi olamazsın." Gin'e baktım ve içimden inledim. Ciddiydi. "Gin."

"Mutlu olduğunu nasıl anlayayım?" "Yüzümdeki gülümsemeden."

"Sahte gülümsemeni gördüm. Hadi, pantolonunu indir."

Her gün Giancarlo'yu anlamaya yaklaştığımı düşünüyordum, ama her gün o benim yanıldığımı kanıtlıyordu. "Evet, efendim." Pantolonumun düğmelerini açtım. Ne kadar çabuk pes edersem, o kadar çabuk direksiyon başına geçebilecektim. Pantolonumu ve boxerımı aşağı indirdim.

"Devam et," diye cesaretlendirdi Giancarlo.

Bu benim hayatım olamaz.

Kalçalarımı bir yandan diğer yana sallarken, penisim bacaklarımın arasında sallanıyordu. "Siktir, bu şey çok büyük." Giancarlo yaklaştı, yüzünde arzu dolu bir ifade vardı.

yüzüne yazılmıştı.

Geri atladım ve penisimi kapattım. "Hayır."

Gin'in kaşları yukarı kalktı. "Az önce benim sikimi reddettin mi?" Boynunu bir yandan diğer yana çevirdi. "Ash, kahve içmediğimde ne kadar huysuz olduğumu gördün. Sikimden mahrum kaldığımda ne olacağına hazırlıklı olduğunu sanmıyorum. Özellikle de senin sikin gibi bir sikten."

Birkaç adım geri çekilirken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. "Gin, araba sürmeye gideceğimizi söylemiştin."

"Gideceğiz. Bana bir tat ver."

Kafamı salladım. "Asla tadı değil. Önümüzdeki bir ya da üç saat boyunca sevişececeğiz."

Gin güldü. "Bunda ne sorun var anlamadım."

"Gin," diye vurguladım. İlk kez araba kullanmayı dört gözle bekliyordum. Gerçek sürüş, Giancarlo deli gibi davranırken direksiyonu sarsmak değil. "Tamam, uslu duracağım, ama bana engel olduğun için bana borçlusun."

"Faturamı ekle." Fatura demişken, ödemem gereken ne kadar para kaldığını kontrol etmem gerekiyordu.

Giancarlo aramızdaki mesafeyi kapatırken pantolonumu yukarı çektim. Eli giysili penisimin üzerinde kaydı.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Kıçımı sikmektense araba sürmeyi mi tercih edersin?"

Nefesim kesildi ve penisim seğirdi. "Hayır."

"İyi. Cevabın farklı olsaydı, sert önlemler almam gerekebilirdi."

"Ne gibi?"

Giancarlo omuz silkti ve ayakkabılarını giydi. Standart arabaya doğru yol aldı. Honda'da hiçbir şey özel değildi. Tamamen siyah, dört kapılı, normal bir arabaydı.

"Seni bağlayıp, fiziksel olarak boşalamayana kadar sikini sürmek gibi."

Boğazım düğümlendi. *Bu adam delinin teki.* Sürücü tarafına doğru gittim, ama Gin beni durdurdu.

"Henüz değil. Yeni başlayanlar için gerçek insanların olduğu cadde benim için bile çok çılgınca."

Bekleyebilirdim. Yolcu koltuğuna koştum ve oturdum. Ayağım anında sallanmaya başladı.

"Gergin misin?"

"Hayır."

"Evlat, deli gibi titriyorsun."

Elimi dizime vurdum ve titremeyi durdurmaya zorladım. "Heyecanlıyım. Arada fark var."

"Tabii, ama heyecanlanıp her yere işeme." Giancarlo aptal şakasına güldü. "Baby değil ama ödünç aldık. Eminim o salak arabayı işemeden geri almak isteyecektir."

"Kimin arabası bu?"

Giancarlo omuz silkti. "Eh, önemli değil."

Daha fazla derinlemesine düşünmek için zihinsel kapasitem yoktu. Araba sürmek istiyordum. "Tamam, burası iyi olmalı." Giancarlo, boş bir otoparkın ortasında durdu.

Bir tarafta, bir dizi koni

düzinelerce koni vardı.

Gin bunu benim için mi ayarlamıştı? Kalbim hızla atmaya başladı. "Hazır mısın?"

Emniyet kemeriyle uğraşırken, o geri almadan arabadan çıktım. Ayağımın ucunda zıplayarak arabayı dolaştım.

Giancarlo arabadan indi ve bana kocaman bir gülümsemeyle baktı. "İşte anahtarlar." Anahtarları avucuma bıraktı.

Direksiyonun başına geçtim, vücudumun her santimi heyecanla titriyordu. Parmaklarımı direksiyonun etrafında esnettim.

"Kemerini tak."

Doğru. Sakinleşmem gerekiyordu. Bu hızla gidersem bayılacaktım. Çok heyecanlıydım. Kemerimi takmadan önce yavaşça ve derin bir nefes aldım. Gin bana arabayı nasıl çalıştıracağımı ve pedalların ne işe yaradığını anlattı. En azından bu kısmı arabaları inceleyerek öğrenmiştim.

"Tamam, hadi park konumundan çıkar."

Yavaş ve nazikçe. Arabayı sürüş konumuna getirirken ayağımı frenin üzerine ağır bir şekilde bastırdım.

"Güzel, gördün mü, kolay. Şimdi ayağını frenden çek ve biraz gaz ver." Ben de öyle yaptım.

"Tamam, biraz daha gaz ver."

Bunu yapabilirim. Ayağımı pedala bastırdım ve ileriye doğru fırladık. Ayağımı kaldırıp frene bastım. Nefes almaya çalışırken kanım kulaklarımda çınlıyordu.

"Kahretsin!" Giancarlo'nun eli fırladı ve gösterge paneline çarptı.

"Özür dilerim."

Giancarlo boğazını temizledi. "Önemli değil." Koltuğunda dikleşti. "Gaza bu kadar sert basma."

"Tamam." Tekrar denerken direksiyonu daha sıkı tuttum. Gin'in benim için hazırladığı geçici parkura doğru ilerledim.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Gin.

Omuz silktim. Hiçbir fikrim yoktu. Arabadan inip hizalandığımı kontrol etmeli miydim?

"Ash, onlar sadece koniler. Birkaç tanesine çarpsan da sorun değil. Hala öğrenme aşamasındasın."

Giancarlo'nun sözleri omuzlarımdaki gerginliği biraz hafifletti. Arabayla bütünleştim. İzlediğim tüm o yarış filmleri ve videoları

işime yarayacaktı. Tek sorun, öğrendiklerimi uygulamaya geçirmekti.

Bunu yapabilirim.

Koni ön camın üzerinden uçtu, ben de önce sağa, sonra sola kırarak arabayı düzelttim. Bunu yapabilirdim. Ayağımı pedala sıkıca bastırdım. Tamamen sağa kırdım, ama araba dönmek yerine kaydı. Arabayı tekrar düzeltirken etrafımızı duman sardı.

Arabayı park ettim ve Giancarlo'ya dönmeden önce gülümsedim.

Bir elim acil durum tutamağını kavradı, diğer elim ise gösterge paneline sıkıca bastırdı. Araba durmuştu, ama Giancarlo hala orada oturuyor ve ağır ağır nefes alıyordu.

"Gin?"

"Direksiyonun arkasından çık, Ash."

"Tüm konileri çarpmadım."

Giancarlo başını salladı. "Üç tanesini ıskaladın. Buna harika diyemem." Arabadan indi ve eğildi. "Siktir, sanırım kusacağım."

Saniyeler içinde kalkıp arabadan çıktım. "İyi misin?"

"Hayır, hayatım gözlerimin önünden geçti. Tanrım, yeterince seks yapmadım."

"Gin, o kadar da kötü değildim."

"Neredeyse altıma sıçacaktım." Gin elini yüzüne sürdü. Ayağa kalktı ve titrek bacaklarla sürücü tarafına doğru yürüdü.

"Bin, Ash. Hak ettiğin koltuğa."

İnledim. Sürüş sırasında gevşemiştim. Sinirlerimi yenince her şey çok doğal gelmişti!

"Gin."

"Bana Gin deme. Bundan sonra yolcu prensesi olacaksın." Park yerinden çıktı ve trafiğe kolayca karıştı.

Bir gün ben de bunu yapabilmek istiyordum. *Bu adil değil*. Tartışmak istedim, ama Giancarlo hala biraz solgun görünüyordu.

Huzursuzca, arabanın parçalarıyla oynadım. Gözlerim ruhsatı gördüğünde torpido gözünü açtım. Abel Hollister. *Kahretsin, yapmamıştı*. Gin bana bakınca hızla kapattım.

"Ocak ve araba artık yasak," dedi Giancarlo. "Bu adil değil. Bana öğreteceğini sanıyordum."

"Siktir et. Ölümden korkmadığımı sanıyordum, ama sen defalarca yanıldığımı kanıtladın."

Çok dramatik davranıyordu. O kadar da kötü değildi.

NEDEN BUNU YAPIYORUM? Cevabı biliyordum ve çok fazla düşünmeme gerek yoktu. Giancarlo ile mutlu olmak istiyordum. Beni büyüten o piçi etrafımda tutarsam bunu başaramazdım. Onu hayatımdan çıkarma zamanı gelmişti.

Bu düşünce artık daha kolaydı. Asıl zor olan, kendimi defalarca bıçaklamak gibi olacak olan eylemdi. Bir kez yapınca, rahatlayacağımı ya da öleceğimi biliyordum. Her iki durumda da özgür olacaktım.

Babam bana doğru yürüdü, her adımda hostesle flört ediyordu. O, yanında iğrenç bir şeytan yürüdüğünün farkında olmadan gülüyordu.

"Teşekkürler tatlım."

Kız kıkırdadı. "Garsonunuz birazdan masanıza gelecek."

Burada olmak istemiyorum. Belki bu iş bir dahaki sefere kadar ertelenebilir. Bu düşünce başımı döndürdü. Su bardağını tutarken elim titriyordu. *Hayır, bu şimdi olmalı. Özgür olmak istiyorum.*

"Saçını kestirmemişsin. Lanet olası bir hanım evladı gibi görünüyorsun."

Babam menüyü açıp seçeneklere göz attı. Neredeyse normal bir baba ve oğul gibi öğle yemeği yiyormuşuz gibi davranabilirdim. Birbirimizle sohbet edip şakalaştığımız bir aile anı. Bu hayaller artık benim için hiçbir çekiciliği kalmamıştı. Gerçek mutluluğun ne olduğunu biliyordum. Hayal gücüm bununla hiç kıyaslanamazdı.

"Söylentilere göre sen bir metresin. Herkes Giancarlo Vitale'nin koluna asılan masum bir kızı nasıl elde ettiğini konuşuyor." Roger bana baktı. Hayatım boyunca tanıdığım aynı mavi gözler, derinliklerinde küçümsemeyle bana bakıyordu.

"Beni sattın. Ne bekliyordun?"

"Daha fazla para," diye alay etti Roger. "New York'ta bir çocuk yetiştirmenin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun? Ve bunu tek başıma yaptım. Yemek, kıyafet, sen sadece büyümeye ve şikayet etmeye devam ettin." Menüsünü kapattı.

"Beni bir buçuk milyon dolara satın aldı. Borcu olan sendin. Borcunu ödemene izin vermesini bir iyilik olarak gör." Gin'in Vitale'nin parasına bulaşanlara ne yaptığını görmüştüm. Roger hafif bir ceza almıştı.

Gin'in Vitale'lerin parasına bulaşan insanlara ne yaptığını görmüştüm. Roger hafif bir ceza almıştı.

Garson geldiğinde gözlerini devirdi. "Şanslı mı, hiç de değil. Seni çaldı. Ben bir kuruş bile almadım."

"İyi akşamlar. Ne alırsınız?"

"Oğlum mafya için fahişe olduğundan beri her şeyi o karşılayacak."

Garsonun gözleri, ikimizi aralarında bakarken büyüdü. Gergin bir gülümseme, pembe rujlu dudaklarını gerdi. "Şey..."

Midem rahatsızlık hissiyle kıvrıldı. Onu kesip bir daha görmemek istemem, ağzını her açtığında daha da kesinleşiyordu. "Sorun değil."

"Deniz ve kara ürünleri alacağım. Biftek orta pişmiş olsun."

Kafasını salladı ve menüyü elinden aldı. Bakışlarında acıma parıldıyordu, bu da beni daha da kötü hissettirdi. Onun acımasına ihtiyacım yoktu. Bu ne bana ne de başkasına yardımcı olmuyordu.

"Su yeter." Menüyü ona geri verdim. Midem hiçbir şeyi kaldıramazdı. "Teşekkürler."

Bana tatlı bir gülümsemeyle veda etti. Keşke ben de aynısını yapabilseydim. Ama bunun yerine, dünyanın en aşağılık insanlarıyla uğraşmak zorunda kalmıştım. Roger suyunu yudumlarken, gözleri her yere kayıyordu.

"Evimi gözetleyen kişi her kimse, ona durmasını söyle."

Başını öne doğru uzattı. Küçük gözleriyle beni baştan aşağı süzdü, beni değerlendiriyordu. "Sen ne diyorsun lan?"

"Bak, yalan söylemen için hiçbir neden yok. Gin olmadan evden çıktığımda onları birkaç kez gördüm. Onları geri çağır."

Roger güldü. "Gin mi? O kadar rahat mısın?"

"Onun adını o pis ağzından çıkar, yoksa bugün sana vereceğim tüm parayı yakarım."

"Sen kimsin?" Roger başını salladı. "Hiçbir oğlum bana böyle konuşmaz."

"Evet, o Ash öldü. Sen benim babam değilsin, ben de senin oğlun değilim." Hayatım boyunca taşıdığım bir yük omuzlarımdan kalktı. Nefes almak daha kolay hale geldi. Hayal gücümün bir ürünü olabilir, ama dünya daha parlak görünüyordu.

"Ne?" Roger, ağzını ıskalayıp çenesinden ve gömleğine su döktü. "Kahretsin, bu Armani."

O anda garson geldi. "Oh, size daha fazla peçete getireyim."

"Gerek yok. Sadece su."

Roger gömleğini silmeye çalışırken, garson bir saniye Roger'a baktı. "Yemeğiniz birazdan hazır olacak." Bakışları hala acıma doluydu. "Gerçekten bir şey istemeyecek misiniz?"

Siktir git. Kahretsin, Gin'le çok fazla takılıyorum.

O muhteşem pisliği düşünmek beni daha hafif ve mutlu hissettirdi. Garsona gülümsedim ve başımı salladım. Bunu olabildiğince çabuk halletmek istiyordum; yemek yemek işkenceyi sadece uzatırdı.

"Bana gülüyor musun?" diye homurdandı Roger.

Daha dik oturdum, yüzümdeki gülümseme kayboldu. Şu anda Gin hakkında hayal kurmak aptalcaydı. Karşımda, bir çocuğun istismarına gözünü bile kırpmayan bir adam vardı. Halka açık bir yer seçmiştim, ama Roger başka şekillerde bana zarar vermekten çekinmezdi. Bunu biliyordum, ama yine de gardımı indirdim.

"Hayır, s..." Ağzımı kapattım. Artık efendim dediğim tek adam Gin'di. Başka birine söylersem bana çok kızardı.

"Hayır, ne?" diye sordu Roger.

Onun bakışlarına karşılık vermek için tüm irademi kullanmam gerekti. "Seni öğle yemeğine davet etmemin sebebi, tüm bunları sona erdirmekti."

"Ne yapabiliriz?"

Roger arkasına yaslandı, yüzünde sinsi bir gülümseme vardı. Beni kontrolü altında tuttuğuna ve uzun zamandır böyle olduğuna emindi. Ancak işler değişiyordu. Ben değişmiştim.

"Artık yok, Roger."

"Bana ne dedin sen?"

Safra boğazımın arkasını yakıyordu, midem gerginlikten kıvrılıyordu. "Roger. Bu senin adın. Sen benim için hiçbir zaman bir baba olmadın."

"Nankör pislik." Roger sandalyesini geri itti, kocaman elleri masaya çarptı. Tabaklar tınladı. "Beni mahvetmeye mi cüret ediyorsun, evlat?"

Küçük bir deliğe girip gözlerimi kapatmak istedim. "Sana şu anda sahip olduğum şeyi verebilirim."

"Efendim, bir sorun mu var?" diye sordu garsonumuz. Roger'dan biraz uzak durarak, gergin bir şekilde ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi.

"Hayır," dedi Roger.

Garson benim yanımda bekledi ve ben de onaylayarak başımı salladım. Ne kadar az insan karışırsa o kadar iyi.

"Nereden geldiğini ve seni kimin yetiştirdiğini mi unuttun?"

Nasıl unutabilirim? Bu dünyada hiçbir şey yaşadığım acıyı ve travmayı silemez. Giancarlo ile birlikte olmak acımı dindirmeme yardımcı oluyordu, ama onunla birlikte olmak için bunu durdurmam gerekiyordu. Bana zarar vermeye devam eden adamı hayatımdan çıkarmam gerekiyordu. Bu ne Gin ne de benim için adil değildi.

Beni yetiştiren adamı affedebileceğimi sanmıyordum, ama o bunu istememişti. Bazen onun ölmesini dilerdim. Belki o zaman daha iyi olurdu. Bazen de uyanıp bana ne kadar acı verdiğini fark etmesini dilerdim. Artık tek istediğim, benim varlığımı unutması ve sefil hayatını yaşamaya devam etmesiydi.

"Sana bir soru sordum."

Roger masanın altından bana tekme attığında bacağımdan bir acı geçti. Öne doğru sıçradım, ses çıkarmamak için dilimi ısırdım.

Bir morluk daha. *Kahretsin, artık Gin'e yalan söylemek istemiyorum.*

Bacaklarımı hareket ettirdim. Kararlılığım, vücudumu saran korku ve endişeyle savaşıyordu. "İşte bu."

Cüzdanımı çıkardım ve tüm paramı aldım. *Bu kadar zor olmamalıydı.* Yıllarca onun kontrolü altında yaşadığım günler gözümün önünden geçti ve sırtımdan ter damladı. Restoran serindi, ama sanki güneş enseme vuruyormuş gibi hissettim.

Roger paramı elimden kaptı, sayarken dudakları büzüldü. "Bu asla yetmez. Bana daha fazlasını vermelisin."

Hayır, hayır, hayır. Artık ona bağlı kalamazdım. "Bu değil..."

"Ne oluyor lan?" Giancarlo'nun derin sesi vücudumda yankılandı ve içimde yeni bir tür korku dalgası yarattı. Dönüp onun öfkeli koyu kahverengi gözlerine baktım.

Neden buradaydı? Bu olamazdı. Bu bir kabus olmalıydı.

" GIN."

Ona ve babasına sırayla baktım. Yeni telefonuna takip uygulaması yeni telefonuna yüklemek düşündüğümden daha iyi bir fikir olmuştu. Tüm o morluklar, kırık telefon, ortadan kaybolmalar; hepsi onun pislik babasıyla buluşmak içindi. Onu, sığ ve işaretsiz bir mezara gömmek istediğim adama para verirken görmek, vücudumun her santimetresini ateşe verdi. Ash'e bakarken kanım kaynadı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık kalmış, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Lanet olasıca aşık olduğum o gözler, kafese kapatılmış, kesime götürülmek üzere olan bir hayvan gibi etrafta dolaşıyordu. Başka bir şey söylemeyince, öne eğildim, elim masasının üzerinde, aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Ne yapıyorsun lan?" diye sordum. "Ha?" Ash zorlukla yutkundu. "Göründüğü gibi değil."

Elimi masaya vurdum. Bir bardak su döküldü ama kimse kıpırdamadı. Ash, bana bakarken dilini çıkarıp alt dudağını yaladı.

. Onu eve getirdiğim geceden beri benden bu kadar korktuğunu görmemiştim. İlk kez, umurumda değildi.

"Ağzını aç ve konuş," diye bağırdım. "Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, bana alışverişe gittiğini söyledikten sonra babana para veriyorsun. Bu yüzden son bir kez daha soracağım. Bu ne?"

"Ortalığı velveleye veriyorsun," diye mırıldandı Roger.

Dönüp parmağımı yüzüne doğrulttum. "Bir kelime daha, sadece bir kelime, kafan çatlayana kadar yüzünü bu masaya vururum."

Adam koltuğuna geri çekildi, ama yüzümdeki bir şey onu konuşmaktan alıkoymuş olmalıydı. Lanet olası ağzını kapalı tuttu, gözleri etrafta dolaşıyordu, tam da o pislik herifin kendisi gibi. Kafamı Ash'in yönüne çevirdim. Çenesini tuttum, parmaklarımla yanaklarını sıktım.

"Konuş!"

"Hadi eve gidelim," dedi Ash, başını sallayarak. "Hadi. Orada sana her şeyi anlatırım."

"Şu anda anlatacaksın," diye bağırdım. "Bu çok

saçma," diye homurdandı Roger.

Düşünmeden tepki verdim. Elim uzandı, parmaklarım onun ince saçlarını kavradı ve sonra yüzünü masaya çarptım. Bir, iki, üç kez. Restoranda yankılanan her çarpma ruhumu yatıştırdı. Oturduğunda, kan yüzünden akarken gözleri donuklaşmış bir şekilde sallandı. "Dur! Giancarlo, dur," diye yalvardı Ash. Ayağa fırlayarak kolumu tuttu. "Gitsek iyi olur. Herkes bakıyor. Cidden." Bana bakana kadar kolumu sertçe salladı. "Hadi eve gidelim. Başını belaya sokmamalısın.

Hatırlıyor musun?

Garson Roger'ı kontrol etmek için aceleyle yanımıza geldiğinde kolumu onun elinden çekip kurtardım. Dışarıdaki serin hava vücudumdaki sıcağı hiç azaltmadı. Arabama koştum, camın titremesine neden olacak kadar sert bir şekilde kapıyı çarparak içeri girdim. Ash aceleyle arabaya bindi. Ona arabadan inmesini, siktirip gitmesini söylemek istedim, ama söylemedim. Arabayı sürdüm.

"Kızma," diye fısıldadı Ash. "Bunu bu şekilde öğrenmeni istemedim."

"Neyi öğrenmemi?" diye bağırdım ve ona dönüp sert bir bakış attım. "Onunla tam olarak ne yapıyordun? Ona para mı veriyordun? Bilgi mi veriyordun? Bütün bu zaman boyunca büyük planın bu muydu? O pisliğe yardım ederken beni aptal gibi göstermek mi?"

"Hayır, öyle değildi. Yavaşla," dedi. "Siktir git!"

Kalbim göğsümde durmadan çarpıyordu. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Benito'nun Brycen'le yaptığı hatadan dolayı ona çok kızmıştım, ama şimdi ben de aynı hatayı yapıyordum, kullanıldığımı görecek kadar kördüm. Acaba o aslında Benito'nun peşindeydi de benimle mi yetindi? Ash her zaman *patrona* hayrandı, ama ben öyle değildim. Acaba o da Brycen'in peşinde olduğu şeyin peşinde miydi?

Bir el benim elime dokundu. "Lütfen açıklamama izin ver," diye yalvardı Ash. Sesi boğuk çıkıyordu, sanki ağlamak istiyormuş gibi. Elini ittim. "Adil davranmıyorsun."

"Adaletini siktir et," diye mırıldandım.

Bir arabayı geçtim ve bir diğerinin yanından hızla geçtim. Kornalar çalıyordu. Onları görmezden geldim ve ayağımla gaz pedalına daha fazla bastım. Bir virajı dönerken arabamın tekerleklerinden biri kaldırıma çarptı. Düşünmek için eve gitmem gerektiği için yoluma devam ettim. Böylece, tek istediğim şey bu olsa bile, birini öldüresiye döverek haberlere çıkmamış oldum.

"Beni korkutuyorsun," diye fısıldadı Ash. "Kaza yapacağız."

"Umurumda değil."

"Umursuyorsun, Ash," diye bağırdı. "Siktir! Ben de senin kadar bunu istemiyordum. Babam... hayır, sperm donörüm bu işin bir parçası olmamalıydı. Bir kez başladıktan sonra durduramadım. O izin vermedi."

"Saçmalık," diye mırıldandım.

"Saçmalık mı?" diye tekrarladı. "Sen ne bilirsin ki? Hayatın boyunca birisi tarafından itilip kakılmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun!" diye bağırdı. "Çocukluğumdan beri, o adam karnıma yumruk atıp sırtıma tekme attı. Ama asla yüzüme vurmadı, biliyor musun?" diye tükürdü. "Okulun sosyal hizmetleri aramasını istemedim. Bir keresinde burnumu kırdı ve bir daha yapmadı çünkü ondan neredeyse kurtulmuştum."

"Ağlak hikayeni kendine sakla."

Ash'in yumruğu koluma çarptı. "Siktir git! Bu acıklı bir hikaye değil ve seni kandırmaya çalışmıyordum. Evet, ona birden fazla kez para verdim. Onunla buluştum. Arkandan iş çevirdim ve sana yalan söyledim, ama..." "Oh, bayanlar ve baylar, lanet olası bir ama var!" diye bağırdım. "Devam et, kendini haklı çıkar. Benim arkamdan iş çevirirken, sanki ben aptalmışım gibi yüzüme yalan söyledin. Eğer o sana zarar veriyorsa, sana bir şey yaptırıyorsa neden bana söylemedin?"

"O kadar kolay değil."

"Siktir git!" Direksiyonu sertçe sağa kırarken, direksiyonu daha da sıkı kavradım. "Bana söyleyebilirdin, ben de onun lanet boynunu kırardım, ama hayır, sen gizlice dolaşmaya devam ettin. Bu bana neyi gösteriyor biliyor musun? Senin bunu yapmak istediğini. Ya da beni seni koruyamayacak küçük bir orospu olarak gördüğünü." Acı bir şekilde güldüm. "Şu anda, hangisinin daha kötü olduğunu gerçekten bilmiyorum."

"Her şey seninle ilgili değil, pislik."

Frene bastım. Araba gıcırdayarak durdu, ben de dönüp Ash'e baktım. Gözlerime bakmıyordu, kollarını savunmacı bir şekilde göğsünde kavuşturmuştu. Yüzünü inceledim, sevdiğim kişiyi görmek istedim, ama gördüğüm tek şey bir yalancıydı. Eğer onu takip etmeseydim, sahip olduğum her şeyi benden alabilecek bir yalancı. Belki de tekrar hapse girmemin sebebi o olurdu. *Bunu nasıl yaptım? Neden bu kadar açıldım? Benim neyim var?*

"Neden ona para veriyordun?"

"O istedi," diye mırıldandı Ash. "Çürükler, hayır dediğim için. Ya da ona yanlış baktığım için. Kim bilir?"

"Ona başka bir şey verdin mi?" diye sordum. "Bilgi? Vitale İnşaat'ta önemli kayıtlara erişimin var. Ona bunlardan hiç verdin mi? Bana yalan söylemeye cüret etme."

Ash alaycı bir şekilde güldü. "Siktir git. Beni bu kadar kötü bir insan olarak görüyorsan, benim söylediklerim neden umurunda olsun ki?"

Ona bakarken ağır bir sessizlik içinde oturduk. Arabadan indim ve kapıyı arkamdan çarptım. Onun üzülmesini, kızmasını, bir şey yapmasını istiyordum! Bu kapalı tavırları değil. Bu, duvarlarımı yeniden yükseltmeme neden oldu, ki zaten başından beri öyle olmalıydı.

Eve girip, karanlık odalardan geçtim, ışıkları açmaya zahmet etmedim. Arkamda Ash'in aceleci ayak sesleri ve ışıkların yandığını duydum.

"Özür dilerim," dedi Ash. "Bunu istediğim gibi davranarak beni kızdırdın, ama yemin ederim istememiştim. O bana zarar vermeye devam edecekti."

"*Bana söyleyebilirdin*."

"Sana bunun o kadar kolay olmadığını söyledim!" diye bağırdı. "Lanet olsun, bana bak!" Sigara ağzıma takarken başımın yanında bir şey kırıldı. Kırık vazo parçaları yere dağılmıştı. Sarah-Lynn'in seçtiği bir vazoydu. Ben hep onun çok aptalca ve çirkin olduğunu düşünmüştüm, altın ve siyah renkli

ve üzerinde kahverengi lekeler vardı. *Sanki biri üzerine bok sürmüş gibi görünüyordu.* Ona bunu sürekli söylerdim. O da gülerek, belki de onu kafama fırlatması gerektiğini söylerdi. Şimdi parçaları yerde yatıyordu, kırılmış, tıpkı hayatımdaki her şey gibi.

Gözlerim Ash'e kaydı. Ona doğru fırladım. Kaçamadan, onu duvara yapıştırdım ve elimi boğazına doladım. Ash uzandı, tırnaklarını bileğime batırdı ve bana öfkeyle baktı.

"Seni incitmek için yapmadım," diye çıkmaya çalıştı. "Sana söylemedim çünkü... Yapamadım."

"Bu ne demek?" diye kükredim.

"Bu sanki..." Kaşlarını çatarak gözlerini sağa sola çevirdi. "Onun için o kadar uzun süre yalan söyledim ki, bu benim için doğal hale geldi. Ve sonra, yalan ortaya çıktığında, duramadım. O adamı dinlemek, ona itaat etmek, onun kum torbası olmak; bu benim doğal halim. Seni mahvetmeye çalışmıyordum. Seni asla incitmezdim."

Gülerek Ash'ten uzaklaştım. "Öyle mi? Sana nasıl inanayım? Anlıyorum. Travma yaşamışsın, evlat. Hepimiz öyle! Brycen'la yaşadıklarımı ve onunla birlikte gelen tüm o lanet olası dramayı biliyorsun. Öyleyse neden sana inanayım ki?"

"Bana inanmalısın çünkü doğruyu söylüyorum," dedi, duvardan iterek bana doğru yürüdü. Gömleğimi tuttu. "Seni seviyorum."

Onu itip bir elimi kaldırdım. "Şu anda bu saçmalıkları duymak istemiyorum."

Ash'in gözleri yaşardı. "Bu doğru. Seni o kadar çok seviyorum ki, Giancarlo, canım acıyor. Neden sana ihanet edeyim ki? Bundan ne kazanacağım?"

"Çok şey," dedim. Kafamı salladım, yüzümü elime silerek. "Ne yaptığını bilmiyorum. Ne söylediğini bilmiyorum. O lanet olası yere geri dönemem," diye mırıldandım, ileri geri yürüyerek. "Hayvan gibi kafese kapatılmak. Kim bilir kaç yıl boyunca bütün gün emirleri yerine getirmek." Ona ne kadarını anlatmıştım? Elinde ne vardı? Bu sefer beni ne kadar hapse atacaklardı?

"Yapmayacaksın!" diye bağırdı Ash. "Benim yüzümden değil. Lütfen, bana inan."

Nasıl? Ash benim ona kolayca güvenmemi istiyordu, ama kafam kaçmamı, ondan olabildiğince uzaklaşmamı haykırıyordu. Diğer tarafım, ona aşık olan tarafım, onu yakalayıp dolaba tıkıp kilitlemek istiyordu. Enzo haklıydı; sevdiğin birinin

tamamen saçmalıktı. Kalbim göğsümden sökülüp alınmış gibi hissediyordum. Ash'i tutmak mı yoksa sallamak mı istediğimi bilmiyordum.

"Gin."

"Hayır," dedim kısaca, o bana tekrar uzanırken ondan uzaklaştım. "Sana güvenemem."

"Ne?" diye fısıldadı.

Topuklarımı döndürdüm. Ash beni çağırdı ama onu görmezden gelerek merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ofisime gittim. Halıyı kaldırdım ve Ash'in ayak sesleri merdivenlerden yukarı çıkarken kasaya numaramı yazdım. O odaya girdiğinde ben ayağa kalkmıştım. Ayaklarının dibine bir yığın bantlanmış banknot attım.

"Buna başladığımızda, ayrılmaya karar verirsek sana beş yüz bin vereceğimi kabul etmiştim. Bugün gördüklerimden sonra sana hiçbir borcum olmadığı için bunu cömertlik olarak kabul et." Kasayı kapattım, halıyı üzerine attım ve geri adım attım. "Hepsini gerizekalı babana vermeye karar verirsen, bu senin sorunun."

Ash başını salladı. "Ona artık yapamayacağımı söylüyordum," dedi, gözyaşları yanaklarından akıyordu. Kalbimin sıkışmasını görmezden geldim. "Ona verdiğim para, ona siktirip gitmesini, artık gizlice dolaşıp ona bok atmak istemediğimi söylemek içindi. Bana inanmalısın."

"Hiçbir şey yapmam gerekmiyor." Cebime uzandım, çakmağımı çıkardım ve dudaklarımdan sarkan sigarayı yaktım. "Evimden çıkman gerek."

Gözleri büyüdü, çenesi düştü. "Hayır."

"Nereye gideceğin umurumda değil." Parayı işaret ettim. "Bu parayla taksiye binip uzun süre kalacak bir otel odası tutabilirsin. Çık dışarı."

Ash hıçkırarak ağladı. "Hiçbir yere gitmiyorum!"

"Sana güvenemem," diye vurguladım. "Sen benim evimde dolaşırken ben uyuyacak mıyım sanıyorsun? Sen ve sevgili baban uyurken boğazımı kesmenizi mi bekleyeceğim? Parayı al ve git."

Ash para destelerini kapıp aldı. Göğsüm sıkıştı, midem bulandı. Elindeki parayı görünce kusmak istedim, onun aldığını, alacağını bilmek, bıçağı daha da derine sapladı. Evet, parayı ona ben vermiştim. Ama içimden bir parça aptalca bir umuda tutunuyordu...

Ne umuduna? Beni sikmeyeceğini mi? Saçmalık. O ve Roger en başından beri bu işin içindeydiler. Aramızdaki her an, her şey, hepsi paramı almak içindi ve kim bilir? Belki daha fazlasını planlamışlardı ve benim bu boku asla anlamayacağımı düşünmüşlerdi.

Başka bir kalp kırıklığına dayanamazdım. Göğsüm sanki içimden dışarıya doğru yanıyormuş gibi hissediyordum. Bu boku yapamazdım!

Ash odayı geçti, pencereyi açtı ve parayı dışarı attı. Pencereyi kapattı ve bana döndü. Gözlerimiz buluştu, kalbim deli gibi atıyordu.

"Senin paran istemiyorum."

"İkimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz," diye mırıldandım. "Anlaşmamızı feshedilmiş say."

"Seni
seviyorum."

"Ne olmuş
yani?"

Ash bana bakarken göğsü inip kalkıyordu. Bana dokunmak istermiş gibi elini kaldırdı ama sonra fikrini değiştirmiş gibi elini indirdi. Topuklarını döndü ve kapıya doğru yöneldi.

"Bana inanmanı sağlayamam. Yalan söylemek benim suçumdu. Ciddi güven sorunların olduğunu biliyorum ve anlıyorum. Ama doğruyu söylüyorum. Seni seviyorum. Babamı reddediyordum. Ve seni asla kullanmadım, asla." Kapıda döndü. "Seni incittiğim için üzgünüm. Ne kadar hassas olduğunu biliyorum."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Ben hassas falan değilim."

"Kimsenin göremediği derinlerde, öylesin. Herkes senin sadece şapşal olduğunu düşünüyor, ama gerçekte sen çıldırıyorsun. Çok fazla düşünüyorsun. Tabii, hayatı büyük bir oyunmuş gibi davranıyorsun, ama bence öyle yapmasaydın, kendinden nefret ederdin. Kendini asla mutsuzluğundan kurtaramazdın. Bunu görüyorum Gin, her bir parçasını. Sana bunu yaptığım için üzgünüm. Bana neden güvenemediğini, neden beni incitmeye çalıştığını anlıyorum. Her ne kadar şu anda aslında sadece kendine zarar verdiğini düşünsem de." Ben ona bakarken o kapıda durdu. "Ben... Boş ver."

Ash arkasını dönüp kapıdan çıktı. Aşağıdaki odasında hışırdayan seslerini duydum. Ön kapı çarptı, etrafımda sessizlik yankılandı ve ben çöktüm. Sırtım duvara çarptı. Acı içimi kapladı, ama hafifti. Kayarak yere oturdum, sigara dudaklarımdan kayarken parmaklarım saçlarıma daldı.

O lanet olası pislik!

Neden? Ash'in beni bu kadar iyi anlamasını sağlayan neydi? Kendimi olası bir felaketten uzak tutma ihtiyacım çirkin yüzünü göstermişti, ama tek istediğim onun kapıdan geri gelmesiydi. Ya da daha iyisi, gidip onu ait olduğu yere geri getirmekti. Midem bulandı ve göğsümde panik yükseldi, boğazım sıkıştıkça nefesim kesildi.

Boğuluyordum.

AĞRI ÜZERİME YAĞDI ve çıplak gözle görülemeyen yaralar açtı. Her şey sonunda benim için iyiye giderken nasıl her şey ters gidebilirdi? Sonunda mutlu olabileceğimi düşünmekle aptallık ettim.

Neden Giancarlo'ya olanları anlatmadım? Şimdi ona anlatabilirdim. İki hafta önce, hatta bir ay önce bile anlatabilirdim. O zamanlar daha güçlüydüm. Ama anlatmadım.

Siktir.

Kendimi evimde hissettiğim tek yere bir kez daha baktım. İlk başta kıyafetlerimi toplamaya gittim, ama hepsi Giancarlo'nun bana aldığı şeylerdi. Onları yanımda götürmek yanlış gelmişti. Belki de Gin'in beni eve geri götüreceği umudunu taşıyordum. Aptalca bir umuttu; karnıma yumruk yemeden daha kötüydü.

Gin.

Bir parçam oraya geri koşup, söylediklerimi dinlemesi için ona bağırmak istiyordu. Ama yüzündeki ifadeyi görmüştüm. Hiçbir söz onun kalın kafasına giremezdi. Evden uzaklaştım ve yürümeye başladım. Gidecek hiçbir yerim ve yardım isteyebileceğim kimse yoktu.

Paramın çoğunu bir sonraki dönemin okul ücretine harcamıştım. Sonunda üniversiteye başlayacaktım. Paramın geri kalanını hesabımdan çekip babama vermiştim. Gin'in parasını almayacaktım. Parasını kıçına sokabilirdi. Onunla bunun için birlikte değildim. Gin'in cebinde beş kuruş parası olmasa bile, yine de onun yanında olurdum.

Artık bu asla olmayacak.

New York sokakları, yürüdükçe birbirine karışıyordu. Sanki dünya benim acımı hissetmiş gibi, gökyüzü kararmış ve gök gürültüsü çaktı.

Yukarı baktım ve Melony'nin kliniğinin parlak ışığını gördüm. Orada olmalıydı, ama vücudum ilerlemiyordu. Dükkanının yanındaki sokağa süründüm ve tuğla duvardan aşağı kayarak oturdum.

"Ash?" Melony'nin yumuşak sesi kulaklarıma ulaştı ve beni düşüncelerimden kopardı.

Başımı kaldırdım. Ne kadar acı verse de gözyaşlarım akmıyordu. Giancarlo'nun yanında gözyaşlarım çok kolay akıyordu. Belki de onun yanında kendimi çok güvende hissettiğim içindi. Burada, tek başıma, gözyaşlarım akmıyordu.

"İyi misin?"

Hayır. Göğsümü ovuşturdum, acı her geçen saniye daha da şiddetleniyordu. Ağzımın köşeleri sahte bir gülümsemeye dönüşmeye çalıştı. Her zaman, acı çektiğimi kimsenin anlamaması için gülümsemem gerektiği öğretilmişti, ama şu anda bunu bile yapamıyordum.

"Ash, yağmur yağıyor..."

"Nereye gideceğimi bilemedim. Özür dilerim."

Melony etrafına baktı, ama benden başka kimse yoktu. "İçeri gelmeye ne dersin? Gin'i çağırayım."

Kafamı salladım; o beni istemiyordu. Duvara yaslandım. "Hayır, lütfen."

"Tamam, dışarıda yağmur yağıyor. İçeri gel. Kuru ve sıcak bir yerde konuşabiliriz."

Melony beni içeri çekti. Işıklar çok parlaktı. Gözlerimi kapattım ve içeri girdikçe inledim. Etrafta insanlar var mıydı, bilemedim. Etrafımdaki her şey bulanıktı, cansız bir kabuk gibi ilerliyordum.

"Buraya otur," dedi Melony, bir sandalyeyi işaret ederek.

Giysilerim ikinci bir deri gibi rahatsız edici bir şekilde bana yapışmıştı. Hepsini kazımak, giysilerimi ve sonra da etimi yırtıp atmak istedim. Belki o zaman dipsiz bir umutsuzluk çukuruna düşüyormuşum gibi hissetmezdim.

Melony omuzlarıma bir havlu örttü ve bana bir tane daha verdi. "Sana uygun olabilecek bazı önlüklerim var."

Başımı salladım ve verilen kıyafetleri aldım. O odadan çıktı ve anında sessizlik beni sardı. En son ne zaman sessizlik beni bu kadar rahatsız etmişti? Haftalar önce mi? Aylar önce mi? *Siktir*.

Giancarlo bana bu kıyafetleri almıştı. Sahip olduğum her şey onun sayesindi. Kıyafetler, ayakkabılar, mutluluk. Hepsi Giancarlo'nundu ve şimdi benden alınmıştı. *Zaten başından beri benim olmamaları gerekiyordu.*

Sırılsıklam ıslanan giysilerimi çıkardım. Her bir katman çıktıkça, göğsümdeki ağrı baştan ayağa yayıldı. Nefes almak neredeyse imkansızdı. Hava almaya çalışırken göğüs kafesimi tuttum.

"İyi misin? Yaralandın mı?" Melony geri girerken sordu. "Hayır, iyiyim."

Aceleyle önlüğü giydim ve giysilerimi aldım.
kıyafetleri aldım. "Çantan var mı?"

Bana bir tane uzattı, ela gözleri her hareketimi inceliyordu. "Ash, iyi olduğuna emin misin?"

"Evet."

"Peki ya Giancarlo?"

Onun adı geçince göğsüm alev aldı. Yüzündeki yıkım ve ihanet ifadesine kaşlarımı çattım. Beni dinlememesi ve ona olan duygularımı hiçe sayması, bu acıyı daha da artırdı. Her şey bir anda üstüme çöktü ve ayaklarımın üstünde durmakta zorlandım.

"Otur." Melony dudağını ısırdı. "Gin'i aramayacağım, ama belki Benito'yu aramalıyım."

Yalnız kalmasına gerek yoktu. Başımı salladım. "Giancarlo'yu kontrol etmesini söylemelisin." Gin'in benim dışında onu seven insanlar vardı. Güvendiği insanlar. Onlara ihtiyacı vardı. Başımı salladım ve Melony telefonunu aldı.

"Ne oldu?" diye sordu Melony.

"Her şeyi mahvettim... Haklıydın. Bazı insanlar bu hayat için yaratılmış... Ben onlardan biri değilim." Yapabileceğimi sanmıştım. Giancarlo ile ilgili her şeyi kabul etmiştim. Gözümün önünde birini öldürse bile, onun yanında duracağıma emindim. Ancak o artık beni yanında istemiyordu.

"Eminim düzeltilebilir."

Kafamı salladım. "Hayır, düzeltilemez."

Bir daha asla mutluluk hissetmeyeceğim.

Melony telefonu kulağına dayadı, dudakları sıkı bir şekilde bana bakıyordu. "Benito. Geç olduğunu biliyorum." Bir dakika sessiz kaldıktan sonra tekrar konuştu

"Gin'i kontrol etmelisin." Gözlerimiz bir saniye buluştu, sonra o arkasını döndü. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Onun adını duymak göğsümdeki acıyı daha da şiddetlendirdi. Eğildim ve olabildiğince çok hava soludum. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Sonunda Roger'a karşı koyacak gücü kendimde bulmuştum, ama her şey benim üzerime çöktü.

Zihnim kontrolü ele geçirdiğinde kulaklarımı kapattım. Neredeyse onun gülüşünü duyabiliyordum, bana sessiz kalmam gerektiğini söylüyordu. Dinlediğimde başıma kötü bir şey gelmez. Bunun doğru olmadığını biliyordum, ama öyle hissetmemek elde değildi.

"Ash. Hey, Ash!"

Başımı kaldırdım, görüşüm bulanıklaşmıştı. Şu anda bile Giancarlo'yu kullanıyordum. Melony'yi tanımanın tek nedeni oydu. Sandalyeden kayarak kalktım ve onun etrafında dolaştım. "Üzgünüm." Parmaklarım ıslak saçlarıma dolandı. Onları çekip çıkardım ve içimi parçalayan acının dışında kalan acıyı kabul ettim.

"Nereye gidiyorsun?"

Bir gözyaşı süzülürken zorla gülümsedim. "Biraz kurulanmama izin verdiğin için teşekkürler. Gitsem iyi olacak."

"Bekle."

Topuklarımı döndürdüm ve hayatım buna bağlıymış gibi klinikten dışarı koştum. Yağmur başıma yağıyor, saçlarımı yüzüme yapıştırıyordu. Koşarken kayalar ve toprak ayaklarımın tabanını kesiyordu. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Beni ileriye iten tek şey kırık kalbimdi. Kaybolmuş ve kör bir şekilde bir dönüşten sonra bir dönüş daha yaptım.

Tek düşünebildiğim Giancarlo ve farklı yapabileceğim her şeydi. Keşke daha güçlü olsaydım, Gin'e babamdan bahsederdim. İlk yalan doğal bir şekilde çıkmıştı ve ondan sonra, dağdan yuvarlanan kar topunu durdurmak imkansızdı. Yalanlar kontrol edilemez hale gelene kadar büyüdü. Babama karşı çıkmanın hayatımı mahvetmesini durduracağını düşünmüştüm, ama naif davranmıştım.

Hâlâ telefonumu tutuyordum. Nedenini bilmiyordum. Gin'in bana verdiği diğer her şeyi geride bırakmıştım.

Parmağım Giancarlo'nun isminin üzerinde duruyordu. Kişiyi aradım ve sonsuz bir zil sesini dinledim. Cevap vermeyeceğini biliyordum ama bunu düşünmekle bunun gerçekleşmesi iki farklı şeydi. Kalbim sanki ikiye bölünmüş gibi hissediyordum. Başımı geriye eğdim ve gözlerimi kapattım, üzerime daha fazla yağmur yağıyordu.

"Giancarlo'ya ulaştınız. Anneniz bana oral seks yapıyor. Mesaj bırakın."

Ağlamaya yakın bir kahkaha attım. O çok deliydi. Bugüne kadar neden sesli mesajını dinlememiştim? *O her zaman, ne olursa olsun, aramalarıma cevap verirdi.* Boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Gin, ben..." Ben ne? Onu sevdiğimi biliyordu ve umursamıyordu ya da istemiyordu. Beni şimdi nasıl gördüğünü açıkça belli etmişti. "Ben..." Lanet olsun, bir şey söyleyemiyorsam neden aradım ki? Çömelip bacaklarımı kollarımla sardım. "Muhtemelen dinlemeden bunu sileceksin." Bir araba gürültüyle geçti ve zaten sırılsıklam olan vücuduma sokaktaki kirli suyu sıçrattı. Tükürdüm ve ayağa kalktım. "Siktir."

Elimle yüzümü sildim. "Seni seviyorum Gin... Umarım bir gün bunu anlarsın." Belki ben bencil bir pisliktim, ama onun başka biriyle mutlu olmasını istemiyordum. Onu istiyordum. *Bizi* istiyordum. Başka söyleyecek bir şey bulamadığım için telefonu kapattım.

Bir köşeyi daha döndüm. Yağmur yakın zamanda dinmeyecek gibiydi. Yerdeki kırık camları ve çivileri önlemek için elimden geleni yaptım. Ayaklarım parçalanıyor muydular, hiç bilmiyordum. Her şey uyuşmuştu. Üzerime bir ürperti çöktü. Durup, başımı bir yandan diğer yana çevirdim. Yakınlarda biri vardı, beni izliyordu. Yoğun yağmurda pek bir şey göremiyordum.

"Kim var orada?" Bir cevap beklemiyordum ve bir cevap da almadım.

Hızımı artırdım, neredeyse koşar hale geldim. Omzumun üzerinden arkama baktım, beni kovalayan biri var mı diye anlamaya çalıştım. O duygudan kurtulmak için caddeyi geçtim. Bir araba bana çarpmak üzereyken kornası çaldı. Zıpladım ve kendi ayağıma takılıp düştüm. "Üzgünüm, üzgünüm."

"Siktir git yoldan!"

Diğer tarafa geçtim, ama tüyler ürpertici his geçmedi. Gözlerimi kısarak yüzümdeki yağmuru elimden geldiğince sildim. Hâlâ hiçbir şey göremiyordum. Üç bulanık siluet hareket ediyordu, ama bunların yağmurdan kaçan sıradan insanlar mı, yoksa babamın beni takip ettirdiği adamlar mı olduğunu anlayamadım. Ona durmasını söyledim, ama beni dinleyeceğinden şüpheliydim.

"Siktir git." Onlara öfkeyle bakarken içimden öfke kaynıyordu. "Ona sahip olduğum her şeyi verdim. Hayatım onun yüzünden mahvoldu. Benden başka bir şey alamayacak, o yüzden siktir git!"

Sözlerimden etkilenmeden bana doğru ilerlemeye devam ettiler. İçgüdülerim *kaçmamı* söylüyordu. Dönüp sert bir göğse çarptım. Geriye tökezleyerek yüzümü tuttum.

"Yakaladık."

Kollarım bağlanırken mücadele ettim. "Bırakın

beni." "Onu susturun," dedi adamlardan biri.

Başımı geriye doğru çekince, kıkırdak ve kemiklerin yüksek sesli çıtırtısı çok netti.

"Siktir."

Yere düştüğümde etrafımda hava hışırdadı. Omzuma düştüğümde omzumdan acı çığlıkları yükseldi. Sırtıma defalarca tekme yağdırıldığından iyileşmek için hiç şansım yoktu. Bir başka ayak da katılıp kaburgalarıma çarptığında çığlık attım.

İçgüdüsel olarak kıvrılıp dişlerimi sıktım. Buna dayanabilirdim. Üzerime yağmur gibi yağan darbelerle zihnimin derinliklerine çekildim. Hayatta bazı şeyler asla değişmezdi. Bir kum torbası olarak doğmuştum ve bir kum torbası olarak ölecektim.

"Onu öldürmeyin."

Gözlerimi kırpıştırdım, yağmur ve görüşümdeki lekelerle mücadele ediyordum. Bir adam bize doğru yürüdü ve çömeldi. Onu bir yerden tanıyordum.

"Yakışıklı bir herif." Yüzümü bırakırken derin bir nefes aldı. "Onu şantiyeye götürün. Giancarlo'nun cesareti var."

"Onu ne yapmamızı istiyorsun?"

Adam bir sigara yaktı, ateşin ışığı yüzünü aydınlattı. Giancarlo'nun ofisindeki adamın aynısıydı. Abraham ya da Able, öyle bir şeydi.

Homurdandım. "Onu... rahat bırakın." Konuşmak çok acı vericiydi. Boğazım, jilet yutmuşum gibi yanıyordu. Bu hissi daha da pekiştirmek için, ağzımda sadece kanımın tadı vardı.

"Bir fahişe için çok fazla konuşuyorsun." Parmaklarını şıklattı ve beni yukarı çekti. "Merak etme. Erkek arkadaşın hak ettiğini tam olarak alacak."

"Able, bu kim?" diye sordu başka bir adam. Koyu kahverengi saçları, kafasının ortasındaki ince bir bölgenin üzerine taranmıştı ve göbeği vardı. Giysileri parayı yansıtıyordu ve yumuşak, yuvarlak yüzü, hayatında hiç zorluk çekmemiş gibi görünmesini sağlıyordu.

"Weston, sana arabada kalmanı söylemiştim."

"Bu zavallı adam kim?" diye sordu, yağmurun arasından bakmaya

çalışarak. "Bu Giancarlo'nun erkek oyuncağı."

Weston'ın yüzü endişeden tiksintiye dönüştü, çünkü onu tanıdı. "Sen o pis melezle birliktesin."

"Aynen öyle. Bırak ben halledeyim. Arabaya geri dön."

Weston bana baktı. Bir an için, beni bırakmamı isteyeceğini sandım. "Ona ödet. O pislik karımı becerdi."

Lanet olsun. Gin karısını mı becerdi?

"Evet," dedi Able. Yüzüme duman üfledi. "Neden intikamını almak için *onu* sikmiyorsun?"

Weston'ın yüzü tiksinti ile buruştu. "Onun bir sik var. Ben ibne değilim."

Able sigarasını ona doğrulttu. "Dikkat et."

"Üzgünüm, herkesin kendi tercihi, ama ben başka bir erkeğin içine sikimi sokmayacağım."

Able omuz silkti. "Sen bilirsin. Bana sorarsan amcıkta daha iyidir."

Weston bana baktı ve panik boğazımı sıktı. Giancarlo dışında kimsenin bana dokunmasını istemiyordum.

"Belki porno izlersem yapabilirim."

"Senden sonra benim adamlarım da dener. Giancarlo bizim her şeyimizi mahvettiği gibi onu da mahvederiz," dedi Able yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle.

"Evet."

"Hayır!" Ne yapacağımı bilmeden öne atıldım. Tek bildiğim, onu dövmek istediğimdi.

Weston geri atladı ve elini karnına koydu. Able güldü, siyah saçları gözlerinin önüne düştü. Onu gördüğüm anda, babamın takıldığı adamlar gibi olduğunu anladım. Gözlerinde, bu dünyada var olmaması gereken bir tür kötülük vardı.

"Sen eğlenceli olacaksın. Bunu söyleyebilirim," dedi Able. Eli yüzüme çarptı ve dilimi taze kan kapladı. Lekeler intikam alırcasına geri geldi, neredeyse görüşümü engelliyordu. Saçımı avuçladı ve yüzüne bakmamı zorladı. "Hayır denilmesinden hoşlanmadığımı çok çabuk öğreneceksin. En kısa zamanda evet demeye başlasan iyi olur."

Asla.

"Oh, bu mücadele hoşuma gitti. Sıra sana geldiğinde hala orada olduğundan emin ol."

Hayır. Geri çekildim ve hareket ettiğim an pişman oldum. Safra boğazımı ve dilimi yaktı. Kusmuk burnumdan çıkmaya çalışırken burnum yanıyordu.

"Ah, siktir." Beni tutan adamlardan biri, kusmuk dudaklarımdan dökülürken bağırdı.

Karanlık üzerime çöktü, vücudumda kalan tüm gücümü elimden aldı. Onların elinde çöktüm.

"Eğlencenizi sonraya bırakın. Onu buradan çıkarmamız gerekiyor," dedi Weston ya da belki Able. Herkesin sesi birbirine benzemeye başlamıştı. Aptal lekeler görüşümü giderek daha fazla engelliyordu.

"Bunun işe yarayacağından emin misin? Neden bir fahişeyi umursasın ki?"

Onun umursamadığını, ayrıldığımızı haykırmak istedim. Ama bu da tam olarak doğru değildi; zaten hiç birlikte olmamıştık. Bir anlaşmamız vardı. Artık Giancarlo'ya beni bağlayan hiçbir şey yoktu. Dilim ağzımda işe yaramaz bir şekilde yatıyordu, hareket edemiyor ve kelimeler oluşturamıyordum.

"Giancarlo gibi erkekleri yok etmek kolaydır. Onun değer verdiği şeyi incit, o da bir kart destesi gibi çökecektir."

Gin asla yıkılmazdı. Onunla bir şey yapmalarına izin vermeyecektim. Her şeyle başa çıkabilirdim, en kötü kabusumla yüzleşmek bile. Babamın evindeki bodrum ve çığlıklar anıları kafamda yankılanıyordu. Sonunda sıra bana gelmişti.

Gin, özür dilerim.

Kapıya vurulan sesler, kafamdaki seslerle yarışıyordu. Ayağa kalktım, dengemi kaybettim ve kendimi tekrar ayağa kaldırdım. Ash saatler önce gitmişti, ama sanki günler geçmişti. Onu kovduğum için kendime kızmak istedim, ama kafamdaki küçük sesin doğru kararı verdiğimi söylediğini engelleyemedim. En azından Enzo ve Benito gibi oyuna gelmeyecektim. Eve geldiğimde Sarah-Lynn'in eşyalarının gitmiş olduğunu gördüğümde hissettiğim acıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

Böylesi daha iyi. Hadi, unut gitsin.

Masamdan şişeyi aldım ve merdivenlerden aşağı indim. Bileğim burkuldu. Elimi uzattım, şişe düşerken tırabzanı tuttum ve şişe merdivenlerin üzerine düşerek parçalandı. Kendimi düzeltmeye çalışırken inledim ve bileğim zonkladı.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdım. "Lanet olası merdivenler!"

Korkuluğa yumruk attım. Yumruklarım hafifçe zonkluyordu ama alkol acıyı hafifletmişti. Topuğum zonklarken, topallayarak merdivenlerden aşağı inmeye devam ettim. Cam parçalarının ayaklarımın altında çıtırdadığını umursamadan, ayağıma bir parça batarsa da umurumda değildi.

Ev ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Televizyon açık değildi, mutfaktan müzik sesi gelmiyordu. Ash, benim çok sevdiğim rap şarkılarından birini yüksek sesle ve detone bir şekilde söylemiyordu. Şarkıya eşlik ederken farkında olmadan kıçını salladığı şeyi yapmıyordu. Köpek yavrusu gibi gözleri, çarpık gülümsemesi ya da sıcak elleri yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Onun odasına doğru topallayarak yürüdüm ve keskin bir nefes aldım. Bir an için, eski alışkanlıklarıma geri dönüp kafamı lanet olası duvara vurmak üzereydim. Ancak, Benito'nun bunu anlayacağını ve bunun hastanelik olacağına dair bir anlık bir düşünce geldi aklıma. Tekrar hapse giremezdim.

"Siktir."

Anahtarı çevirmeden önce Ash'in odasına baktım. Işık odayı doldurdu. Sanki hiç gitmemiş gibiydi. Birden fazla kez ona tüm eşyalarını benim odama taşıyabileceğini söylemiştim, ama o benim yerimi işgal etmek istemediğini ısrarla söylemişti. Şimdi her şey, daha önce evdeyken olduğu gibiydi. Giysiler dolapta düzgünce asılıydı, gizlice alıp ona satın aldığım birkaç çift ayakkabı yatağın altında yerde diziliydi ve su bardağı hala komodinin üzerinde duruyordu. Dudaklarım gülümsedi.

Küçük pislik, çaresiz kalmadıkça şişedeki suyu içmeyi reddediyor.

Her zaman buzdolabından çıkarılan, bol buzlu su içmek zorundaydı ve su neredeyse taşacak kadar dolu değilse suratını asıyordu. Bu kadar titiz olduğunu biliyor muydu acaba? Baş belası olduğunu, ama bunu sevdiğimi? Tanıştığımızdaki sahte, saçma imajından çok farklı birine dönüşmüştü. Canlıydı. Ash bir şeyler istiyordu, bir şeyler talep ediyordu, manipülatif küçük pislikken bana gülümsüyordu ve ben hepsini seviyordum. Onun gerçek halini görmek, hayatımın en güzel anlarıydı.

Ve şimdi o gitmişti.

Tereddüt ederken boğazımın arkasında safra yükseldi. *Siktir et bu boku.* Onu düşünmeyi bırakabilmek için onun eşyalarını evimden çıkarmam gerekiyordu. Blu'ya gidip kederimi boğmak ya da belki genelevlere gidip dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak. Her şey, göğsümü parçalayan ve çığlık atmak istememe neden olan bitmeyen yakıcı acıdan daha iyiydi.

Duvardan itildim ve mutfağa doğru koştum. İlk kusma lavabonun üzerinde oldu. Yediğim her şey vücudumdan dışarı çıktı, ta ki başka bir şey çıkmayana kadar. Boğazım yandı, öksürdüm ve sonunda oturdum. Nefes nefese, bir bardak aldım ve musluk suyuyla ağzımı çalkaladım. Mutfağa geri dönmeden önce dişlerimi fırçalamak için banyoya gittim

mutfağa geri dönmeden önce dişlerimi fırçalamak için banyoya gittim ve bir şişe votka buldum. Daha önce tekila içmiş olmamın bir önemi yoktu. Umurumda değildi.

Beni Ash'in odasına geri çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordum, ama oradaydım. Sallanarak, oyalanarak, ona özgü o kokuyla çevriliydim. Kolonya, sabun veya şampuan kokusu değildi; burnumu boynunun kıvrımına gömdüğümde cildinin koktuğu kokuydu. Bazen ona şarkı söylerken, o gülerek kulakları kanayana kadar susmamı isterdi. Göğsüm sıkıştı, nefesim kesildi. Yatağa düşene kadar sendeledim.

"Siktir. Siktir. Siktir!"

Gözlerim yanmaya devam ediyordu ama ağlayarak zayıflık göstermeyi reddettim. Geriye uzandım. Kafam bir şeye çarptı. Tekrar oturdum, arkamı döndüm ve orada duran kutuyu aldım. Bunu nasıl gözden kaçırmıştım? Kutuyu salladım ve onu saran kurdeleyi çektim. Dikkatlice kapağını açtım.

Üstünde benim adım yazılı bir zarf vardı. Giancarlo. Parmaklarım harflerin üzerinde gezdim. Ash'in el yazısıydı; narin, tereddütlü ve eğik. Yavaşça zarfı ters çevirdim ve açtım. Bir kart çıktı. Kırmızı ve beyaz kartın üzerinde küçük pembe kalpler vardı. Hemen güldüm.

"Bu da ne lan?"

Giancarlo,

Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Sen her zaman ne söylemek istediğini bilirsin ve düşünmeden konuşabilirsin. Bazen bu kötü bir şey olabilir, ama ben bunu gerçekten seviyorum. Sanki sen, başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir özgürlüğe sahipsin. Seni kıskanıyorum. Bunu itiraf edeceğimi hiç düşünmemiştim, ama bunu tam da senin konuştuğun gibi yazıyorum. Düşünmeden. Bu hediyeyi bir aydan fazladır elimde tutuyorum, ama sana ne zaman vereceğimi bilemedim. İlk başta, sana teslim ettirip bulmanı sağlayacaktım, ama sen görmeden onu çaldım. Zamanlama doğru değildi. O gün beni arabayla gezdirdin ve o zaman da sana vermek istedim. Ve o restoran, harika hamburgerleri ve country müziği olan restoran? Belki de o an mükemmel zamandı diye düşündüm. Neden sana vermedim bilmiyorum. Belki korkuyorumdur. Ne zaman bir şey istesem, o şey benden alınır. Sanırım çok gerginim. Hayır, sana yüz yüze gerçeği söylemek için çok korkakım çünkü her denediğimde, her şeyi mahvedip dudaklarımı nasıl hareket ettireceğimi unutuyorum. Seni seviyorum. Sana ne zaman aşık olduğumu bilmiyorum çünkü, dürüst olmak gerekirse, sen çok sinir bozucusun.

Sen ısrarcı, sinir bozucu, gürültücü, sinir bozucu, saçma ve sinir bozucusun. Bana taktığın o aptal lakaplar! (Gizlice onları seviyorum. Bana aptal lakaplar takmak için zaman ayırdın. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım). Tüm o çok, çok, çok, çok, çok, çok, ÇOK kusurlarına rağmen, seni hala seviyorum. Senin yanından ayrılmak istemiyorum. Borcumu ödedikten sonra bile kalabilir miyim? Lütfen? Seninle birlikte olmak istiyorum.

Tanrım, bu çok utanç verici. Bu mektubu sana verecek miyim, bilmiyorum bile. "Kim lanet olası bir mektup yazar ki?" Şimdiden bunu söylediğini duyabiliyorum. Her neyse, eğer vermezsem, bu sadece duygularımı dışa vurmamdır, çünkü bunu yüz yüze yapmak için çok korkak biriyim. Ve sana vermezsem? O zaman, asla bilemeyeceksin. Ama yine de seni seveceğim.

Ash

Not: Hediyenin içindeki en güzel sürprizi gör.

Boğazımdaki düğümden dolayı yutkunamıyordum. Ash aniden önümde durdu. *Beni sevdiğini söyledi. Ve ben onu reddettim.*

Dünyadaki en kötü pislik bendim. Nefesim titriyordu, yanaklarım ıslanmıştı. Ellerim titreyerek kutuyu açtım. İçinde bir çift kırmızı deri eldiven vardı. Ucuz mal değil, kaliteli mal. Eldivenlerin altında başka bir küçük not vardı.

Bunları kendi paramla aldım, sakın bana verdiğin parayı kullandığımı düşünme. Sana bir kuruş daha borçlu kalmayı reddediyorum, lanet olası tefeci!

Sonunda küçük bir gülen yüz vardı ve ben acı bir kahkaha attım. Ash söz konusu olduğunda, sözlerinde asla kötü niyet yoktu. Benim ne olduğumu biliyordu, beni kabul ediyordu. Karnımı tutarak ağrıyı yatıştırmaya çalıştım. *Neden arkamdan iş çevirdin?* Anlamıyordum. Beni bu kadar çok seviyordu, beni bu kadar çok istiyordu, ama yalan söylüyordu, her gün, yüzüme karşı yalan söylüyordu. Ne düşünmem gerekiyordu?

Eldivenleri kaydırdım, parmaklarımı pürüzsüz kumaşın üzerinde gezdirdim. Onları açtım ve boğulmadan önce içine baktım. *Yavru köpek!*

"Herkes lanet bir komedyen," diye gülerek, o etikete çok uzun süre baktım.

Beni köpeği olarak adlandırarak benimle dalga geçtiğini biliyordum, ama gerçekte tek düşünebildiğim, içinde onun takma adı yazılı olan o eldivenleri giymekti. Vahşi köpekleri öldürürken ve ailemi güvende tutarken bile onun bana yakın olduğunu bilmek. Ellerimi eldivenlerin içine soktum, rahatlığını,

hafifliğini, lüksünü hissettim. Ash bana harika bir şey almak için elinden geleni yapmıştı. Hemen eldivenleri çıkardım.

"Siktir!"

Ayağa fırladım, votka şişesini kapıp odasından topallayarak çıktım. Siktir et. Havada onun kokusu olan o odada bir saniye daha kalamazdım ve benim gibi parlak kırmızı ve gösterişli eldivenler, yaptığım her yanlış şeyi yüzüme vurarak dikkat çekiyordu. Döndüm ve yumruğumu odasının yanındaki duvara vurdum. Elim ağrıyarak protesto ederken tekrar, tekrar ve tekrar yumruk attım.

Boğazımdan boğuk bir çığlık çıktı. Durduramıyordum. Gerçekten de hayatımda sevdiğim tek erkeği kaybetmiş miydim? Tehdit, beni oyuna getirip ailemi ve beni mahvedebileceği ihtimali başımın üzerinde asılı duruyor olsa da, umurumda değildi. Sadece onu tekrar kollarımda, kucağımda, bana sarılırken, bana yapmak istediği tüm müstehcen şeyleri anlatırken, sonra da yorgun ve bitkin bedenime sokulmasını istiyordum.

"Dur. Hey, dur! Gin!"

Kulaklarım çınlarken, etrafımdaki dünya tekrar görünür hale geldi. Benito beni duvara yapıştırmış, sırtımı duvara sıkıca bastırmış, kollarımı tutup orada tutuyordu. Ondan kurtulmak için onu itmeye çalıştım, ama başaramadım. Ne kadar uğraşırsam, o kadar güç uyguluyordu. Kardeşim benden iki üç santim daha kısaydı, ama yine de beni tutabiliyordu. *Çok sinir bozucu.*

"Nefes al," dedi.

Aklım anında Ash'e gitti. Elleri yanaklarımda, aynı kelimeyi söylerken içimi ısıtan sıcaklığı. Nefes al. O söylediğinde, derin bir nefes aldım ve boğulan bir adam gibi su püskürttüm. Benito'nun söylediği şey, sanki bataklığa saplanmış, çamur ve kirin içinde nefes almaya çalışan, ama yine de mücadele eden biri gibi hissettirdi. Aslında pes etmedim ve kendimi daha iyi hissetmedim. Kardeşimi hayatımdan daha çok seviyordum. Ama Ash'e ihtiyacım vardı.

"Bana bak. Hey, bana bak!" Benito, gözlerine bakana kadar çenemi tuttu. "Ne oldu?"

"O öldü," diye sonunda boğuk bir sesle söyledim.

Benito etrafına baktı. Gerçeği anladığını fark ettim, sonra gözleri tekrar bana döndü.

"Nerede?"

"Onu kovdum."

Benito kaşlarını çattı. "Neden? Onu sevdiğini sanıyordum."

Ona itekledim ama o pes etmedi. "Benden gizlice babasıyla buluşuyordu. Ona para ve kim bilir başka neler veriyordu," dedim. "Ya birine bilgi sızdırıyorsa? Yani, onu *satın aldım*," diye vurguladım. "Eğer çıkmak isteseydi, o yolla çıkabilirdi. En azından ben öyle düşünmüştüm."

"Artık öyle düşünmüyorsun." Başımı

salladım. "Hayır."

"Fikrini ne değiştirdi?"

Mektubu, notu, eldivenleri düşündüm. Ash isteseydi, federallere biraz bilgi vererek çıkabilirdi. Bana güzel bir hediye almak ya da beni sevdiğini söyleyen lanet bir mektup yazmak zorunda değildi. Doğrusu, onun o kadar kurnaz olmak için gereken kötülüğe sahip olduğundan bile şüpheliydim. Tek umursadığı, etrafındaki herkesi mutlu etmek ve benim yanımda olmaktı. Duvardan aşağı kaymaya başladım, ama Benito beni geri çekti.

"Hey, sen sarhoşsun," diye bağırdı Benito. "Sakin ol ve düşünelim. Gerçekten ailemizi tehlikeye attığına inanıyor musun?"

Kafamı salladım. "Hayır. Artık inanmıyorum."

"Emin misin?"

Avuçlarımı Benito'nun göğsüne dayadım ve onu benden uzaklaştırdım. "Siktir git!" diye bağırdım. "Tek umursadığın bu lanet olası aile ve itibarı. Beni kendine benzettin! Birinin beni sırtımdan bıçaklayacağından çok korktuğum için mutlu olamayan paranoyak bir pislik!"

Benito'nun yumruğu yüzüme çarptı. Başım yana doğru savruldu.
Geriye baktığımda, öfkem içimde büyüyor ve yayılıyordu. "Siktir git!"

diye bağırdım.

Bir yumruk daha. Bu yumruk kafamı duvara çarptırdı. Yere kayarken lekeler gördüm ve sonunda bir yığın halinde kaldım. Benito'nun yumrukları her zaman çekiç gibiydi. Enzo'nun onunla nasıl kavga edip kendini savunabildiğini anlayamıyordum. Belki de onlara gerçekten zarar veremediğim içindi. Onların aileleri berbat durumdaydı, ama benimki babamla altın gibiydi. Onların asla sahip olamayacağı şeylere sahiptim ve bu beni yiyip bitiriyor, sanki bir şekilde benim hatammış gibi hissettiriyordu.

"Senden benim gibi olmanı istemedim," dedi Benito sakin bir şekilde, ceketini düzeltirken. "Hayatını benimki gibi yaşamana gerek yok. Bu aileye bakmak, ikinize değer vermek, ikinizi sevmek ve ikinize bakmak benim işim!" diye bağırdı. Benito gömleğimin önünü tuttu. "Ben zaten

sonsuz acının yükünü üstlendim. Senin buna gerek yok, Enzo'nun da."

Titreyerek nefes aldım. "Gözünde bir başarısızlık olmak istemiyorum."

"Değilsin," dedi Benito. "Tabii, bazen saçmalıyorsun, ama işler zorlaştığında, benim için oradasın. Her zaman öyle oldun. Krizlerin olduğunda beni çok korkutuyorsun, ama seni başarısız olduğun için hiç uzaklaştırmadım. Bunu yaptım çünkü..." Sesi kesildi.

"Neden?" diye mırıldandım.

"Korkuyordum, tamam mı?" diye bağırdı. "Sen benim tek ailemsin ve kafanı duvarlara vurmanı, parmak eklemlerin parçalanana kadar yumruk atmanı ve o lanet arabayı o kadar hızlı sürerek birkaç kez kendini öldürmeni engelleyemedim. Tek seçeneğim seni oraya koymaktı. Seni tehdit ettiğimde, geri dönmeni istemediğim içindir. Sana burada, benimle birlikte ihtiyacım var, Enzo'nun da öyle." Benito'nun gözleri bulutlandı. "Ash'in de sana ihtiyacı var. Senin de ona ihtiyacın var. Şimdi, o lanet olası nerede?"

Kalbim rollercoaster'daydı ve Benito bana sorular soruyordu. Artık düzgün düşünemiyordum bile. Bir yanım dudaklarımdaki kanın tadını alırken ona karşılık vermek istiyordu, ama diğer yanım onu tutup sarılmak istiyordu. O bile Ash'i umursuyordu. Üstelik, sonunda beni *neden* kilitlediğini de söylemişti. Daha önce hep yarı gerçekler ve bir sürü saçmalıkla karşılaşmıştım, ama anladım. Sarhoş halimde bile anladım. Onun yerinde olsaydım, muhtemelen aynı şeyi yapardım. Roller tersine dönseydi, ben de korkardım.

Bunun sadece imaj meselesi olmadığını bilmek çok iyi hissettiriyor. O gerçekten umursuyor.

Benito yanıma yere çöktü. Bana bir paket sigara uzattı. Aldım, bir tane çıkardım ve ağzıma attım. Benito çakmağıyla öne eğildi. Alev titreyerek, boş evimin yarı karanlığında dans ederken sigaranın ucu yandı.

Nefesimi içime çektim ve dışarı üfledim. "Beni nereden tanıyorsun?" diye sordum.

"Melony aradı. Seni kontrol etmemi söyledi," diye mırıldandı ve benimle birlikte sigarasını yaktı. "Hemen geldim. Trafik berbat durumdaydı."

Kaşlarımı çatarak başımı eğdim. "Melony seni mi aradı?"

"Evet."

"O ne olduğunu bilmiyordu," dedim. "Nasıl bilebilir ki?" Zihnim fazla mesai yapıyordu, alkolün etkisini zorla aşmaya çalışıyordu. "Telefonunu ver."

Benito telefonu uzattı. Melony'nin adını bulana kadar ekranı kaydırdım. Geç olmuştu, ama onunla ne zaman konuştuğunu bilmem gerekiyordu. Melony onun nerede olduğunu veya nereye gittiğini biliyor olmalıydı. Ve ben onu geri istiyordum.

"Saat çok geç oldu. Biri öldü mü?" Mel inledi. "O

kim?" diye bir ses duyuldu.

Ben kahkaha attım. "Chelsea mi? Selam söyle." Islık çaldım. "Dostum, çok hızlısın doktor."

"Giancarlo," diye mırıldandı Melony.

"Tek ve eşsiz. Erkek arkadaşım nerede?" Melony

durakladı. "Erkek arkadaş mı? O öyle mi?"

"Evet? Sorun mu var?"

"Tabii ki hayır. Sadece bu geceki halinden öyle olduğunu tahmin edemezdim." Durdu. "Ne yaptın sen?"

Göğsüm yine sıkıştı. "Ağzına dikkat et."

"Siktir git, Giancarlo," dedi. "Hiçbirinize karşı çekinmedim ve çekinmeyeceğim de. Bu yüzden hepinizi hala ayakta duruyorsunuz." İçini çekti. "Ash kliniğimden çıplak ayakla, yarı ıslak ve aklını kaçırmış bir halde çıktı. Bu hayata uygun olmadığını düşünüyordu. Ağlıyordu. Senin yanına döneceğinden emindim."

Ayağa fırladım, ama oda dönmeye başlayınca hemen pişman oldum. Benito da benimle birlikte ayağa kalktı, gözlerini kısarak bana bakıyordu. Giriş kapısına baktım. Ash, ön kapıda bıraktığım ayakkabı yığınına takılmaktan nefret ettiği için bir ayakkabı rafı almıştı. Tabii ki, ona aldığım ve en çok sevdiği kırmızı ve siyah desenli spor ayakkabıları hala oradaydı.

"Çıplak ayakla ve ağlıyor

muydu?" "Evet."

"Neden beni aramadın?" diye bağırdım.

"Seni rahatsız etmek istemedi. Sadece Benito'nun gelip seni kontrol etmesini istedi."

Elim Benito'nun telefonunu sıkıca kavradı. "Nerede o?"

"Bilmiyorum. Onu son gördüğümde, çıldırmış, yağmurun içine koşmuştu, hepsi bu. Onu durduramadan gitmişti. Üzgünüm."

Dişlerimi sıktım. "Onu sağ salim bulamazsam, çok pişman olursun, doktor."

Telefonu kapattım. Benito, yanından geçip merdivenlere koşarken telefonu geri aldı. Giyinir giyinmez telefonumu kapıp kapıya yöneldim. Yolda durup geri döndüm ve Ash'in yatak odasına girdim. Eldivenler hala kutunun içindeydi. Onları kutudan çıkardım, yaralı ve ağrıyan ellerime geçirdim ve kapıya yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Benim olanı almaya," dedim ve kardeşimin yanından geçtim. "Dışarıda araba kullanmamalısın."

Ona döndüm. "Şu anda tamamen ayığım, Benito. Güven bana, tüm bu saçmalıkları duymak beni tamamen uyandırdı." O bana inanmaz bir şekilde baktığında, iç geçirdim. "Tamam, yürüyeceğim. Melony'nin kliniğine gidip Ash'in izini bulmaya çalışacağım. Telefonumu çıkardım ve uygulamayı açtım. "Görünüşe göre hala orada."

Benito başını salladı. "Tamam. Ben de seninle geliyorum."

Kafamı salladım. "Bunu yalnız yapmam lazım. Onunla konuşmam lazım." Yalnız."

Kardeşim beni baştan aşağı süzdükten sonra başını salladı. "Tamam, ama belaya bulaşma. Cidden, haberlere çıkmanı istemiyorum Gin. Seni tekrar hapse gönderemem. Kahretsin, aklımı kaçırırım."

Beni kollarına aldı, elini sevgiyle sırtıma vurdu. Ben de ona sarıldım.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım.

"Seni daha çok seviyorum, küçük kardeşim." Geri adım attı, parmakları çenemi kavradı. "Git adamını geri al." Benito parmağını yüzüme doğru uzattı. "Haberlere çıkma, yoksa kıçını tekmelerim. Yine."

Dudaklarım şişerken bile gülümsedim. "Tamam, uslu duracağım. En azından deneyeceğim. Ama o adamı tekmeleyip bağırarak geri getirmem gerekirse, öyle yapacağım."

Kardeşim gözlerini devirdi. "Tabii. En azından dikkatli olmaya çalış. Lütfen," diye yalvardı.

Sırıttım. "Çocukluğumuzdan beri lütfen demedin, ben de senin kafanı yorganın altına sokup osuruyordum."

"Lanet olası hayvan."

Benito bana orta parmak gösterip evimden çıkarken güldüm. O gittikten sonra, Ash'in ayakkabılarına bir kez daha baktım. Yanlarına gidip

ayakkabıları aldım, kolumun altına sıkıştırdım ve dışarı çıktım. Mel'in kliniği çok uzak değildi. Ash'i tanıyorsam, ki tanıyordum, muhtemelen orada somurtuyordu. Eve dönme zamanı gelmişti.

MELONY'NİN KLİNİĞİ KARANLIKTI. Bina, bu saatte New York'taki diğer binalar gibi görünüyordu. Telefonuma baktım. Saat sabahın üçüydü. Ash beni terk edeli saatler olmuştu. Binanın etrafına baktım ama Ash ortalıkta yoktu.

Telefonumu çıkardım ve onun numarasını çevirdim. Zil sesi beni sinirlendirirken, ben de odada volta atıyordum. Tanıdık bir ses duyunca donakaldım. Ash'in zil sesi çok aptalcaydı, sanki asit almış bir tek boynuzlu atın gökkuşağı sıçması gibi gülünç ve neşeli bir ses. Ondan nefret ediyordum, ama beni deli ettiği için onu koruduğuna yemin ederdim. İstediği zaman kindar bir pislik olabiliyordu.

Kalbim sıkıştı. Bunu seviyordum. Ash, öyle olmadığını göstermeye çalışsa da, benim kadar aptal ve kindar olabilirdi.

Sokakta yürürken, sesli mesajını duyunca durdum. "Ben Ash. Evet, üzgünüm, burada değilim, ama bana mesaj at ya da bir şey yap. Sanırım. Ya da ben seni ararım!"

Burun kıvırarak başımı salladım. Sesli mesajı, kişiliği kadar insanları memnun eden ve nazikti. Bir gün, sırf o kelimeleri yüksek sesle söylemeyi hak ettiği için birine "siktir git" demesini duymak istedim. Onu tekrar aradığımda göğsüm ağrıdı. Bu sefer telefonunu buldum. Çöp yığınının içinde yatıyordu, ekranı kırılmıştı ama hala çalışıyordu. Eğilip onu aldım. Gözlerim etrafıma bakındı.

"Neredesin lan?"

Karnımdaki sinir yumruğu büküldü. Onu bulmak, iyi olduğundan emin olmak istedim. Telefonunu cebime koyup, onu aramaya hazır olarak topuklarımı döndürdüm. Parlak farlar gözlerimi kamaştırdı. Kendimi korumak için elimi kaldırdım ama parlaklık geçmedi. Lastikler çığlık attı, insanlar bağırdı ve ellerin üzerimde olduğunu hissettim.

"Siktirin gidin!" diye bağırdım.

Kim olduğumu bildiklerini sanıyorlarsa, ne yazık ki yanılıyorlardı. Kimse beni Ash'ten uzak tutamazdı. Ellerim bileklerimden sıkıca tutuldu, yumruk karnıma indi ve ben hala parlak ışıklar ve gürültüden sersemlemiştim. Kafam öne doğru savruldu ve adamlardan biri sert kafatasına çarptı.

Adamlar uzaklaştılar ve ben de fırsatı değerlendirip birinin yüzüne yumruğumu indirdim. Tüm içgüdülerim savaşmam için bağırıyordu.

"Onu kontrol altına alın!" diye bağırdı bir adam. Sesi tanıdıktı. "Acele edin. Onun küçük orospusunu bekletmek istemiyoruz. O sikik Ash zaten sinir bozucu."

Vücudum kaskatı kesildi. Bir anda, tüm savaşma isteğim kayboldu. Eller vücudumu kavradı, beni kaldırıp bir arabaya itti, ama ben buna izin verdim. Bu pislikler her kimlerse, Ash onlardaydı. Arabaya zorla bindirilirken ve ayağa kalkmadan önce sendelerken zihnim hızla çalışıyordu. Ayağa kalktığımda ve kapılar kapandığında, ön koltuğa baktım.

Weston bana sırıttı. "Merhaba, Giancarlo."

Onu tanıdım. Ona bakarken hiçbir şey söylemedim. Dudaklarındaki gülümseme büyüdü, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi.

Kahkaha attım. *Tabii ki, bu pisliklerin arkasında bu herif vardı.*

"Ash nerede?" Cevap vermedi. "Ah, anlıyorum. Bu, karının her deliğine sikimi soktuğum için. Hey, bu çok uzun zaman önceydi. Artık ben bir erkeğin kocasıyım. Neden sen, ugh..."

Yumruk ciğerlerime saplanınca nefesim kesildi. Nefes almaya odaklandım, öne eğildim ve kendimi toparlamaya çalıştım.

"Bütün saçmalıklarının bedelini ödeyeceksin," dedi Weston. "Sana söz veriyorum."

Ciğerlerim temiz hava çekmek için fazla mesai yapıyordu. Saçlarımın arasından ona baktım. Bakarken yüzünün her özelliğini zihnimde canlandırdım. Bir kez olsun Silvy yanımda değildi, ama sorun değildi. Onsuz da idare edebilirdim. Sonunda, o sinir bozucu yüzünü, kendi annesi bile tabutunda onu tanıyamayacak hale getirecektim.

Weston ölecekti. Bu iş bittiği anda, Ash'i alıp eve götürecek ve bir daha asla bırakmayacaktım.

Ash'in eldivenlerinin ağırlığı cebimde ağır geliyordu. Onları giyip şehre gitmek, yumruklarımın kemiklere çarptığını hissetmek, kan akıtmak ve onların altlarına işemelerini izlemek istedim. Ancak yapamadım. Tek kelime etmeden, iki haydutun arasında sıkışmış halde, koltuğun serin derisine yaslanarak doğruldum. Şüphesiz bildiğim tek şey, beni istediğim yere götüreceklerdi. Sonunda Ash'i görecektim. Gördüğümde, saçmalıklarımı affetmesi için ona yalvaracaktım, tüm kusurlarıma rağmen beni sevmesi için yalvaracaktım ve hayır dese bile umurumda değildi; o benim olacaktı.

Ash'i bir daha asla bırakamayacak kadar çok seviyordum.

" BAK. patron. Gülümsemeye başladı."

Bir başka darbe karnımın ortasına indi. İçime çekebildiğim az miktardaki hava, beyaz sıcak bir acı beni sararken dışarı fırladı. Her santimetrem acı içinde çığlık atıyordu. Hepsi tanıdık geliyordu, uzak bir kabus gibi. Bir zamanlar hayatım böyleydi; acı, bağırışlar, tehditler ve sonsuz bir umutsuzluk döngüsü, ama gürültücü, iğrenç Giancarlo beni satın aldığında her şey değişti.

"Neden gülümsüyorsun?" Able saçımı avuçlayıp başımı yukarı çekti. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Hayır." Ne kadar uğraşırsam uğraşayım gülümsemem bozulmuyordu. Onlara iyi olduğumu göstermek, hiç olmamaktan daha kolaydı. Babama gülümsediğimde, o da rahatlardı.

Burada durum öyle değildi.

"Dövülmekten hoşlanıyor musun? Bu senin sapıklığın, değil mi?" Able bacaklarımın arasına uzandı ve midemde bir dalga gibi mide bulantısı hissettim. Kusmak istedim ve o hızla elini çekti. Zaten birkaç kez kusmuştum. Midem yanıyordu. İçimde bir şey kaldığını sanmıyordum.

Buradan çıkmak istiyordum. Tek olumlu düşüncem, en azından Giancarlo'nun güvende olduğuydu.

Birinin telefonu çalmaya başladı, tiz ses duvarlardan yankılandı. Able beni bıraktı, başımın derisinde karıncalanma hissettim. Başım öne düştü ve zihnimde bunun bitmesi için yalvarıyordum.

"Görünüşe göre bu gece iki al bir öde kampanyası var. O telefonun peşine düşeceğini biliyordum," dedi Able.

Ne demek istediğini ya da bana mı söylediğini bilmiyordum. Tek bildiğim, onun uzaklarda olmasını istediğimdi. Her dokunuşu beni tiksindiriyordu. Bana vurma saldırısından bir mola verdiler ve ben bunu dinlenmek için bir fırsat olarak değerlendirdim. Hayatım boyunca maruz kaldığım istismardan öğrendiğim bir şey varsa, o da her fırsatta dinlenmem gerektiğiydi. Nefesimi düzenlemeye çalışırken gözlerimi kapattım. Beni bekleyen kaderin ne olduğunu biliyordum. Şimdiye kadar şanslıydım. Henüz kimse bana tecavüz etmemişti, ama eninde sonunda olacaktı.

Babam bunu hep başımın üzerinde sallandırmıştı ve şimdi bu gerçekleşecekti, üstelik onun eliyle bile değildi. Gülmek istedim, ama kaburgalarım yanıyordu. Biraz daha efor sarf etsem, acıdan bayılacaktım.

Rüzgarlı bodrumdaki tek kapı açıldı. Odanın etrafına projektörler yerleştirilmişti. İlk başta, içeri giren uzun boylu figürü tanıyamadım.

"Burada olmana çok sevindim," dedi Able.

Bağlı bileklerimin izin verdiği kadar hızla doğruldum. Gizlice beni kurtarmaya gelmesini umduğum adama bakarken her yerim acıdan çığlık attı. "Gin."

"Ash." Giancarlo onu tutan adamlardan birine yumruk attı ve bana doğru ilerledi.

Gerçek bir gülümseme dudaklarımın köşelerinde kısa bir an için belirdi, ta ki gerçeklik üzerime çökene kadar. Able omzumu sıktı ve acı şiddetlendiğinde yüzümü buruşturdum. Soğuk metal şakağıma bastırdı. Elimden geldiğince ona baktım. Able kafama silah dayamıştı. Korku damarlarımdan akıp gitti, ağzım kurudu. Orada otururken yutkunmak imkansızdı, ölümüm saniyeler uzaklıktaydı.

"Otur lan," dedi Able.

Giancarlo dişlerini gıcırdatarak, koyu kahverengi gözlerini benden ayırmadı. "Ona zarar verirsen, bu dünyada kafanı parçalayıp deliğine işememi engelleyecek hiçbir şey yok."

Silah şakağımdan çekildi. Rahatlama sadece bir saniye sürdü, sonra silah yüzüme vuruldu. Yüzümün alt kısmında şiddetli bir ağrı hissettim ve beyaz noktalar gözlerimi kör etti. Yarılan dudağımdan kan fışkırdı ve çenemden aşağı damladı.

"Onu lanet olası sandalyeye bağla," dedi Able.

Saçımı tutup beni dikleştirdi. Bulanık görüşümü netleştirmek için hızla gözlerimi kırptım. Giancarlo'yu görmem gerekiyordu. O iyi olduğu sürece acı umurumda değildi. Onun buradan çıkması gerekiyordu.

"Weston'ın telefonu bırakması iyi oldu. Fahişeni aramaya gideceğini biliyordum. Daha fazla gecikirsen, sensiz başlayacaktık." Able, ağrıyan yanaklarımın ikisine de tokat attı. "Masum şeylerden hoşlandığını düşünmezdim, Giancarlo. Birçok yönden birbirimize benziyoruz —"

"Evet, ikimizin de annenin amında olduğumuzu düşünürsek benzer. Tek fark, o beni orada istiyordu," dedi Giancarlo.

Ne diyor bu? Giancarlo güldü ve sanki onu incitmek isteyen adamlar tarafından bağlanıp çevrelenmemiş gibi sandalyede rahatça oturdu. Nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Şimdi bile, düşmanlarıyla karşı karşıya olmasına rağmen, hala Giancarlo'ydu. "Bana inanmıyorsun, ha? Yüzünden okunuyor." Güldü. "Şişman kız, kalın uyluklar, her ayın beşinde saçlarını boyatıyor. Paslı kırmızı." Giancarlo sandalyede sallanarak Abel'in annesi hakkında rastgele bilgiler not aldı. "Oh, mutfakta ne olduğunu bile söyleyebilirim. Masayı kırdık. Yuvarlak ahşap bir masaydı, ama onu özel kılan ayaklarıydı. Özel yapımdı. Mary-Ann, oğlunun ona aldığını söyledi." Giancarlo ayaklarını yere vurdu ve Able'a sert bir bakış attı. "Neden değersiz olduğunu anlayabiliyorum. Annenin amcığı boktan değildi. Ama kızı ise..." Sırıttı. "Anal sevişmeyi sevdiğini bilmiyordun, değil mi? Çoğu erkekten daha iyi beceriyor. Porno yıldızı gibi yalvarıyor."

Able silahı Giancarlo'ya doğrulttu ve kalbim boğazıma kadar çıktı. *Hayır.*

"Gin, kapa çeneni," dedim.

"Neden? O, hayatında yeterince hayır denmemiş bir ana kuzusundan başka bir şey değil. Ellerini kirletmeye cesareti yok."

Siktir. Gin, ölümü denemeye cesaret edecek kadar deliydi. Her şeyime bahse girerim ki, ölümün yüzüne gülüp aptalca bir şaka yapardı. Odaya göz gezdirdim ve herkesin gözleri Able ve Giancarlo'nun üzerindeydi.

"Able, onu öldürmek ömür boyu hapis cezası demektir." Weston, seyrekleşen saçlarını çekiştirirken stresli görünüyordu. "Buna ortak olamam. Yaptığı şeyin intikamını almak, tamam. Ama bu..." Weston geri çekilirken kapıya çarptı. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum. Ben çekiliyorum."

"Hayatta olmaz. Otur, Weston."

Weston başını salladı, yanakları bu hareketle titredi. Able başka bir şey söylemeden kapıdan dışarı fırladı.

"Git onu yakala."

"Ama..."

"Giancarlo bağlı ve yakında kurşunlarla dolacak. Git onu getir."

Odadaki diğer adamlar Weston'ın peşinden koştular ve üçümüz geride kaldık. Giancarlo bana bakmıyordu, gözleri Able'a odaklanmıştı ve Able konuşmaya devam ediyordu.

"Siktir, senin için üzülüyorum. Bir solucanla yatağa girdin." Giancarlo başını eğdi. "Öyle mi oldu? Ben senin anneni siktiğim gibi sen de onu siktin mi? Yoksa tam tersi mi oldu?"

"Kapa çeneni!" Able, Giancarlo'ya doğru bir adım attı.

Çığlığımı yuttum, parmaklarım yanarken bileklerimi bağlayan ipi çekip kopardım. Giancarlo, elbette, susmadı; Able'a annesini nasıl siktiğini anlatmaya devam etti. Eğer buradan sağ çıkarsak, onu fena halde tokatlayacaktım.

"Öldüğünde konuşamayacaksın." Abel'ın duruşu sertti. Omuzları neredeyse kulaklarına değecek kadar gerilmişti, elini Gin'e doğrulturken titriyordu.

Siktir, hadi ama. Lütfen. İp koptuğu anda Gin'in bakışlarıyla karşılaştım.

"Annen yatakta konuşmayı seviyor ve o kaltak çenesini kapatmıyordu. Onu
onu susturan tek şey boğazına gömdüğüm sikimdi."

Able'a saldırırken düşünmedim. Tüm ağırlığımı onun yan tarafına çarptım. Ayakları yerden kesilince bağırdı. Silah ateş aldı ve patlama beni sarsarak geçirdi. Abel'ın vücuduna tırmanırken kulaklarım çınladı. Dudakları hareket ediyordu ama kulaklarımdaki çınlamadan başka hiçbir şey duyamıyordum. İki yumruğumu bir araya getirip yüzüne indirdim.

Yumruklarımın ağırlığı altında kıkırdak ve kemikler çıtırdadı. Bunu tekrar tekrar yaptım. Yumruklarımı tekrar indirdiğimde gözlükleri elimi kesti.

"Ash!" Giancarlo'nun sesi sisin içinden geldi. Ellerimi başımın üzerine kaldırmış, tekrar vurmaya hazır halde donakaldım.

Neler olduğunu fark edince göğsüm sıkıştı. "Ne yaptım ben?"

"Ash, bana bak," dedi Giancarlo. "Hemen."

Başımı zorla çevirdim. Aşık olduğum koyu kahverengi gözlerle karşılaştım. *O burada olmamalıydı.*

"İyi misin?"

Bir saniye boyunca kelimeler bulamadan başımı salladım. Gerçeklik bir ton tuğla gibi üzerime çöktü. Able'dan inerken başımı salladım. O inledi, ama gözleri kapalıydı. Onu öldürmediğimi bilmek bana garip bir rahatlama verdi, ama Giancarlo için bunu yapmaya hazırdım. Ya ben katil olacaktım ya da Giancarlo ölecekti, kendimi durduramazdım.

"Seni çözüyorum."

"Siktir, az kalsın sikimi vuracaktı," diye bağırdı Giancarlo.

"Gerçekten, burada önemli olan bu mu? Neredeyse kafana bir delik açacaktı." Daha hızlı çalışırken inledim.

"Sikimden iyidir."

Gin'i olabildiğince hızlı bir şekilde çözdüm. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Hadi ama bebeğim. Beni başka türlü istemezsin. Deli olduğumu seviyorsun."

Aşk kelimesini duyunca hareketlerim bir saniye dondu. Giancarlo'yu, kemiklerine kazınmış gibi görünen deliliğine kadar seviyordum.

"Hey, o notta neden beni o kadar çok kez sinir bozucu olarak nitelendirdin?"

"Okudun mu?" Parmaklarımdaki yanmayı görmezden gelerek onu çözmeye devam ettim. Tırnağım geriye doğru kıvrıldı ve yırtıldı. Kan yüzeye çıktı ve ipe sızdı. İçimden küfrettim.

"Siktir, siktir, siktir."

"Ash, nefes al."

"Gerçekten annesiyle yattın mı?" diye sordum, dikkatimi başka yöne çekmek için.

"O lanet silahla sana vurduktan sonra dikkatini senden uzaklaştırmam gerekiyordu. Silahın bana doğrultulması daha iyiydi."

Kalbim durdu. "Acele etmeliyiz. Geri gelirlerse sana zarar verecekler." Acele etmeye çalışırken kulaklarımda kan basıncı yükseldi, düzensiz nefeslerimle mücadele ettim. Aptal parmaklarım uyuşmuştu ve sürekli kayıyordu.

"Koş, evlat. Ben kendim çıkabilirim." "Hayatta olmaz."

Yaklaşan ayak sesleri giderek yükseldi. Geri geliyorlardı. Kahretsin, kahretsin.

"Ash, git dedim."

"Bir kez olsun çeneni kapa, Gin. Seni asla terk etmeyeceğim!" Düğümü çektim. Rahat bir nefes aldım, ama kapı açıldığında bu rahatlama kısa sürdü.

Giancarlo sandalyeden yuvarlandı ve sandalyeyi adamlara fırlattı. Weston çığlık attı ve geriye düştü. Diğer üçü sandalyeyi kaçındı.

"Çabuk ol, Ash."

Hızla ayağa kalkıp onunla birlikte hareket ettim. Giancarlo, başka bir kapıya doğru ilerlerken silahı kapıp aldı. Bir odadan, sonra bir diğerinden geçtik. Her yerde kereste ve inşaat malzemeleri dağılmıştı.

"Hepsi Able'ın silah taşımasına şok olmuş gibiydi, bunu kendi lehime kullanacağım. Ben onlarla ilgilenirken, senin buradan çıkmanı istiyorum."

"Hayır."

"Ash, rica etmiyorum."

"Artık sana ait değilim. Hatırladın mı? Bana paranı attın." Gin'in beni attığı şekli hatırlamak, dayak yemekten daha acı vericiydi.

O inledi. "Ash, o konu hakkında."

"Şu anda bunu duymak istemiyorum."

Giancarlo'nun kocaman eli ağzımı kapattı. Ona öfkeyle baktım, ama onun bakışları odanın girişine odaklanmıştı. Gergin saniyeler geçtikçe alnım terle kaplandı.

Abel'in adamlarından biri karşımıza çıkmadan önce bir ayak göründü. Giancarlo sıçrayarak ses çıkarmadan onun etrafından dolaştı. Sessizdi, avını yakalamak için bekleyen bir avcı gibiydi. Birlikte yaşadığımız süre boyunca Giancarlo'yu sadece gürültücü ve korkutucu olarak tanıyordum. Ancak bu yönü çok daha ürkütücüydü.

Adamın gözleri bana takıldı. "Demek buradasın. Seni küçük sürtük." Üzerime atıldı, ama Giancarlo onu yere yapıştırınca elleri boş kaldı.

"Benim!"

Giancarlo'nun yumrukları havayı yararak ilerledi. Etlerin çarpışmasının sesi mide bulandırıcıydı, buna kanın fışkırmasının ıslak sesi de eklenmişti. Giancarlo adamın kafasını yakaladı ve defalarca yere vurdu.

Gin bir kez daha sertçe vurduğunda kan gölü büyüdü. Kan sıçradı, birkaç damla sıcak kan yüzüme sıçradı.

"Gin."

Başını hızla çevirdi. Yüzü kanla kaplı, dişlerini gösteren vahşi bir hayvan bana bakıyordu. Gin'in altındaki cansız bedeni görmezden geldim, ellerimin ve dizlerimin altındaki kanı fark etmedim ve ona doğru ilerledim. Yüzünü avuçlarımla kavradım.

"O öldü. Artık durabilirsin. Sorun yok." İlk kez, gerçekten öyle olacağını hissettim. Giancarlo yanımda olduğu sürece, her şey daha iyi olacaktı.

Giancarlo'nun vücudu görünür bir titremeyle sarsıldı. Kanla kaplı elimi tuttu ve beni yanına çekerek bir odadan diğerine geçtik. Arkadaşlarımız bizi ararken çığlıklar kulaklarımıza ulaştı.

"Onu buldunuz mu?" "Hayır!"

"Yakalayın onları! Ne yapmanız gerekirse yapın. O pislik ölecek. Onun fahişesini de öldürebilirsiniz." *Able uyandı.*

Büyük bir çimento torbası yığınının arkasına geçtik. Neyse ki bodrum katı neredeyse bitmişti. Duvarlar, hareket ederken bize daha fazla koruma sağladı.

Giancarlo bana baktı. "Koşmanı söylemiştim."

"Evet, ama kaçmadım." Elini tuttum ve gömleğimin içiyle nazikçe parmak eklemlerini sildim. "Birini kırmışsın. Acıyor mu?"

"Şu anda benim için nasıl endişelenebilirsin?"

"Yaralandın. Tabii ki endişeleniyorum."

Giancarlo başını salladı ve ellerini çekti. "Benim yüzümden incindin."

"Suçlama oyunu oynamak istemiyorum." Onun elini tutmak için daha çaresiz saniyeler istedim. Onun yaydığı sıcaklığa zahmetsizce bağlanmak istedim.

Giancarlo, ona aldığım kırmızı deri eldivenleri çıkardı ve giydi. "Beni dinlemelisin, Ash."

"Hayır."

"Ash."

"Beni tekrar ölüme terk etmemi söylersen, bir daha asla seninle yatmayacağım." Birlikte değildik ve Gin beni kovmuştu, ama tehdidimi ciddiye alması için dua ettim. Onsuz gitmeyecektim. Gidemezdim.

"Eğer ölürsem..."

"O zaman birlikte ölürüz."

"Siktir," diye inledi Giancarlo. "Bana evlenme teklif mi ettin?" "Gin," diye vurguladım.

Giancarlo ensemi tuttu ve yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı. "Daha sonra konuşmamız gereken şeyler var." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ben kendimi kaybettim, ona karşı koyamadım. Yirmi dört saatten az bir süre geçmişti ve onu çok özlemiştim. Dudaklarımın yarılması ya da çektiğim acı umurumda bile değildi. Öpücüğün hiç bitmemesini istedim.

"Şimdi bunu halletmem lazım ki seni eve götürebileyim." Giancarlo son bir öpücükle beni bıraktı. "Uslu bir köpek ol ve burada kal." Onu durduramadan ayağa kalktı ve gitti.

Ağzıma dokundum, kalbim bizi avlayan adamlardan farklı bir nedenden dolayı hızla atıyordu. Söylenen ve yapılan onca şeyden sonra hala bir şey olabilir miydik?

Siktir, umarım öyledir.

Kanla kaplı hali çok yakışıklı görüntüyordu.

Ash'i küçük bir köşeye bırakıp giderken tek düşündüğüm buydu. Silah hala elimdeydi, şarjörü çıkarıp kalan mermileri kontrol ettim. Able'ın ateş ettikleri dışında, geri kalanlar hala oradaydı. İyi. Şarjörü yerine takıp koridora doğru kayboldum. Beynim iş moduna geçti.

Onları Ash'ten uzaklaştırmam gerekiyordu.

Etrafa baktım ve yerde uzun bir boru buldum. *Mükemmel.* Onu aldım ve seslerin geldiği yere doğru koştum, sonra keskin bir sağa dönüş yaptım. Durup boruyu duvara vurdum.

"Bu taraftan bir ses duydum!"

Sırıtarak köşeyi döndüm, sırtımı duvara dayadım ve bekledim. Geçen her saniye kulaklarımda kanımın akışının sesiyle doluydu. Ellerim boruyu sıktı, kırmızı deri eldivenlerin boruya sürtünmesinden çıkan gıcırtı neredeyse yatıştırıcıydı. Buradan tek parça halinde çıkarsak, dizlerimin üzerine çöküp Ash'e

saatlerce oral seks yapmayı teklif edecektim. Söylediğim saçmalıklar, düşünmek bile beni inlemeye zorluyordu.

O bunların hiçbirini hak etmemişti. Kahretsin.

Evet, bana yalan söylemişti, ama onu anlıyordum. Daha önce paranoyamın etkisinde kalmıştım, ama o haklıydı. Babasının yanında bu kadar uzun süre kaldıktan sonra, ona uymaktan başka ne yapabilirdi ki? Benito, Enzo ve benim babalarımızla sorunlarımız yoktu sanki. Onunkiyle aynı düzeyde değildi, ama yine de. Göğsüm ağrıyordu. Babası hakkında, o adamın ona yaptıkları hakkında söylediklerini nasıl reddettiğimi düşünmek istemiyordum, ama düşündüm.

Zaten hissedebiliyordum. Önümde uzun ve zorlu bir yol vardı. Çılgınca olan kısmı, bundan nefret etmememdi. O boş evde, geleceğimin önümde uzandığını görerek, gerçeği anladım. Ash'in yanımdan ayrılmasını hiç istemedim. O, uğruna çaba sarf etmeye değerdi.

"Nereye gitti lan? Yemin ederim o..."

Boruyu adamın yüzüne vurdum. Bir bok çuvalı gibi yere düştü, ileri geri yuvarlanırken çığlık attı. Onun üzerine oturdum, çivilerinin kot pantolonumdan geçip ayak bileğime batmasını umursamadım. Boruyu kaldırıp yüzüne defalarca vurdum. Birkaç dakika içinde normal bir yüz, hamburger eti torbasına dönüştü. İnsan vücudunun bu kadar çabuk mahvolması delice bir şeydi. Bu beni her zaman büyülemiştir.

Nefes nefese, uzaklaştım. Hareket etmeyi bırakmıştı, şişmiş gözleri neredeyse kapalıydı ve tavana bakıyordu. Döndüm. Sert bir şey bana çarptı ve beni yere devirdi. Bir dakika boyunca, ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Noktalar gördüm. Eller boynumu sardı, başparmakları nefes boruma bastırıyordu.

"O benim kardeşimdi!" diye bağırdı adam yüzüme. "Onu öldürdün!"

Umurumda mı olmalıydı?

Onunla kavga etmedim. Bunun yerine, silahı ararken nefes alabildiğim kadar nefes aldım. Hareket ettiğimi hissetti ve dizini hayalarıma vurdu. Acı vücudumu kasıp kavurdu, içgüdüsel olarak akan gözyaşlarını silmeye çalışırken midem bulandı. Parmaklarım bir kez titredi ve silahtan kaydı. Tekrar denedim, silahı çekip çıkardım ve namluyu karnına dayadım.

Ateş ettim.

Atış o kadar gürültülüydü ki, o geriye doğru yuvarlanıp karnındaki deliğe bakarken kulaklarım çınladı. Ellerini yaraya bastırdı,

kanlı parmaklarına baktı. Bu kadarı yeterdi. Silahı kafasına dayadım ve tekrar ateş ettim. Bu sefer yere yığıldı.

"Siktir. Bu çok sinir bozucu."

Öksürdüm, boynuma dokundum. Orada kötü bir morluk olacaktı. İlerledim, ciğerlerim hala düzgün çalışmaya çalışırken biraz sendeledim. Gözlerim Able'ın son küçük haydutuna takıldı. Adam, diğer ikisinin yerde olduğunu fark edince gözlerini kocaman açarak bana baktı. Dönüp kaçtı.

Onun peşinden koştum. Sürekli omzunun üzerinden bakıyordu, yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Onunla aynı hızda koştum. Her dönüşünde ben de onunla birlikte döndüm. Bir yığın malzemenin üzerinden atladı, ben de hemen arkasından atladım. Tekrar arkasına baktığında tökezledi. Bu fırsatı değerlendirip sırtına atladım ve onu yere devirdim. Kafası yere çarptı.

"Hayır, hayır!" diye bağırdı. "Ben hiçbir şey yapmadım!"

"İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz." Yumruğumu karnına indirdim ve o kendini kıvrıldı. Onu tekrar döndürdüm ve yumruğumu gömleğine doladım. "Benim olan şeye dokundun mu?" diye sordum, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Yalan söyleme," diye uyardım.

"Able dedi ki..." "Bu evet demek."

Yumruğumu yüzüne indirdim. Burun kemiğinin kırılmasının verdiği güzel ve tatmin edici ses, sikimi ağrıtıyordu. Ash artık benimle sikişmeyeceğini söylemişti, ama bundan sonra mecbur kalacaktı. Ne de olsa o benim lanet olası erkek arkadaşımdı. Artık bana bakmak onun sorumluluğuydu.

Adam hırıltılı nefes alana kadar ona yumruk attım. Yüzünden kan akarken, köpüren bir sesle konuşmaya çalıştı. Eğilip kulağımı dudaklarına yaklaştırdım.

"Ne dedin?"

"Lütfen, beni öldürme."

Gülerek, "Üzgünüm, cömert bir ruh halinde değilim" dedim.

Ayağa kalkarak ayağımı geri çektim ve kafasına tekme attım. Ayağımı kaldırıp, o sinir bozucu hırıltı sesi kaybolana kadar yüzüne basıp durdum. Dikkatlice parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek yüzümden çekip aldım. Kan kokusu duyularımı uyandırdı.

"Neredeyse bitti."

Vücudum, sırf irade ve adrenalinle hareket ediyordu. Daha önce boğazımdan aşağı yuttuğum alkol, beni yavaşlatmak

ve beni mahvetmek için bekliyordu. Ash'i oradan çıkarmalı, eve götürmeli ve onu asla bırakmak istemediğimi söylemeliydim.

İlk girdiğimiz odaya doğru yürüdüm ve donakaldım. Weston orada durmuş, ayaklarını sürüyerek bekliyordu. Gözleri bana takıldığında, tabak kadar büyüdü.

"Kaçma," diye uyardım onu. "Bir adamı sırtından vurmaktan çekinmem." Yaklaştıkça gözleri etrafta dolaşmaya başladı. "Able nerede?"

"Bilmiyorum!" diye ağladı.

Alaycı bir şekilde gülümseyerek ileri atıldım ve silahı çenesinin altına dayadım. Hala sıcak olan namlu, teninde cızırdadı. Tısladı ama kaçmadı. Sanırım ikimiz de onu avlamak istediğimi biliyorduk.

"Nerede o?"

"O psikopat diğerleriyle birlikte gitti!" diye hızlıca söyledi. "Bu bokun hiçbirinin olmasını istemedim, tamam mı? Beni bırakın ve..."

"Seni bırakacağımı mı sanıyorsun?" Başımı eğdim. "Bu neredeyse komik."

Titredi. "Beni öldürürsen, herkes bunu konuşacak. Hayatının geri kalanını hücrede geçireceksin."

Omuz silktim. "Ash için mi? Bu riski göze alırım." "Silahı indir, orospu çocuğu."

Omzumun üzerinden baktım. Able, Ash'i kucağında yavaşça ilerliyordu. Oradaydı, erkek arkadaşım, çok korkmuş görünüyordu. Kanım dondu.

"Başka silahın var mı?" diye sordum.

"Onun boynunu kırmak için silaha ihtiyacım yok," diye homurdandı Able. "Bunu daha önce yaptım, yine yaparım."

Dilimi şaklattım. "Neden kiminle takılacağına dikkat etmen gerektiğini anladın mı, Weston?"

Etin ete çarpmasıyla çıkan yüksek ses, başımı onların yönüne çevirmeme neden oldu. Yerde yatan Ash, yanağını tutuyordu. İçimde öfke kıvranıyordu, sinirden öfkeye dönüşüyordu. Dudaklarımdaki gülümseme büyüdü. Able, az önce ne yaptığının farkında değildi.

"Silahı al!" Able, Weston'a bağırdı.

Weston da öyle yaptı ve kolumu sertçe tuttu. Ama silaha ihtiyacım yoktu. Yumruğumu karnına indirdim. O inleyerek biraz geriye sendeledi, sonra yüzüne sert bir sağ kroşe indirdim. Weston'ın başı yana doğru savruldu, gözleri her saniye daha da büyüdü.

"Bir hareket daha yaparsan onu öldürürüm!" Able bana bağırdı.

"Ash kendi başının çaresine bakabilir," diye bağırdım. "Bekle, köpekçik. Beş saniye içinde onu öldürmeye geliyorum."

"Peki, efendim," diye cevapladı Ash.

"Ne oluyor lan?" Able bağırdı. "Siz iki pislik beni duyuyor musunuz?"

Onun öfke krizini görmezden geldim. Silahı kaldırıp Weston'ın yüzüne nişan aldım.

yüzüne nişan aldım. "Hayır, yapma," diye fısıldadı. "Yapma!"

Tetiği çektim. Ash çığlık attı. Arkamda yere düşen cesedi görmezden gelerek ona döndüm

"Şşş, nefes al," dedim yumuşak bir sesle. "Neredeyse bitti,

"Şşş, nefes al," dedim yumuşak bir sesle. "Neredeyse bitti, bebeğim."

Able, Ash'i önüne çekti. "Beni öldürmek istiyorsan, fahişeni de öldürmen gerekecek."

Kafamı salladım. "Bunu yapmak zorunda kalmayacağımı garanti ederim."

Able'ın yüzündeki ifade neredeyse komikti. O kadar kızarmıştı ki patlayacak gibi görünüyordu. Gülmek isterdim, ama kollarında Ash vardı ve Ash korkudan ve muhtemelen çektiği acıdan bayılacak gibi görünüyordu. Bu, benim için mizahı tamamen ortadan kaldırdı. Able'ın ölümünü acı verici hale getirecektim.

"Annemle yattın," diye homurdandı Able. "Ve küçük oyuncağın için üzülmeye hakkın olduğunu mu düşünüyorsun? Ne olursa olsun hak ediyorsun."

Omuz silktim. "Ne olmuş yani? Sen benimle dalga geçiyorsun, ben de seninle dalga geçiyorum. Hayat böyle. Zaten o da istemiyor değildi."

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırdı. "Sınırı aştığını bile görmüyorsun."

"Bana tecavüz edeceklerdi," diye araya girdi Ash. "Tek konuştuğu şey buydu."

Kalbim bir an durdu. "Ne?"

Able, Ash'e bir kez daha vuracakmış gibi elini kaldırdı. Geçen sefer onu durduramamıştım, ama şimdi durdurabilirdim. Ne olduğunu anlamadan, odanın diğer tarafına geçtim. Ash'i aramıza sokmaya çalıştı, ama artık çok geçti.

"Çekil," diye Ash'e bağırdım.

O da dediğimi dinledi ve Able ile ben çılgınca birbirimize saldırırken kenara çekildi. Onun gibi pisliklerden nefret ediyordum. Annesi hakkında istediği kadar sızlanabilirdi, ama en azından ben, birinin vermek istemediği bir şeyi almak zorunda kalacak kadar korkak değildim. Able zavallı bir pislikti.

Able üstüme çıktı. Elini uzattı ve ben de avucumun içini burnuna çarptım. Geriye doğru savrulurken, havada bir bulanıklık uçtu. Able üstümden yere düştü ve inledi. Ash'e baktım, nefes nefese, bizi bağladıkları sandalyelerden birini sallıyordu.

"Aferin." Ayağa kalktım, üzerimdeki tozu silkeledim.

"Dışarı çık." "Hayır."

Ash'in ensesini tutup kendime doğru çektim. "Dinle, hayır demen ne kadar seksi olsa da, bir kez daha söylersen canını yakacağım. Çık dışarı, beni bekle ve hiçbir yere gitme. Artık bunu görmene gerek yok. Yeter."

Ash nefesini içine çekti ve sonra dışarı verdi. "Seni kaybetmek istemiyorum."

"Kaybetmeyeceksin. Söz veriyorum." Onu kendime daha da yaklaştırdım. "Dışarıda bekle, tamam mı? Hemen."

Yüzümü inceledi. O büyük, masum gözlerde kaybolmak istedim. Yaptığımız ve gördüğümüz onca şeyden sonra bile, Ash her zamanki gibi saf kalmıştı. Yanlış anlamayın, o pis bir sapıktı ama yine de masumdu. Poposuna hafifçe vurdum.

"Git."

Ash geriye doğru yürüdü, benden uzaklaşarak merdivenlere doğru yöneldi. Able'a döndüm. Ayağa kalkmaya çalışıyordu ama ben oyun oynamaktan bıkmıştım.

Yere düşen silahı aldım ve ona doğru yürüdüm. Able, kanlı ve morarmış yüzüyle bana bakıyordu. Ash ve ben onu iyice hırpalamıştık. Cesur küçük köpeğimle gurur duyuyordum. Parmaklarım tetiği sıktı ve Able'a üç el ateş ettim. Yere düştü, altında kan birikintisi oluştu. Sonunda kolumu indirdim. Sözümü tutarak, ateş ettiğim deliğe işedim ve sonra üzerine tükürdüm.

Lanet olası pislik.

"Siktir," diye mırıldandım, kaburgalarımdan biri zonkluyordu.

"Ash? İyi misin?" "Evet!" diye bağırdı.

"Grazie a Dio." Silahı dikkatlice sildim, ama bu yeterli değildi. Tüm kanıtları ortadan kaldırmak için temizlikçileri çağırmam gerekiyordu.

Bodrumdan çıktığımda Ash bana doğru koştu. Sessizce birlikte hareket ederek binadan çıkıp yükselen güneşe doğru yürüdük. Güneş ufukta parlak bir şekilde parlıyordu ve az önce olanların ağırlığı üzerimdeyken iç geçirdim.

Aşağıya bakarak Ash'e gülümsedim. "Bize bak, hayattayız."

"Evet."

Yanağına dokundum. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet."

Kaşlarımı çattım. "Her şeyi mahvettiğimi biliyorum."

"Batırdım demek yetmez," diye homurdandı. "Söylediğin şeyler..."

"Biliyorum."

"Bana acıklı bir hikaye anlattığımı söyledin!"

Göğsüm, vücudumun geri kalanı gibi ağrıyordu. Orayı ovuşturdum. "Biliyorum." "Seni seviyorum dediğimde beni reddettin."

Siktir. Kesip kaçmak, siktir et demek ve hiçbir şeyin önemi olmadığı eski hayatıma dönmek çok daha kolay olurdu. Hiçbir şeyin bu kadar acı vermediği hayatıma. Ama bunu yapamazdım. Ash'e ihtiyacım vardı.

"Ben bir pisliğim," dedim. "İnan bana, bunu biliyorum. Haklıydın, ben hassas biriyim. Korktum." İnledim. "Siktir, böyle konuşmaktan nefret ediyorum." Elimi yüzüme götürdüm, kan ve teri yüzüme sürdüm. "Ama çok korktum. Tamam mı? Hiçbirinin gerçek olmadığından korktum. Hayal ettiğimden korktum. Tek düşünebildiğim senin beni aldattığın oldu, ama bunu yaptığını söylemiyorum," dedim çabucak, o bana öfkeyle bakarken iki elimi de kaldırarak. "Sadece daha önce düşündüğüm şeydi. Özür dilerim."

Ash kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana inanmıyorum."

Etrafa baktım. Burada kimse yoktu. Weston ve arkadaşları bizi hala inşaat halindeki uzak bir depoya götürmüşlerdi. Yavaşça dizlerimin üzerine çökmeden önce Ash'e baktım. Ben ona bakarken o da bana bakıyordu.

"Ash, ciddiyim. Özür dilerim. Söylediklerim, davranışlarım, aptal duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim. Bunun için çok özür dilerim. Sonsuza kadar sürse bile, bunu telafi edeceğim."

Yüzü yumuşadı. "Ciddi misin?"

"Tabii ki. Eğer beni istersen, seninle yeniden başlamak isterim. Ve hemen beni affetmen gerektiğini söylemiyorum. İstediğin kadar, istediğin sürece kızgın olabilirsin. Telafi etmek için elimden geleni yapacağım." Düşündüm. "Ben de elimden geleni yapacağım."

Ash gözlerini devirdi. "Sen tam bir pisliksin." "Seni seven bir pislik."

Ash bana gözlerini kırptı. "Ne?" diye fısıldadı. "Bu konuda şaka yapma."

Yemin ettim. "Asla. Hiçbir konuda ciddi olamam, ama sana gelince ciddi olabilirim. Seni seviyorum, Ash. Bunu bir süredir biliyorum, ama yüksek sesle söylemek istemedim. Çok gerçekçi geliyor. Çok ham. Eve gel. Artık senin odan, benim odam saçmalığı yok. Seninle ve sadece seninle olmak istiyorum."

Ash'in kolları göğsünden düştü. "Ciddi misin? Gerçekten mi?" "Her kelimesinde ciddiyim," diye homurdandım.

Bana doğru yaklaştı. "Kalmamı mı istiyorsun? Anlaşmamız bittikten sonra bile mi?"

"Zaten kalacağım."

Ash kaşlarını çattı. "Hayır, sana hala borcum var." Başını eğdi. "Sormak istiyordum, sana ne kadar borcum var?"

Ona aptalca bir gülümseme attım. "İkinci kez seks yaptıktan sonra saymayı bıraktım."

Ash bana bakarken her şey sessizleşti. Gözlerini kırptı, gözleri genişledi, sonra daraldı. Ash aramızdaki mesafeyi kapattı ve elini kaldırdı. Ben de zıpladım ve o bana tokat atamadan bileğini yakaladım.

"Lanet olası kavgacı." Onu kendime doğru çektim. "Bana vuracaksan, yatak odasına gidene kadar bekle."

"Seni lanet olası piç!" diye bağırdı. "Bunca zaman, ne kadar borcum olduğunu merak edip onu ödemek için uğraştım, sen *unuttun mu?* Seni orospu çocuğu!"

"Önemli değildi," dedim, onu kendime doğru çekerek. "Hemen, sonsuza kadar seninle olmak istediğimi anladım. Neden bu kadar çok ücret ekledim sence? Gitmeni istemedim."

Ash derin bir nefes aldı, ama yüzünde çok küçük bir gülümseme belirdi. Belirir belirmemezken kayboldu.

"O adamın annesiyle *gerçekten* yattın mı?"

Başımı salladım. "Oh evet. Fahişelik yaptığım günlerde, her yerdeydim." Bana kaşlarını çattığında, alnını öptüm. "O aylar önceydi, bebeğim. Ona ya da başka birine bir daha asla dokunmam. Ayrıca, doğruyu söylüyordum. Able'ın sana saldırdığını gördüm ve ben sadece..." Midem sıkıştı, göğsümde öfke yükseldi. "Onu senden uzaklaştırmam gerekiyordu."

Ash iç geçirdi. "Hâlâ göğsüne yumruk atmak istiyorum." "At bakalım."

Yumruğunu sıktı ve tam da bunu yaptı. Öksürdüm, acı veriyormuş gibi davranmamaya çalışarak, ama gerçekte çok acıyordu. Vücudum zaten ağrıyordu ve o da beni daha da mahvediyordu! Bunun yerine, onu kollarıma aldım ve o da yüzünü vücuduma yasladı. Sonunda, onun kokusunu, Ash'e özgü o aromayı içime çekebildim. Adrenalin azalmaya ve duygularım devreye girmeye başladığında, onu sıkıca sararak rahatladım. Gözlerim yaşardı.

"Seni seviyorum, Ash. Benimle kal. Ben..." Nefesimi tuttum. "Sensiz yaşayamam. Seni o kadar çok seviyorum ki, acıyor."

Ash kollarıma sarıldı. "O hissi bilirim." Bir an sessiz kaldı. "Ben de seni seviyorum."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Orada, o anda ölebilirdim ve umurumda olmazdı. Uzun zamandır ilk kez ağladım. Kimsenin bunu görmemesi için şükrettim. Ash biraz geri çekildi, uzandı ve sıcak elleriyle yanaklarımı okşadı. Üzerinde hala kan vardı ve morluklar oluşmaya başlamıştı, ama her zamanki gibi yakıcı bir çekiciliğe sahipti.

"Öp beni," diye fısıldadı Ash. "Bütün bu saçmalıkların bedelini sonra ödetirim sana."

"Evet, efendim," diye gülümsedim.

Ash'in gözleri fal taşı gibi açıldı. O başka bir şey söylemeden, dudaklarım onun dudaklarına çarptı. Onu tekrar kendime çekip, vücuduma sıkıca sarıldım. Bana göre her zaman çok küçüktü. Bunu seviyordum. Ash küçüktü ama güçlüydü. Evleneceğim adam kadar sevgiyi hak eden başka kimse yoktu.

Kapıdan içeri girdiğimiz anda bacaklarım tutunamadı. Ev. Sonunda. Giancarlo, kıçım sert ahşap zemine çarpmadan beni yakaladı.

"İşte buradasınız. Kahretsin," dedi Melony. Aramıza baktı. "Giancarlo, bunun olacağını düşünmemiştim."

Bu onun suçu değildi. Bana yardım etmeye çalışmıştı. Gin ona bakmaya devam edince, onu dirsekledim. O da homurdandı.

"Ne? Ben bir şey demedim ki."

"Henüz," dedi Chelsea. Bize bakarken ıslık çaldı. Kanlı giysilerimizi değiştirmiştik, ama önceden nasıl göründüğümüzü tahmin etmek zor değildi.

"Gel otur. Kim daha kötü durumda?" diye sordu

Melony. "Ash'e bir bak," dedi Giancarlo.

Bir sigara çıkardı ve ben onu elinden aldım. Sigara ağzıma giderken parmaklarım çok acıdı. Bir nefes çektim ve duman ciğerlerime girince öksürdüm. Sigara Giancarlo'ya geri verdim. En azından bir kez denemek istedim.

"Bir iki shot alacağım, değil mi?"

Melony beni baştan aşağı süzdü. Yumuşak gülümsemesi pek güven verici değildi. "Belli birisi gibi büyük bir bebek mi olacaksın?"

"Hey. Ben buradayım." Giancarlo sigarayı dudaklarının arasına koydu. Yanımda durdu, olabildiğince yaklaştı.

Melony beni kontrol ederken ben ona yaslandım. Çok titizdi ve ben çoğunlukla kendimden geçtim. Aksi imkansızdı. Aşılar hızlıydı ve Giancarlo'nun sırası gelene kadar kendime gelemedim.

"En azından parmak eklemlerine dikiş atılması gerekmiyor. Her şeyin bir ilki vardır," dedi Melony.

Gin sırıttı. "Erkek arkadaşım, güzel ellerimi mahvetmemem için bana eldiven aldı."

Erkek arkadaş. Birden ayağa kalktım ve Giancarlo'ya baktım. Şimdi de kulaklarım mı yanıyordu?

"Oh, resmi mi?" diye sordu Chelsea. Bana göz kırptı.

"Her zaman resmiydi. Ash, onu eve getirdiğim günden beri benim. Onu ben seçtim... Oh, orospu çocuğu!"

Melony gülümsedi ve elinde şırıngayla geri çekildi. "Gördün mü? O kadar da kötü değil. Bitti."

"Küçük bir uyarı, doktor," diye homurdandı Gin.

Omuz silkti. "Fırsatı gördüm ve değerlendirdim."

Gülmemi saklamak için ağzımı kapattım.

"Dinlen," dedi Melony. Chelsea ona yardım ederken eşyalarını topladı.

Tek istediğim duşa girip, kirleri yıkamak ve yatakta sızmak oldu.

"Neyse ki kırık yok, ama morluklar daha da kötüleşecek. Ağrı kesiciler pek işe yaramayacak." Melony Giancarlo'yu işaret etti. "Köprüden bungee jumping yaptığın falan gibi saçmalıkları duymak istemiyorum."

Giancarlo'ya baktım. Melony'nin söylediklerinin saçma olmadığını ima edercesine omuz silkti.

"Anladım doktor. Enerjimi başka yerlerde harcayacağım, merak etme."

"Gin, bazı şeyleri bilmek istemiyorum. Doktorların da sınırları vardır." Melony başını salladı ve Chelsea'ye başka şeyler uzattı.

Birlikte olduklarını bilmiyordum, ama küçük gülümsemeleri ve dokunuşları aksini gösteriyordu. Birlikte çok tatlıydılar.

"Gin, Benito'ya Hayashilerle ilgili dosyaları aldığımı söyle," dedi Chelsea. Giancarlo onaylayarak homurdandı. Chelsea ve Melony dışarı çıktılar
bizi yalnız bıraktılar.

"Kardeşlerin geliyor mu?" Umurumda değildi, ama şu anda sadece Gin ve ben olmak istiyordum.

Bana bir bakış attıktan sonra telefonunu eline aldı. Ekrana bir şeyler yazdı. "Yarın gelmelerini söyledim. Hiçbir şeyin bozulmadığını söyle."

Kanepenin minderine daha da yaslandım. "Hayashiler kim?" "Sen de bu işe karışıyor musun?"

Doğru, bazı şeyleri bilmeme gerek yoktu. O da muhtemelen hala bana güvenmiyordu. Bu düşünce midemi bulandırdı. Kollarımı belime doladım. *Umarım yakında tekrar güvenini kazanırım.*

"Hayashi Denji bir yakuza. New York'taki Kotetsu-Kai Klanı'nın yardımcısı."

"Yakuza." Oturup ona baktım. "Onlar tehlikelidir." Giancarlo bana sert bir bakış attı. Kaşları çatıldı. "Ash."

"Ah, doğru." Tekrar kanepeye yaslandım. Giancarlo ve kardeşleri de aynı derecede tehlikeliydi. Bazen mafya ile ilgim olduğunu unutuyordum. Bu, sürekli düşündüğüm bir şey değildi.

Giancarlo bana güldü. "Senin için yeterince tehlikeli değil miyim? O geceyi şimdiden unuttun mu?"

Hayır, ama hayatım boyunca, akıl sağlığım için belirli anıları saklamamayı öğrendim. Ya bununla başa çıkıp yoluma devam ederdim ya da umutsuzluğa kapılıp çaresizliğe sürüklenirdim. "Üzgünüm."

"Özür dileyecek bir şey yok. Senin bu yanını seviyorum." Giancarlo şakağıma öptü. "Onu ve kocaman sikini."

Bir an için, Giancarlo'nun sahte biriyle değiştirildiğine neredeyse inanacaktım. Başımı salladım, ama o soyadı tanıdık geliyordu. Onu incelediğim hesaplardan birinde gördüğümden emindim. Beynim karışmıştı ve her bir hesabı ve finans tablosunu hatırlamaya çalışmak beni delirtirdi.

Boş verdim. Tekrar gündeme gelirse, hatırlayacağıma emindim. "Taşınmak zorunda mıyız?"

Giancarlo homurdandı. "Kirli uyumaya bayılırım."

Bu düşünceyle burnumu kıvırdım. "Boş ver. Kalkıyorum, ikimiz de duş alacağız." Saçımda hala kan vardı.

Giancarlo'nun saçını aramak bile istemiyordum. "Duş," diye emrettim.

Kanepeden kalktım, etrafımdaki dünya hafifçe sallanırken ayaklarım titriyordu.

"Emin misin?"

"Evet." Koridordan geçip odama doğru yürüdüm. Bacaklarım altımdan kaydı ve omzum Giancarlo'nun göğsüne bastırıldı. Ne olduğunu anlamadan bir çığlık attım. "Gin."

"Artık benim odam ya da senin odan yok demiştim." Beni kollarında tutarak merdivenleri çıktı.

"Tamam,

yürüyebilirim."

"Olmaz."

Gin'in kararlı bakışı beni pes ettirdi. Gin'le birlikteyken, savaşlarını akıllıca seçmek en iyisiydi. Beni taşıması, pes etmek için zor bir şey değildi.

Giancarlo'nun odasına girdik ve ben nefesimi tuttum. Oradaki koku ona aitti. O kadar uzun süre uzak kalmamıştım ama onun kokusu gibi basit bir şeyi özlemiştim. Banyoya girdiğimiz anda beni yere indirdi. Soyunurken aramızda tek kelime bile konuşulmadı.

Giancarlo beni yıkadı ve ben de onun kendini yıkamasını izleyerek hayatımın en güzel gösterisini izledim. "Giancarlo'yu tam buraya dövme yaptırmalısın." Parmakları benim mutlu izimi okşadı.

Ona göz kırptım. Delirmiş olmalıydı... *Evet, deliydi.*

"Sadece Ash'in fahişesini göğsüne dövme yaptırırsan."

"Yaptırıldı say."

Giancarlo'ya bakarken ağzım açık kaldı. Ciddi olamazdı, değil mi? Sormak istemiyordum. Bunun için çok fazla beyin gücü gerekecekti. Yarın ona sadece dalga geçip geçmediğini sormayı hatırlayacaktım.

Su üzerimize yağmur gibi yağıyordu, vücudumu saran ağrıların bir kısmını dindiriyordu. Her tarafımda morluklar oluşmaya başlamıştı. Garip bir şekilde tanıdık bir manzaraydı. Eskiden bu manzara beni çılgına çevirir ya da paniğe kapılmama neden olurdu. Hâlâ biraz endişe duyuyordum. Travmamdan kurtulabileceğimi sanmıyordum, ama çoğunlukla rahat hissediyordum.

Giancarlo önümde diz çöktü ve beni başımdan tuttu. "Ne yapıyorsun?"

Giancarlo bana baktı ve penisim seğirdi. Kahretsin. Gin beni doyumsuz bir seks canavarına dönüştürmüştü. Dayak yemiş, bitkin, zihinsel olarak yorgun

ve duygusal olarak bitkin olsam bile, sikim onu istiyordu.

"Şu anda yalvarma turundayım. İlk durak özürdü.
İkinci durak, oral seks şehri."

"Seks yapmayı nasıl düşünebilirsin?"

Sert elleri sikimi yukarı aşağı hareket ettirdi. Şok dalgaları gibi zevk dalgaları vücudumu sardı. Melony'nin ağrı kesicileri ağrıyı dindirdi, ama zihnimi uyuşturan arzunun zevkine yer açtı. Sikim onun dokunuşlarına kendi kendine tepki verdi.

"Gerçekten soruyor musun?" Giancarlo, ben cevap veremeden ağzını açtı. Penisimi ıslak sıcaklıkla sardı.

Ayak parmaklarım kıvrıldı, çünkü boğazının derinliklerine çekiliyordum. "Siktir."

Ellerimi sudan uzak tutmam gerekiyordu ve Gin bunu biliyordu. Parmaklarım arkamda büküldü, zevki daha da artıran donuk bir acı ile titredi. Giancarlo'nun başı penisimin üzerinde yukarı aşağı hareket ederken, ben öne doğru eğildim ve sığ nefesler aldım.

"Gin." Ne demek istediğimi bilmiyordum, ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

O benim penisin etrafında mırıldandı. Bu, vücuduma lezzetli şoklar gönderdi. Kafasını tutmak için hareket ettim. Daha sert yapmasını istiyordum. Giancarlo benim penisin etrafında homurdandı ve ben neredeyse ecstasy içinde eğildim.

"Siktir, Gin!"

Geri çekildi, penisim ağzından çıkarken sesli bir patlama duyuldu. "Ellerin arkada kalsın. Doktorun emeklerinin boşa gitmesine izin veremeyiz."

Yeterli olmadığını haykırmak istedim, ama aptal dilim bana engel oldu.

"Daha fazlasını istiyorsun, ha?" Giancarlo alaycı bir şekilde, dilini penisimin başının üzerinde gezdirdi.

"Evet," diye uzattım.

Geri çekildi, yüzünde bir gülümsemeyle suyu kapattı. "Kıçımı sikmek için yeterince enerjin var mı?"

Cevabımda tereddüt yoktu. "Evet."

İyi eğitilmiş bir köpek yavrusu gibi onu yatağa kadar takip ettim. Giancarlo'nun sıkı kıçı yastıklara doğru sürünürken kimse beni suçlayamazdı. Penisim zaten sertleşmişti ve şimdi de sızmaya başlamıştı.

Yağ şişesini aldım. Ben sıkamadan Giancarlo onu benden aldı.

"Ellerin bandajlı."

Oh, evet. O benim sikimi ve kıçını kayganlaştırırken, büyülenmiş gibi izledim. Kalçalarını ayırdı ve kendini benim için açtı. Deliği bana göz kırparak, sikimi adeta yalvarıyordu.

Sanki cinlenmiş gibi yaklaştım. Penisimi onun girişine bastırdım ve tereddüt etmeden içine girdim. Sıkı sıcaklık penisimi kavradığında, içimi bir coşku kapladı.

"Siktir, sikin çok büyük." Giancarlo kalçalarını hareket ettirdi, sessizce hareket etmem için yalvarıyordu.

Giancarlo'yu sanki son gecemiz, son sabahımız, her neyse, sanki sonumuzmuş gibi siktim. Onu bir değil, iki kez neredeyse kaybediyordum. Anılar aklıma gelince kalçalarımı ileri doğru ittim. Elimi uzattım ve Gin'in boğazını ellerimle kavradım. Onun ölebileceği tek zaman, benim de onunla birlikte ölmemdi.

"Ash, parmakların."

Umurumda değildi. Ellerimi daha sıkı sıkarken acı sadece bir anlık düşünceydi. Öne doğru sallanırken sertçe bastırdım. Vücudu benim sikimi daha da sıktı. Küfrettim. Öne doğru atıldım ve sikimi daha derine gömdüm.

Giancarlo inledi, gözleri başının arkasına doğru yuvarlandı. Lanet olsun, o kadar yakışıklıydı ki, benim sikimi alışı beni onu ne kadar sevdiğimi haykırmak istememe neden oldu.

Giancarlo ile birlikte olduğum her seferinde, her şeyi unutuyordum. Şehvetle sarılmış ve arzu ile çıldırmıştım. Bu sefer de farklı değildi, hızımı artırdım ve Giancarlo'yu daha sert sikmeye başladım. Ben tüm gücümle onu sikmeye devam ederken, yatak hareketlerimizle sallanıyordu.

Bunun bitmesine hazır olmasam da, orgazmım gecikmedi. Giancarlo beni sıkıca kavradı, inlemeleri elimde titreşirken, sıcak sperm sıçramaları göğsüme çarptı. Aşağıya baktım ve Giancarlo'nun boşalmasını görmek beni mahvetti.

"Seni seviyorum, Gin." Kalçalarım titredi, onun kıçını spermle doldururken.

Gin'in boğazını bıraktım ve öne eğildim, onu ikiye katlayarak dudaklarımızı bir öpücükle birleştirdim.

"Siktir, evlat. Her seviştiğimizde daha da sapıklaşıyorsun."

Dudaklarına gülerek, "Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, Giancarlo," dedim.

Gin'in uzun, ince vücudu görünür bir titremeyle sarsıldı. "Masum erkek arkadaşım nerede ve ona ne yaptın?"

"Onu uzun zaman önce sen yok ettin." Yüz hatlarımı yumuşattım ve Giancarlo'ya yaslandım. "Lütfen kıçını mahvetmeme izin ver, efendim."

"Siktir." Giancarlo'nun başı yastığa düştü, kolu yüzünü kapattı.

Bu çok mu ileri gitmişti?

"Bana ne istersen yap," diye inledi Giancarlo.

Yavaşça deliğinden çıkarken göğsünü öptüm. Spermimin içinden damladığını hayranlıkla izledim. Sikimi tekrar içine sokma dürtüsü mide deliğimin derinliklerinde yanıyordu. Bunun yerine, yanına uzandım.

"Ne oluyor?" diye sordu Gin. Bana doğru döndü ve beni kendine çekti.

Tüm vücudum en iyi şekilde yanıyordu. Penisim sertleşmişti ve tek istediğim ona tekrar girmekti. Yapabilseydim, Giancarlo'yu her gün, bütün gün sikerdim. Muhtemelen bundan hoşlanırdı.

"Sen asla bir kerede yetinmezsin, evlat. Kıçım artık sana yetmiyor mu?" Giancarlo şaka yaptı, ama gözlerinde endişe vardı.

Onun eli benim sikimi kavradığında, bir kahkaha attım ama bu kahkaha çabucak iniltiye dönüştü. Parmakları pürüzlüydü. Yara izleri ve nasırlar etini bozmuştu. Kalçalarım yukarı doğru kıvrıldı, onun dokunuşunu takip etti. Zevk içimi kapladı, pes etmemi ve Giancarlo'nun sıkı kıçına tekrar dalmamı istedi.

"Ash," diye inledi Giancarlo.

Midem burkuldu ve kıvrıldı. Elimi uzattım ve bileğini tutarak hareketlerini durdurdum. "Gin, sana bir şey sormam gerek."

"Ciddi bir şey gibi geliyor."

Bazı insanlar için ciddi değildi. Benim için ise hem ihtiyacım olan hem de yapmak istediğim bir şeydi. Onun bakışlarından cesaret almaya çalışırken yan dönüp ona baktım.

"Bir ilkimi daha senden istiyorum."

Giancarlo'nun yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Hepsini istiyorum. Onları başkasına verme cesaretini gösterirsen, bu lanet şehri havaya uçururum."

Her zamanki gibi dramatikti. Bir kahkaha kaçtı. Yaklaştım ve ellerimi göğsüne bastırdım. Yüzünde belli etmiyordu ama Giancarlo'nun kalbi benimki kadar hızlı atıyordu.

"Beni geçebilir misin?" Sinirlerim inanılmaz derecede gerginleşirken dilim dudaklarımı yaladı. Hayatım boyunca babam bekaretimi koz olarak kullanmıştı. O adama beni bağlayan başka bir şey istemiyordum.

Bu tek seferlik olsa bile, kendimi Giancarlo'dan başka kimseye vermek istemezdim.

"Tabii ki." Giancarlo doğruldu ve kayganlaştırıcı şişesini aldı. Bacaklarımın arasına geçti. "Ash, durmak istersen söyle, tamam mı?"

Böyle bir pislik olmasına rağmen, istediğinde çok tatlı olabiliyordu. Bir nefes verdim. "Tamam." Bacaklarımı biraz daha açarak onu içeri aldım.

"Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun," dedi Giancarlo. Soğuk parmakları kıçıma dokunurken bana sırıttı. "Ve seni asla paylaşmayacağım."

Nabzım hızlandı; basit sözlerdi, ama benim için her şey demekti. Gin tam olarak duymam gerekenleri biliyordu. O sözleri, o güvenceleri. Özellikle Able ve onun pislikler grubuyla geçirdiğim zamandan sonra.

"Beni anlıyor musun? Bir gülümsemeden daha fazlasına ihtiyacım var, Ash." Parmağı kıçıma dokundu, hassas deride hafifçe daireler çizdi.

Ayak parmaklarım kıvrıldı. "Evet, efendim."

Parmağını içeri sokmadan önce bir baskı hissettim. Anında gerildim, sinirlerim galip geldi. Oda etrafımda dönmeye ve kararmaya başladı.

"Ash, bana bak," dedi Gin.

Gözlerimin kapandığını fark etmemiştim. Onları zorla açtım. Giancarlo'ya baktım. Her geçen saniye, biraz daha rahat nefes alabiliyordum. Vücudum gevşedi, Gin'in içimde hareket etmesine izin verdi.

Garip bir duyguydu, sandığım kadar korkutucu değildi. Kısa süre sonra bir parmak daha ekledi. Hafif bir yanma hissi vardı, ama dayanamayacağım kadar değildi. Gin'in parmakları hareketsiz kaldı. Sinirlerim içimi burktu. *Yüzümü buruşturmadım, değil mi?*

"Gin?"

"Merak etme. Durmayacağım." Dudakları penisimin üzerinde dolaştı. "Sadece sana biraz yardım edeceğim." Giancarlo penisimi ağzına aldı.

Penisim dudaklarının arasında kaybolurken zevk dalgaları içimi kapladı. Onu izleyemezdim, yoksa çok çabuk boşalacaktım. Parmakları içimde tekrar hareket etti ve damarlarımdan akan ecstasy'ye katkıda bulundu.

Giancarlo deliğimi genişletip penisimi emdiğinde nefesim titriyordu.

"Ellerin ve dizlerinin üzerinde olursan daha kolay olur," dedi Gin. Kafamı salladım. "Yüzünü görmem lazım."

O, deli gibi sırıttı. "Ben yakışıklı bir tanrıyım."

Tabii ki, o da öyle düşünüyordu. Gin vücudumun üzerine çıktı ve penisi deliğime dokundu. Nefesim kesildi. Ya şimdi ya da asla. Uzun bir süre vücutlarımıza baktım, sonra dikkatimi Gin'in gözlerine çevirdim. Gözlerinin karanlığında çok şey dönüp duruyordu. Başımı salladım ve o da ileri doğru itti.

Basınç ve yanma hissi beni sardı, vücudumda küçük tüyler diken diken oldu.

"Çok darsın," diye inledi Gin.

Ağzım açılıp kapandı ama dayanılmaz bir dolgunluk hissettiğim için hiçbir kelime çıkmadı.

"Hareket edeceğim, tamam mı?"

Kafamı salladım. Hazır değildim. Zaten çok bunaltıcıydı. Hareket ederse, parçalanacağımı biliyordum. Giancarlo alnını alnıma bastırdı, bu beni hiçbir kelimenin yapamayacağı kadar sakinleştirdi. Acele etmeden nefes aldım ve kendimi onun hiç de küçük olmayan penisine alıştırdım. Yavaş yavaş rahatladım.

"Tamam," dedim sonunda.

Giancarlo geri çekildi ve aramızda çok fazla boşluk bıraktı. Penisi yavaşça içimden çıktı. Geri girerken her hareketini hissedebiliyordum. Zevk dolu bir titreme omurgamdan yukarı doğru yayıldı.

Bu, birbirimizin kollarına sarıldığımız diğer zamanlardan farklıydı. Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve ruhlarımızın birbirine karıştığına yemin ederdim. Her şey doğru geliyordu. Kollarımı Giancarlo'nun boynuna doladım ve onu tamamen kendime doğru çektim. Bacaklarımı beline doladım ve onu sıkıca tuttum. Onunla sonsuza kadar birlikte olmak istiyordum. Bu çok mu fazla bir istekti?

"Seni seviyorum Ash," diye fısıldadı Giancarlo.

Nefesim kesildi. Onun bunu tekrar söylemesi, yeni bir gözyaşı dalgası getirdi. Gin her iki gözümü de öptü. "Ben de seni seviyorum. Çok seviyorum."

Giancarlo yanaklarımı öptü ve ağzıma doğru ilerledi. Dillerimiz yavaş, samimi bir öpücükte buluştu. Bu, damarlarımda dolaşan yanan cehennemle tam bir tezat oluşturuyordu. Sanki her an, arzuyla canlı canlı yanacakmışım gibi hissediyordum.

"Benim. Sen tamamen benimsin."

Onunla tartışmaya ne gücüm ne de isteğim vardı. Eğer isterse sonsuza kadar onun olacaktım.

"Daha fazla, Gin. Lütfen."

Biraz daha hızlı hareket etti, vücuduma daha derine girdi. Gin hafifçe kaydı ve penisi prostatıma çarptı. Zevk bir anda içimi kapladı. Sırtım yataktan hafifçe kalktı. Kendimi mutluluğa kaptırırken bir inilti kaçtı.

Giancarlo, yıldızlar gördüğüme yemin edene kadar içimdeki sinir demetine vurmaya devam etti. Elini vücudumuzun arasına soktu. Nasırlı parmakları penisime dokundu ve ne olduğunu anlamadan sonum geldi. Orgazmım nefesimi keserken ayaklarımın topuklarını onun kıçına bastırdım.

Mutluluk beni sıcaklıkla sardığında, göz kapaklarımın arkasında renkler parladı. "Hala hayatta mısın?" diye sordu Giancarlo.

Gözlerimi zorla açtım ve ona baktım. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Penisi kıçımdan çıkarken onu kendime yaklaştırdım. İçimde garip bir şekilde hoşuma giden sıcak bir his vardı. Yorgunluk beni daha da aşağı çekerken cevap olarak mırıldandım. *Uyku*. Sadece uyumak istedim.

Giancarlo beni vücuduna sıkıca çekti ve üzerimize battaniyeyi örttü. "Biraz boş hissediyorum. Uyandığında, sikini tekrar içime sok."

Enerjim olsaydı gülerdim, ama onun ciddi olduğunu da biliyordum. "Evet, efendim." Uykum arttıkça sözlerim daha da belirsiz hale geliyordu.

Kimse beni Giancarlo kadar sevemezdi.

"KAHVE? ÇAY? SU?" diye sordum.

Benito, Giancarlo'nun karşısına oturdu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Gin.

Ona gülümsedim. "Sorun değil."

"Gin'in mutfağında ne varsa, viski," dedi Benito. "Kahve," dedi Enzo.

"Ben su alayım," diye ekledi Tex.

"Sakıncası yoksa ben çay alayım," dedi Gin gülümseyerek. "Teşekkürler."

Herkes oradaydı. Gin'in kardeşlerinin onun istediği beş günü beklemiş olmasına şaşırdım. O süre boyunca çoğunlukla uyuduk ve arada seks yaptık. Benito eve girip

orada olduğunu duyurmasaydı daha fazla olurdu. Libidom, tekrar yapmak isteyen Giancarlo'nun aksine, birdenbire düşmüştü.

Hiç şaşırmadım, deli kardeşi ben aldım.

Gin ve Benito konuşurken, ben de oturma odasına geri dönüp ikisine içeceklerini uzattım. Gin'in yanına oturdum. Kolunu bana doladı ve aramıza bir kağıt parçası bile sığmayacak kadar bana yaklaştırdı.

"Evet, biliyorum. Dikkat çekme," dedi Gin.

Benito burnunun köprüsünü çimdikledi. "Gin, ben ciddiyim. Depodaki temizlik işleri çok karışık oldu. O pisliği kimse özlemiyor olması iyi bir şey. Birçok insana zarar verdi."

"Peki ya hastane?" diye sordum.

Benito kanepeye yaslandı. "Görünüşe göre karısı hissedarın biriydi. Yönetim kurulu sözleşmeyi devam ettirmeyi kabul etti. Projeye devam ediyoruz." Sigara ile Gin'i işaret etti. "Sen gidip karısıyla işleri yoluna koy."

"Hayır," dedim, Giancarlo'nun bir zamanlar yattığı bir kadının yanında olacağı düşüncesi boğazımı düğümledi. Benito kaşlarını kaldırdı ama ben geri adım atmayacaktım.

"Adamımı duydun, yapamam. Üzgünüm dostum, ama ne derler bilirsin: mutlu erkek arkadaş, harika seks."

"Kimse öyle demiyor," diye araya girdi Enzo. "Demeliler." Tex güldü.

"Yapması gereken işleri var," diye araya girdi Benito, ağır bakışları benden hiç ayrılmadan.

Ben de başımı salladım. "Anlıyorum, ama ona yaklaşmayacak." Weston'ın karısıyla tanışmamıştım ve tanışmak da istemiyordum. Onu görürsem, çılgınca bir şey yapabilirdim. Ne yapacağımı bilmiyordum, ama onu hareket halindeki arabadan itmek kulağa çekici geliyordu.

"Beni kıskandığında çok seksi oluyorsun." Giancarlo beni kucağına çekti. Dudaklarımız tanıdık bir dansla buluştu ve ruhum sevinçle haykırdı.

"Hala burada olduğumuzu biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu Tex. "Siktir git," diye inledi Giancarlo dudaklarıma.

Bir kahkaha patladı ve ben kendimi kurtardım. "Üzgünüm." Gin'in kucağından kaymaya çalıştım, ama o beni sabit tuttu.

"Otur." Giancarlo başımı okşadı. "Kal. Gördün mü? Onu bile eğittim."

Bu orospu çocuğu.

"Bu gece seni o kadar sert becereceğim ki ağlayacaksın."

Oda ürkütücü bir sessizliğe büründü. Bir kalem düşse, bowling topu gibi ses çıkarırdı. Ağzımdan çıkanların farkına varmak ve Gin'in kardeşlerinin odada olduğu gerçeği içime işledi. *Siktir. Bunun içimden geçen bir düşünce olmasını istemiştim.*

"Bir dakika bekleyin." Tex ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi, parlak mavi gözleri her bakışında daha da büyüdü. "Vay canına! Gin pasifmiş."

"Tex," diye homurdandı Gin.

Tex gülerek başını salladı. "Bunu Chelsea'ye anlatmalıyım." Telefonunu çoktan çıkarmış, parmakları ekran üzerinde hızla hareket ediyordu.

Benito viskisinin geri kalanını bir dikişte içti. "Kardeşlerim hakkında bilmek istemediğim bazı şeyler var."

Yüzüm kızardı. "Gin, özür dilerim."

Bana baktı ve ağzının köşeleri daha da aşağı indi. "Şimdi benden iki kat daha sert sikmelisin."

Enzo, Tex'i yakaladı ve kendine çekti. "Çoğu insan senin üstte olduğunu düşünür, ama sen benim için bacaklarını açtın."

Tex, telefonunu cebine sıkıştırırken kekeledi. "Gerçekten mi? Oraya gitmek zorunda mıydın?"

Enzo omuz silkti, ağabeyini savunurken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Gin'i savunmasını görmek beni mutlu etti.

Giancarlo yanımda rahatlayarak güldü. "Gerçek bir erkek gibi kabul ediyorum." "Eminim sen de kocaman sikli twinklerden birisin," diye mırıldandı Tex.

Yüzüm daha fazla kızaramazdı. *Neden benim penisimden bahsediyoruz?* Giancarlo'nun altına gömülmek istedim.

"Bu benim gitme zamanım," dedi Benito. Ayağa kalkıp takım elbisesinin düğmelerini iliklediler. "İkiniz de iki hafta izinlisiniz. Giancarlo, katılman gereken birkaç toplantı var. Bu hastane bizi ön plana çıkaracak. Daha fazla proje istiyorum."

Benito her şeyi yoluna koyduğu için şükürler olsun.

"Ugh, Enzo'yu gönderemez misin?" Giancarlo ve Benito ikisi de Enzo'ya baktılar.

Cevabın hayır olacağını hissettim. Enzo pek insanlarla iyi geçinen biri değildi. Onunla birkaç kez birlikte olmuştum, ama insanlar doğal olarak ona çekilmiyordu.

"Boş ver. Bazı toplantılara sekreterimi götürebilirim, değil mi?"

Benito kapıya doğru yürürken başını salladı. "Hayır, son yönetim kurulu toplantısına dağınık ve geç kalmanın sebebi onun olduğundan eminim."

Hayatım mahvoldu. "Bir daha olmayacak, Bay Vitale."

Benito, sert bakışlarını bana çevirmeden önce Giancarlo'ya baktı. "Benito yeterli. Bu neandertal seni tutuyor."

Yine, sanki ben bir insan değil de evcil hayvanmışım gibi konuşuyordu. Ancak, Vitales'in patronuna daha da yaklaştığımdan emindim, bu yüzden fazla ısrar etmeyecektim. "Teşekkürler, Benito."

"Tamam, bu iş halloldu, şimdi soruma geri dönelim," dedi Tex.

"Tex, başka bir erkeğin penisini mi düşünüyorsun?" Enzo'nun sesinde, sırtımdan aşağı korku dalgaları yayılan bir keskinlik vardı.

Alışkanlıktan Giancarlo'ya daha yakın oturdum.

"Biliyor musun, boş ver. Arabada oturup Pen'e internetten yeni bir oyuncak alacağım." Tex birkaç saniye içinde evden çıktı.

Enzo, Giancarlo'nun omzuna elini koydu. "Beni sonra ara." Kapıya doğru yürüdü. "Seks sırasında ya da sonrasında değil, Giancarlo. Duymak istemiyorum."

"Bu ilişkinizi renklendirebilir," diye karşılık verdi Gin.

Enzo ona orta parmağını gösterdi. Kapı arkasından kapandı.

Yine baş başa kalmıştık. Kalan bardakları topladım. Sadece Enzo bardak altlığı kullanmıştı.

"Bırak. Sonra yaparız. Senin ilgilenmen gereken sorumlulukların var," dedi Giancarlo.

"Ne gibi?" Bunun tamamen aptalca bir şey olacağını biliyordum. "Beni komaya sokmak gibi. Hadi ama." Telefonu çaldı ve o
onu serbest bıraktı. Gin inleyerek telefonunu kanepeye attı.

"Ne?"

Ekrana baktım ve Chelsea'den bir mesaj vardı. Chelsea: Kaotik alt enerji.

Bahis oynamalıydım.

Öksürdüm, kahkahamı gizlemek için.

"Bana mı gülüyorsun?"

Kirpiklerimi kırptım. "Hayır,

efendim." "Seni küçük pislik."

Giancarlo peşimden koşarken, kahkahalarım evi doldurdu. Özgürlük vericiydi.

Özgürüm!

BİR AY ***SONRA***

Ash'in mesajına cevap yazarken parmaklarım tuşların üzerinde uçuyordu. Evet, bir ay sonra hala yalvarma turundaydım, ama bununla bir sorunum yoktu. Ash de öyle görünüyordu. Pahalı akşam yemekleri, yarışlar, sinemalar, geziler, eski sevgilimin izlerini silmek için evi yenilemesine izin vermek ve daha da korkunç olan sürüş dersleri; hepsini yapıyordum. Onun için. Hayatımı riske atmak, ona üzgün olduğumu ve onu sevdiğimi kanıtlamazsa, başka ne kanıtlayabilirdi bilmiyordum.

"Tex, arka bahçende para olduğunu söylüyor. Çok para," dedi Enzo. "Eve getirmek ister misin?"

Kafamı salladım. "Hayır."

Benito kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

İnledim. "Uzun hikaye. Kavga ettik, para meselesi vardı, o da parayı pencereden dışarı attı." Benito'nun kaşı daha da yukarı kalktı. "Sormayın," diye yalvardım. "Kısaca, ikimiz de parayı almayacağız. O, paraya bir daha dokunmayacak kadar inatçı ve ben de yaptığım şeyden sonra aptal gibi parayı toplamayı reddediyorum. Yani para orada kalacak."

Kardeşlerim ikisi de bana deliymişim gibi baktılar, ama ben o ifadeye alışkındım. Omuz silktim. Ash ve ben ikimiz de çok inatçıydık, bu konuda taviz vermiyorduk. Gerçek şu ki, ikimiz de o geceyi tekrar yaşamak istemediğimizden emindim. Neredeyse birbirimizi sonsuza kadar kaybedecektik. Bunu düşünmek bile göğsümü ağrıtıyordu, sanki ağırlığından çökecekmiş gibi hissediyordum. Ash olmadan yapamazdım, bir gün bile. O da benim kadar kötüydü, her saniye birbirimize yakın olmak, birbirimize eriyene kadar. Aramızda nefes alacak yer kalmayana kadar.

"Giancarlo, dünyaya dön," diye homurdandı Benito. "Bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız? Bir toplantım var."

"Tamam." Ash'e mesaj attım.

Gin: Bir işim var, sonra hemen döneceğim. Tex ve Pen ile iyi eğlenceler. Seni seviyorum. Bir süre haber veremeyeceğim.

Ash: Biraz ne kadar sürecek? Gin: Biraz.

Ash: Bu hoşuma gitmedi!

Gin: Üzgünüm. En az üç saat bana zaman verir misin? Film izle ve sevimli kedicikle oyna. Onu sevdiğini biliyorum.

Ash: Tamam. Seni özledim. Gin: Ben de seni özledim bebeğim.

Söylemek istediğim çok şey vardı. Onu kucağıma çekip, elimi bacaklarının arasına sokup, anime izlerken ona mastürbasyon yapmak istediğimi ve onun bana milyonlarca lanet soru sorduğunu paragraflarca yazabilirdim. En azından mastürbasyon onları bir süreliğine durdurabilirdi.

"Odaklan," dedi Benito, nefes nefese yerde yatan adamın üzerine ayağını koyarak. "Bunu yapacak mıyız?" diye tekrar sordu.

"Evet."

Telefonumu kaldırdım ve kırmızı deri eldivenleri çıkardım. Etikette *Puppy!* yazıyordu ve eldivenleri giyerken güldüm. Parmaklarımı esneterek, eldivenlerin sıkıca oturduğundan emin oldum ve adama baktım.

"Tıkaçları çıkar. Onu duymak istiyorum."

"Ne oluyor lan!" Benito gagayı çıkarır çıkarmaz Roger bağırdı. "Bırak beni!"

Dilimi şaklattım. "Görüyorum ki hala her zamanki gibi gürültücü ve sinir bozucusun. Pantolonuna işerken gösterdiğin tüm o cesaretin çok komik." Onun üzerine çöktüm. Yüzünde zaten

çürükler vardı. "Ash'ten uzak durmanı söylerdim, ama dinleyeceğini sanmıyorum."

"O benim oğlum," diye dişlerini sıkarak söyledi.

"Ona karşı hakkım var." "Yanlış."

Silvy'yi sertçe salladım ve sağ koluna indirdim. O bağırdı. Benito, sesi bastırmak için elini ağzına kapattı. Şehrin terk edilmiş bir bölgesinde, harap, boktan bir kulübedeydik, ama herhangi bir tanık kötü bir tanık olurdu.

"Bağırmayı kes," dedi Benito sakin bir sesle. "Yoksa gırtlağını ezip geçerim."

Kardeşim elini çekti ve Roger sadece nefesini keserek bir dizi küfür savurdu. Ondan uzaklaştım ve başımı eğdim. Bu yeterli değildi. Ash bana o adamın yaptığı her iğrenç tehdidi, her dayak olayını, her boktan şeyi anlatmıştı. Anlatacak daha çok şey olduğundan emindim, geçmişini mahveden tüm saçmalıklarla yüzleşmeye hazır olduğunda dinleyeceğim şeyler. Şu an için, bu pisliği incitmek için ilgimi çekecek yeterince nedenim vardı.

"Benim olan şeylere hakkın yok," dedim ona. "Seni bir daha görmek istemediğini söylemedi mi? Peki sen ne yaptın? Onunla iletişime geçmeye çalıştın. Bana hemen söyleyeceğini düşünmedin mi?"

Roger bana baktı ama ağzını kapalı tuttu. Sırıttım. Konuşmayı çok severdi ama şimdi morg kadar sessizdi. Bu gerçekten çok uygun bir durumdu ama onun çığlıklarını ve yalvarışlarını daha fazla duymak istedim. Silvy dizine çarptı. Çatlama sesinin lezzetli tınısı odada yankılandı. Kolumdan yayılan titreşimlerle birlikte içimi bir tatmin duygusu kapladı. Roger dişlerini sıkarak kendi çığlığını bastırdı. Dişlerinin baskıdan kopacağından emindim, ama öyle bir şansım olmadı.

"Seni öldüremem," dedim, başımı sağa sola sallayarak. "Ash bana bunu yapmayacağıma söz verdirdi."

"Ne?" diye sordu Enzo. "Ciddi misin?"

Omuz silktim. "Yaşlı adamın hak ettiğini bildiği halde öldürülmesini düşünmek istemiyor. Yapacağımı söyledikten sonra yapmayacağıma söz verdim."

"Peki, burada ne yapıyoruz?" diye sordu Benito.

"Onu öldürmeyeceğimi söyledim. Onun ortadan kaybolması gibi talihsiz bir kaza hakkında hiçbir şey söylemedim."

"Seni asla affetmeyecek!" diye bağırdı Roger. "Beni bırak, ben de ortadan kaybolayım."

Kafamı salladım. "Çok uzun zamandır başımın belası oldun. Borcun, saçmalıkların ve *benim mülküme* verdiğin zararlar..." Derin bir nefes aldım ve kendimi bağırmamak için zorladım. Damarlarımda dolaşan öfke kontrolden çıkmak üzereydi. Yavaşça gözlerimi tekrar açtım ve yumruğumu yüzüne indirdim. Dudaklarından kan aktı ve kendimi biraz daha iyi hissettim. "Acı içinde çığlık atarak ölmekten başka bir şey hak etmiyorsun. Tam da bunu yaşayacaksın."

Ayağa kalkıp Silvy'yi uzattım. "Benito, bu şerefi sen üstlenmek

ister misin?" "Ben yardım edemez miyim?" diye sordu Enzo.

Omuz silktim. "Sen de kes, ama son darbeyi Silvy vursun. Bu ölümü çekiçime kazımak istiyorum. Onu benden başka kimse öldürmeye layık değil."

Benito omzumu sıktı. "Sorun yok," dedi sessizce. "Biz yanındayız."

Kardeşime baktım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Yavaşça, uzun ve derin bir nefes aldım. On'dan geriye doğru saydım, nefes verirken ayaklarımın yere bastığını hissettim. Ash, panik ve öfkem için bana her türlü planı yaptırmıştı. Yoga, meditasyon, koşu. Bana yardım etmek için elinden geleni yaptı. Bazılarının çok aptalca olduğunu düşünüyordum, ama o bana o ceylan gözleriyle baktığında, pes ettim. *Onun için her şeyi yapardım.*

"Teşekkürler," dedim Benito'ya ve Enzo'ya başımı salladım. "İkiniz beni kurtarıyorsunuz."

"Kardeşler ne içindir?" diye sordu Enzo. "Ayrıca, birine bıçak saplayalı epey zaman oldu. Karşı uçları alalım, Benito." Adamın pantolonunu uyluklarından aşağıya doğru yırttı. "Yeni tasarımlar denemek istiyorum, kanın nasıl aktığını ve ne kadar aktığını görmek istiyorum."

Gülümsedim. "İşte benim ürkütücü küçük kardeşim." Etrafa baktım. "Önce brandayı halletmek istemez misin?" diye Enzo'ya sordum.

Gözleri parladı. "Hiç sormayacağını sanmıştım. Siz ikiniz onu taşıyın, ben zemini hazırlayayım."

"Hayır, hayır." Roger kaldırılırken başını salladı, bizim tutuşlarımızda ve bileklerini ve ayak bileklerini birbirine bağlayan iplerde kıvranıyordu. "Bunu yapmayın. Ben... Ben her şeyi yaparım. Neye ihtiyacınız var? Size getirebilirim. Beni öldürmeyin!"

"Daha fazla yalvar," diye inledim. "Bu bok tam da sikime gidiyor ve bu sertleşmeyi oğluna götüreceğim, o da dudaklarını onun etrafına dolayacak." İç geçirdim. "Ve sonra belki beni eğip şehre gidecek."

Roger'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Oh, evet. Bana senin tüm o hanım evladı saçmalıklarını anlattı. Roger, oğlun *benimle* yatıyor. Onun bir erkek olduğunu hiç düşünmedin, ama o bunu bana her gece kanıtlıyor. Genellikle birden fazla kez." Gülümsedim. "Gördün mü? Endişelenecek bir şey yok. O, senin ona dediğin gibi hanım evladı değil. Aptal."

"Ben-ben..."

"Kapa çeneni."

Yumruğum yine yüzüne çarptı. Kaç kez yapsam da tatmin olamıyordum. Bu piç kadar yumruklanmayı hak eden birini daha önce hiç görmemiştim. Gözlerinin etrafındaki morluklar giderek büyüyordu, ama yakında bunun bir önemi kalmayacaktı. Kimse Roger'ın cesedini bulamayacaktı. Ona ne yaptığımın bir önemi yoktu.

Enzo, Roger'ı yere serdikten sonra uyluklarını kesmeye başladı. Enzo, dikkatli ve titiz bir şekilde kesip inceledi, sonra aynı şeyi tekrar yaptı. Yaptığı şey çok aptalca olsa da, onun adanmışlığına hayran kalmam gerekirdi. Benito ise Silvy'yi elinde denedikten sonra Roger'ın çenesine vurdu. Adamın yarı çığlık, yarı boğuk sesi beni güldürdü.

"Onu sustur," dedi Benito. Ben de öyle yapmaya başladım. Kafamı kaldırdığımda, Silvy'yi döndürüyordu. "Biliyor musun, bu aslında oldukça iyi. Onu neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyorum."

Gururla gülümsedim. "Harika değil mi?"

O başını salladı ve Silvy'yi bir yay çizerek havaya kaldırdı. "Ağırlığı iyi, takip hareketi harika. Sanki bu şey mükemmel bir dengeye sahip."

Parmağımı kaldırdım. "O mükemmel dengede. Ama 'bu şey' değil, tamam mı? Onun zamirlerine saygı göster."

Benito bana göz kırptı, sonra yüzünde bir gülümseme yayıldı. Gülümseme ortaya çıkar çıkmaz onu bastırmaya çalıştı, ama çok geçti. Ben çoktan görmüştüm. Kardeşim çok uzun zamandır gülmemişti. Bir gülümseme bile zordu. Bunun sebebi ben olduğum için çok iyi hissettim. Kimse bu kadar işkence çekip gergin olmamalı.

Belki de yeni ilişkimden dolayı balayı mutluluğumun etkisiydi. Uzun zamandır mutsuz bir piç kurusuydum, bunu hafiflik ve fahişeler maskesinin arkasına saklıyordum. Şimdi? Uzun zamandır ilk kez gerçekten mutluydum. Bunun için Ash'e teşekkür etmeliyim.

Bir sigara yaktım ve kardeşlerimin Roger'la sırayla sevişmelerini izledim. Ben rahatlarken duman havada kıvrılıyordu. Ölümcül darbeyi vuran kişi ben olmak istedim

ama Ash'e yapmayacağıma söz vermiştim ve lanet olası sözümü tuttum. Roger'ın yüzü soldu, bembeyaz, küllü görünüşü bana sonunun yaklaştığını söylüyordu.

"Yeter, Enzo," dedim. "Yap şunu, Benito."

Kardeşim Roger'ın başına doğru yürüdü. Adamın göz kapakları titredi, ama artık gözlerini açık tutamıyordu bile. Benito, çekici kafasının yan tarafına vurdu. İlk birkaç vuruş kafatasını kırdı, ama ondan sonraki her vuruş, mükemmel giysilerini lekeleyen kan ve beyin parçaları sıçrattı. Sırıttım. *Oyununa katılıp kirlenmesini seviyorum.* Benito, aramızda sakin ve aklı başında olan kişi gibi davranmayı severdi, ama gerçekte en kötü huylu olan oydu. Dürtüleri iyi kontrol altına alınmıştı, ama sadece bir süreliğine. Enzo'nun kesmeye, benim de dövüşmeye ihtiyacım olduğu kadar, onun da bu rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Sigaramı ayakkabımın tabanına söndürdüm ve ceketimin cebine attım. Gitti. Roger, morarmış, şişmiş et ve kandan oluşan berbat bir yığın haline gelmişti. Artık Ash için bir sorun olmayacaktı. *Adam bir molayı hak ediyordu, artık travma yaşamamalıydı.*

"Onu saralım, yükleyelim, başka bir yerde kesebiliriz," diye mırıldandım.

Benito omzumu sıktı. "Büyüyorsun Gin. Seninle gurur duyuyorum."

"Sadece otuz beş yılımı aldı," diye güldüm.

"Bu kadar uzun yaşayacağını düşünmemiştim," dedi, şok olmuş ifademi görünce dudaklarından bir kahkaha kaçtı. "Hadi gidelim."

"Bu ne demek? Hey, Benito!"

Enzo başını salladı. "Benito'ya katılıyorum. Şimdiye kadar ölmüş olacağını düşünmüştüm."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Siz piçler bana hiç güvenmiyorsunuz!"

"Hiç güvenmiyoruz," diye karşılık verdi Enzo. "O köşeyi kaldır. Dikkatli olmazsan kanın akacak."

Gözlerimi devirdim. Tabii ki onu endişelendiren buydu. Çılgınlıklarla çevriliydim.

"GIN!"

Kapıdan içeri girdiğim anda Ash kanepeden zıpladı. Kendini bana attı, onu kaldırırken kollarını boynuma doladı ve bacaklarını belime sardı. Döndüm ve onu duvara yapıştırdım, sonra dudaklarım onun dudaklarına çaresiz bir öpücükle değdi. O inledi, dilini ağzıma soktu, ben de parmaklarımla gömleğini tutup kaldırdım. Aramızda hiçbir şey olmadan onun tenini hissetmem gerekiyordu. Tırnaklarım onun yan tarafını çizdi. Ash inledi, sanki bana doyamıyormuş gibi kalçalarını öne doğru salladı.

"Tanrım," diye inledi Tex. "Hala burada başka insanlar var." "Kapıdan bile giremiyoruz. İyi," diye homurdandı Enzo.

Onları görmezden geldim ve Ash'i biraz daha öptükten sonra çekildim. Onu yere indirdiğimde, yanakları nefis bir pembe renge bürünmüştü. Gülümsedi ve gözlerini benden başka kimseye dikmedi. En ufak şeylerden bile bu kadar utanmasını seviyordum. Çok tatlıydı. Parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Sen buradasın, şimdi daha iyiyim. Tex ve ben Penelope ile oynadık. Düşündüğümden çok daha eğlenceli."

"Kedim hakkında kötü konuşma," dedi Tex savunmacı bir tavırla, onu kocaman kollarıyla kucaklayarak. "Hey, siz ikiniz o parayı almayacaksanız, ben alırım."

Ash ve ben birbirimize baktık. "Aslında bu çok yardımcı olur," dedim, bu sorunun yükünün omuzlarımdan kalktığını hissederek.

"Hayır." Enzo erkek arkadaşının yanına gidip kedi taşıma çantasını aldı. "Neden başka bir adamdan para alman gerekiyor? Barmen olarak çalışıyorsun ve ben sana bakıyorum, değil mi?"

Tex başını salladı. "Benim için değil. Orada dururken, onu alıp bölgedeki birkaç gıda deposu ve barınağa dağıtabileceğimi düşündüm. Hadi ama, arka bahçede çürümeye bırakacaklarsa, en azından iyi bir amaç için kullanılsın."

Ash gülümsedi. "Bu fikri beğendim. Lütfen al. Biz burada istemiyoruz." "O lanet şeyin üzerinde kötü bir enerji var," diye mırıldandım. "Onu evde bile istemiyoruz."
istemiyoruz."

Enzo iç geçirdi. "Her yer kirlenip pis olacak."

"Sana söz veriyorum, ona dokunmak zorunda kalmayacaksın." Tex, Pen'i kafese koydu ve Enzo'ya hızlıca bir öpücük verdi. "Hadi eve gidelim."

"Biz gidiyoruz," dedi Enzo.

Ben başımı salladım. Onlar gider gitmez, Ash'i bir kez daha kendime doğru çektim. Sanki her zaman benim vücuduma yapışmak için yaratılmış gibi, bana mükemmel bir şekilde uydu. Birbirimizden ayrıldık ve tırnaklarımı onun kafa derisine geçirdim.

"Arka tarafa gidelim."

Ash başını eğdi. "Neden?"

Omuz silktim. "Sadece

öyle."

Gözlerini kısarak baktı. "Yemin ederim, eğer çılgınca bir şeyse..."

Güldüm. "Ne zaman çılgınca bir şey yaptım ki?"

"Şu seferki vardı..."

"Tamam, başlama," dedim, parmaklarını kaldırıp benim deli olduğum yönleri saymaya hazır olduğu için. "Hadi gel."

"Bekle," dedi, ben onun elini tutup onu uzaklaştırmaya çalışırken direnerek. "Dün bu resmi gördüm ve sana bunu sormak istiyordum."

Başımı eğdim. "Hangi resim?"

Ash elimi bıraktı. Parmaklarımı esnettiğimde, onun elini tekrar elimde hissetmek istedim. Onsuz bir saniye bile çok uzun geliyordu. İçten içe Ash'in benim ölümüm olacağını biliyordum. Fiziksel olarak değil, zihinsel olarak. Bağımsız olmaktan her zaman memnun olmuştum, en azından öyle söylüyordum. Onunla birlikteyken, o çok uzun süre uzak kaldığında cehennem gibi hissediyordum. Her gün, her an onun yanında olmam gerekiyordu, yoksa aklımı kaçıracaktım.

"Gin?"

"Evet." Başımı salladım. "Bana bu resmi göster."

Elinden katlanmış şeyi aldım. Dikkatlice açıp baktım ve kahkaha attım. Babam, annem, ben ve Gianpaolo. Bir zamanlar hepimiz büyük, mutlu bir aileydik. Karşımda oturan, benim güzel, sevgi dolu Milo'ydu. Altın kahverengi, büyük gözlü, çok güzeldi. O zamanlar, dünyadaki en iyi köpek yavrusuydu.

"Ah, dostum, bu köpeği özlüyorum," diye mırıldandım. "Milo harikaydı. Onunla birlikteyken hiç yalnız hissetmezdim."

"Ne oldu?"

Omuz silktim. "O benim çocukluğumdan beri benimle birlikteydi. Sonunda köpekler yaşlanır. Ölmeler." Göğsümde yayılan acıya rağmen yine omuz silktim. "Onunla hep birlikteydim. On iki yıl boyunca benimle birlikteydi. Ondan sonra başka köpek almadım."

"Neden?"

"Bir süre onu değiştirmek istemedim. Sonra uzaklara gönderildim ve geri döndüğümde Benito benim bununla başa çıkamayacağımı düşündü. Bir bakıma haklıydı. O zamanlar kafam çok karışıktı. Sonra seninle tanıştım. *Sen* bir yavruyken kim yavruya ihtiyaç duyar ki?"

Ash'in gözleri kısıldı. "Ne?"

"Evet! Yani, Milo gibi davranıyorsun. Yalnız kalmaktan hoşlanmıyorsun, heveslisin, mutlusun, memnun etmeye hazırsın. Her zaman küstahlaşıp havlıyorsun ve yanımda yatmayı seviyorsun." Gülümsedim. "Kuyruğunu salladığını da unutmayalım."

Ash karnıma yumruk attı. "Seni piç!"

Kıkırdadım, homurdanmayı bastırdım. "Sence neden seni en başından beri bu kadar sevdim? Sanırım bana onu hatırlattın. Dünyanın en iyi köpeği." Eğilip yanağına öptüm. "Kızma."

Beni tekrar yumruklamaya hazır gibi görünüyordu. "Adi herif."

Elini tuttum ve fotoğrafı cebime koydum. "Bunu sonra konuşalım, tamam mı?"

"Tamam." Derin bir nefes aldı. "Bekle, diğer çocuk sana çok benziyordu. Kimdi o? Benito mu? Enzo mu?"

Yanağımı kaşıdım. "Öyle bir şey. Hadi ama. Beni deli ediyorsun."

Ash pes etti ve onu evin içinden sürüklememe izin verdi. Dışarı çıktık. Güneş cildime vuruyor, batmaya başlarken beni her yerimden ısıtıyordu. Ash'i piknik battaniyesinin yanına götürdüm. Yanında bir sepet ve bir şişe şampanya duruyordu.

"Bu ne?" diye sordu Ash.

"Otur."

O, son saniyeye kadar elimi tutarak oturdu. Ash sepeti açtı ve hazırladığım yiyecekleri çıkarmaya başladı. Chelsea bana yardım etmişti, ne eklemem gerektiğini söylemişti çünkü daha önce hiç bu kadar saçma bir şey yapmamıştım. Piknik. Kim düşünürdü ki?

Ash bana baktı, güneş kahverengi gözlerini aydınlatıyordu, sanki içinde yüzebileceğim sıvı çikolata havuzları gibiydiler. Gülümsedi ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu.

"Neden hala ayaktasın?" diye sordu. "Hadi. Bunlardan biraz denemek istiyorum. Şampanyayı açabilir misin? Patlama sesinden nefret ediyorum."

"Evet," diye fısıldadım. "Bir dakika."

Ash her şeyi battaniyenin üzerine yaymaya devam ederken, ben cebime uzandım ve aradığım şeyi çıkardım. Kutu elimde kocaman görünüyordu, aslında küçük bir şey olmasına rağmen. Yavaşça kutuyu çıkardım ve bir dizimin üzerine çöktüm. Ash sepeti karıştırmaya devam etti ve bana bakmadan önce eline aldığı şey hakkında mutlu bir şekilde konuşuyordu. Birden donakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne? Ne yapıyorsun..."

"Benimle evlen," diye patladım. "Bir daha başka kimseyle vakit geçirmek istemiyorum. Senin benim olduğundan hiç şüphem yok." Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. "Ve ben de seninim." Ash'in gözleri bulutlanırken boğazımı temizledim. "Tamam, evet, hala halletmen gereken sorunların var, bunu da anlıyorum. Eğer ihtiyacın buysa bekleyebilirim, ama bir gün seninle evlenmek istiyorum. Yakında." İnledim. *Muhtemelen deli gibi geliyorum.* "Bunu yapabileceğimiz bir yer bile seçtim. Plajı seviyorsun, ben de Kaliforniya'yı düşündüm, dalgaların vurduğu bir yerde evlenelim falan. Bilmiyorum," diye mırıldandım, aniden kendimi bilinçli hissederek. "Biliyor musun..."

Ash bileğimi tuttu. "Yüzüğü göster bana."

Kutuyu açtım. Yüzük tamamen altındandı ve ortası elmaslarla çevriliydi. Ash'in zevkine göre biraz fazla gösterişli olduğunu bilerek seçmiştim, ama onun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istedim. Onun, bu şekilde sevebileceğim tek erkek, hayır, tek insan olduğunu.

Ash elini uzattı. "Tak şunu," diye fısıldadı. "Henüz

evet demedin," diye hatırlattım.

O gülümsedi. "Evet, seninle evleneceğim. Tabii ki evleneceğim. Bir an bile şüphe mi ettin?"

Midem hala bulanıyordu ama yine de sırıttım. "Hayır, hiç de değil," dedim, yalan söyleyerek yüzüğü parmağına takarken. "Sonuçta, senin şimdiye kadar girdiğin en iyi kız benim."

"Girmiş olduğum *tek* kız," dedi, gözlerini devirerek. "Ama evet demek bununla hiçbir ilgisi yok."

Ash ayağa fırladı ve ben ayağa kalkar kalkmaz kravatımdan beni aşağı çekti. Dudakları dudaklarıma çarptı ve vücudumda elektrik şokları yayıldı. Ellerim sırtına gitti ve dudaklarım ağrımaya başlayana kadar onu sertçe öperken onu bana daha sıkı bastırdım. Dillerimiz dans etti, nefeslerimiz hızlandı. Artık dayanamıyordum.

"Akşam yemeği ve şampanyayı siktir et. Sonra devam ederiz."

Ash'i kaldırıp omzuma attım. O bağırdı. "Hey! Her yer karıncalarla dolacak." "Umurumda değil!"

Ash, onu eve taşırken güldü. Onun kahkahanın sesinin hiç bitmemesini istedim. Ne kadar uzun süre yalvarmak zorunda kalırsam kalayım, onun sevgisini hak eden bir adam olmak için sonsuza kadar çalışacaktım. O evet dedikten sonra bile.

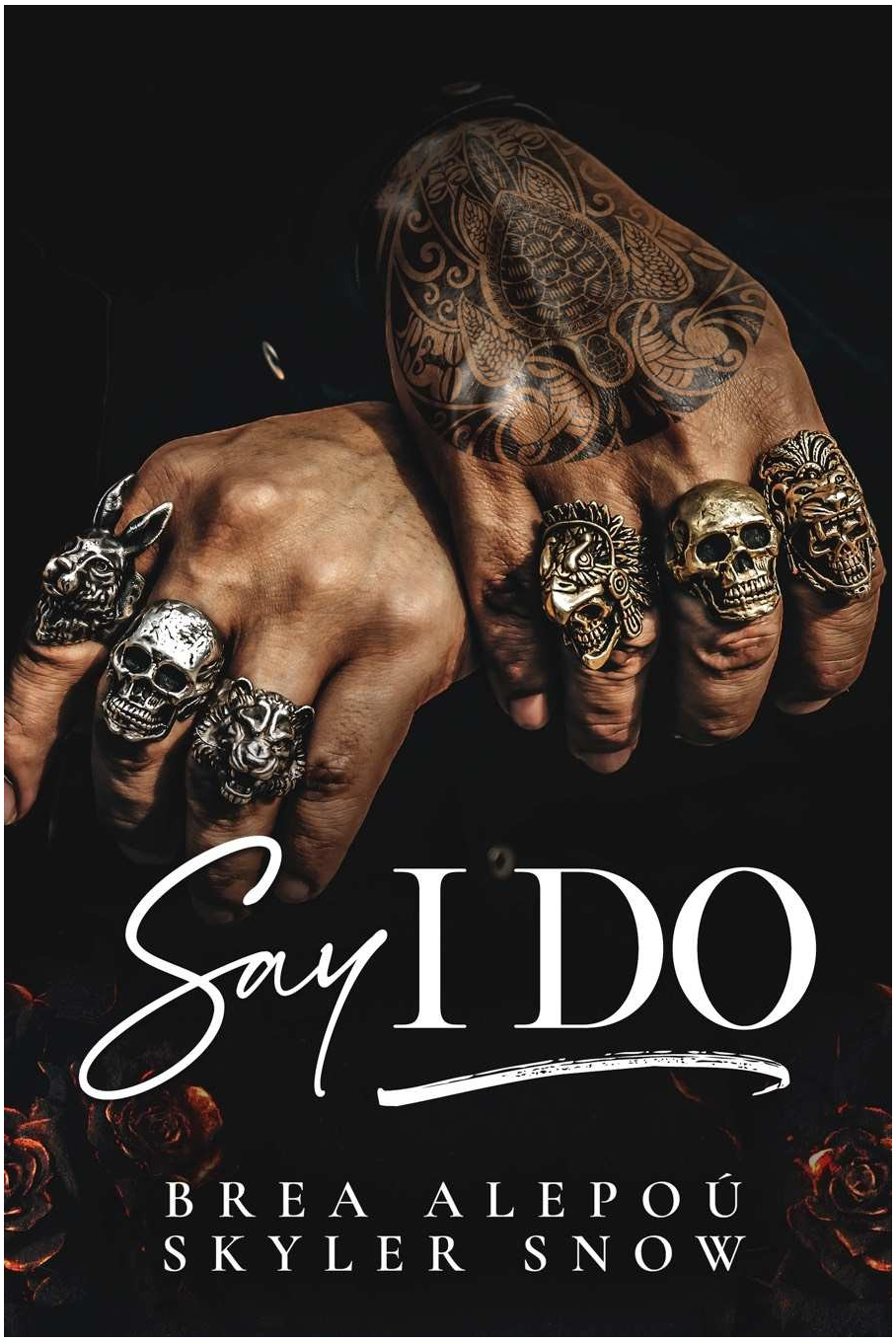

YAZARIN NOTU

Paid In Full'u okuduğunuz için teşekkür ederiz. Tatlı tarçınlı çörek Ash, Giancarlo'nun tam da ihtiyacı olan şeydi. Kendini parti hayvanı ilan eden Giancarlo, bu kitapta biraz yavaşlamak ve büyümek zorunda kaldı. Bazıları Gin'in aslında büyümediğini iddia edebilir, ama bunu onun yüzüne söylemeye cesaret edebilir misiniz? Silvy ile tanışırsanız üzülmeyin. Bu ikisi bizim en az toksik çiftimiz ama karşılıklı bağımlılıkları yepyeni bir boyutta. İkisi de yapışkan ve muhtaç, dürüst olmak gerekirse bu en iyi aşk türü.

İkimiz de bu çılgın hikayeyi okumaktan keyif aldığınızı umuyoruz. Vitale Brothers serisinin bir sonraki kitabı için çok heyecanlıyız. Say I Do. Mafya patronu Benito, kendinde bir eş bulur.

Zaman ayırıp Paid In Full hakkındaki düşüncelerinizi diğer okuyucularla paylaşan bir yorum bırakırsanız çok seviniriz.

Bir mafya üyesini yakuza'nın oğluyla bir araya getirirseniz ne olur?

Kanla yıkanmış bir evlilik.

Evleneceğimi hiç beklemiyordum, ama iş fırsatı ayağıma geldiğinde, bunu değerlendirmem gerektiğini biliyorum. Sonuçta, ailem benim için

. Onları güvende tutmak için her şeyi yaparım, bu, bir varis sahibi olmak için sadece çıkar evliliği yapmak olsa bile.

Ancak, olan bu değil. Hayashi'ler bir numara çeviriyor ve ben elimde hırlayan lanet olası bir cehennem köpeği ile kalıyorum. Harlow, benimle evlenmek için anlaştığım o alçakgönüllü, tatlı kadınla hiç alakası yok. Hayır, o dişleri var ve onları nasıl kullanacağını biliyor.

Geri dönüş yok.

Ya aşık olacağım ya da başka bir sevgiliyi gömeceğim.

Ön Sipariş

Skyler Snow'un çalışmaları hakkında güncel bilgileri almak için **haber bültenine** abone olun.

Facebook okuyucu grubuma katılın. Meleklerim özel tanıtımlar ve kapaklara ilk bakışlar elde ediyor. Hem karanlık takma adım Wren hem de aydınlık adım Skyler bu alanı paylaşıyor. Skyler'ın sevdiği hafif ve neşeli içeriklerden Wren'in tanındığı karanlık ve ahlaksız içeriklere kadar her şey var. Kitaplar için gelin ve harika topluluk için kalın.

Facebook Grubu: Snow's Angels

Brea Alepoú'nun çalışmaları hakkında güncel bilgileri almak için **haber bültenine** abone olun**.**

Brea Alepoú, üniversitede beş yıl geçirdikten sonra hayalinin hikaye yazmak ve anlatmak olduğunu fark etti. O zamandan beri yazmaya devam ediyor ve hayal gücünü serbest bırakıyor. Başlangıçta sadece çağdaş hikayeler yazacağını düşünse de, kısa sürede dünyalar yaratmaya olan sevgisini keşfetti. Şimdi ise her şeyi yazıyor. Onun çılgın hayal gücüyle, perilerin hüküm sürdüğü, vampirlerin herkesi öldürdüğü, iki erkek arasındaki tatlı aşk, iki vahşi kadın arasındaki tutku veya birden fazla partnerin aşkı gibi birçok farklı hikaye bekleyebilirsiniz. O, tüm karakterleri hemen aşkı bulmasa da herkesin aşkı hak ettiğine inanıyor Aşk tutkulu, ateşli, ihtiyaç duyulan, kafa karıştırıcı, acı verici, yorucu, tatmin edici ve her şeyi tüketen bir şeydir.

M/M: *Paranormal, Karanlık, Fantastik, Shifter Mpreg ve Harem*
Herkes için bir kitap olacak.

Delilik Bulaşıcıdır. Brea Alepoú

Brea.alepou@gmail.com

SKYLER SNOW'UN DİĞER ESERLERİ

MAFIA DADDIES SERİSİ

(Çağdaş Baba Romantizmi)

Beni Kır Baba

Benimle Savaş

Baba Beni İzle

Baba Bana İtaat Et

Baba

Paranormal Zevkler

MM+ Paranormal Romantizm

Mafya Prensi

Ejderha Patronu

Kalpsiz Suikastçı (yakında)

BREA ALEPOÚ'NUN DİĞER ESERLERİ

Kan Serisi (M/M/M/M+)

(Karanlık Paranormal

Romantizm) Kandan Daha

Fazlası [Sesli Kitap] Tatil Kanı

(Kısa Öykü) Ürkütücü Kan

(Kısa Öykü)

Onların Kanı

Onun Kanına Bağımlı

Bizim Kanımız

Kan Ticareti

Paranormal Zevkler (M/M/M/M+)

(Karanlık Eşcinsel Harem Paranormal Romantizm)

Mafya Prensi

Ejderha Patronu

Kalpsiz Suikastçı (yakında)

İçindekiler

Başlık Sayfası
İçindekiler Telif Hakkı Notu
Uyarı ve Tetikleyiciler
Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Epilog
Yazarların
Notu Evet De
Skyler Snow
Brea Alepoú
Skyler Snow'un diğer
eserleri Brea
Alepoú'nun diğer
eserleri

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️